

೮೬೦

ಕರ್ನಾಟಕ
ಸಂಪರ್ಕ ದಾನಿ
ಸಂರೇಂದ್ರ ದಾನಿ

ಮಂಜೂಶ್ವಾ

ಪಾ. ವೆಂ ಶಚಾರ್ಯ

ಮುಖ್ಯ ಲಿಂಗವರ್ಗದ ಸ್ವಾರ್ಥ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಗಳು

ಮಿಂಚನಬ್ಜ್ಞ ಸ್ರಂಥಮಾಲೆಯ ೫೦ ನೇ ವರ್ಷದ ಮೂರನೆಯ ಕುಡಿ

ಮಂಜೂಶ್ವಾ

ಪಾ. ವೆಂ ಆಚಾರ್ಯ

ಬುಲ್ಲಿ ಬಿಂಧುಮಾಧವ ಪ್ರತಿಷ್ಠಾನ
ಹುಬ್ಬಳ್ಳಿ

ಚಿತ್ರ : ೨೦ ರೂ.

**MANJUSHA : A collection of thought provoking articles
by Pa. Vem. Acharya. Published by Minchina Balli
Granthamala of Bindumadhava Smaraka Pratisthana,
Hubli-580 020. Editor : SURENDRA DANI.**

**Trustees : 1 Dr. M. M. Joshi
2 Shri Anant Tadas
3 Shri Surendra Dani**

All rights to the Author

First Published 1992

Price ; Rs. 20/-

Pages ; 122 + VIII

**Printed at : Raghavendra Printery, Hotel Goan Tower
Complex, Nehru Stadium Road, Hubli-580 020.**

ಮೊದಲ ಮಾತ್ರೆ

ಈ ವರ್ಷದ ಮೂರನೇಯ ಮಾತ್ರು ಕೊನೆಯು ಕುಡಿಯಾಗಿ ಮಂಜೂಷಾ ಗ್ರಂಥವನ್ನು ವಾಚಕರ ಕ್ಯಾರ್ಯಲ್ಲಿಡಲು ಸಂತೋಷವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದರೂಂದಿಗೆ ವರ್ಷಕ್ಕೆ ೫೧೦ ಪುಟಗಳನ್ನು ನೀಡುವ ನಮ್ಮ ವಚನ ಪೂರ್ವೀಕಿರುತ್ತದೆ. ಮಾಂದಿನ ವರ್ಷ ಹೊಸ ವರ್ಷದ ಮೊದಲ ಕುಡಿ. ವಾಸ್ತಿಕ ಚಂದಾದಾರರು ಇದನ್ನು ಗಮನಿಸಬೇಕು.

ಕನ್ನಡ 'ಕಷ್ಟಾರ್ಥ'ಯ ಪ್ರಥಮ ಸಂಪಾದಕ ಪಾ. ವೆಂ. ಆಚಾರ್ಯರು ಕನ್ನಡಿಗರಿಗೆ ಪರಿಚಿತರು. ಅಧ್ಯಯನಶಿಲ, ಪಾಂಡಿತ್ಯ, ಪ್ರಪ್ರತ್ಯಯ, ಚಿಂತನದ ಒಲವಿನ ವಾಚಕರಿಗಂತೂ ಪಾ. ವೆಂ. ಕೃತಿಗಳು ಅನಿವಾರ್ಯವೆನಿಸಿವೆ. ಹಂಗಂದು ಆವರು ಶಾಸ್ತ್ರ ಸಿದ್ಧಾಂತಗಳನ್ನು ಕುರಿತು ಬರೆದವರಲ್ಲ; ವಾಚಕರ ಸನಾತನ ಸಾಂಪ್ರದಾಯಿಕ ವಿಚಾರ ದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ಚೆಚ್ಚಿ, ಬಾಧಿತ್ಯನ್ನು ಕೆಣಿಸಿ, ಈ ವರೆಗೆ ನಾವು ಕೇಡಿರದ ಸತ್ಯ ಸೃಷ್ಟಿಯೊಂದನ್ನು ನಮ್ಮ ಮಾಂದಿಡುವದು ಆಚಾರ್ಯರ ಬರಹದ ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯ. ಹಿಂದುಳಿದವರ ಬವಣೆಯೇ ಇರಲಿ, ಬ್ರಾಹ್ಮಣರ ಅಹಮಹಮಿಕೆಯೇ ಇರಲಿ, ದಲಿತರ ಆಧರಣೆಯೇ ಇರಲಿ, ಅವುಗಳಿಗೆ ಆಚಾರ್ಯರು ನೀಡುವ ವಿಶ್ಲೇಷಣೆಯಾಗಿ ನ್ನಿಂದಿದಾಗ ಹೊದೆಂದು ತಲೆವಾಗಿವಂತಾಗಿತ್ತದೆ. ಯಾರನ್ನೂ ಯಾವದನ್ನೂ ಆಕ್ಷೇತಿಸದೆ, ದೋಷಿಗೇ ದೋಷವನ್ನು ಎತ್ತಿ ತೋರಿಸುವ ಆವರ ಶ್ಲೋಲಿ ಮೆಚ್ಚಿದಂತಹ ಮೂರ ಹಾಸ್ಯ, ಲೇಖನಗಳಲ್ಲಿ ಸಹ ಈ ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯವನ್ನು ನಿಜ್ಞಳವಾಗಿ ಗುರುತಿಸಬಹುದು. ಈ ಗ್ರಂಥದಲ್ಲಿ ಸಂಗ್ರಹಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಬಹುಪಾಲು ಲೇಖನಗಳು ಈ ಮೊದಲೇ ಬೇರೆದೆ ಪ್ರಕಟವಾಗಿವೆ. ಹಂಗಂದು ಅವು ತಮ್ಮ ಹೊಸರನವನು ಕಳೆದುಕೊಂಡಿಲ್ಲ. ಇಂದಿಗೂ ಇಂದಿಗೂ ಅವು ನಮ್ಮ ತರ್ಕಬುದ್ಧಿಗೆ ಆವಶ್ಯಕ ಸಂಗ್ರಹಿತಿಗಳನಿಸಬಲ್ಲಿಂಥವರು. ಇಂಥ ಕೃತಿಯೊಂದನ್ನು ನಮ್ಮ ಗ್ರಂಥವಾಲೆಗೆ ನೀಡಿ ಆಚಾರ್ಯರು ಉಪಕೃತರನ್ನಾಗಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಪ್ರಸ್ತುತದ ಪ್ರಕಟಣೆಯೊಂದಿಗೆ ಏಂಬಿನೆಂಬ್ಯಾಯ ಮೂರು ಆವಶ್ಯಕಗಳಲ್ಲೂ ತಮ್ಮ ಕೃತಿಗಳನ್ನು ನೀಡಿ ಸಹಕರಿಸಿದ ಗೌರವಕ್ಕೆ ಆವರು ಪಾತ್ರರಾಗಿದ್ದಾರೆ.

ಈ ಪುಸ್ತಕದ ಮುದ್ರಣ ಆಗ್ನಿತ್ವದ್ವಂತೆಯೇ ಆಚಾರ್ಯರಿಗೆ ಅವರ ಪತ್ರಿಕಾ ವೃತ್ತಿಯ ಸಾಧನೆಗಾಗಿ ಗೋಯೆ.೦ಕಾ ಪ್ರಶಸ್ತಿ ಪ್ರಾಪ್ತವಾದುದು ಕಾರ್ಕತಾಲೀಯ ವಾದರೂ ಒಂದು ಶಬ್ದ ಸಂಹೀತ. ಜ್ಞಾನಪೀಠ ಪ್ರಶಸ್ತಿಯೊಡನೆ ಸರಿದೂರೆಯೆನಿಸುವ ಈ ಪ್ರಶಸ್ತಿ ಕನ್ನಡದ ಬಾಗಿಲಿಗೆ ಬಂದದ್ದು ಪಾ. ವೆಂ. ಆಚಾರ್ಯರ ಮೂಲಕವೇ ಮೊದಲ ಸಲ ಏಂಬದು ಕನ್ನಡಿಗರೆಲ್ಲ ಹೆಮ್ಮೆ ಪದುವ ಸಂಗತಿ. ಇಂಥ ಸಬಿ ಸಂತೋಷ ಸಂಭರಮಾದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲೇ ಈ ಪುಸ್ತಕದ ಪ್ರಕಟಣೆಯ ಅವಕಾಶವನ್ನು ಒದಗಿಸಿಕೊಟ್ಟು ಆಚಾರ್ಯರಿಗೆ ಕೃತಜ್ಞತಾಪೂರ್ವಕ ಅಭಿನಂದನೆಗಳು.

-ಸಂಪಾದಕ-

- ಮುಂದಿನ ಪ್ರಕಟಣೆ -

ವ್ಯಾಸ ಸೃಷ್ಟಿ-ಕೇವಲಾರವ್ಯಾಸ ದೃಷ್ಟಿ

ಕುವಾರವ್ಯಾಸ ಭಾರತವನ್ನು ಕುರಿತ ಆಧ್ಯಯನಕ್ಕಾಗಿ

ಬರೆದವರು : ಸುರೇಂದ್ರ ದಾಸಿ

ಶೇಖರ ನುಡಿ

“ ಏಂಟಿನಬಳ್ಳಿ ” ಮಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟವಾಗುತ್ತಿರುವ ನನ್ನ ಮೂರನೇ ಪುಸ್ತಕ ಇದು. ಇದು ಸಂಶೋಧನೆ ಸಂಗತಿ. ಗ್ರಂಥ ರೂಪದ ನನ್ನ ಮೊದಲ ಬರವಣಿಗೆ “ ರಶಿಯದ ರಾಜು ಕ್ರಾಂತಿ ” ಪ್ರಕಟವಾದದ್ದು; ಈ ಮಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಎಂದು ನೆನೆದುಕೊಂಡು ಆ ಪುಣ್ಯ ಪುರುಷ ದಿವಂಗತ ಬುಲ್ರ್ ಬಿಂದುಮಾಧವಾಚಾರ್ಯರಿಗೆ ನನ್ನ ನಮನ ಸಲ್ಲಿಸುತ್ತೇನೆ.

“ ಮಂಜೂರೂ ” ಎಂಬ ಹೆಸರಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಿ ಶೇಖರವಾಗಿರುವ ಹನ್ನರಡು ಲೇಖನಗಳು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಕಾಲಗಳಲ್ಲಿ ಬರೆದು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಮ್ಯಾಗಜಿನ್‌ಗಳಲ್ಲಿ (ಮಾನವ ಪ್ರವೃತ್ತಿ ” ಹೊರತು) ಪ್ರಕಟವಾದವುಗಳು. ನಮ್ಮ ಸಾಮಾಜಿಕ ಹಾಗೂ ಇತರ ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ಕುರಿತು ನನ್ನ ಆಲೋಚನೆಗಳು ಹೆಚ್ಚಿನ ಲೇಖನಗಳ ವಿಷಯವಾಗಿವೆ. ಕೆಲವು ಲೇಖನಗಳು ಪ್ರಕೃತಿಯ ರೀತಿ ನೀತಿಗಳ ಬಗ್ಗೆ ನನ್ನ ಉಪನಿಷತ್ತನ್ನು ಮತ್ತೆ ಸೋಜಿಗವನ್ನು ವರ್ಣಿಸುತ್ತವೆ. ಇಪ್ಪತ್ತು ಮೂವತ್ತು ಇಂಥ ಲೇಖನಗಳಿಂದ ಈ ಹನ್ನರಡನ್ನು ಅರಿಸಿಕೊಂಡವರು ಏಂಟಿನಬಳ್ಳಿ ಸಂಪಾದಕರಾದ ನನ್ನ ಏತ್ರ ಹಾಗು ಪ್ರವೃತ್ತ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ನನ್ನ ವ್ಯವಸಾಯಬಂಧುವಾಗಿದ್ದ ತೀ ಸುರೇಂದ್ರ ದಾಸಿಯವರು.

ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಅರೆವಾಸಿ ಬರಹಗಳು ಅನಿವಾರ್ಯವಾಗಿ ವಿವಾದಾತ್ಮಕವಾಗಿವೆ. ಅಷ್ಟ ಮೊದಲು ಪ್ರಕಟವಾದಾಗ ಸಾಕಷ್ಟು ಅನುಕೂಲ, ಪ್ರತಿಕೂಲ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆಗಳನ್ನು ಎಬ್ಬಿಸಿವೆ. ವಿಶೇಷವಾಗಿ “ ಜಾತಿ ಪದ್ಧತಿ ” ಮತ್ತು “ ಭಾರಹೃಣರೇನು ವಾದಬೇಕು ? ” ಎಂಬ ಲೇಖನಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಪುಟಗಟ್ಟಳೆ—ಮೂಲ ಬರಹದಪ್ಪೇ— ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆಗಳು ಆಯಾ ಪತ್ರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟವಾದವು.

ನನ್ನ ಅಭಿಪೂರ್ಯವನ್ನು ಬದಲಿಸುವ ಅಗತ್ಯ ಎಲ್ಲ ವಿವಾದಗಳ ನಂತರವೂ ನನಗೆ ಅನಿಶ್ಚಯಲ್ಲ.

ಉಳಿದ ಲೇಖನಗಳಲ್ಲಿ ಅಂಥ ಸುದೂ ಸುದು ಚೆಚೆ ಇಲ್ಲ. ಗತ ವ್ಯೇಭವದ ದೋಷವುಲ್ಲಿ, ಹುಚ್ಚಿ ಬೆಳದಿಂಗಳಲ್ಲಿ, ತೇಲಬೇಕೆಂಬವರಿಗೆ, “ ಬುದ್ಧಿಜೀವಿ ” ಗಳ

ಮೇಲಿನ ಮತ್ತು ಗತಾಲದ ಗಳನ್ನು ಕುರಿತ ಲೇಖನಗಳು ಪಥ್ಯವಾಗಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಗತಾಲ, ನಮ್ಮ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ನಾವು ಸಾಧಿಸುವಷ್ಟು ನಿರ್ದುಪ್ಯವಾಗಿಲ್ಲ. ನಾವು ಯಾವ ಕಾಲದಲ್ಲಿಯೂ ತತ್ವವಾನ ಸ್ಥಿತಿಗಳಲ್ಲಿ ಇತರ ಜನಾಂಗಗಳು ವರ್ತಿಸಿದ್ದಿಕ್ಕಾಗಿ ಬಹಳ ಭಿನ್ನ ಅಥವಾ ಶ್ರೀಪಾಠಾಗಿ ವರ್ಣಿಸಲ್ಲ—ಅಥವಾ ಇತರರಿಗಿಂತ ಕಿಟ್ಟುವರೂ ಆಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಇದು ಇತಿಹಾಸದಲ್ಲಿ ನಾನು ಮಾಡಿದ ಅಷ್ಟವ್ಯಾಪ್ತಿಗಳನ್ನಿಂದ ನನಗೆ ಅನಿಸಿದ ವಸ್ತುಗಳಿಗೆ ಆವಾಸ ಮಾಡಿದ್ದೀರ್ಥ ನಿರ್ದುಪ್ಯವಾಗಿಲ್ಲ. ಅವಾಸವರ್ಗನ್ನು ತಬ್ಬಿಕೊಳ್ಳುವದರೂ ಬುರಂಡೆಯಾಗ್ನಾ ನಂಬಿ ಹೋಳಿಗೆ ಹಾರುತ್ತಾರೆ. ಉಪ್ಪು ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಜನ ಹಗಲುಗಳನ್ನಾಗ್ನಾ ಸುಖ ಕಾಣುತ್ತಾರೆಂದು ಹೇಳಲಾಗಿದೆ. ಅದನ್ನು ಸತ್ಯ ಮಾಡಿ ಹೊಂಡಿಕ್ಕೆ ಬಿಂಳಿಂಣಿ ಬೇಡ. ಈ ದೇಶದ ಅತಿದೊಡ್ಡ ವ್ಯಾಘರ್ಷ, ಹೀಗೆ ಮತ್ತು ಇದು ಕೂಡ, “ ಬುದ್ಧಜೀವಿ ” ಜನರ ವ್ಯಾಘರ್ಷ. ಅವರು ತಥ್ಯಕ್ಕೆ ಎದೆಗೊಡುವ ಕಂಟಕ ಭರಿತ ದಾರಿಯನ್ನು ಅಗತ್ಯ ಬಿದ್ಬಾಗಲೂ ಆರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. “ ಉಪಾಯ ” ಗಳ ದಾರಿಯನ್ನು ಆಂಧರ್ಕೊಂಡರು. “ ಸಮಾಜ ಕೋ ಬದಲ್ ಡಾಲೋ ” ಎನ್ನು ವಿಫೋದಣಾ ಯಾಗದಲ್ಲಿಯು ನಾವು ಉಷಾಯು ಜಾಣಿಸಿದಲ್ಲಿಂದ ವಿಹರಿಸುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ನಮ್ಮ ಗತವನ್ನು ಅಥವಾ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳೋಣ; ಕೊಂಡು ಕೊನೆಯೋಣ ಬೇಡ.

“ ಮಾನವ ಪ್ರವೃತ್ತಿ ಮತ್ತು ಮೌಲ್ಯ ” ಗಳನ್ನು ಕುರಿತ ಲೇಖನ ನಾನು ಓವಿಕೊಡ ಜೀವತಿಸ್ತು. ಪುಣ್ಯಶಾಸ್ತ್ರ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಬೇಳಕಿನಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಸಾಮಾಜಿಕ ಮೌಲ್ಯಗಳು ಹೇಗೆ ಏಕಾಸಗೊಂಡಿರಬಹುದೇಂಬಿದರ ಬಗ್ಗೆ ನಾನು ಮಾಡಿಕೊಂಡ ಕಲ್ಪನೆಗಳನ್ನು ವಿವರಿಸುತ್ತಿದೆ “ ನಾಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ ” ಮಾನವ ಇಂದ್ರಿಯ ವ್ಯಾಪಾರದ ಒಬ್ಬ ಭಾವನಾತ್ಮಕ ವಿಹಾರ. ಆಯಾ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಪರಿಣತರಾದವರು ಆ ಬಗ್ಗೆ ಪನಸ್ಸುತ್ತಾರೋಃ ನಾನು ಕುತೂಹಲಿಯಾಗಿದ್ದೇನೆ.

ಈ ಲೇಖನಗಳಿಗೆ ಮೊದಲು ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ, ತರಂಗ, ತಾಯಿನಾಡಿ, ಸುಧಾ, ಉದಯವಾಣಿ. ವಿಶ್ವ ಸಂಕ್ರಮಣ ಪತ್ರಿಕಾ ಸಾಮಾಜಿಕರಿಗೂ ಪ್ರಕಟನಾ ಲಯಗಳಿಗೂ ನನ್ನ ಕೃತಜ್ಞ ತೆಗಳು.

“ ಏಂಟಿಸಬ್ಬಾ ” ಸಂಪಾದಕರಿಗೂ ಪ್ರಕಾಶನಕ್ಕೂ ಧನ್ಯವಾದಗಳು. ತಟ್ಟಿಲ್ಲ ದಂತೆ ಮುನಿಸಿದ ಶ್ರೀ ರಾಘವೇಂದ್ರ ಪುರಂಬರಿಯ ಕಾರ್ಯಕರ್ತರಿಗೆ ನಾನು ಮನ್.

- ಪರಿವಿಡಿ -

ಮೊದಲ ಮಾತು

ಶಿಂಬಿಕರ ನಾಡಿ

ಜಾತಿ ಪದ್ಧತಿ : ಒಂದು ಐತಿಹಾಸಿಕ ವಿಶೇಷಣೆ (ರೇಖ)	೧
ಹರಿಜನರ ಸಮಾನ್ಯ—ಕೆಲ ಅನಿಷ್ಟ ಲಕ್ಷಣಗಳು (ರೇಖೀ)	೧೪
ಚುಕ್ಕಣರೇನು ಮಾಡಬೇಕು ? (ರೇಖಂ)	೨೨
ಮಾನವ ಪ್ರವೃತ್ತಿ ಮತ್ತು ವ್ಯಾಲ್ಯುಗಳು (ರೇಖಂ)	೩೪
ಬುದ್ಧಿಜೀವಿ, ಸಮಾಜ ಮತ್ತು ಸಾಹಿತ್ಯ	೫೪
ಬತ್ತಲೆ : ಮಂತ್ರದಲ್ಲಿ, ಮಾಟದಲ್ಲಿ, ಭಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ (ರೇಖೀ)	೬೪
ಬತ್ತಲೆ, ಬಟ್ಟೆ ಮತ್ತು ದಲಿತ ಪ್ರಜ್ಞೆ (ರೇಖೀ)	೭೨
ಉತ್ತರಾಧಿಕಾರ ಅಂತರಂಗದಲ್ಲಿ (ರೇಖೀ)	೯೧
ಗತಕಾಲದ ಗೀಳು, ಹಾದಿಗೊಂದು ಮುಳ್ಳು (ರೇಖಾ)	೯೦
ರಾಯ್ಯಾಟ್ಟಿ ಸ್ಥಾನಗಳ ಕೂಟ ಪ್ರಶ್ನೆ (ರೇಖ)	೯೬
ನಡೆಯುತ್ತದೆ (ರೇಖೀ)	೧೦೨
ನನಗೆ ಅಶ್ವಯರ್ವಾಗುತ್ತದೆ (ರೇಖೀ)	೧೧೧

ಜಾತಿ ಪದ್ಧತಿ : ಒಂದು ಐತಿಹಾಸಿಕ ವಿಶ್ಲೇಷಣೆ

ಭಾರತದ ಜಾತಿಪದ್ಧತಿ ಹಾನವ ಸಮಾಜ ರಚನೆಯ ಇತಿಹಾಸದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಅದ್ಭುತವೂ ಹೌದು, ಈಗ ನೋಡುವಾಗ ಒಂದು ಅವಫುದವೂ ಹೌದು. ಅದು ಹೀಗೆ ಹಾಟ್ಟಿ ಹೇಗೆ ಬೆಳೆದು ಗಟ್ಟಿಗೊಂಡಿತು ಎಂಬುದು ಸುಲಭವಾಗಿ ಅರ್ಥವಾಗು ಶುದ್ಧಿವಾದರೂ ಅದು ಏಕೆ ತಾಳಿ ಬಾಳತು ಎಂಬುದು ನನಗೆ ಅಪ್ಪು ದೊಡ್ಡ ಸಮಸ್ಯೆಯಾಗಿ ಕಾಣುವೇದಿಲ್ಲ.

ಇಡೀ ಪದ್ಧತಿಯೇ ಒಂದು ಸಂಶಯಕಲೋಲವಾಗಿದೆ. “ಜಾತಿ” ಮತ್ತು “ವರಣಿ” ಇವು ಒಂದೇ ಹೌದೂ ಅಲ್ಲಿವೇ ಎಂಬುದು ಕೂಡ ಸಂಶಯಾಸ್ತದಃ ವರಣಿ ಎಂದರೆ ಹ್ಯಾ ಬಣ್ಣಿ ಮೇ ಎಂಬುದೂ ಸಂಶಯಾಸ್ತದ. ವೇದಗಳ ಸಂಪಾದನೆ ವಾಡಿನ ಬುರಹ್ತಣ ವೇದವಾಸನೂ ಅವನ ತಂದ ಪರಾಶರನೂ ಕಪ್ಪಾಗಿದ್ದರು. ಕ್ಷತ್ರಿಯ ಕೃಷ್ಣ - ರಾಮ ಸಹ ಕಪ್ಪು ಬಣ್ಣಿ ದವರೇ. ಈ ಎರಡೂ ವರಣಿಗಳು ಭಾರತದ ಜಾತಿಪದ್ಧತಿಯ ಬೆನ್ನೆಲುಬಾಗಿರುವಾಗ ವರಣಿವನ್ನು ಹ್ಯಾ ಬಣ್ಣಿ ಕ್ಷತ್ರಿಯ ಹಾಕುವುದು ವಶ್ವಸ್ಥಿತಿಗೆ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿ ಕಾಣಷುತ್ತದೆ, ಆದ್ದರಿಂದ “ವರಣಿ” ಎಂಬುದು “ವರಣಿ” ಅಂದರೆ ಆರಿಸಿಕೊಂಡದ್ದು, ಆರಿಸಿಕೊಂಡ ಜೀವನೋಪಾಯ ಎಂಬ ಅರ್ಥ ಸೂಚಿಸುತ್ತಿರಬಹುದು. ಜಾತಿಯೆಂಬುದು ಜನ್ಮಸೂಚಕವಾದ್ದರಿಂದ ಆದರ ಅರ್ಥ ಸ್ವಷ್ಟವೇ ಆಗಿದೆ.

ನಾಲ್ಕು ವರಣಿಗಳ ಸುದ್ದಿ ಮೊದಲು ನಮಗೆ ಕೇಳಬರುವುದು ಯಾಗೈ ಇದದಲ್ಲಿ; ಅತ್ಯಾತ ಈಚಿಗಿನದೆಂದಾ ಭಾವಾ ಮತ್ತು ವಿಚಾರಗಳ ಆಧಾರದಿಂದ ಭಾವಿಸಲ್ಪಟ್ಟು ಇಂನೇ ಮಂಡಳಿ ಪುರುಷ ಸೂಕ್ತದಲ್ಲಿ. ಈ ಸೂಕ್ತ ವರಣಿ ವಿಭಜನೆಗೆ ಧಾರ್ಮಿಕ ಮುದ್ರೆಯೊತ್ತಿದ ಪ್ರಥಮ ಭಾರತೀಯ ವಾಕ್ಯಪ್ರವಾಣ. ಆದರೆ ವರಣಿಗಳು ಆಗ ಈಗಿನ ಹಾಗೆ ಪರಸ್ಪರ ಹೊಕ್ಕು ಬಳಕೆಗೆ ನಿರ್ಬೇಧವ್ಯಾಖ್ಯಾ ಪ್ರತ್ಯೇಕ “ಜಾತಿ”ಗಳಾಗಿಲ್ಲ. ಪುರಾಣಗಳಲ್ಲಿ ಹೇಳುವ ಹಾಗೆ, ಒಂದು ವರಣಿದಿಂದ ಇನ್ನೊಂದಕ್ಕೆ ಚಲನೆ ಸಾಕಷ್ಟಿತ್ತು. ತೀರ ಈಚಿಗೆ ರಚಿತವಾದ ಭಾಗವತ ಪುರಾಣದಲ್ಲಿ ಕೂಡ “ನೀಚ” ವರಣಿದವರು “ಉಚ್ಚ” ವರಣಿಕ್ಕೇರುವ ಸಾಧ್ಯತೆಯನ್ನು ಸೂಚಿಸಿದೆ. ಅದು ಘಾಕುವ ಕರಾರುಗಳು ದುಸ್ಖಾಧ್ಯವಾಗಿದ್ದ ವೆಂಬುದು ದೇರಿ ವಾತು. ಅನ್ನ ನೀರಂತರ

ವಿಂಡಿತ ಹಜ್ರುವಾಗಿರಲ್ಲ. ದೌಪದಿಯ ಅಡಿಗೆಯನ್ನು ದುರ್ವಾಸನಿಂದಾರಂಭಿಸಿ ಅನೇಕ ಬೃಹತ್ತಣರು ಉಂಡ ಪ್ರವಾಣಗಳಿವ.*

ಹಾಗೆ ನೋಡಿದರೆ ಜನ್ಮಸಿದ್ಧ ವರ್ಣವದ್ದುತ್ತಿ ಭಾರತದ ಹೊರಗೆ ಇತರ ಸಮಾಜಗಳಲ್ಲಿ ನಾವೆನೆನುವಷ್ಟು ಅವರೂಪವನ್ನು. ಅವಿಭಕ್ತ ಸಮಾಜವನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಿದ ಜಗತ್ತಿನ ಎರಡು ಮಹಾಧರ್ಮಗಳಾದ ಕ್ರಿಷ್ಟ ಮತ್ತು ಇಸ್ಲಾಂ ಧರ್ಮಗಳಿಗೆ ಮೂಲ ಹಾದ ಯಾಹೂದ್ಯ ಧರ್ಮದಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕು “ಜೂತಿ”ಗಳಿವೆಯೆಂದು ಓದಿ ನನಗೆ ಸೋಚಿಗಬಾಯಿತು. ಇರಾಣದ ಅಗ್ನಿಪೂಜಕರಲ್ಲಿ ಕೂಡ ಜನ್ಮಸಿದ್ಧ ವರ್ಣವದ್ದುತ್ತಿ ಪೂರ್ಕತ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಇದ್ದ ಹಾಗೆ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಏಕಿಹಾಸಿಕ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯಲ್ಲಿ ಚೇರಿದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಅಷ್ಟ ತೊಳೆದುಕೊಂಡು ಹೋದವು. ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಹಾಗಾಗದ ಈ ಪದ್ಧತಿ ಗಣಿತಗೊಂಡಿತು. ಮತ್ತು ನಾಲ್ಕು ವರ್ಣಗಳ ಬದಲು ಅಸಂಖ್ಯ ಪರಷ್ಪರ ಏಭಕ್ತವಾದ “ಜೂತಿ”ಗಳಾದವು.

ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ವಿಶ್ವಾಸಿನಂಭವಗಳೂ ಮನೋಭಾವಗಳೂ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಜೂತಿಯ ಚೇರಿ ಚೇರಿ ಅಚ್ಚಿಗಳಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾದವೆಂದು ತೋರುತ್ತದೆ. ಇತಿಹಾಸದ ಇತರೆ ಪ್ರಧಾನ ಜನ ಕೂಟಗಳಾದ ಸಿಮೆಟಿಕ್, ಪರೀಯನ್, ಗ್ರಿಂಕ್, ರೋಮನ್. ಇಜಿಟ್ಟಿ ಬಿನ್ ಮೊದಲಾದವುಗಳಲ್ಲಿ ಆಕ್ರಮಣ, ದಂಡಯಾತ್ರೆ, ಕಲಹ ಮೊದಲಾದವುಗಳು ಭಾರತದಲ್ಲಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಪ್ರಖ್ಯಾತವೂ ನಾಶಕರವೂ ಆಗಿದ್ದರೂ ಪರಷ್ಪರ ಘರ್ಮಣೆಯಲ್ಲಿ ತೂಡಕೊಂಡ ಜನಾಗಿಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ, ರೂಪ ಮೊದಲಾದವುಗಳಲ್ಲಿ ಅಂಥಾ ಎದ್ದು ಟಣಿಸುವ ಭೇದ ಇದ್ದ ಹಾಗೆ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ಭಾರತದ ಅನುಭವ ಚೇರೆಯೇ ಆಯಿತು. ಇಲ್ಲಿ ಉತ್ತರದಿಂದ ಬಿಂದು ವಿನ್ಯಾಸ ಹೊಂದಿದ “ಅಯ್ಸಾ” ರಿಗೆ ಪ್ರಥಮತೆ ತಾಕಲಾಟ ಬಿದ್ದ ಸಿಂಧೂ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಜನರು ಮೇಲ್ಪುಟ್ಟಿದ ನಾಗರಿಕರಾಗಿದ್ದರು. ಅವರೊಡನೆ ವಿಜೇತರು ಬೆರೆತು ಹೋದಂತೆಯೂ ಕಣ್ಣಿ ತ್ತದೆ. ಅವರು ಮುಂದೆ ಪೂರ್ವಕ್ಕೂ ದಕ್ಷಿಣಕ್ಕೂ ಹಬ್ಬಿದಂತೆ ಮಾತ್ರ. ಇನ್ನೂ ಅನಾಗೇರಿತವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿದ್ದ, ರೂಪ, ಲಕ್ಷಣಗಳಲ್ಲಿಯೂ ತುಂಬಾ ಫೀನ್‌ರಾದ ಜನರ ಸಂಪರ್ಕ ಅವರಿಗೆ ಬಂತು. ಅವರೊಡನೆ ಬೆರೆತು ಕೋಗುವುದು ಸುಲಭವಾಗಿಲ್ಲ.

* ಏರಾಟ ರಾಜನಲ್ಲಿ ಅಡಿಗೆ ಭಷ್ಯನಾಗಿ ಸೇರಿಕೊಂಡ ಭೇದ ಶಾಂತಿ ಪ್ರಾಣಿದ್ವಿದ್ವಿನ ಸೆಂದಳ ಇದರಿಂದ ಆ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಶಾಂತಿ ಅಡಿಗೆ ನಿಷಿವ್ರಾಣಾಗಿರಲಿಲ್ಲವೆಂದು ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆಂದೂ ವಿದ್ಯಾವಾಚಸ್ಸುತ್ತಿ ಬನ್ನಂಜೆ ಗೋವಿಂದಾಚಾರ್ಯರು ಈಚೆಗೆ ಒರಿದಿದ್ದಾರೆ.

ಅವರನ್ನ ಮೆಟ್ಟಿ ಹಾಕಿದ ನಂತರ, ಸಂಶ್ಯೇಯಲ್ಲಿ ಎಮ್ಮೋ ಪಾಲು ಹೆಚ್ಚಿಗಿದ್ದ ಅವರ ಬಗ್ಗೆ ಒಂದು ಭಯ ಉತ್ಪನ್ನವಾಗಿರಬೇಕು. ಆಗ ಈ ಆರ್.ಎ-ಸೈಂಥವ ಜನ “ಆತ್ಮ”ರಕ್ತಕ್ಷೇಗಾಗಿ ಶಾಮಾಸಿಕ “ಕೋಟೆ”ಗಳನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸಿಕೊಂಡಿರಬೇಕು.

ಇದು ಹೇಗಾಗುತ್ತದೆಂದು ಆಧುನಿಕ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿಯೇ ನಮಗೆ ಉದಾಹರಣೆಗಳು ಸಿಗುತ್ತವೆ. ದಸ್ತಿಂ ಆಫಿರ್ಕದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಧ್ವಜಫೂರಿವ ಡಚ್ ಮೂಲದ ಬೀಳು ವಲಸೆಗಾರರು ತಮಗಿಂತ ಎಪೋಕ್ ಪೆಟ್ಟು ಅಧಿಕ ಸಂಶ್ಯೇಯಲ್ಲಿದ್ದ ನಿಗೋರ್ ಗಳಿಂದ ತಮ್ಮನ್ನೂ “ತಮ್ಮ ಜೀವನ ಪ್ರತ್ಯಾತ್ಮಿ” ಯನ್ನೂ ಕೂಟಾದಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಉಪಸೋಃಗಿಸಿದ ತಂತ್ರಗಳನ್ನು ನೋಡುವ. ವಲಸೆಗಾರರು ಒಂದು ಹೊಸತರಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾಳಿಯ ಹೇಗಷನೊಂದನೇ ಕೂಡಿವ್ವಾಗಿ ಒಂದು ಬಾಹು ಏಂಶ್ರವಣ (ಕೇಪ್ ಕಲಾರ್ಟ್) ಸಿದ್ಧವಾಯಿತು. ಈ ಏಂಶ್ರ, ವಣ್ಣೇಯರಿಗೆ ಈ ಶತಮಾನದ ಆದಿಯ ವರೆಗೂ ಮಾತಿದಾನ ವೊದಲಾದ ಕೆಲ ಹಕ್ಕುಗಳಿಂದ್ದು. ಆವರೆ ಭರವಿಂದ-ಸಂಖ್ಯಾವೃದ್ಧಿ ಮಾಡಿಕೊಲ್ಪುತ್ತಿದ್ದ ನಿಗೋರ್ಗಳ ಭಯ ಹೆಚ್ಚಿದೆ ಶಾಸ್ತ್ರ ಬಿಂಬಿರ ಹೊರತು ಇತರರಿಗಾದ್ದು ಎಲ್ಲ ರಂಜಕೀಯ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಗಳನ್ನು ಕಷಿದುಕೊಂಡರು. ಸ್ವಾವರ ಆಸ್ತಿ ಮಾಡುವ ಹಕ್ಕುಗಳನ್ನು ಏಂತಿಗೊಳಿಸಿದರು. ಕರಿಯರನ್ನೂ ಏಂಶ್ರವಣ ದವರಣ್ಣ ಭಾರತೀಯರನ್ನೂ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ವಸತಿ ಸ್ವಾನಗಳಿಗೆ ಬದ್ದಗೊಳಿಸಿ “ಕೇರಿ” ಗಳನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸಿದರು. ಎಲ್ಲಕ್ಕಿಂತಲೂ “ವಣಿಸಂಕರ”ವನ್ನು ಕಾನೂನು ಮೂಲಕ ಪ್ರತಿಬಿಂಬಿಸಿ ಬಿಂಬಿರ “ವಣಿಪ್ರಾಬಿತ್ರ್ಯ”ವನ್ನು ಕೂಡಾಡಿವರು, ಈ ವಣಿಸಂಕರ ನಿರ್ಮಿಧ ಕಾನೂನು ಬರೇ ಬಿಳಿಯಾಗಿ ಅನ್ವಯಿಸಿದೆ ದೇಶದ ನಾಲ್ಕು ಪ್ರಮುಖ “ವಣಿ”ಗಳ ಪರಷ್ಪರ ಏಂಶ್ರಣವನ್ನೂ ಪ್ರತಿಬಂಧಿಸುತ್ತದೆ ಎಂಬುದು ಭಾರತದ ಪದ್ದತಿಯ ಪ್ರತಿಬಿಂಬದಂತಿದೆ. ಕರಿಯರಿಗೆ ಕೆಲವೊಂದು ಏದ್ಯಗಳನ್ನು ಕಾನೂನು ಮೂಲಕ ನಿರೂಪಿಸಿದ್ದ ಅದರದೇ ಪ್ರತಿಕೃತಿ. ಕೊನೆಯದಾಗಿ ಬೈಬಲ್ನಲ್ಲಿ ಬಾಧ “Some shall be drawers of water and bewlers of wood” ಕೆಲವರು ನೀರು ಸೇದಃಪುದಕ್ಕೂ ಕಟ್ಟಿಗೆ ಒಡೆಯುವುದಕ್ಕೂ ಇದ್ದಾರೆ-ಎಂಬ ವಾಕ್ ಇನ್ನು ದೃಷ್ಟಿ ಕರಿಯರನ್ನು ಶೇವಾ ಧರ್ಮಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರ ತರಬೇತು ಮಾಡುವ ನೀತಿಗೆ “ಸತ್ಯವೇದ”ದ ಆಧಾರವನ್ನೂ ಒದಗಿಸಿಕೊಂಡರು. ಭಾರತದಲ್ಲಿ ೩೦೦೦ ಪಣಗೆ ಹಿಂದೆ ಬಹುಶಃ ೫೧೬೫೧ ಆಗಿರಬೇಕು.

ಮೊದಲು ಸೋತವರ ಬಗ್ಗೆ ಗೆದ್ದ ವರಿಗಿರುವ ತಿರಸ್ಯಾರ, ಆ ಮೇಲೆ ಭಯ,

ಆ ಭಯುವಿಂದ ಕೋಚಿಗಳ ನಿಮ್ಮಾಣ, ಈ ನಿಃತೀಗೆ ಶಾಸ್ತ್ರಧಾರ ಮತ್ತು ಕೊನೆಗೆ ಇದೆಲ್ಲ ಯಶಿಸ್ಯಾಯಾದ ನಂತರ ಈ ಆತ್ಮರಕ್ಷಣೆಯು ನೀತಿಯನ್ನು ಶೋಷಣೆ ಏನಿಯೋಗಿಸುವುದು—ಇದು ಸಾರ್ವತ್ರಿಕವಾದ ಸಹಜ ಸಾಮಾಜಿಕ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆ. ಇದನ್ನು ಮಧ್ಯ ಯುಗದಲ್ಲಿ ಯುರೋಪಿನಲ್ಲಿ ಯಾಹೂದುರ ಮೇಲೆ ಪ್ರಯೋಗಿಸಿದರು. ಆ ಮೇಲೆ ದಕ್ಷಿಣ ಆಫ್ರಿಕದಲ್ಲಿ, ಸಂಯುಕ್ತ ಸಂಸ್ಥಾನ ಅಮೇರಿಕದಲ್ಲಿ ಆದನ್ನು ಇಂದಿಗೂ ಜೀವಂತವಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದೇವೆ.*

ಒಮ್ಮೆ ಪರಸ್ಪರ ಆರ್ಥಿಕರಣೇಯ ಸಂಖಾರ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಸ್ವೀಕೃತ ವಾಯಿತೆಂದರೆ ಆ ಮೇಲೆ ಒಂದು ತರಹವ ವಾನವ ಭಿಂತಿ ಸಾಮಾಜಿಕ ವ.ನಿಸ್ಸು ನಲ್ಲಿ ಬೇರೂರಿಬಿಡುತ್ತದೆ. ಆದು ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚು ಒಳ ಭೇದಗಳ ಬೇಳವಣಿಗೆ ಕಾರಣವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದು ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಸಾವಕಾಶವಾಗಿ ಸಾಮಾಜಿಕ ಉಪವಿಂಗಡಣಗೆ ಪ್ರೇರಣೆ ಕೊಟ್ಟಿ ಸಂಗತಿಯೆಂದು ಉಳಿಂಬಿಹುದು. ನಡವಳಿಕೆ, ಆಹಾರ ವಿಹಾರಗಳ ಭಿಂದ ಮುಂದೆ ಏಂತ್ರಣವನ್ನು ಅಸಾಧ್ಯವಾಗಿ ಮೂಡುತ್ತವೆ. ಬ್ರಹ್ಮಣಾರೂ ಬೇರೆ ಕೆಲ ವರ್ಗಗಳ ಮಧ್ಯ ಮಾಂಸಾಹಾರವನ್ನು ಮೂತ್ರವಲ್ಲ, ಕೆಲ ಶಸ್ಯಾಹಃರಗಳನ್ನೂ ಅಭೋಜ್ಯವೆಂದು ತ್ವಜಿಸಿದ್ದು ಭೇದಗಳನ್ನು ಸ್ಥಿರಗೊಳಿಸಲು ನರಪು ನೀಡಿತು. ಬೌದ್ಧ. ಆದರೂ ಎಗಿಲಾಗಿ ಜ್ಯೇಂಧ್ರಮಂತ್ರದ ತತ್ತ್ವಗಳ ಜನಪಿರುತ್ತಿರುತ್ತಾಗಿ ಬಹುಶಃ ಬ್ರಹ್ಮಣಾರು ಮಧ್ಯ ಮಾಂಸಗಳನ್ನು ವೊದಲು ವರ್ಜಿಸಿದರಾದ್ದೇತು. ಇದರ ಮುಖ್ಯ ಪರಿಣಾಮವೆಂದರೆ ಹೊದಲು ಸ್ವಲ್ಪವಾದರೂ ಹೊಕ್ಕು ಪಳಕೆಯಿಂದ್ದೆ ಶ್ರೀವರ್ಣಗಳನ್ನೂ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಸೀಲ್ ಮಾಡಿದ್ದು. ಲಿಂಗವಂತರು ಜ್ಯೇಂದ್ರರಂತೆ ಮಾಂಸ ವಡ್‌ ಮಾಡಿದ್ದು ರಿಂದ ಅವರ ಮತಾಂತರ ಕ್ರಿಯೆಗೆ ಇತಿಮಿತಿಗಳು ಬಂದಿರಬಹುದು. ಶೀರ ನಿಖಿಲವಾದ ಶುದ್ಧಾಚಾರಗಳು ಮಾನವ ಏತಣಿಕ್ತ ತಡೆಯೊದ್ದು ಬಹುದು.**

ಮುಖ್ಯ ಅಂಶವೆಂದರೆ ಈ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಯೂರೋಪಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿತವಾಗಿ

* ಸಂಯುಕ್ತ ಸಂಸ್ಥಾನ ಅಮೇರಿಕದಲ್ಲಿ ಈಟಿಗಿವ ಎರಡು ಮಾತ್ರಾ ದಾಳಗಳಲ್ಲಿ ತಾನೆ ಎಗೊರೆಗಳಿಗೆ ಸಮಾನ ಹಕ್ಕುಗಳು ದೊರಿತಿವೆ.

** ಬ್ರಹ್ಮಣಾರು ಮಧ್ಯ ಮಾಂಸಗಳನ್ನು ವರ್ಜಿಸಿದ ಮೇಲೆ ಪುನಃ ಅಷ್ಟಗಳ ತಂಬಲಕ್ಕು ಪ್ರಚೋರಿಸಿದ ದೂರಿಯಬಾರದಂದು ಅವರು ಕ್ಷತ್ರಿಯಾದಿ ಜಾತಿಗಳಿಂದನೆ ಸಹಭೇಷಣನವನ್ನು ಕಟ್ಟಿರಿಂದು ಶ್ರೀ ಪೇಜಾವರ ಸ್ವಾಮಿಗಳ ಮತ.

ಹೋಳಹು ಹಾರಿ ನಿಮಿಂದಲಿಲ್ಲ. ಪರಿಸ್ಥಿತಿಗಳಿಗೆ ಬಂದ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆಗಳು ಮೇಲ್ಲಿಗೆ ರೂಢಿಕ್ರಿಯೆಗಳಾಗಿಬಿಬ್ಬುವು. ಅವುಗಳನ್ನು ಅಳಿಸಿ ಹಾಕಬಹುದಾಗಿದ್ದಂಥ ಬಿರುಗಳು ಗಳು ಭಾರತವನ್ನು ಬಿಂಬಿಸಿದ ಹಾಗೆ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ.

ವಣಿವಿಚಾರಣೆ ಉಚ್ಚನೀಚತೆಗೆ ಎಡಗೊಟ್ಟುದ್ದು ಜನರು ಕ್ಯಾರೊಂಡ ಜೀವನೋ ಪಾಯಗಳ ಉಚ್ಚನೀಚ ಕಲ್ಪನೆಯಾಂದ ಎಂದು "ಹೋಮೋ ಎರಾಕ್ಷಸ್" ಎಂಬ ಸುಸ್ತಕವಲ್ಲಿ ಲೂಯಿ ಡ್ಯೂ ವ್ಯಾಂಟ್ ಹೇಳಬೇಕುದು ಸರಿಯಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಈಗ "ಎಶ್ವರಮ್"ರಲ್ಲಿ ಚಿನ್ನದ ಕೆಲವ ಮಾತುವವರು ಮರದ ಕೆಲವದವರಿಗಿಂತ ಶ್ರೇಷ್ಠ-ಏಕೆಂದರೆ ಚಿನ್ನ ಮರಕ್ಕಿಂತ ಬೆಲೆ ಬಾಳುವಂಥದು.^{*} ಘರ್ಷಣೆಗಳೂ ಆಗಿದಿರಲಿಲ್ಲ.^{**} ಬ್ರಾಹ್ಮಣನ ಶ್ರೇಷ್ಠತ್ವ ಬಹುಕಾಲದ ವರೆಗೆ ಸ್ಥಾಪಿತಪಾಗಲಿಲ್ಲವೆಂದು ಪೂರಾಣಗಳಿಂದ ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ. ಕ್ಷತ್ರಿಯರು ದಾತರಾದ್ವರಿಂದ ಲೀವರು ದಾನ ಸ್ವೀಕರಿಸುವ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರಿಗಿಂತ ಶ್ರೇಷ್ಠವನ್ನು ವ್ಯಾದ ಇತ್ತು. ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಅದು ಬ್ರಾಹ್ಮಣರ ಶ್ರೇಷ್ಠದ ಧಿಯರಿಟಿಕಲ್ ಒಬ್ಬಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಪರ್ಯಾವರಣ ಹೊಂದಿತು. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಧಾರ್ಮಿಕ ಮತ್ತು ಆಡಳಿತಾತ್ಮಕ ಅಧಿಕಾರಗಳ ವಿಭಜನೆಯಾಯಿತು. ಬ್ರಾಹ್ಮಣರು ಮೂದಲನೆಯದರಲ್ಲಿಯೂ ಕ್ಷತ್ರಿಯರು ಎರಡನೆಯದರಲ್ಲಿಯೂ ಪ್ರತಿಷ್ಠಿತರಾದರು.

ಅಧುನಿಕ ರಾಜಕೀಯ ಚಿಂತನೆಯಲ್ಲಿ ಮಹಾ ಆದರ್ಶವೆಂದು ಬಗೆಯಾಲ್ಪದ್ದು ಶ್ವಿರುವ ಈ ಅಧಿಕಾರ ವಿಭಜನೆ ಜಾತಿ-ವಣಿ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಬಲಗೊಳಿಸುವುದಕ್ಕು ಕಾರಣವಾಯಿತೆಂಬುದು ಇನ್ನೊಂದು ವಿರೋಧಾಭಾಸ. ಧಾರ್ಮಿಕ ಅಧಿಕಾರದಲ್ಲಿ ಕಾನೂನು ರಚನೆಯ (Legislative) ಅಧಿಕಾರವೂ ಸೇರಿತ್ತು. (ಕಾನೂನು "ಧರ್ಮಶಾಸ್ತ್ರ"ವೆನಿಸಿತ್ತಲ್ಲವೇ?)^{***}-ರಾಜನು ಕಾನೂನುಗಳನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸಲು ಅಧಿಕಾರ

* ಇದು ನಾನು ದಕ್ಷಿಣ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಚಿಕ್ಕಂದಿನಲ್ಲಿ ಕಂಡ ಸ್ತುತಿ.

** ದಕ್ಷಿಣ ಕನ್ನಡದ ಉದುಷಿ ಬಳ ವಾದ್ಯ ಉದುವವರು ಕ್ಷೌರಿಕರಿಗಿಂತ ಶ್ರೇಷ್ಠರಿಂಬಿತಪ್ರಕಾರಿ ಇವ್ವತ್ತರ ದಶಕದಲ್ಲಿ ಘರ್ಷಣೆಯಾಯಿತು. ಆಂಧ್ರದಲ್ಲಿ ಇಂದಿಗೂ ಇವೆರಡನ್ನೂ ಒಂದೇ ಜಾತಿಯವರು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ.

*** ಇದು ಕೂಡ ತತ್ತ್ವಶಃ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರ ಹಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಧರ್ಮಶಾಸ್ತ್ರಗಳು ದ್ವಾರ ನಿಮಿಂತ. ಅವುಗಳ ಅಭಿರ್ವಣೆಯಾಗಿ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರ ಸಲಹ ಪಡೆದು ಆಗುತ್ತತ್ತು. ಧರ್ಮಶಾಸ್ತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಬದಲಾವಣೆ ದುವ್ಯರವಾಗಿತ್ತು. ಸಾಮಾಜಿಕ ಬದಲಾವಣೆಗೆ ಶಾಸ್ತ್ರಮುದ್ರೆ ಉಡುಯಲು ಶೀರ ಕ್ಷೇತ್ರವಾಗಿದ್ದುದರಿಂದ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಚಲತ್ವವಿಲ್ಲದೆ ಯಥಾಸ್ಥಿತಿಗೆ ಬಂತು.

ಯಲ್ಲ-ಅವುಗಳನ್ನು ಅನುಷರಿಸಿ ನ್ಯಾಯದಾನ ಮಾಡುವ ಅಧಿಕಾರ ಮಾತ್ರ ಅವನಿಗಿತ್ತು. ಮಹತ್ತರವಾದ ಸಮಾಜಿಕ ಬದಲಾವಣೆಗಳು ರಾಜಕೀಯ ಒತ್ತಡಗಳಿಂದ ಆಗುತ್ತವೆ. ಪ್ರತಿಷ್ಠಿತರ ರಾಜಕೀಯ ಒತ್ತಡಗಳಿಂದ ಹಿಂಸಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ರಾಜನೂಹೊಸಂಸಂವರ್ಗಗಳ ಬೆಂಬಲ ದೂರಕಿಷ್ಟವುದಕ್ಕಾಗಿ ಆ ಜನ ವರ್ಗಗಳಿಗೆ (ಹೆಚ್ಚಾಗಿ "ಕೀಳ" ವರ್ಗಗಳಿಗೆ) ಅನುಕೂಲವಾಗಿ ಅವರಿಗೆ ಪ್ರಯೋಗಾಗುವಂತೆ ಕಾನೂನುಗಳನ್ನು ಬದಲಿಸುತ್ತನೇಬುದು ರೋಮನ್ ಇತಿಹಾಸದಿಂದಲೂ ವ್ಯಕ್ತವಾಗುತ್ತದೆ, ಪ್ರಜಾಸತ್ತ್ವ. ಸಾಮಾಜಿಕಾನಂಬವ್ಯಾಪಕವಾಗಿ ಅಧಿಕಾರಗಳ ದ್ವಿವಿಧ ಇಲ್ಲವೆ ತ್ರಿವಿಧ ವಿಭಜನೆ ಇವು ಶೈಥಿಲಿ ಬದಲಾವಣೆಗಳಿಗೆ ಪ್ರೋಫೆಸರಲ್ಲ. ಭಾರತವ ಈ ಶತಮಾನವನ್ನು ಚುಕ್ಕಿಸುತ್ತಿ ಬಾಹು ಉದ್ದೇಶಿಸುವನ್ನು ಎತ್ತಿ ಹೇಳಬೇಕಾದರೆ. ಸಿ. ಬಿ. ರಾಮಾನ್ಯಾಧಿಕಾರಿ ದಿವಾನಿಗಿರಿಯಾಲ್ಲಿ ತಿರ್ಮಾಂಕೂರು ವ.ಹಾ ರಾಜರು ಒಂದೇ ಹೊಡೆತಕ್ಕ ಹರಿಜನರಿಗೆ ದೇವಸ್ಥಾನ ಪ್ರವೇಶವ ಅಧಿಕಾರ ಕೊಟ್ಟಿರು. ಅದರೆ ಪ್ರಜಾಸತ್ತ್ವತ್ವಕಾರಿ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಅಡಳಿಯ ಪ್ರಾರ್ಥಗಳಿಗೆ ಇವನ್ನು ಮಾಡಲು ಈ ವರ್ಷಗಳೇ ಹಿಡಿವಾವು. ಕೃಷ್ಣರ ಪ್ರಜಾಸತ್ತ್ವತ್ವಕೆ ಒತ್ತಡವನ್ನು ಪ್ರತಿರೋಧಿಸುತ್ತಿ ಸಮಾಧಿಕಾರ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯ ಬ್ರಹ್ಮಣಿ ರಾಮಾನ್ಯಾಧಿಕಾರಿ ಅಯ್ಯಿರೂ ಹುಣಬಿಗೆ ದೇವಸ್ಥಾನ ಪ್ರಮೇಶ ಕೊಟ್ಟಿರುತ್ತಿದ್ದ ಮತಾಂತರದ ಆಯಾಧವನ್ನು ಕಣಿಕೆಯಾದರು, ಆಳುವಾರಿಗೆ ಕಾನೂನು ಮಾಡುವ ಅಧಿಕಾರವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ, ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಅಪ್ಪುತ್ತಿಯ ನೆಲೆವೀಡನಿಸಿದ್ದ ಕೇರಳದಲ್ಲಿ ಈ ಬದಲಾವಣೆ ಸಾಧ್ಯವೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. (ಇವನ್ನು ಮಾಡಿದ ಮೇಲೆ ಬ್ರಹ್ಮಣಿರು ಈ ದಿನ ಗೊಣಿದರು. ಆ ಮೇಲೆ ದಾರಿಗೆ ಬಾದರು.) ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಅಧಿಕಾರದ ವಿಭಜನೆಯ ಆದಶ ಬಹು ಬೇಗ ಸ್ವೀಕೃತವಾದದ್ದು ಬದಲಾವಣೆಗಳಿಗೆ ಅತಂಕವಾಯಿತು. ಒತ್ತಡಗಳಿಂದಲೂ ಈ ಒಳ್ಳೆ ಈಂಟಗಳು ಆಗುತ್ತವೆ. ಭಾರತದ ಸಮಾಜ ರಚನೆ ಇಂಥ ಒತ್ತಡಗಳ ನಿರ್ವಾಣದ ವಿರಾದ್ದ ರಕ್ಷಣೆಗಳನ್ನು ರೂಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಿದ್ದರೂ ರಾಜನಿಗೆ ಕಾನೂನಿನ ಬದಲಿಸುವ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸಿದ್ದರಿಂದ ಆ ಒತ್ತಡಗಳು ಸಮಾಜಿಕ ಬದಲಾವಣೆಗೆ ಸೇರಿವಾಗಲಿಲ್ಲ.

ಈ ವ್ಯಾಪಕ್ಕಿಗೆ ಪ್ರತಿಭಟನೆ ಬರಲೇ ಇಲ್ಲವೆಂದ್ಲೂ. ಏರೋಡರ ಮೂರು ಉದಾಹರಣೆಗಳನ್ನೂ ಅವುಗಳು ಈ ಸೋಡೆಯನ್ನೂ ಒದೆಯಲು ಅಸಮರ್ಥವಾದ ದ್ವಿತೀಯ ಕಾರಣಗಳನ್ನೂ ವಿವರಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಜಾತಿಪದ್ಧತಿಯ ನಾಶವನ್ನು ಲ್ಲಿಡಿದ್ದರೂ ಪೌರೋಹಿತ್ಯವನ್ನು ಬಾರಹ್ಕೃಣಿರಿಂದ ಕ್ಷಿದುಕೊಳ್ಳುವ ಅವಿಮಾ ಯತ್ನ ಕ್ಷತ್ರಿಯ ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರನಿಂದಾಯಿತು. ಅವನು ಯಾತ್ಸ್ವಯೂ ಆದ. ಆದರೆ ಅವನನ್ನು ಬ್ರಹ್ಮಾಂಶಿಯೆಂದೊಷ್ಟಿಕೊಂಡು ರಾಜೀ ಯಾಗಿಬಿಟ್ಟಿತು. ಹೇಗಿದ್ದರೂ ಆದು ಬಾರಹ್ಕೃಣ ಕ್ಷತ್ರಿಯರೂಳಿಗಿನ ತಿಕ್ಕಾಟಿ ಮಾತ್ರವಾಗಿತ್ತು; ಅಥವಾ ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರ-ವಸಿಷ್ಠರೂಳಿಗಿನ ಸ್ವಧೇ ಮಾತ್ರವಾಗಿತ್ತು. ಎನ್ನಲೂಬಹುದು. ಇತರ ಕ್ಷತ್ರಿಯರಿಗೆ ಬಾರಹ್ಕೃಣವನ್ನು ಪೌರೋಹಿತ್ಯವನ್ನೂ ಸಂಪಾದಿಸಿ ಯಾಜ್ಞ ಮಾಡಿಸಿ ಹೊಗೆ ನುಂಗುತ್ತ ಬದಕುವ ಆತುರ ಇತ್ಯೋತ್ತ ಇಲ್ಲವೋ ತಿಳಿಯುವುದಿಲ್ಲ. ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರನ ನಂತರ ಯಾವ ಕ್ಷತ್ರಿಯ ಪೌರೋಹಿತ್ಯಕ್ಕೆ ಇಳಿದ?

ಎರಡನೇ ಪ್ರತಿಭಟನೆ ಬೌದ್ಧ-ಜ್ಯೇಂದ್ರಗಳಿಂದ ಬಂತು. ಇವೆರಡೂ ಜಾತಿಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ದೃವ ನಿರ್ವಿತವೆಂದು ಒಪ್ಪಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಸಂಗಡವೇ ಅವು ಯಾಜ್ಞ ಸಂಸ್ಥೆಯನ್ನೇ ಪ್ರತ್ಯುಷಿಸಿದವು. ಇವೆರಡು ಮತಗಳಿಗೂ ಅಪ್ರಾಗಿಗೆ ಇಂದು ಆರೋಹಿ ಸಲ್ಪಡುವಷ್ಟುಲ್ಲಿವ್ವದ್ದರೂ ಸಾರಕ್ಷ್ಯ ಧಾರಾಳವಾದ ಬೆಂಬಲ ದೇಶಾದ್ಯಂತ ದೂರಕಿತು. ಅವು ಸಾರ್ವತ್ರಿಕವಾಗಿ “ಧರ್ಮದಾನ” ಮಾಡಿವವು. ಆದರೆ ಆಧುನಿಕ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಅಪ್ರಾಗಿಗಳನ್ನು ಸಮಾಜ ಸುಧಾರಣೆಯ ಚೂವಳಿಗಳಿಂದು ಹೇಳುವುದು ತಪ್ಪು. ಅವು ಕ್ಷತ್ರಿಯ ರೂಜಕುವಾರರಿಂದ ಪ್ರಚಾರಕ್ಕೆ ಬಂದ ಧರ್ಮಗಳು. ಆದರೆ ಅಪ್ರಾಗಿಗೆ ಬೆಂಬಲ ಬುದ್ಧದ್ವಾ ಪೂರ್ವಾಭದಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ವೈಶ್ಯರಿಂದ. ಬುದ್ಧನಿಗೆ ದತ್ತಿ ಕೊಟ್ಟಿರಲ್ಲಿ ಆನೇಕರು ತ್ರೀಪುರತರಾದ ವೈಶ್ಯತ್ರೀರು. ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಮತ್ತು ಅಂತಾರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ವಾಸ್ತವಾದ ಉದಯವಿಂದ ವೈಶ್ಯವರ್ಗ ಅಪಾರ ಸಂಪತ್ತನ್ನು ಸಂಗ್ರಹಿಸಿತ್ತು. ಆದರೆ ಅಂದಿನ ಸಮಾಜ ರಚನೆಯಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾನವಾನ ಬಾರಹ್ಕೃಣ ಕ್ಷತ್ರಿಯರೂ ಇಗೇ ಹಂಚಿತ್ತು. ಗ್ರೀಕ್ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ಹೇಗೋ ಹಾಗೆ ಇಲ್ಲಿಯೂ ವೈಶ್ಯರನ್ನು ಗೌರವಾಹಿನೆಯಿಂದ ಪರಿಗಣಿಸಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವರಿಗೆ ಮನ್ಮಣಿ ಕೊಡಲು ಸಿದ್ಧರಾದ ಬುದ್ಧ ಮಹಾವಿಃರಿಗೆ ಅವರು “ನಡೆದುಕೊಳ್ಳಲು” ಮುಂದೆ ಬಂದದ್ವು ಸಹಜ. ತೂದುರ್ತಿತೂದುರಿಗೆ ಈ ಮತಗಳು ಎಷ್ಟು ಪುಟ್ಟಿಗೆ ಸಮಾನತ್ವ ನೀಡಿದವೋ ತಿಳಿಯುವು. ಅವನು “ಧರ್ಮದಾನ”ವನ್ನು ಪಡೆವಿರುಹುದು. ಸ್ಥಾನವಾನ?

ಈ ಎರಡೂ ಮತಗಳು ವರ್ಣಾಗಳ ದೃವಾಯಾತ್ರತೆಯ ಕಲ್ಪನೆಯನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸಿದರೂ ವರ್ಣಾಗಳನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸಲಿಲ್ಲವಂದು ಹೇಳಿದರೆ. ಎಲ್ಲಾ ಪರ್ಯಾಪ್ತಕ್ಕಗಳಲ್ಲಿ ಯೂ ಬಾರಹ್ಕೃಣ ಹೂರತು ಎಣ್ಣ ಮತಾಚಾರ್ಯರು ಜಾತಿಯನ್ನು ಧಿಕ್ಕರಿಸಿದರೆಂದು

ಷಿವಿದವುಗೆ, ಅತ್ಯಾರ್ಥವಾವಿತು. ಬುದ್ಧನ ಉಪನಿಷತ್ತಗಳ ಸಂಸ್ಕರಣಾವ ಸೂತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ವರ್ಣಿಸಿರುತ್ತಿರುತ್ತದೆ. ವರ್ಣಿಸಿರುತ್ತಿರುವ ಬುದ್ಧ ದೇವನಿಷಿಂಠಾತವಲ್ಲಿ ವೆಂದರೂ ಪ್ರಾರ್ಥನಾವಾದ ಒಂದು ಸಾಮಾಜಿಕ ಒಡಂಬಿಡಿಕೆಯೇಂದು ಹೇಳಿದಂತೆ ಸೂತ್ರಗಳು ಪ್ರತಿನಿಧಿಸುವೆ. ಅಷ್ಟ ಕ್ಷತ್ರಿಯರನ್ನು ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿರಿಸ. ಬಾಹ್ಯಾಣಿರನ್ನು ಅವರಲ್ಲಿ^೧ ಹೊರಗೆ ಹೊಗಿ ಚಿಂತನ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿದವರೇದು ದ್ವಿತೀಯ ದಜ್ಞಗೆ ಇಂಷಿ, ಪೃಶ್ಚರನ್ನು ದೃಷ್ಟಿಯಾಗಿ ಪಾಟ್‌ಫಿಲ್‌ರೂಪಿಗಳಾಗಿ ಶಲೇಯಾಡಿಸಿ ಬರವಾಡಿಕೊಂಡು ಶೂದ್ರರನ್ನು ಉತ್ಸೋಧಿಸಿದೆಯೇ ಬಿಂಬಿಸುವೆ. ಬುದ್ಧನ ಕೆಲ ಕಾಲಾನಂತರದಲ್ಲಂತೂ ಶಾಧಾರಣೆಯನ್ನು ಕೀರ್ತಿ ಜಾತಿಗಳಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿಸುವೇ ಇಲ್ಲವಂಬ ನಂಬಿಗೆ ಕೊಲನೆ ದೂರೆಯಿತು.

ಜ್ಯೇಂದ್ರಮಂದಿರದಲ್ಲಿರುವ ವರ್ಣವೃವಿಷ್ಟಿಗೆ ಮನ್ಯಾಣ ಇತ್ತು. ಆದಿಪುರಾಣದಲ್ಲಿ, ವೃಷಭನೇ ವರ್ಣ ವೃವಿಷ್ಟಿಯನ್ನು ಮಾಡಿ ಅವೈಳನ್ನು ಕಾಪಾಡುವ ಕರ್ತವ್ಯವನ್ನು ರೂಪಿಸಿ ವಹಿಸಿದನಂದು ಹೇಳಿದೆ. ಜ್ಯೇಂದ್ರ ಗ್ರಂಥಗಳಲ್ಲಿ ವೃಶ್ಚಿರ ಸಂಪತ್ತು ರಾಜರ ಸಂಪತ್ತುನ್ನೂ ಮರೆಷುವಷಿಷ್ಟದ್ವಾರ್ಥ ವರ್ಣನೆಗಳು ಬರುತ್ತವೆ. ವೃಶ್ಚಿರ ರುಮಾರರು ಕ್ಷತ್ರಿಯ ಪ್ರತಿಯರನ್ನು ವರಿಸಿದ್ದೀ ರಾಣಿಸುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಜಾತಿ ವೃವಿಷ್ಟಿಯನ್ನೇ ಅಲೋಲಕಲೋಲಗೋಳಿಸುವ ಯತ್ನ ಎರಡೂ ಮತಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಹೊನೆಗೆ, ಅವರಂತಾ ಧರ್ಮಗಳು ಪ್ರಭಾವ ಕಳಿದುಕೊಂಡ ನುಕರ, ಹಿಂದೂ ಧರ್ಮಕ್ಕೆ ಮರಳಿದ ಅಷ್ಟಗಳ ಅನುಯಾಯಿಗಳು ತೂರ್ವ ವರ್ಗವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿ ಕುಂಡಣಿಯಿತೆಂದು ಸಂಶಯ ಬರುತ್ತದೆ.

ಇದರ ನಂತರ ನಾಷ್ಟ ಲಿಂಗವಂತ ಚಳಿವಳಿಯನ್ನು ವಿಚಾರಿಸಬಹುದು. ದಕ್ಷಿಣದಲ್ಲಿ ತರೀಯತ್ತಿರುತ್ತದೆ ಶ್ರೀವ-ವೃಷಣಿ ಎರಡೂ ಚಳಿವಳಿಗಳು ಜಾತಿ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಏಕಾಲದ್ವಾರ್ಪಿಯನ್ನೇ ಹೊಂದಿದ್ದವು. ಆದರೆ ಶ್ರೀವ ಚಳಿವಳಿಗೆ ಹೊಸ ಆಯಾವಾವನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿದವರು ಬಿಂಬಣಾನವರು. ಆವರು ಜಾತಿಭೇದ ವಿವಾರಣೆಗೆ ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣದ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ಕಳಿಸಿಟ್ಟುತ್ತಾರೆ ಅಷ್ಟುತ್ತು ಹರಳಿಯನ ವುಗನಿಗೆ ಬಾಹ್ಯಾಣಿ ಮಧುವರಣ ಮಗಳನ್ನು ಮಧುವೆ ಮಾಡಿಸಿದ ಘಟನೆ ನಡೆಯಿತು.* ಆದರೆ ಆದೇ ಮುಕ್ತಾಯಾಷ್ಟಾ

* ಇದು ಶ್ರೀರ ಶಾಸ್ತ್ರ ಎರುದ್ದುವಾದ ಪ್ರತಿಶೋಷ (ಕೀರ್ತಿ ವರ್ಣಾದ ಗಂಡಿಗೆ ಮೇಲು ವರ್ಣಾದ ಹೆಚ್ಚಿನ್ನು ಮಧುವೆ ಮಾಡಿಸಿದು) ವಿವಾಹವಾಗಿದ್ದು ರಿಂದ ಅತ್ಯಂತ ಕ್ಷಾಂತಿಕಾರಿಯಾಗಿತ್ತು.

ಆಯಿತು. ಹರಳಯ್ಯ ಮಧುವರಸರ ವಿಚಾರಣೆ ಮತ್ತು ವದೆ, ಬಸವಣ್ಣನವರ ಕಲ್ಯಾಣ ತಾಗ, ಅನಂತರದ ಹಿಂಸಾತ್ಮಕ “ಕ್ರಾಂತಿ”, ಕೊನೆಗೆ ಶಿವಶರಣರ ಚದುರು ಏಕೆ— ಈ ರಥೆ ಜನಜನಿತವಾಗಿವೆ.

ಅದರೆ ಆ ಮೇಲೆ ಏನಾಯಿತು ? ಜಾತಿಭೇದ ನಿವಾರಣೆಯ ಪ್ರಯತ್ನಗಳು ರಭಸದಿಂದ ಮುಂದುವರಿದವೆ? ಎಂಟು ನೂರು ವರುಷಗಳಾಚಿಗೆ ನೋಡುವಾಗ ಲಿಂಗವಂತ ಧರ್ಮದ ಪ್ರಾಪ್ತಿ ತೀರ್ಥಿಗಿನವರನ್ನು ಸಾವಾಚಿಕ ಏಕರಾಶಿಯ ಕಡೆಗೆ ಎಳೆದುಕೊಳ್ಳಲು ತಪ್ಪಿತೆಂದೇ ತೋರುತ್ತದೆ, ಬಸವಣ್ಣನವರ ಚರಿತ್ರೆಯಾದ ಬಸವ ಪುರಾಣದಲ್ಲಿ ಹರಳಯ್ಯ ಮಧುವರಸರ ಕಣ್ಣ ಶೀಳಿಸಿದ ಉಲ್ಲೇಖವಿದ್ದ ರೂ ಅದರಲ್ಲಿ ಅಡಕವಾದ ಪ್ರತಿಲೋಮ ಏವಾಹಕ್ಕು ತಕ್ಕು ಮಹತ್ವ ಸಿಕ್ಕಿಲ್ಲ.* ಆಗಲೇ ಈ ಘಟನೆಯ ತಿರಾಳಲ್ಲಿದ್ದ ತತ್ತ್ವದಲ್ಲಿ ಸಮಾಜದ ಪ್ರತಿಷ್ಠಿತ ವರ್ಗಗಳಿಗೆ ಆಸಕ್ತಿ ಮಂದವಾಗಿತ್ತು ? ರಾಘವಾಂಕನ ನಾಯಕ ಹರಿಶ್ಚಂದ್ರ ಬ್ರಹ್ಮಣಿ ಏಶ್ವಾಮಿತ್ರನ ಹೊಲತಿ ಮಗಳಂದಿರನ್ನು ಹೊಲತಿಯರೆಂಬುದಕ್ಕೇ ಮದುವೆಯಾಗಲು ನಿರಾಕರಿಸುತ್ತಾನಲ್ಲ! ಇಂಥಾ ನಾಯಕನನ್ನು ಆ ಮಹಾಕವಿ ಯಾಕೆ ಆರಿಸಿಕೊಂಡ ? ಸ್ವತಃ ಬಸವಣ್ಣನವರು, ಜಾತಿ ಬೇಡವೆಂದವರು, ಜಂಗಮರ ಆರಾಧನೆಗೆ ಅಪ್ಪೇಕೆ ಮಹತ್ವ ಕೊಟ್ಟಿರು ?‡ ಆದರಿಂದ ಆದೊಂದು ಜಂತಿಯೇ ಆಯಿತಲ್ಲ ? ನಾನು ನೋಡಿದ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಈ ಚೆಳವಳಿ ಬ್ರಹ್ಮಣರು ಪ್ರತಿನಿಧಿಸುವ ಮೂಲ್ಯಗಳಿಗೆ ಏರುದ್ದುವಾಗಿ ನಡೆದದ್ದು. ಆದರೆ ಏಚಿತ್ರವೆನಿಸುವ ಹಾಗೆ, ಆದರಿಂದ ಹೆಚ್ಚು ನಷ್ಟ ಹೊಂದಿದವರು ಬ್ರಹ್ಮಣರಲ್ಲ, ಜ್ಯೇಂದ್ರರೆಂದು ಅನಿಸುತ್ತದೆ.

ಈ ಮೂರೂ ಚೆಳವಳಿಗಳಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಿ ಏನು ತಪ್ಪಿತು ? ಬಹುಶಃ ಬಿತಿಹಾಸಿಕ ಶಕ್ತಿಗಳೂ ಇಲ್ಲಿನ ಜಾಯವಾನಗಳೂ ಸೇರಿಯೇ ಜಾತಿಭೇದ ನಿವಾರಣೆಗೆ ಆತಂಕ ಆದವೇನೂ.

* ಬಸವಪುರಾಣ, ಸಂಧಿ ೬೦ ನೋಡಿರಿ

‡ ಬಸವಪುರಾಣದಲ್ಲಿ ದುಕೂಲದ ಷವಾಡ ಇತ್ಯಾದಿ ಕಥೆಗಳನ್ನು ನೋಡಿರಿ. ಸಂಧಿ ೧೦.

● ಬೆಳಗಾವಿಯಿಂದ ದಕ್ಷಿಣಕ್ಕೆ ಹಾಸನದ ವರೆಗೂ ಜ್ಯೇಂದ್ರ ಸಂಖ್ಯೆ ಒಹಳ ಇಳಿಮುಖಿ ವಾಯಿತು. ರಾಘವಾಂಕನ ಸೋಮನಾಥ ಚಾರಿತ್ರ ಜ್ಯೇಂದ್ರರು ಮತಾಂತರ ಹೊಂದಿದ ಸೂಚನೆ ಕೊಡುತ್ತದೆ, ಏಶೇಷವಾಗಿ ಬಣಜಿಗ ವರ್ಗ ಹೀಗೆ ಮತಾಂತರ ಹೊಂದಿರಬೇಕು.

ಇತಿಹಾಸಿಕ ಹೋಲಿಕೆಗಳನ್ನು ಮಾಡುವಾಗ ಮಧ್ಯ ಪಶ್ಚಿಮ ಮತ್ತು ಯುರೋಪಿನಲ್ಲಿ ತಲೆಯೆತ್ತಿದ ಎರಡು ಮಹಾ ಧರ್ಮಗಳ ಸಂಧನಗಳ ನಮ್ಮ ಸುಧಾರಕ ಪಂಥಗಳ ಕಾರ್ಯಕ್ರೂ ಇರುವ ಅಂತರಗಳುಗೂ ಒಳಗೊಂಡಿರಿಸುತ್ತವೆ.

ಕ್ರಿಸ್ತಧರ್ಮ ಯುರೋಪಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಜಾತಿವಿಮುಕ್ತ ಸಮಾಜವನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಿತು. ಅದು ಬಂದಿರದಿಷ್ಟರೆ ಮಧ್ಯಪೂರ್ವದಿಂದ ೪೦೫೧೯೮೦ ವರೆಗೆ ಹಬ್ಬಿದ್ದ ರೋಮನ್ ಸಾಮಾಜಿಕ ಜನತೆ ಭಾರತದಲ್ಲಿನ ಹಾಗೆ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಜಾತಿಗಳಾಗಬಹುದಿತ್ತು? - ಹೇಳುವುದು ಕಷ್ಟ. ಆಧ್ಯ-ಸಾಮಾನ್ಯರ ಭೇದ ಅಲ್ಲಿ ಗಟ್ಟಿಗೂಂಡಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ಯಹೂದ್ಯ ಧರ್ಮದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸುಧಾರಕ ಪಂಥವಾಗಿ ತಲೆಯೆತ್ತಿದ ಕ್ರಿಸ್ತಧರ್ಮ ಯಹೂದ್ಯರಲ್ಲಿ ಸಾಕಷ್ಟು ಅನುಯಾಯಿಗಳನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಲಾರದ ಯುರೋಪಿನ ಜೆಂಟ್ಲೀಸ್ ಜನರಲ್ಲಿ ಅನುಯಾಯಿಗಳನ್ನು ಹುಡುಕುತ್ತ ಹೊರಟಿತು. ರೋಮನ್ ಸಾಮಾಜಿಕದಲ್ಲಿ ಮೇಲ್ಪುರ್ವದವರು ಆದನ್ನು ಮೊದಲು ಹಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅದು ಕೆಳ ವರ್ಗಗಳ ನಡೆವೆ ಕೆಲಸಕ್ಕಾಗಿಯಿತು. ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಏನೂಂದೂ ಸ್ಥಾನವಿಲ್ಲದೆ ನರಳುವ ಬಡವರು, ಜಾರರು, ಹಂತಕರು ಇವರಿಗೆ ದೀಕ್ಷಿಕೊಟ್ಟು, ಮನಸ್ಸು ತರುಗಿಸಿ, ಬಡವರನ್ನು ಈ ಧರ್ಮದಲ್ಲಿ ಹೊಸ ಸ್ಥಾಭಿಮಾನವನ್ನು ಕಂಡುಕೊಳ್ಳುವಂತೆಯಾಗಿ ದುರ್ಜನರನ್ನು ಪರಿತ್ರಿಜೀವನ ನಡೆಸುವವರಾಗಿಯಾಗಿ ಪರಿವರ್ತಿಸಿದ ಆ ಧರ್ಮದ ಕಡೆ ಆ ಮೇಲೆ ತಾನೇ ಮೇಲ್ಪುರ್ವದವರಗಾಗುವ ಹರಿದದ್ದು.* ಕ್ರಿಸ್ತರಾದವರು ತಮ್ಮ ಧರ್ಮಕ್ಕಾಗಿ ಪೂರ್ಣ ಕೊಡಲು ನಿಭಯವಾಗಿ ಸಿದ್ಧಾರ್ಥದದ್ದು ಅದರ ಪ್ರಭಾವವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಿ ಹೆಚ್ಚು ಜನರ ಮತ್ತಾಂತರಕ್ಕು

* ಗಿಬ್ಬನ್‌ನ ಸ್ಥಾಪಿಸಿದ Decline and Fall of the Roman Empire ಅಧಾರ್ಯ ಇಂ-ಇಟ ರಲ್ಲಿ ಇದರ ವರ್ಣನೆ ಸಿಗುತ್ತದೆ. ಈ ಗ್ರಂಥದ ಅಭಿಪೂರ್ಯಗಳು ಗಿಬ್ಬನ್‌ನ ನಂತರ ಸಿಕ್ಕಿದ ಆಧಾರಗಳಿಂದ ಅಂಶತಃ ಅವಿಶ್ವಸನೀಯವಾಗಿ ಪರಿಣಾಮಿಸಿದರೂ ಕ್ರಿಸ್ತ ಧರ್ಮ ಯುರೋಪಿನಲ್ಲಿ ಏಳಿಗೆ ಹೊಂದಿದ ಕಾರಣಗಳಿಗೆ ಗ್ರಂಥದಲ್ಲಿ ದಿಕ್ಷಾಜನೆ ಸಿಗುವುದೆಂದೇಷಿಸಬಹುದು.

ಗಮನಾರ್ಹವೆಂದರೆ, ಬಿಂಬಿಸಿದ ನವರ ಚಳುವಳಿ ಕೂಡ ಚರಿತ್ರೆನರಸ್ಸು ಸಚ್ಚಿರತ್ರರಾಗಿ ಮಾಡಿತೆಂಬುದಕ್ಕೆ ಬಸವ ಪುರಾಣದ “ಬಂದಿಕಾರರು ಭಕ್ತರಾದ ಕಥೆ” (ಸಂಧಿ ೮) ವೇದಲಾದವುಗಳಿಂದ ಪುಟ್ಟಿ ಸಿಕ್ಕುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ದುರ್ದ್ರೋಹದಿಂದ ಈ ಕಥೆಗಳನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ಬತ್ತು ಕೊಡದೆ ರುಚಿರ ಕಥೆಗಳಾಗಿ ಭಕ್ತಿಗೆ ಒತ್ತುಕೊಡಲು ಒಳಗೊಳ್ಳುತ್ತಾಯಿತು. ಕನ್ನದ ಬೊಮ್ಮೆಯು ಗಳ ಕಥೆ (ಸಂಧಿ ೨೦) ಇದಕ್ಕಾಗಿ ನಿರ್ದಿಷ್ಟ.

ಸಾಧನವಾಯಿತು. ಹೀಗೆ ಕೆಳಗಿನ ವರ್ಗದವರಿಂದ ಪ್ರಾರಂಭವಾಗಿ ಅವರಿಗೆ ಧರ್ಮ ಸಾಮಾಜಿಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಮೊದಲು ವರಾನ್ಯ ಸ್ಥಾನ ಕೊಟ್ಟದ್ದರಿಂದ ಮತ್ತು ಅವರಲ್ಲೇ ಅನೇಕರು ಧರ್ಮಾಚಾರ್ಯರಾಗಿ ಸ್ಥಾನಾಪನ್ನರಾದದ್ದರಿಂದ ಮುಂದೆ ಮೇಲ್ಪುಗರ್ವದವರು ಮತಾಂತರ ಹೊಂದಿದರೂ ಅವರಿಗೆ ಕೆಳಗಿನವರಿಂದ ಸಮಾನತೆಯ ಕರ್ಕು ಕಣಿಕೆಗಳು ಲಾಗಲಿಲ್ಲ. ಹೀಗೆ ಯುರೋಪಿನಲ್ಲಿ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕವಾಗಿ ಅಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಧಾರ್ಮಿಕವಾಗಿ ಸಮಾನತ್ವ ಕೈಸ್ತ ಧರ್ಮದಿಂದಾಗಿ ಸ್ಥಿರಗೊಂಡಿತು. ಆದರೂ ಮನುಷ್ಯನ ಹುಟ್ಟುಗುಣವೇ ಎನಿಸುವ ಶ್ರೇಷ್ಠ-ಕನಿಷ್ಠತಾ ದಂಭ ಅಲ್ಲಿಯಾ ಪೂರ್ತಿ ಸುಮೃದ್ಧಿಸಿದಲ್ಲಿ ಮಧ್ಯ ಯುಗದ ಯುರೋಪಿನ ಪ್ರಭುಗಳು ಜನಸಾರಣ್ಯ ರಿಗೆ ಕಾವಲು ಕೆಲಸಕ್ಕಾಗಿ ಹೊರತು ವೋಜಿಗಾಗಿ ನಾಯಿಗಳನ್ನು ಸಾಕುವುದಕ್ಕೆ ನಿರ್ವಹಿಸಿದ್ದರೆ !

ಸಮಾನತೆಯನ್ನು ಮೂಲ ವಿಶ್ವಸರ್ವಾಗಿ ವರಾಡಿದ ಧರ್ಮ ಇಸ್ಲಾಂ. ಪ್ರವಾದಿ ಮಹಾದ್ವಾದರನ್ನು ಮಹಾದಿಂದ ಓಡಿಸಿದ ಮೇಲೆ ಅವರು ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನರದೇ ಸ್ವೇಚ್ಛೆ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಮಹಾದ ಮೇಲೆ ದಂಡೆತ್ತಿ ಹೋಗಿ, ಗದ್ದು, ಸಮಾನತೆಯ ಧರ್ಮ ವನ್ನು ಹಬ್ಬಿಸಿದರು.

ಆದರೆ ನಮ್ಮ ಸುಧಾರಣಾ ಪರಂಥಗಳು ತಮ್ಮ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮೇಲ್ಪುಗರ್ವದಿಂದಲೇ ಅಂದರೆ ಕ್ಷತ್ರಿಯ ವೈಶ್ಯ ವರ್ಗಗಳಿಂದಾರಂಭಿಸಿದರು. ಕೆಳಗಿನವರಿಗೆ ಧರ್ಮದಾನವಾಯಿತ್ತಿದ್ದೇ. ಕೈಸ್ತ ಧರ್ಮಪ್ರವರ್ತಕ ಬಡಗಿ, ತೀರ ಸಾಮಾನ್ಯ. ಕೆಳ ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಜನಿಸಿದವ. ಅವನ ಪ್ರಥಮ ಪಟ್ಟಶಿವ್ಯರಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನವರು ಬೆಸ್ತರೇ ಮೊದಲಾದವರು. ಆ ಧರ್ಮದ ಪ್ರಸಾರ ಕಾರ್ಯವೂ ಆ ತರಹದ ಜನರಿಂದಲೇ ಆರಂಭವಾಯಿತು. ಇಸ್ಲಾಂ ಪ್ರವರ್ತಕನಾದರೂ ಸಾಮಾನ್ಯ ವಣಿಕ. ಇವರಿಬ್ಬರೂ ಪ್ರವರ್ತಿಸಿದ ಧರ್ಮಗಳು ಸಾಮಾನ್ಯರಿಗೆ ಮನಂಬಿಗುವಂಥ ಸತ್ಯ. ದಯೆ, ಕ್ಷಮೆ, ನಂಬಿಕೆ, ನಂಬಿಕೆಗಾಗಿ ಜೀವ ಕೊಡುವ ನಿಷ್ಠೆ ಈ ಮೂಲಗಳನ್ನು ಪ್ರಚಾರಪಡಿಸಿದವು. ಅವುಗಳ ಸ್ವಗರ್ವ ನರಕ ಕಲ್ಪನೆ ಸರಳವಾಗಿತ್ತು.

ತದ್ದಿನ ರುದ್ಧವಾಗಿ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಹೇಸರಾಂತ “ಸುಧಾರಕ” ಮತಸ್ಥಾಪಕರು ಸ್ವತಃ ಮೇಲುಜಾತಿಯವರಾಗಿದ್ದರು. ಅವರು ಸುಶಿಕ್ಷಿತರೂ ಗಂಭೀರವಾದ ತಾತ್ಪರ್ಯ ಕಿಂತನೆ ಚರ್ಚೆಗಳಲ್ಲಿ ಪಳಗಿದವರೂ ಆಗಿದ್ದರು. ಅವರದು ತರ್ಕದ ಕುಲಾಮೆಯಲ್ಲಿ ಪಳಗಿದ ವಿಚಾರ ಪದ್ಧತಿ. ಅದು “ಇಲ್ಲಿ ಸಲ್ಲಾವ” ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಬೋಧಿಸಿದ್ದು

ನಿಜ; ಆದರೆ “ಅಲ್ಲಿ ಸಲ್ಲಿವುದು” ಅವರಿಗೆ ಮುಖ್ಯವಾಗಿತ್ತು. ಸ್ವಾರ್ಥದಿ ಭೋಗಿಗಳು ನಶ್ವರಮೆಂದೂ, ಸಾಸಾರ ನಿಷ್ಣಾರಮೆಂದೂ ಇದರಿಂದ ಮೂಕ ಪಡೆದು ಶಾಶ್ವತ ಸುಖದಲ್ಲಿ ರಮಣರಾಗುವುದು ಆದರ್ಶಮೆಂದೂ ಎಣಿಸಬ ಮೂಲಭೂತ ತಥಾ ಹದಿ ನಮ್ಮ ಎಲ್ಲ ಧರ್ಮಗಳಿಗೂ ಸಮಾನವಾಗಿದೆ. ಇಹದ ಕಷ್ಟಗಳಿಗೆ ಇಹದ ಪರಿಹಾರವೊದಗಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಕ್ಷೇತ್ರ ಧರ್ಮದಂತೆ ನಮ್ಮವರು ಮಹತ್ವ ಕೊಡಲಿಲ್ಲ. ಇನ್ನೂ ಒಂದೆಂದರೆ, ಪಾಶಚಾತ್ಯ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಸಾಕ್ರೇಟಿಸನ ಕಾಲದಿಂದಲೂ ಬೆಳೆದುಬಂದ ಹುತಾತ್ಮತೆಯ ಪರಂಪರೆ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾಪನೆ ಹೊಂದಲಿಲ್ಲ. ಹುತಾತ್ಮತೆಯ ಪ್ರಭಾವ ಜನರ ಮನಃಪರಿವರ್ತನೆಯಲ್ಲಿ—ಆ ಕಾಲದಲ್ಲಂತೂ—ಅಪಾರವಾಗಿತ್ತು.

ಆ ಧರ್ಮಗಳಲ್ಲಿ ಮತಾಂತರಕ್ಕೆ ಬಲಪ್ರಯೋಗವೂ ನಿಷಿದ್ಧ ಘಾಧನವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಒಂದು ವೇಳೆ ಬಸವಣ್ಣನವರು ಹರಳಯ್ಯ—ವಾಧಾವರಸ ಪ್ರಕರಣದ ನಂತರ ಸಂಗಮಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಬಿಕ್ಕರಾಗುವ ಬದಲು, ಪ್ರವಾದಿ ಮಹಮ್ಮದರ ಹಾಗೆ ಸೈನ್ಯ ಕಟ್ಟಿ ಮರಳಿ ಬಂದು ಹಳೇ ಸಮಾಜ ರಚನೆಯ ಆಹ್ವಾನವನ್ನು ಸಶಸ್ತ್ರವಾಗಿ ಎದುರಿ ಸುತ್ತಿದ್ದರೆ ಇತಿಹಾಸವೇ ಬೇರೆ ಆಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲವೇ ಎಂದು ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ಅನಿಸುತ್ತದೆ.

ಯಾವುದಾದರೂಂದು ಹೊಸ ಆಂದೋಲನಕ್ಕೆ ತನ್ನ ಆದರ್ಶಗಳತ್ತ ನಃಗ್ನಾಷಿದಕ್ಕೆ ಒಂದು, ತಪ್ಪಿದರೆ ಎರಡು ತಲೆಮಾರುಗಳ ವ್ಯಾಪಧಾನವಿರುತ್ತದೆ. ಆ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಅದಕ್ಕೆ ಓಡಸ್ತೂ ತೇಜಸ್ಸು ಇರುತ್ತವೆ. ಅಷ್ಟರೊಳಗೇ ಅದರ ನೆಲೆ ಅಣ ಯಾಗಬೇಕು. ಆಗ ಸಾಧಿಸಿದ್ದೇ ಸಾಧನೆ. ಅದರ ನಂತರ ವಿಸ್ತರಣೆ ವಾತ್ರಃ ಎಂಥಾ ನೀತಿವಾದಿ ಆಂದೋಲನದಲ್ಲಿ ಕಾಲಾಂತರದಲ್ಲಿ ನಿಹಿತ ಸ್ತಾಫ್ರಗಳು ಬೆಳೆದುಬಿಡುತ್ತವೆ. ನಮ್ಮ ಸುಧಾರಣಾ ಚೆಳುವಳಿಗಳು ಬಹುಶಃ ಜನಸಾಗರದಲ್ಲಿ ತುಮ್ಮುಲವೆಬ್ಬಿಸುವ ಈ ತರದ ಬಿರುಗಾಳಿಯನ್ನು ನಿರ್ವಿಷಸಲಿಲ್ಲ. ಆಗುವುದಾದರೆ ತ್ವರಿತಗತಿಯಲ್ಲೇ ಆಗಬೇಕಾದ ಬದಲಾವಣೆಗಳು ಆಗದೆ ವಿಷಯಗಳು ಹೀಗೆ ಪುನಃ ಮೂಲಾವಸ್ಥೆಗೆ ಮರಳಿದವು.

ಆಶ್ಚರ್ಯಾರ್ಥಿಯರೆ, ಈ ದೇಶದಲ್ಲಿ ವೈದಿಕ ಧರ್ಮದಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವಾಸೆಭಿಲ್ಲದವರು ಕೂಡ ಜಾತಿ ಪದ್ಧತಿಯ ಬಗ್ಗೆ ಸಹನೆ ತಾಳಿದ್ದು. ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ರಾಜರು. ಅಶೋಕನನ್ನೇ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಿ. ಅವನು ಬೌದ್ಧಧರ್ಮಕ್ಕೆ ಒಲಿದ ನಂತರವೂ ಕಂಡ ಕಂಡ ಬಂಡೆಗಳ್ಲಿಗಳ ಮೇಲೆ “ಶ್ರಮಣರಿಗೂ ಬೃಹತ್ತಣರಿಗೂ ಗೌರವ ಕೊಡಿ” ಎಂದು ಯಾಕಿ ಕೆತ್ತಿಸಬೇಕಾಗಿತ್ತು? ಯಂತ್ರಾದಿ ಶಿಯೆಗಳಲ್ಲಿ ಪಶುಮಾರಣವನ್ನು ತಡೆಗಟ್ಟಿದ ಆತನಿಗೆ

ಬ್ಯಾಹ್ಮಣರನ್ನು ಗೌರವಿಸುವ ಅಗತ್ಯವೇನಿತ್ತು ? ಮುಂದೆ ಬಂದವರಲ್ಲಿಯೂ ಕೆಲ ವಿಚಿತ್ರಗಳನ್ನು ಕಾಣುತ್ತೇವೆ. ಗುಪ್ತಾದಿ ಅನೇಕ ರಾಜಕುಲಗಳು ಮಾಲತಃ ಕೆಳಗಿನ ಕುಲಗಳಲ್ಲಿ, ಕೆಲ ಮೇಳಿ ವೈದಿಕ ಸಮಾಜದ ಕಟ್ಟಪಾಡುಗಳ ಹೊರಗಿನ ಕುಲಗಳಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದವರಿರಬೇಕೆಂದು ಕೇಳುತ್ತೇವೆ. ಆದರೆ ಅವರು ಬ್ಯಾಹ್ಮಣರಿಂದ ಕ್ಷತ್ರಿಯತ್ವದ ಮುದ್ರೆ ಒತ್ತಿಸಿಕೊಂಡರು. ಉಪನಯನಾದಿಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಸಿಕೊಂಡರು. ಸೂರ್ಯ ಚಂದ್ರ ವರ್ತಗಳಿಗೆ ತಮ್ಮ ಮಾಲವನ್ನು ಹೇಗೋಽಜೋಡಿಸಿಕೊಂಡರು. ಮರಾಠಾ ಶಿರೋಮಣಿ ಶಿವಾಚಿಯದು ತೀರ ಈಚೆಗಿನ ಉದಾಹರಣೆ. ಈ ಮಹಾ ಶಕ್ತಿ ಸಂಪನ್ಮೂಲಿಗೆ ಪಣಿಮುದ್ರೆ ಒತ್ತಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಇಟ್ಟು ಹಂಬಲವೇತ್ತಿ ?*

ಇದಕ್ಕೆ ಪ್ರಾರ್ಥಣೆ ಉತ್ತರ, ರಾಜಕೀಯ ಅನುಕೂಲಸಿಂಧು ಎಂದೇ ಅನಿಸುತ್ತದೆ. ಆಳುವವರಿಗೆ ಈ ಹಲವು ಸ್ತರಗಳ ಸಾಮಾಜಿಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಅತ್ಯಂತ ಅನುಕೂಲವಾಗಿದೆ. ಸರ್ವಸಮಂತ್ವವುಳ್ಳ ಅವಿಭಕ್ತ ಸಮಾಜವನ್ನು ಆಳುವುದು ಕಷ್ಟ. ಮಹತ್ವಕಾಂಕ್ಷೆ ಅನಿರೀಕ್ಷಿತ ಸ್ಥಳಗಳಲ್ಲಿ ಮೊಳೆತು ಬಹಳ ತೊಂದರೆ ಕೊಡಬಹುದು. ಆದರೆ ಸ್ತರಸ್ತರ ಕೋಣಕೋಣೆಯಾಗಿ ವಿಂಗಡಿಸಿದ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಮಹತ್ವಕಾಂಕ್ಷೆಗಳಿಗೆ ಸಹಜವಾಗಿಯೇ ಗರಿವ್ಯ ಏಂತಿಗಳು ತಂತಾನೆ ಕಲ್ಪಿತವಾಗುತ್ತವೆ, ಅಂತೆಯೊಳಗೆ ಉಳಿಯುತ್ತವೆ. ಇದು ಆಳುವವರಿಗೆ ಹೇಳಿ ಮಾಡಿಸಿದಂಥ ವ್ಯವಸ್ಥೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಬೌದ್ಧ. ಮುಸ್ಲಿಂ, ಕ್ರಿಸ್ತ ಯಾವ ರಾಜರೂ ಇದನ್ನು ಅಸ್ತವ್ಯಸ್ತಗೊಳಿಸಲು ಆಶುರಪಡಲಿಲ್ಲ.

* ಇದಕ್ಕೆ ಇನ್ನೊಂದು ಮುಖಿ ಇದೆ ಅದೆಂದರೆ, ಇಲ್ಲಿ ಹುತಾತ್ಮ ಪರಂಪರೆಯಿಲ್ಲವ್ಯ ಅದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ಎದ್ದು ಕಾಣುವ ಹಿರಿಯ ಗುಣಕ್ಕೆ ಅದು ಕೆಳವರ್ಗದಲ್ಲಿದ್ದರೂ ಮನ್ನಣಿ ಸಿಗುತ್ತಿದ್ದಿದ್ದು. ಕೆಳವರ್ಗಗಳಲ್ಲಿ ಮಹಾಪುರುಷರು ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡಾಗ ಅವರಿಗೆ ಧರ್ಮಾಚಾರ್ಯರೂ ಬೇಗನೆ ಮನ್ನಣಿ ಕೊಟ್ಟುಬಿಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಕವಕದಾಸರು ಇದಕ್ಕೆ ತೀರ ಈಚೆಗಿನ ಉದಾಹರಣೆ. ಇದರಿಂದ ಮಹಾಪುರುಷರು ಉಣಿಬಿಡುತ್ತಾರೆ, ಅವರು ಹುಟ್ಟಿದ ಜಾತಿ ಸಾಭಾವ್ಯ ನಾಯಕತ್ವ ಕಳೆದುಕೊಂಡು ಇದ್ದಲ್ಲೇ ಉಳಿಯುತ್ತದೆ. ಈಗ (೧೯೭೦) ಡಾ. ಅಂಬೇದಕರಿಗೆ ಏಕಾವಕಿದೂರೆಯುತ್ತಿರುವ ಮೇಲ್ಪುರ್ವ ಗಂಡವರ ಪ್ರಜೆ ಕೂಡ ಇಂಥದೇ. ಇದನ್ನೇ ಸಾಪ್ತ ಸಹಿಷ್ನುತ್ತೇವನ್ನುವುದು. ಸಾಮಾಜಿಕ ಪರಿಣಾಮ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಸಹಿಷ್ನುತ್ತಿಗಿಂತ ಹುತಾತ್ಮತೆ ಹೆಚ್ಚು ಪರಿಣಾಮಕಾರಿ.

ಹರಿಜನರ ಸಮಸ್ಯೆ — ಕೆಲ ಅನಿಷ್ಟ ಲಕ್ಷಣಗಳು

೧೯೭೦ ಅಗಸ್ಟ್ ಇಂ ರಂದು ರಾಜ್ಯಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಉತ್ತರವಾಗಿ ದೇಶದಲ್ಲಿ ೧೯೬೨-೬೩ ರ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ೧,೧೧೨ ಹರಿಜನರ ಕೊಲೆ ಪ್ರಕರಣಗಳಾದವು—ಎಂಬುದಾಗಿ ಗೃಹಮಂತ್ರಿಗಳು ಹೇಳಿದರು. (ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ೫೨೨ ಉತ್ತರ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲೇ ನಡೆದವು). ಪ್ರತಿ ವರ್ಷ ದೇಶದ ಒಂದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮಾರ್ಗೆಯಾದ ಹರಿಜನರ ಸಾಮೂಹಿಕ ಹತ್ಯೆಗಳ ವರದಿಗಳು ಬರುತ್ತಲೇ ಇರುತ್ತವೆ. ಕೊಲೆಗಿಂತ ಭಿನ್ನವಾದ ದಬ್ಬಾಳಿಕೆಯ ವರದಿಗಳಂತೂ ಲೈಕ್‌ವಿಲ್ಲದವ್ಯು. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಉರಿಬಾವಿಯಲ್ಲಿ ನೀರೆತ್ತಲು ಮೇಲಾಳ್ತಿಯವರು ಪ್ರತಿಬಂಧಫೋಡ್‌ದ ಘಟನೆಗಳಾದ ಹಿಡಿಮೆ ಚುನಾವಣೆಗಳಲ್ಲಿ ಮತದಾನ ಮಾಡಲು ಅವರಿಗೆ ಅವಕಾಶ ಕೊಡದಿದ್ದುದರ ವರೆಗೆ ನಾನಾ ಪ್ರಕಾರದವು ಇವೆ.

ಹರಿಜನರೆಂದು ಕರೆಸಿಕೊಳ್ಳುವ ವರ್ಗದ ಜನಸಂಖ್ಯೆ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಶೇಕಡಾ ೧೪ ರಷ್ಟಿದೆ. ಹರಿಜನರ ಸಮಸ್ಯೆಯ ಕಡೆ ದೇಶದ ಲಕ್ಷ್ಯವನ್ನು ಸೆಳೆಯಲು ಮಹಾತ್ಮಾ ಗಾಂಧಿಯವರು ಉಪವಾಸ ಮಾಡಿ ಇಂದಿಗೆ ೪೦ ವರ್ಷಗಳಾದವು. (ಈ ಲೇಖನ ಬರೆದದ್ದು ೧೯೬೬ ರಲ್ಲಿ.) ಸ್ವತಾತ್ರ ಭಾರತದ ರಾಜ್ಯ ಘಟನೆಯಲ್ಲಿ ಅಷ್ಟುತ್ತೇಯನ್ನು ರದ್ದುಗೊಳಿಸಿ ಹರಿಜನರಿಗೆ ವಿಶೇಷ ರಕ್ಷಣೆಗಳನ್ನು ನೀಡಿ ೨೨ ವರ್ಷಗಳಾದವು. ಆದರೆ ಸಮಸ್ಯೆ ಇನ್ನೂ ನಿರ್ವತ್ತಿ ಹೊಂದಿಲ್ಲ ಎಂಬುದನ್ನು ಮೇಲೆನ ಘಟನೆಗಳು ತೋರಿಸುತ್ತವೆ.

ಅಂಥರ್ದ ಹಳ್ಳಿಯೊಂದರಲ್ಲಿ ಹರಿಜನ ಹುಡುಗನೊಬ್ಬ ಒಂದು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಪಾತ್ರಗಳನ್ನು ಕಳುವು ಮಾಡಿ ಸಿಕ್ಕಬಿಡ್ಡ. ಅವನನ್ನು ಕಂಬಕ್ಕೆ ಬಿಗಿದು, ಉರಿವರು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಧಳಿಸಿದರು. ಹುಡುಗ ತಾಳಲಾರದೆ ಪಾರಣ ಬಿಟ್ಟ. ಇನ್ನೂ ಒಂದು ಪ್ರಕರಣದಲ್ಲಿ ಹರಿಜನ ಅಪರಾಧಿಯನ್ನು ಚಿಮಣೆ ಎಣ್ಣ ಸುರಿದು ಸಂಟ್ಯಾರು.

“ನಿಷ್ಪತ್ತಪಾತೆ”ವಾಗಿ ನೋಡಬೇಕೆನ್ನ ವರರಿಗೆ ಇಂಥಾ ಕೆಲಘಟನೆಗಳನ್ನು ಹರಿಜನರ ಮೇಲಿನ ಅತ್ಯಾಚಾರವೆಂದು ತೀವ್ರಾನಿಸುವುದು ಕಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಉರಿ

ವರು ಕಳ್ಳನನ್ನು ತಕ್ಕ ವಿಚಾರಣೆಯಲ್ಲದೆ ಶಿಕ್ಷಿಸಿದರು; ಅದು ಅತಿಯಾಗಿ ಅವನು ಸತ್ತ ಎನ್ನಬೇಕೋ, ನೇರವಾಗಿ ಹರಿಜನರನ್ನು ಕೊಂಡರು ಎನ್ನಬೇಕೋ ?

ತಮಿಳುನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಬ್ರಹ್ಮಣ್ಯವನ್ನು ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಜಾತಿ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನೇ ಅಲ್ಲ ಗಳಿಯುವ ದ್ವಾರಾ ವಿಡ ಮುನ್ನಟ್ರ ಕಳಗದವರು ಈಗ ಹಲ ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಅಧಿಕಾರ ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅಲ್ಲಿ ಇಂತೆ ರ ಡಿಸೆಂಬರ್ ಇಂಜಿನಿಯರ್ ನಡೆದ ಫೋರ್ಮ್ ಫುಟನೆ ಇದು: ತಂಡಾವೂರು ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಕೀಳ್ ವೇಣ್ಣಿ ಎಂಬೋಂದು ಹಳ್ಳಿ. ಅದರ ಹತ್ತಿರವೇ ಇದ್ದ ಹರಿಜನ ಕೇರಿಯ ಇಪ್ಪತ್ತ್ಯದು ಗುಡಿಸಲುಗಳಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು ನೂರು ಜನ ಹರಿಜನರು ವಾಸಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರಲ್ಲಿರ ಬದುಕು ಸಮೀಪದ ಜಮೀನು ದಾರರ ಹೊಲಗಳಲ್ಲಿ ದಂಡಿದು ಆಗಬೇಕಿತ್ತು.

ಅಂದು ರಾತ್ರಿ, ೧೦ರ ಸುಮಾರಿಗೆ ದೊಡ್ಡ ಪುಂಡ ಜಂಗುಳಿಯೋಂದು ಮೂರು ಕಡೆಗಳಿಂದ ಲಾರಿಗಳಲ್ಲಿ ಆಭರಣಿಸುತ್ತ ಹರಿಜನಕೇರಿಯಲ್ಲಿ ಬಂದಿಳಿಯಿತು, ಅವರು ಬಡಿಗೆಗಳಿಂದಲೂ ಕುಡುಗೋಲುಗಳಿಂದಲೂ ಸಜ್ಜಿತರಾಗಿದ್ದರು. ಮೂದಲಿನ ಫುಟನೆ ಗಳಿಂದ ಈ ಆಕ್ರಮಣದ ಉದ್ದೇಶವರಿತು ಹರಿಜನರು ದಿಕ್ಕೆಟ್ಟು ಓಡಿದರು. ಆದರೆ ಹೆಂಗಸರು ಮಕ್ಕಳು ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಬೇಕು? ಅವರಲ್ಲಿ ಹಲವರು ಇದ್ದದ್ದರಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ದಾಗಿದ್ದ ರಾಮಯ್ಯನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಆಶ್ರಯ ಹೊಂದಿದರು. ಪುಂಡರು ಇಡೀ ಕೇರಿಯ ಮನೆಗಳಿಗೆ ಬೆಂಕಿ ಹಚ್ಚಿ ರಾಮಯ್ಯನ ಮನೆಗೂ ನಾಗಿದರು. ಮನೆಗ ಕೊಳ್ಳಿಯಿಕ್ಕು, ಜೀವಭಯದಿಂದ ಹೊರಗೆ ಓಡಿ ಬಂದವರನ್ನು ಬಡಿದು ಬೆಂಕಿ ಯೋಳಿಗೆ ತೂರಿದರು. ಮಕ್ಕಳನ್ನೂ ಬಿಡಲಿಲ್ಲ. ಮರುದಿನ ಪೋಲೀಸರು ಬಂದು ಕರಿಕಾದ ಗುಡಿಸಲುಗಳಲ್ಲಿ ಶೋಧಿಸಿದಾಗ ಗಂಡಸರು ಹುಗಸರು ಮಕ್ಕಳ ಉತ್ತರ ಬೆಂದ ಶರೀರಗಳು ದೊರೆತವು.

ಈ ಫೋರ್ ಕೃತ್ಯಾದ ಸೂತ್ರಧಾರರೆಂದು ಕೀಳ್ ವೇಣ್ಣಿಯು ಇಂ ಪ್ರಮಾಣ ಜಮೀನ್ನಾರರ ಮೇಲೆ ಕ್ರಿಯಾನಲ್ ಮೊಕದ್ದಮೆಗಳನ್ನು ಹೂಡಲಾಯಿತು. ಅವರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರಂತೂ ಅಗ್ನಿ ಕಾಂಡ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವಾಗ ಹತ್ತಿರದಲ್ಲೇ ತಮ್ಮ ಕಾರು ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಬಂಮೂಕುಧಾರಿಯಾಗಿ ನಿಂತಿದ್ದರೆಂದೂ ಅವರೇ ಅವ್ಯಾಪಾರದ ಮೇಲ್ಪುಣಿರಣೆ ನಡೆ ಸುತ್ತಿದ್ದರೆಂದೂ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷದಶೀ ಹರಿಜನರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಮೊಕದ್ದಮೆ ಹೈಕೋರ್ಟಿನ ವರೆಗೂ ಹೋಗಿ ಆರೋಪಿಗಳಿಲ್ಲರೂ ಬಿಡುಗಡೆ ಹೊಂದಿದರು.

ಈ ಫುಟನೆಯ ವಿವರಗಳನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸಿದರೆ ಕೆಲ ಗೊಂದಲಗೆಡಿಷುದ ಅಂಶ

ಗಳು ಮುಂದೆ ಬರುತ್ತುವೆ. ತಂಡಾವೂರು ಜಿಲ್ಲೆ ತಮಿಳು ನಾಡಿನ ಬತ್ತುದ ಕಣಜ. ಇಲ್ಲಿ ಎಪ್ಪೆಲ್ಲ ಭೂಸುಧಾರಣೆಯ ನಂತರವೂ ಶ್ರೀಮಂತ ಭೂಮಾಲಿಕರ (ಮಿರಾಸ್ ದಾರರೆಂದು ಅಲ್ಲಿ ಅವರನ್ನು ಕರೆಯುವುದು) ಪ್ರಭಾವವನ್ನು ಮುರಿಯುವುದಾಗಿಲ್ಲ. ಅವರಿಗೆ ರಾಜಕೀಯ ಪ್ರಭಾವವೂ ಪೋಲೀಸರ ಮೇಲೆ ಹತೋಟಿಯೂ ಇದೆ. ಈ ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರತಿಗಾಮಿ ಮಿರಾಸ್ ದಾರರು ಕಾಂಗ್ರೆಸ್‌ನ ಸದಸ್ಯರಾಗಿದ್ದವರು. ಅವರೆಲ್ಲರೂ ಮೇಲ್ಮಾಡುತ್ತಿರುವುದರೇ.

ತದ್ವಿರುದ್ಧವಾಗಿ, ಈ ಸಚ್ಚಾದ್ವಾಪ್ರದೇಶವಲ್ಲಿ ಹೊಲಗೆಲಷದ ಕೂಲಿಯಾಳುಗಳು ಬಹುತರವಾಗಿ ಹಾಜರಿರೇ. ಅನಾದಿಯಿಂದ ಈ ಜನ ಮಿರಾಸ್ ದಾರರ ಜಿಂತದಾಳುಗಳಾಗಿದ್ದವರು. ಅವರ ಅವಸ್ಥೆ ಗುಲಾಮಗಿರಿಗಂತ ಬಹಳ ಉತ್ತಮವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ.

ಯಾವ ರಾಜಕೀಯ ಪಕ್ಷದ ನೇರವೂ ಕಾಣಿದ ಅವರಿಗ ಕಮ್ಯೂನಿಸ್ಟ್ ಪಕ್ಷ ಪ್ರಾಂದೇ ಶರಣಾಯಿತು. ಕಮ್ಯೂನಿಸ್ಟ್ ನೇತೃತ್ವದಲ್ಲಿ ಸಂಘಟಿತರಾಗಿ ಅವರು ತಮ್ಮ ಹಕ್ಕುಗಳಿಗಾಗಿ ಹೋರಾಡಿದರು. ಹೆಚ್ಚಿನ ಕೂಲಿ ದರಗಳನ್ನು ಬೇಡಿದರು. ಮುಷ್ಟು ಹೂಡಿದರು. ಜಮಿನ್‌ನಾರರು ಗಟ್ಟಿ ಕುಳಗಳು. ಅವರು ಹೂರಗಿನಿಂದ ಕೂಲಿಗ ಜನ ತಂದು ಇವರ ಸೂಕ್ತ ಮುರಿಯಲು ಯತ್ನಿಸಿದರು. ಹೋಡಾಟಕ್ಕೆ ಕಾವೇರಿತು. ಮಿರಾಸ್ ದಾರರು ಭೇದನಿಃತಿಯನ್ನು ಉಷ್ಣೀಗಿಸಿದ ಬಿಡಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಈ ಜಾತಿಯವರಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರವೇ ಉಳಿದುಕೊಂಡಿರುವ—ಒಂದು ಬಗೆಯ ಅಂಥವೇ ಹೇಳಬಹುದಾದ—“ಪಕ್ಷಿಪ್ತೆ”ಯಿಂದ ಅವರು ತಮ್ಮನ್ನು ಸಂಘಟಿಸಿದ ಕಮ್ಯೂನಿಸ್ಟ್ ಪಕ್ಷಕ್ಕೆ ಮೋಸ ಮಾಡಲು ನಿರಾಕರಿಸಿದರು. ಇದೆಲ್ಲವರ ಚರಮಫಲವಾಗಿ ಇಸೆಂಬಿರ ಅಗ್ರಾಂತಿಯ ಮಹಾ ಪ್ರತೀಕಾರ ಘಟಿಸಿತ್ತು.।

ಇಲ್ಲಿಯೂ ಏಳುವ ಪ್ರಶ್ನೆ ಇದೇ. ಅನ್ಯಾಯಕ್ಕೆ ಗುರಿಯಾದವರು ಹರಿಜನರು ಎಂದಾಕ್ಷ್ಯಾತ್ ಇದು ಹರಿಜನರ ಬಿಂದನೆ ಎನಿಸಿತೆ? ಇದು ರೈತ-ಜಮಿನ್‌ನಾರ ಕಲಹವೇ ಅಲ್ಲವೇ?

ಇದರಲ್ಲಿ ಒಂದಂತೆ ಸತ್ಯವಿಲ್ಲದಿಲ್ಲ, ಆದರೆ ಕೀಳ್ಳಾವೇಣ್ಣಳೆ ಪ್ರದೇಶಕ್ಕೆ ಭೇಟ್ಟಿ ಕೊಟ್ಟು ಬಂದ “ಸ್ವೇಚ್ಚಾಮನ್” ಮತ್ತು “ಟ್ರೈಸ್ ಆಫ್ ಇಂಡಿಯಾ” ಪತ್ರಿಕೆಗಳ ವರದಿಗಾರರು ಬೇರೆ ಬೇರೆಯಾಗಿ ಪ್ರಕಟಿಸಿದ ವರದಿಗಳು ಈ ಘಟನೆಯನ್ನು ಹರಿಜನರ ವಿರುದ್ಧ ನಡೆವ ಅತ್ಯಾಚಾರವೇ ಎಂದು ವರ್ಗೀಕರಿಸುತ್ತಿವೆ. ಈ ಹರಿಜನರ ಬಿಂದಕರಲ್ಲಿ ಮೇಲ್ಮಾಡುತ್ತಿರುವುದು ಅಗಲೇ ಹೇಳಿದೆ. ಅವರಲ್ಲಿ ಬುಹ್ಮಣಿದ್ದರು,

ನಾಯಡಂಗಡ್ಡರಃ, ನಾಡಾರದಿದ್ದರಃ; ಏಶೇವಷೆಂದರೆ ಇಂಥ ಉಪದ್ರವದ ಫೋಟನೆ
ಗಳಲ್ಲಿ ಮುಸ್ಲಿಮರು ಈಡ ಸೇರಿದ್ದ ಉದಾಹರಣೆಗಳಿವೆ!

ಮೇಲ್ಕೃಷ್ಣಸಿದೆ ಎರಡು ಪತ್ರಕು ವರದಿಗಳಿರು ಕೀಳ್‌ಮೇಣ್ಣಣಿ ವಿಶ್ವತ್ವ ಸುತ್ತು
ಮುತ್ತಲಿನ ಹಲವು ಅಧ್ಯರನ್ನು ಕಂಡು ಮಾತಾಡಿಸಿದರು. ಅವರಿತ್ತು ಉತ್ತರಗಳ
ಮಾಡರಿಗಳು ಇವು : “ಯಾರೆ ತಲೆ ಕೆಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರಿ? ಈ ಕೊಳಕು ಹೊಲೆಯ
ರಿಗೆ ಯಾವ ದಯೆ ಯಾನ್ನೂ ತೋರಿಸಬೇಕಿಲ್ಲ.” ಹೀಗೆಂದ ವಿಷಾಯಕ ತನ್ನ ಉರಿ
ನಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿಸಿರ ಗುಡಿಸಲುಗಳನ್ನು ನಾಶಮಾಡಿ ಅವರನ್ನು ಓದಿಸಿ ಹರಿಜನರಿಗೆ ಕುದಿ
ಯಲು ಒಗೆಯಲು ತೂಳೆಯಲು ಏಷಾತ್ರ ಆಶ್ರಯವಿಗಿದ್ದ ಕೆರೆಯನ್ನು ಪುಷ್ಟೆ
ಹಬ್ಬಿ ಖಾಲಿ ಮಾಡಿವರನಾಗಿದ್ದು. ಇನ್ನೊಂದು ಏರಿಸಿದ ಟಿಪ್ಪಣಿ ಹೀಗಿತ್ತು:
“ಇವರು ಮುಂಚೆ ಹೀಗಿರೆಲ್ಲ. ಈಗ ಇವರಿಗೆ ಸೂಕ್ತ ಬಂದಿದೆ. ಮುಂಚೆ
ಹೊಲೆಯನಾದವನು ನನ್ನೊಡನೆ ಮಾತಾಡಬೇಕಾದರೆ ಹಿತ್ತಲ ಬಾಗಿಲಿಗೆ ಅಂಜಿತ್ತು
ಅಂಡಾತ್ತ ಬರುತ್ತಿದ್ದು. ಈಗ ಚಪ್ಪಲಿ ವೆಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಜರ್ಬಿನಿಂದ ಮನೆಯ
ಜಗಲೇ ವರಗೆ ಸುಗ್ಗತಾನ್ನನೆ. ಈ ಕಮ್ಮನಿಸ್ಟರಿಂದಾಗಿ ಇವರಿಗೆ ಹೆದರಿಕೆಯೇ
ಉಳಿದಿಲ್ಲ.”

ತಂಜಂವೂರು ಜಿಲ್ಲೆ ನುಲ್ಲಿ ಹರಿಜನರ ಮೇಲೆ ಈಗಲೂ ಅತ್ಯಾಚಾರಗಳು ನಡೆ
ಯುತ್ತಲೇ ಇವೆ. ಆಯುಕುರನ್ ಪುಳದಲ್ಲಿ ಈಚೆಗೆ ಇಪ್ಪತ್ತು ಹರಿಜನ ಗುಡಿಸಲು
ಗಳನ್ನು ಸುಟ್ಟಿರು; ಆದಿರಾಮುಚಟ್ಟಣಿದಲ್ಲಿ ಮುಸ್ಲಿಮರೂ ಭೂಮಾಲೀಕರೂ ಡಂಗುರ
ಸಾರಿ ತಮ್ಮವರನ್ನು ಕಲೆಹಾಕಿ ಹರಿಜನಕೇರಿಯನ್ನೇ ಅಗ್ನಿಗೂಹುತಿ ಮಾಡಿದರು;
ಕೂಗುದಿ ಎಂಬಲ್ಲಿ ಹರಿಜನರಿಗೆ ಸರಣಿ ಹಿಂದುಗಳ ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿ ಹೆಣವನ್ನು ತಮ್ಮ
ಸೃಶಾನಕ್ಕೆ ಒಯ್ಯಲು ಬಿಡದ್ದರಿಂದ ಒಂದು ಅನಾಹುತವೇ ಆಗಬಹುದಿತ್ತು. ಹರಿ
ಜನರ ಮೇಲೆ ನಡೆಯುವ ಅತ್ಯಾಚಾರ ಕೇವಲ ಅಧಿಕ ಕಲಹದಿಂದಲೇ ಆಗಬುದಿಲ್ಲ;
ಈ “ಕೀಳು ಜನ ಮೇಲೆರಿ ಕೂತೆ”ದ್ದನ್ನು ಕಂಡು ಮೇಲ್ಕುತ್ತಿರುವರಿಗುಂಟಾಗುವ
ರೋಷದ ಅಂಶ ಅದರಲ್ಲಿ ಬಹಳವಾಗಿದೆ.

ಗ್ರಾಮಗಳಲ್ಲಿ ಬವಳಾವಣೆ ಬಲು ಸಾವಕಾಶವಾಗಿ ಆಗುತ್ತದೆ. ಇದು ನಿರೀಕ್ಷಿಸ
ಬಹುದಾದ್ದು. ಹೊಸ ತಲೆಮಾರಿನಲ್ಲಿ ಅಸ್ಟ್ರೇಶ್ತತೆಯನ್ನು ಯಾರೂ ನಂಬಿವುದಿಲ್ಲ.
ಇನ್ನು ಮೇಲೆ ಬದಲಾವಣೆಗಳು ಶೀಘ್ರವಾಗಿ ಆಗಬಹುದು. ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಬಂದಾಗ
ಕಾಲೇಜಾಗಳಲ್ಲಿ ಅಭ್ಯಸಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಅಸ್ಟ್ರೇಶ್ ಸಂಖ್ಯೆ ಇಡೀ ದೇಶದಲ್ಲಿ ೧,೫೦೦

ಇಂತಹಲ್ಲಿ ಈಗ ಈ ಸೆಪ್ಟೆಂಬರ್ ೧೯೮೦ ರ್ಯಾರ್ಡೆನ್ ಜನರ ದೃಷ್ಟಿಕೋಣ, ವ್ಯವಹಾರ ಒವಲಾಗುವುದು ಖಚಿತ—ಎಂದು ವಾದಿಸುವವರಿದ್ದಾರೆ.

ಅವರೆ ನಗರಗಳಲ್ಲಿ ಕೂಡ, ಸುಶೀಲಿಕರಾವ ಮೇಲ್ಮೈತಿಯವರು ಕೂಡ ಅಷ್ಟುತ್ತೇ ಏರೋಧಿ ಮನೋಭಾವ ಬೆಳ್ಳಿದ್ದರೆಂದು ನಂಬಲು ಸಾಕಷ್ಟು ಆಧಾರಿಸ್ತಿ. ಈಗ ಉದಾಹರಿಸಲಿರುವ ಫೋಟನೆ ಉತ್ತರ ಪ್ರದೇಶದ ರೇಣ್ಣಿ ಜಂಕ್ಟ್ ನ್ಯಾಷನಲ್ ವಾದ ಹಾಥರಿಸ್ತು ಎಂಬಲ್ಲಿ ಸಹಿತದ್ದು. ಅಲ್ಲಿ ಎಂ. ಜಿ. ಪಾಲೆಟೆಕ್ ಟಿಎಂಡಿಎಂಡಿ ತಾತ್ತ್ವಿಕ ಇಲ್ಲಿ ಜು ಇದ್ದ. ಅಲ್ಲಿ ಇದ್ದ ವಾರ್ಷಿಕ ಇಲ್ಲಿಯಾಗಿದ್ದ ಒಟ್ಟು ಇಂಧಿತ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ್ಲಿ ಉತ್ತರ ಜನ ಹರಿಜನರಾಗಿದ್ದರು. ಪಾಲೆಟೆಕ್ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ವಾರ್ಷಿಕ ಇಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಿ ಉತ್ತರ ಜನ ಹರಿಜನರಾಗಿದ್ದರು. ಹಾಸ್ತೆಲಿನ್‌ನ್ಯಾಷನಲ್ ಕೆಲವು ಸಿಂಗಲ್ ರೂಪಾಗಳೂ ಕೆಲ ದೆಟಲ್ ರೂಪಾಗಳೂ ಇವೆ. ಇಂಟರ್ ರಜಿಸ್ಟ್ರೇಟ್‌ಲ್ಲಿ ಹರಿಜನ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯೊಬ್ಬನನ್ನು ಸಾರ್ವಜನಿಕ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯಿಂದ ದಬಲ್ ರೂಪಾಗಿ ವಿಭಾಗದಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಲಾಗಿಲ್ಲ. ಮೇಲ್ಮೈತಿಯವರು ಸೇರಿ ಹರಿಜನ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯ.ನ್ಯಾಷನಲ್ ಘಳಿಸಿದರು. ಹಾಸ್ತೆಲ್ ವಾರ್ಷಿಕ ಇಲ್ಲಿ ಅನ್ಯಾಯಾರ್ಥಿನಿಂದ ತಾತ್ತ್ವಿಕ ವಿಭಾಗದಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಲಾಗಿಲ್ಲ. ಮೇಲ್ಮೈತಿಯವರು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯನ್ನು ಹಿತಿನು ಮೇಲ್ಮೈತಿಯವರು ಅವನಿಂದ ಬೂತ್ತಾರವಾಗಿ ತಮ್ಮ ಬೂತ್ತಾಗಳನ್ನು ಪೂರಿಸಿದರು. [“ನಮ್ಮಪ್ಪನ ಉಮ್ಮೇಗ ನೀನೇಕೆ ವಾಡಬಾರದಾ?”] ಈ ಹಂಡಿಗ ನಾಚಿಕೊಂಡು ಬೇರೆ ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಹೋದ.

ಅನಂತರ ಹಾಜರನ್ನು ಕಾಡುವುದು ಹೆಚ್ಚಾಗಿತ್ತು. ಸಿನೆಮಾಲೋಳಿಬ್ಬನನ್ನು ಹಿಡಿದು ಒಡಿಸಿದರು. ಬಿಸ್ಸಿಪಾಲಂಗೆ ದೂರತ್ವಾಗ ನೀವು ನಗರಮಾಳಿಗ ಹೋಗಬೇಡಿರೆಂದು ಅವರು ಹರಿಜನರಿಗೇ ಉಪಾಧಿಸಿದರು. ಮೇಲ್ಮೈತಿಯ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಹಾಸ್ತೆಲ್ ಮೆಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಹರಿಜನರೊಡನೆ ಕುಳತ್ತು ಉಣಿಲ್ಲಿಪ್ಪದ್ದರಿಂದ ಹರಿಜನರಿಗೆ ಬೇರೆ ಉಳಿಟದ ವಿಷಾದು ವಾಡಿವರೇ ಹೊರತ್ತು ಕಾಲೇಜು ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಮೇಲ್ಮೈತಿಯವರನ್ನು ದಾರಿಗೆ ತರಲಿಲ್ಲ. ಕಾಲೇಜು ವಾರ್ಷಿಕ ದಿನಾಚರಣೆಯಾದು ಉಪಹಾರ ಬಡಿಸಿಟ್ಟು ಪ್ಲೇಟ್‌ನಿಂದ ಶಿಂಡಿ ಎತ್ತಿ ತಿಂಡನೆಂದು ಒಬ್ಬ ಹರಿಜನ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯನ್ನು ಕಾಲೇಜು ಶಿಕ್ಷಕರ ಸಮುದ್ರಾಲ್ಲೇ ಇತರ

ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಬಡಿವರು. ಆ ಬಗ್ಗೆ ಬರಹ ಮೂಲಕ ದೂರಿವರೂ ಪ್ರಿನ್ಸಿಪಾಲರು ವಿನೂ ವಾಡಲಿಲ್ಲವೇದು ಹೇಳಲಿಗಿದೆ. ಕೊನೆಗೆ ಹರಿಜನ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಹಾಸ್ನೆಲುಗಣನ್ನು ತೋರೆದು ಬೇರೆ ಬಿಡಾರ ಹುಡಃಕೊಂಡರು.

ಕಳಿದ ದಿಸೆಂಬರಿನಲ್ಲಿ ಅರ್ಥವಾಷಿಕ ಪರಿಕ್ಷೆಗಳು ಆರಂಭವಾದಾಗ ತೊಂದರೆ ನಿರಿಂಕ್ಷೆ ಹುಸನ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಪೂರ್ವಕರು ಪ್ರೋಫೆಸರ್ ಶಿಕ್ಷಣ ಸಹಿತ ಪ್ರಿನ್ಸಿಪಾಲರನ್ನು ಕಂಡರು. ಪ್ರಿನ್ಸಿಪಾಲರು ಅಂಥ ತೊಂದರೆಯೇನೂ ಇಲ್ಲ ಎಂದದ್ದೀಂದ ಹಾಜನ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ನರೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಒಂದು ಧರ್ಮಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ರಾತ್ರಿಯ ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ಉಳಿದುಕೊಂಡರು. ಆ ರಾತ್ರಿ ಪ್ರೋಲೀಸ್ ಶಿಕ್ಷಣ ಸಹಿತ ರೂಪ್ಯ ರಾಗಿದ್ದ ಮೇಲ್ಮೈ ಶಿಯ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು, ಹಾಸ್ನೆಲ್ ಅಧಿಕಾರಿಯ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆ ನೆಯಿಂದ ಏಂದು ಹೇಳಲಾಗುತ್ತದೆ -ಹಾಕಿಂ ಸ್ಟಿಕ್ ವೊಡಲು ದವ್ವಗಳಿಂದ ಸಚ್ಚಿತರಣಿ ಧರ್ಮಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ನಿಗ್ರಿದರು, ಮೂರು ಜನ ಹರಿಜನ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳನ್ನು ಕಂಡು ಹಿಡಿದು ಬಲವಾಗಿ ಹೊಡೆವರು. ಆವರಲ್ಲಿಬ್ಬನು ವರುದಿನ ಅಸ್ವತ್ತರೆಯಲ್ಲಿ ಸ್ತೋತ್ರನು. ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಯಾಚಾರ ಅಧಿಕಾರಿಗಳನ್ನೂ ಇಗೊಂಡು ಆನೇಕರ ವಿಚಾರಣೆ ನಡೆವಿದೆ. ನಗರವಾಸಿಗಳೂ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳೂ ಅಸ್ವತ್ತಶ್ರುತೆಯನ್ನು ವರೆ ತಿಂದ್ದಾರೆಂದು ಸಾಧಿಸುವವರಿಗೆ ಇದು ಉತ್ತರದಂತಿದೆ.

ಇಂಥ ಘಟನೆಗಳಲ್ಲಿ ರಾಜಕೀಯ ಜನರ ವರ್ತನೆ ಸ್ವಾರ್ಥದ್ವಾಗಿದೆ. ಕಳಿದ ವರ್ಷ “ಹಿಂದಸ್ವಾನ ಟೈಪ್ಪನ್” ಪತ್ರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಶಿಯ ಸುತ್ತುವಾತ್ತಲ ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ಜರಿಜನರ ಶಿತಿಗಳನ್ನು ಆಭ್ಯಾಸಿಸಿ ಒಬ್ಬ ಸಮಾಜಶಾಸ್ತ್ರ ಬರೆದ ವರವಿಗಳು ಬಂದವು. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದರ ತಾತ್ಪರ್ಯ ಇಷ್ಟಾಃಃ ಆ ಸಮಾಜಶಾಸ್ತ್ರ ಒಂದು ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ನೇರವಾಗಿ ಹರಿಜನಕೇರಿಗೆ ಹೋಗಿ ಅವರ ಅವಾಹಳನ್ನು ಕೇಳಿಕೊಂಡನು. ಎಂದಿ ನಂತ ಅವರು ದೂರಿದರು. ವರಂ ಹೋಗಿ ವೊದಲು ಉಂಟಿಸಿ ಪಂಚಾಯತಿ ಕಾರ್ಯಾದರ್ಶಿಯನ್ನು ಕಂಡು ವಾತಾಡಿಸಿದನು. ಆ ಕಾರ್ಯಾದರ್ಶಿ “ನೀವು ಸಮೃದ್ಧನ್ನು ಕೇಳದೆ ನೇರವಾಗಿ ಆ ಜನರಲ್ಲಿ ಹೋದಿರಿ. ಇನ್ನೂಮ್ಮೆ ಹೀಗಾದರೆ ನಿಮ್ಮ ಪರಿಣಾಮ ನೆಟ್ಟಿಗಾಗಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ,” ಎಂದು ಬೇದರಿಸಿದನು. “ಏನು ತಪ್ಪಾಗಿಯಿತು?” ಎಂದು ಈತ ಕೇಳಿದ್ದಕ್ಕೆ ಆತ, “ನೀವು ಅವರ ಮನೆಗಳಿಗೆ ಹೋಗಿ

ಕುಳತ್ತು ಅವರ ಕೈಯ ಚಹಾ ಕಡಿಮೆ. ಅವರು ಏರಿಕೊಟು ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ನಾವೂ ಹಾಗೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿತ್ತಾರೆ. ಹಳ್ಳಿಗಾಡಿನಲ್ಲಿ ಇದೆಲ್ಲ ಸದೆಯ. ಲ್ಲಿ!" ಎಂದು ನಿಷ್ಪಂಕೋಚೆ ಉತ್ತರ ಬಂತು. ಮತ್ತು ಈ ಪಂಚಾಯತಿ, ಒಡವರ ಕೈವಾರಿಯೇದುಕೊಳ್ಳಬ ಬಂದು ಸಮಾಜವಾದಿ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆ ಕೈಲಿತ್ತು. ಕಾರ್ಯ ದರ್ಶಿಯೂ ಆ ಸಮಾಜವಾದಿ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆ !

ಪ್ರೇಲಿಸರನ್ನೂ ಖಗೊಂಡು ಅಧಿಕಾರಿಗಳ ಸಮಾನ್ಯ ವಸ್ತೋವೃತ್ತಿಯೂ ಅಸದ್ಯೇಯದೇ ಆಗಿರಿತ್ತದೆ. ಈಳ್ಳಾಮೆಣ್ಣಿನ ಘಟನೆಯಲ್ಲಿ ದಾಳಿ ಆರಾಭವಾದೂದನೆ ತಲೆ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡ ಹರಿಜನನೂಬ್ಯಾ ಹತ್ತಿರದ ಪ್ರೇಲಿಸ್ ಲಾಣಿಗೆ ದೂರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದು. ಆದರೆ ಅನಾಹತ ಮಾರಿದಿಂದ ಹೇಳಿಗೊಂಡಿ ಅವರು ಇತ್ತು ಹಾಯಿಲ್ಲ. ಬಿಂಬಿರದ ಈಚೆಗಿನ ಒಂದು ಘಟನೆಯಲ್ಲಿತ್ತೂ ಪ್ರೇಲಿಸರೇ ಹಳ್ಳಿಗೆ ಮುತ್ತಿಗೆ ಹಾಕಿ ಹರಿಜನಕೇರಿಯಾನ್ನು ಧ್ವನಿಸ ಮಾಡಿದರೆಂದು ಗಂಭೀರ ಆರ್ಥಿಕ ಬಂದಿದೆ.

ಇಂಥ ಘಟನೆಗಳು ಈಚೆಗೆ ಮತ್ತು ಮುದ್ದೆ ಎರಡು ಕಾರಣಗಳಿರುತ್ತದೆ. ಒಂದು, ಆಧಿಕ ಒತ್ತದೆ. ದೇಶದಲ್ಲಿಲ್ಲ ಉಪಜನರು ಭೂಹಿನ ಕೆಲಸಗಾರರಾಗಿರುವುದೇ ಹೆಚ್ಚು. ಭೂಸಂಧಾರಣೆಗಳಲ್ಲಿ ಹಂಚತಕ್ಕ ಭೂಮಿಯ ಮೇಲೆ ಅವರಾಗಿ ಹಕ್ಕು ಸ್ಥಾಪಿಸುವುದು ಮೇಲ್ಮೈ ತಿಯ. ವರನ್ನು ಕೆರಳಿಸುತ್ತದೆ. ಎರಡನೆಯದಾಗಿ, ಹರಿಷಣರು—ಆದೂ ತರಣರು—ತಮ್ಮ ಹಕ್ಕುಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಜಾಗ್ರತ್ರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಕೀಳ್ಳಾಮೆಣ್ಣಿಯಲ್ಲಿ ಆದಂತೆ ಅವರು ಮತ್ತು ಕೂಲಿ ಬೇಡರು ಮತ್ತು ಅವುಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಕಾನೂನಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಪೂತಾಡಿಸುತ್ತಿರುತ್ತಿರುತ್ತದೆ. ಅವರು ಮತ್ತು ಅತ್ಯಾಚಾರಗಳಾದಾಗಿ ಸರಕಾರ ಪರಿಹಾರವನ್ನೇನೋ ಕೊಡುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಅನ್ನಾಯಾ ಗಾರರನ್ನು ದಂಡಿಸುವ್ಯಾಪ್ತಿ ಆರೆವಂಸಂ ವ್ಯಕ್ತಿಪಾಗುತ್ತದೆ. ಇಂಥ ಪ್ರಕರಣಗಳು

ಆದರೆ ಖಾರಿಗಾಗಿ ನದಲ್ಲಿರುವ ಪರಂಗಳಿ ರಾಜಕಾರಣಗಳಾಗಲಿ ತಮ್ಮ ಬಗ್ಗೆ ವಿನೂ ಮಾಡಲ್ಪಡುತ್ತಿರುತ್ತಿರುವ ಭಾವನೆ ಹರಿಜನರಲ್ಲಿ ಖಚಿತಾಗುತ್ತದೆ. ಅವರ ಮೇಲೆ ಅತ್ಯಾಚಾರಗಳಾದಾಗಿ ಸರಕಾರ ಪರಿಹಾರವನ್ನೇನೋ ಕೊಡುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಅನ್ನಾಯಾ ಗಾರರನ್ನು ದಂಡಿಸುವ್ಯಾಪ್ತಿ ಆರೆವಂಸಂ ವ್ಯಕ್ತಿಪಾಗುತ್ತದೆ. ಇಂಥ ಪ್ರಕರಣಗಳು

ನ್ಯಾಯಾಲಯಕ್ಕೆ ಹೋದಂಗ ಮೇಲ್ನಾಡಿಯವರೆಲ್ಲ ಒಟ್ಟಾಗಿ ಅತಾಚಾರದ ಪ್ರಾರಂಭಗಳು ಸಿಕ್ಕಿದಂತೆ ವಾಡುವುದರಂದೆಲೂ ಅವರ ಧನಬಲದಿಂದಾಗಿಯಾಗ ಆರೋಪಿಗಳು ಬಿಡುಗಡೆ ಹೊಂದಬೇಕುದೇ ಹೇಬ್ಜ್ಜು. ಈಗಾಗಿ ಹೇಜನರು ತಮ್ಮದೇ ಆದ ಪ್ರತ್ಯೇಕತಾ ಭವನೆಯನ್ನು ಬೆಳೆಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಶತಪಾನಗಳ ದುರಭಾಸ ಕ್ಷೀಪ್ರವಾಗಿ ಹೋಗಲಾರದೆಂದು ನೊಂದವರಿಗೆ ಸಮಾಧಾನ ಹೇಳಿ ಘೆಲವಿಲ್ಲ. ಅವರ ಅಂದವನ್ನು ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ ತಕ್ಕಿದ್ದು. ಈಗಿಗೆ, ತಮ್ಮಗೆ ಹಿತ ವಾಡಬೇಕಾದು ಮೇಲ್ನಾಡಿಯಾಗಿ ವಾಡುವ ಯತ್ನಗಳನ್ನು ಅವರು ಸಂಶಯಿಸಿದ್ದು ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಕನಾರ್ಕರದಲ್ಲೀ ಒಬ್ಬರು ಸ್ವಾರ್ಪಿಗಳು ಹರಿಜನರೇರಿಗೆ ಬೆಟ್ಟಿಕೊಟ್ಟು ಬಂದಂಗ ಮೇಲ್ನಾಡಿಯಾಗಿ ವರು ಅದರಲ್ಲಿ ಏಕೊಂಡು ಉತ್ತಮ ತೋರಣೆಯಿಂದು ಅತ್ಯ ಹರಿಜನ ನಾಯಕರು ಕೂಡ ಅವರನ್ನು ಖಿಂಡಿಸಿದರೂ—ಇದು ಮೇಲ್ನಾಡಿಯವರ ಇನ್ನೊಂದು ಹೋಸ ಎಂದು. ಸಮಾಜ ಸಂಧಾರಣೆಯಲ್ಲಿರುವ ದೊಡ್ಡ ಕಷ್ಟ ಇದು.

ಹರಿಜನ ಸಮಾಜೀ ಇರಲೇಬೇಕಾದಂದಿಕ್ಕಿಂತ ಹೇಬ್ಜ್ಜು ಜಟಿಲವಾಗಿರುವುದಕ್ಕೆ ಅಪ್ಪುತ್ತುತ್ತೇಯು, ವರ್ಣಭೇದದ ಕಲ್ಪನೆ ಹರಿಜನರಲ್ಲೀ ತುಂಬಿ ಆಳವಾಗಿ ಬೇರೂರಿರುವುದೂ ಕಾರಣವೆಂದು ಹೇಳಬೇಕು. ಸಂಜ್ಞೇಯರನ್ನು ತವಿಗಿಂತ ಉಚ್ಚರೆಂದು ಭಾವಿಸಬೇಕಿರಲ್ಲಿ; ತಮ್ಮ ತಮ್ಮಲ್ಲೀ ಉಚ್ಚ-ನೀಚೆ ಭಾವ ಬೆಳೆಸಿಕೊಂಡು ಉಳಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದರವರು. ಈ ಭೇದಗಳನ್ನು ಅವರು ಎಷ್ಟು ಕಟ್ಟಿನಿಟ್ಟಾಗಿ ಪಾಲಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದರೆ ಅವರವರಲ್ಲಿ ವಿವಾಹ ಸಂಬಂಧವಿರಲ್ಲಿ, ಸಹಭೋಜನಾದಿಗಳು ಸಹ ನಿಷಿಸ್ತಾಗಿ. ಈ ಭಾವನೆಗಳು ತೀವ್ರವಾಗಿರುವ ಕೆಲವೇಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಅವರವರ ಬಳಕೆಯು ಸೀರಿನ ಬಾವಿಗಳು ಸಹ ಪ್ರತ್ಯೇಕವಿವೆ. ಅದರಂತೆಯೇ, ಹರಿಜನರಲ್ಲೀ ಹೇಬ್ಜ್ಜು ಸುತ್ತಿಕ್ಕಿರೂ ಧನವಂತರೂ ಆಗಿ ತಮ್ಮ ಸಮಾಜಿಕ ಅಂತಸ್ತನ್ನು ಹೇಬ್ಜ್ಜು ಸಿಕೊಂಡವರು ತಮ್ಮವರಿಂದ ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿ ಪಾಸಿಸಲು ಯತ್ನಿಸುತ್ತಾರೆ. ಹರಿಜನರ ಮತ್ತು ಹರಿಜನೇತರರ ನಡುವಿನ ಸಂಬಂಧಗಳ ಪ್ರಶ್ನೆಯಾಗಿರುವುದ್ದೇ ಇದು ಹರಿಜನ-ಹರಿಜನರೋಗಿನ ಪ್ರಶ್ನೆಯೂ ಆಹುದು.

ದೇಶದಲ್ಲಿ ಎಂಟೊಂಭತ್ತು ಕೋಟಿ ಹರಿಜನರಿದ್ದಾರೆ. ಅವರು ಎಲ್ಲಿಲ್ಲಿಯೂ ಇದ್ದಾರೆ. ಅವರ ಮೇಲೆ ಮೇಲ್ನಾಡಿಯವರು ಆನುಗ್ರಹವನ್ನೇನೂ ವಾಡಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ.

ಕೇವಲ ಅವರ ಮಾನವ ಹಕ್ಕುಗಳನ್ನೂ ಒಟ್ಟೊಳ್ಳಲು ಖಚಿತರಾಗಿದ್ದರೆ ನಾವು ಜನಾಂಗದೊಳಗೊಂಡು ಜನಾಂಗದ ನಿರ್ವಾಣಕ್ಕೆ ಹೇಳೋತ್ತಾಹ ಕೊಟ್ಟುತ್ತಾಗೆ ತ್ತದೆ. ಎಲ್ಲಿನ ವರೆಗೆ ಒಂದು ಗುಂಪಿನಲ್ಲಿ ಅನ್ಯಾಯಕೊಳ್ಳಬಾದ ಭಾವನೆ ಹಾಷ್ಯಾವೈದಿಲ್ಲವೋ ಅಲ್ಲಿನ ವರೆಗೆ ಎಂಥ ಅನ್ಯಾಯಗಳೂ ದಕ್ಷಬಹುದು. ಅನ್ಯಾಯಕೊಳ್ಳುವಾದವರಲ್ಲಿ ಅನ್ಯಾಯವ ಭಾವನೆ ಕೆರಳಿದ ಮೇಲೆ ಅಲ್ಲೂ ಅನ್ಯಾಯಗಳೂ ವಾಹಾಪರಾಧಗಳಾಗಿ ಕಾಣುವವು. ಅವರು ಸೌಕ್ರಾಣಿಕ ಪರಿಣಿತಿಗೆ ಉತ್ತಮ ರಾಸಾಯನಿಕ ಪದ್ಧತಿಗಳಾಗುವರು. ಮತ್ತು ಆ ಸೌಕ್ರಾಣಿಕ ಪ್ರತಿ ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ, ಪ್ರತಿ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ಆಗಬಹುದು.

ದಕ್ಷಿಣ ಅಭಿರಕದಲ್ಲಿ, ಅಮೇರಿಕದಲ್ಲಿ, ಕರಿಯರ ಮೇಲೆ ಅತ್ಯಾಚಾರವಾಗಿ ವುದನ್ನು ಟಿಂಕಿಸುವ ನಾವು ನಮ್ಮ ಕಾಲ ಬುಂದನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿದೆ.

ಬ್ರಹ್ಮಣಿರೇನು ಮಾಡಬೇಕು?

ಹಲವು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಬಾಹ್ಯಣ ಆಡಳಿತದಲ್ಲಿರುವ ವಿದ್ಯಾಸಂಸ್ಕೀರ್ಣಾಂದರ ಸಮಾರಂಭದಲ್ಲಿ ಇತ್ತೀಚೋ ಮಾತಾಧೂತ್ ದಲಿತ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪ್ರತಿಪಾದಕ ಸಾಹಿತ್ಯಗಳೊಷ್ಟಿರು, ದೇಶವಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರೂ ಬ್ರಹ್ಮಣರಾಗಿಯೇಕೆಂದು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸಿದರು. ಅದು ಪತ್ರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ವರನಿಯಾಯಿತು. ಅದನ್ನೇ ನೇವ ಮಾಡಿ ಬ್ರಹ್ಮಣ ವಿರೋಧಿ ಹೆಣ್ಣಿಗಳನ್ನು ಒಳಗೊಂಡ ಅನೇಕ ಪತ್ರಗಳು ಪತ್ರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟವಾದವು. ಬರೆದವರಲ್ಲಿ ಹಲವರು ಸಾಹಿತ್ಯಗಳಿಗೆಂದ್ದರು. ವಾಸ್ತುವಿಕವಾಗಿ ಕಳೆದ ಒಂದು ದಶಕದಿಂದ ಸಾಹಿತ್ಯಗಳ ಒಂದು ದೂಡ್ಯಾ ಗಂಪು ಬ್ರಹ್ಮಣ ವಿರೋಧವನ್ನು ತನ್ನ ಚಟುವಟಿಕೆಯ ವುತ್ತಾಂಶವಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದೆ. ಆಗಾಗ್ಗೆ ಒಂದಳ್ಳ ಒಂದು ನೇವದಿಂದ ಬ್ರಹ್ಮಣರ ಮೇಲೆ ಏನಾದರೂಂದು ಕೂಗೆಬ್ಬಿ ಸುವುದು ನಡೆದೇ ಇದೆ. ಬ್ರಹ್ಮಣೇ ತರ ಸಾಹಿತ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಸಾಹಿತ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ವರಲ್ಲಿ ಕೆಲವರಾದರೂ ಈ ಬಗಯು ಪ್ರಚುರವನ್ನು ಮಿರೋಧಿಸುತ್ತು ಬಂದಿದ್ದು ರೆಂಬಿದನ್ನು ಇಲ್ಲಿಹೇಳಬೇಕು, ಅಂಥವ ರನ್ನು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಬ್ರಹ್ಮಣರ ಚೇಲರೆಂದೋ ಪ್ರತಿಗಾಂಭಿರೂ ನಿಂದಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ. ಖಾಸಗಿಯಲ್ಲಿ ಎಪ್ಪು ರೋಪ ಪ್ರಕಟಿಸಿದರೂ ಬಹಿರಂಗದಲ್ಲಿ ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಕರಿತು ತಮ್ಮ ಅಭಿಪೂರ್ವಾಗಳನ್ನಾಗಲಿ ಬ್ರಹ್ಮಣರ ಸಮಾಧಿನೆಯನ್ನಾಗಲೇ ಪ್ರಕಟ ಮಾಡಿದ ಬ್ರಹ್ಮಣರು ವಿರಳಿ.

೧೯೨೦ ರ ಸುತ್ತಮುತ್ತು ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರದಲ್ಲಿಯೂ ಮಂದ್ರಾಂತ ದಲ್ಲಿಯೂ ತಲೆಯೀತಿ ಕನಾಟಕದಲ್ಲಿಯೂ ಹಬ್ಬಿದ ಬ್ರಹ್ಮಣೇತರ ಚೆಳವಳಿ ಬಹುತರವಾಗಿ ವಧ್ಯಮಾ ಜಾತಿಗಳ ಬ್ರಹ್ಮಣೇತರ ರಾಜಕೀಯ ನಾಯಕರ ಮತ್ತು ಸುಶಿಕ್ಷಿತರ ಆಂದೋಲನವಾಗಿತ್ತು. ಸಾಹಿತ್ಯಗಳು ಅದರಲ್ಲಿ ಪಾಲುಗೊಂಡಿದ್ದು ಆವಶ್ಯಕ. ಆವನೆ ಈಗ ಅದು ಸಾಹಿತ್ಯಗಳ ಮತ್ತು ಬೌವಿಷ್ಠಿಕರ ಆಂದೋಲನವಾಗುತ್ತಿರುವುದು ಏಶಿತ್ತು. ಆ ಚೆಳವಳಿಗೆ ಸರಕಂ ನೌಕರಿಗಳಲ್ಲಿ ಬ್ರಹ್ಮಣರಿಗಿಂದ ಪ್ರಾಧಾನ್ಯವನ್ನು ಅಳಿಸಿ ಹಾಕಿ ಸಂಖಾರಿಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿಗೆಂದ್ದರೂ ನೌಕರಿಗಳಲ್ಲಿ ಸಾಕಷ್ಟು

ಪ್ರತಿನಿಧಿವಿಲ್ಲದ ಬ್ರಹ್ಮಣೀಶರಂಗೆ ಅಂಥಾ ಪ್ರತಿನಿಧಿ ದೊರಕಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಉದ್ದೇಶವಾಗಿತ್ತು. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಆರ್ಥಿಕ ನಿರ್ವಹಣೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಮೊದಲಾದ ಸ್ವಷ್ಟಿ ಬೆಂಡಿಸುತ್ತಿದ್ದವು. ರಾಜಕೀಯ ಒಕ್ಕಡಗಳ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ಈ ಬೆಂಡಿಕೆಗಳು ಬಹಳ ವಿಭಿನ್ನಗೊಣೆಗಳಿಗೆ ಹೇಳಿಸಲಾಗ್ಯಾ. ಬ್ರಹ್ಮಣೀಶರ ಪರಿಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಮುಂದಾದೆಡಿ ಜಾತಿಗಳು ಮೇಲೆ ಬರ. ವುದು ಸಾಧ್ಯ. ಯಿತ್ತು.

ಹೀಗೆ ಒಂದೆಡೆಗೆ ಸರಕಾರಿ ಸೌಕರ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ತಮಿಗಿದ್ದ ಪ್ರಧಾನವು ಕೆಡು ಕೊಳ್ಳುವುದರೊಡನೆ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಸಂರಂಧರ ಭೂಸುಧಾರಣೆಗಳಲ್ಲಿ ದಕ್ಷಿಣ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಬ್ರಹ್ಮಣರು ಬಹುತರವಾಗಿ ತಮ್ಮ ಕೃಷಿಖಾರಿಗಳಿಗೆ ಎರವಾಗಿ ಗ್ರಾಮಗಳಲ್ಲಿ ಇದ್ದಬಿದ್ದ ಸ್ವಾನವನಾನವನ್ನೂ ಕಳೆದುಕೊಂಡರು. ಅವರು ಎಲ್ಲ ಜಾಂಗಳಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ನಗರಿಕ್ಕೂ ರಾಜ್ಯ ಕೃಷಿಖಾರಿಯಿರು ವಿಷಯವಲ್ಲಿ ದೂರವಾಸಿ ಭೂವಾಲಿಕರಿಗೆ ದ್ವಾರಿಸಿದ ಅವರಿಗೆ ಸ್ವಾಭಾವಿಕವೋ ಯೋ ಭೂಸುಧಾರಣೆಗಳಲ್ಲಿ ಇಚ್ಛೆ ಪೆಟ್ಟು ಬಿತ್ತು ಎನ್ನುವಾ. ಸೀಮಾಬೀದಲ್ಲಿ ದಕ್ಷಿಣದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಿಯೂ ಸೇರಡಾಗಿ ನ್ನು ಏರದ ಬ್ರಹ್ಮಣರಿಗೆ ಪ್ರಜಾತಂತ್ರತ್ವಕ ಆಡಳಿತದಲ್ಲಿ ಸಣಾರ್ಯಾಕ ಸ್ವಾನಗಳಿಂದ ಉಚ್ಚಟ ನೆಯಾಯಿಕು. ದಕ್ಷಿಣದ ರಾಜ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಬ್ರಹ್ಮಣಾಗೆ ಯಾವ ಮಾತ್ರಿಕಾಂದಲ ದಲ್ಲಿಯೂ ಸ್ವಾನವಿಲ್ಲದೇ ದಶಕಗಳೇ ಕಳೆದದ್ದುಂಟು *

ಬ್ರಹ್ಮಣರ ಅನೇಕ “ಹಲ್ಲಾಗಳು” ಉದಾರಸಲ್ಪಟ್ಟಿ ಅವರು ಅಶ್ವ ಶಿತಿಗಳಿ ಸಲ್ಪಟ್ಟಿ ಕಾಲಿದಲ್ಲಿ ಬ್ರಹ್ಮಣ ಏರೋಧರ ಕಡಾಯಿ ಆರತೊಡಗಬೇಕಿತ್ತು. ಆದರೆ ಹಾಗಾಗದೆ ಅದನ್ನು ವತ್ತೆ ಹೊತ್ತಿಸುವ ಪ್ರಯತ್ನ, ಅದೂ ಸಾಹಿತ್ಯದಿಂದ ಪ್ರಾರಂಭವಾದದ್ದು ಸೋಚಿಗದ್ದಾಗಿದೆ.

ಈ ಹೊಸ ಬ್ರಹ್ಮಣ ಏರೋಧ ಶಕ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವೊಂದು ಸ್ವಾರಸ್ಯಾಂಡಗಳು ಅಡಗಿವೆ. ಜಾತಿಯನ್ನಿತ್ತ ಆಡಬುದು ನನಗೂ ಸಂತೋಷದ ಕೃತ್ಯವಲ್ಲ. ಆದರೆ ಬ್ರಹ್ಮಣ ಜಾತಿಯವರನ್ನು ಕುರಿತು ಆಡಬವರು ಜಾತಿಯನ್ನು ಹೇಸರಿಸಿ ಆಡುತ್ತಿರುವುದರಿಂದ ನಾನೂ ಒಂದು ಕ್ಷಣಿ ಈ ಪ್ರಾರ್ಥಿವನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿದರೆ ಅಪರಾಧವಾಗ

* ಈ ಲೇಖನ ಮೂಲು ಪ್ರಕಟವಾದದ್ದು ೧೯೮೦ ರಲ್ಲಿ. ಇದಾದ ಸಂತರ ತಮಿಳು ನಾಡಿನಲ್ಲಿ ದಿವಂಗತ ಎಂ ಜಿ ರಾಮಚಂದ್ರನ್ ಮಾತ್ರಿಮಂಡಲದಲ್ಲಿ ಪ್ರಧಾನತಃ ಒಬ್ಬ ಬ್ರಹ್ಮಣ (ಡಾ. ಹಂದೆ) ನನ್ನ ಸೇರಿಸಿಕೊಂಡದ್ದನ್ನು ಏರೋಧಿಸಿ ಒಂದು ಏರೋಧಿ ಪಕ್ಕ ಮೆರವಣಿಗೆಯನ್ನೇ ಹೊಂದಿಸಿತು.

ರಿಕ್ತಿಲ್ಲ. ಈ ಬುರ್ಹಣ ಏರೋಡದ ಆಂದೋಲನದಲ್ಲಿ ಮುಂದಾಗ್ತನ ವಹಿಸಿದವರ ಜಾತಿಗಳನ್ನು ನೊಂದಿವರೆ ಅವರಲ್ಲಿ ಹೇಳಿನವರು ಬುರ್ಹಣೇಶರರ ಹಕ್ಕುಗಳನ್ನು ಎತ್ತಿ ಹಿಡಿಮೆ ಇಂಫಿಲ್ ರಿಂಡಲೂ ಹೋರಾಡುತ್ತು ಬುದ್ದ, ಅದರಿಂದ ಲಾಭ ಪಡೆದ ಮಧ್ಯವು ಜಾತಿಗಳ ಬುರ್ಹಣೇಶರರು. ಎಲ್ಲ ತರಹದ ಸೌಂದರ್ಯಗಳಿಂದಾಗಿ ಇಡಿಮೆ ಪೆಟ್ಟು ತಿಂದ ಜಾತಿಗಳೂ ಇವೇ ಆಗಿವೆ. ಈ ವರ್ಗಗಳೇ ಬುರ್ಹಣರನ್ನು ಅಪ್ಪುಳಿಸಿದ ನಂತರದ ಭೂ ಸುಧಾರಣೆಯು ಹೆದ್ದೆರೆಗಳು ಅನಿವಾರ್ಯವಾಗಿ ತಮ್ಮ ಜಾತಿಗಳವರ ಜಮಿನುಗಳನ್ನೂ ಕೊಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಹೋಂಗುವುವನ್ನು ತಡೆಯಲು ಬಯಸಿ ಆ ಸುಧಾರಣೆಗಳ ಮುಂದಿನ ಹೆಚ್ಚಿಗಳನ್ನು ಹತ್ತಿಕ್ಕುಲು ಯತ್ತಿಸಿದವರೆಂದೂ ಇಲ್ಲಿ ಗಮನಿಸಬೇಕು. ಈ ವರ್ಗದ ಜನರೆ – ಅಂದರೆ ಇಂಫಿಲ್ ರ ದಶಕವಲ್ಲಿ ಜಾತಿ ಆಧಾರದ ಹಿಂದುಳಿಕೆಯನ್ನೂ ಧರಿಸಿ ಎಲ್ಲ ರಂಗಗಳಲ್ಲಿ ಪೂರ್ಶಕ್ಕೆ ಬೇಡಿದವರೇ ಈಗ ಜಾತಿ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ತಮಾಗುತ್ತ ಹಿಂಮಳಿದವರು ಪೂರ್ಧಾನ್ಯ ಕೊಡುವ ಯತ್ತಗಳನ್ನು ಬಲವಾಗಿ ಏರೋಧಿಸುವವರಾಗಿವ್ಯಾದಿಸಿ.

ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ನಡೆತರದ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಬಹುಜನ ಸಮಾಜಗಳ ಹೇಸರಿನಲ್ಲಿ ಅಧಿಕಾರ ನಡೆಸಿದ ಈ ವರ್ಗವೇ ಅಧಿಕಾರದ ಫಲಗಳನ್ನು ಹೇಚ್ಚಾಗಿ ಉಪಭೋಗಿಸಿ ಅಧಿಕ ಸಾಮಾಜಿಕ ಉತ್ಪನ್ನ ಸಾಧಿಸಿಕೊಂಡದ್ದು. ಈಗ ಅವರಿಗಿಂತ ಕೆಳಗಿರುವವರು ಎಚ್ಚತ್ತು ತಮಾಗೆ ಸಿಗಬೇಕಾದ್ದು ಸಿಗಲಿಲ್ಲವೆಂದು ಕೋಷಿಸತ್ತೊಡಗಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಅವರ ಸಂಪನ್ಮೂಲ ತಮಿಂದ ಅರ್ಥಶತಮಾನದಿಂದ ಅನಿವೃತ್ತಿ ಶನಿಶ್ವರ ಎನಿಸಿರಬ ಬುರ್ಹಣ ಜಾತಿಯ ಮೇಲೆ ತಿರುಗಿಸಿವಿವಾದ ಹೇತುವಿನಿಂದ ಈ ಹೋತ್ತಿರು ಬುರ್ಹಣ ಏರೋಡ ಆಂದೋಲನ ಪ್ರೇರಿತಮಾಗಿವರುತ್ತಿದ್ದು. ಇಂಥೀ ಅರ್ಥಾಪ ವಾಡುವುದು ಸಂತೋಷಕರವಾದದ್ದಲ್ಲ. ಆದರೆ ಬುರ್ಹಣರ ಮೇಲೆ ನಿಷ್ಪಾರಣ ಪ್ರಹಾರ ಮಾಡುವುದನ್ನೇ ಉಮ್ಮೋಗ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುವ ವಿಧ್ಯಮು ಜಾತಿಗಳ ಈ ಸಾಹಿತಿಗಳ ಕೃತಿಗಳನ್ನು ಯಾವ ರೀತಿ ಅಧ್ಯೋತ್ಸಂಪನ್ಮೂಲ ಸಾಧ್ಯವಿದೆಯೆಂದು ತೋರಿಸಲು ಇವನ್ನು ಕುರಿತಾಗಿ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ.

ಈ ದೇಶವಲ್ಲಿ ಕಳೆದ ಮೂರೋ ಏರೋ ಸಾರಿರ ವರ್ಷಗಳಿಂದ (ಭಾರತೀಯ ಇತಿಹಾಸದ ಪೂರ್ಚಿನತೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಅವರವರ ಕಲ್ಪನೆಗಳನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿ) ಆದ ಶಷ್ಟ್ಯ ಶಂಕೆ ಅಂತರಂಗಜಿಗಳ್ಲಿ ಬುರ್ಹಣರನ್ನು ಜಮಾಯ್ದಾರ ಹಿಡಿಯುವುದು ಇವರ

ಭಾತ್ನೆ ಆಗಿಬಿಟ್ಟಿದೆ. ಜಾತಿ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಸ್ವೀಕ್ಷಿಸಿದವರು ಬೃಹತ್ತಣರು; ಅದಕ್ಕೆ ಧಾರ್ಮಿಕ ಸ್ಥರೂಪ ಕೊಟ್ಟಿವರು ಬೃಹತ್ತಣರು; ಅದರಿಂದ ಪ್ರಯೋಜನ ಪಡೆಮಾ ಸುಖಿನಿಟ್ಟಿವರು ಬೃಹತ್ತಣರು; ಶಾಕ್ತ ಸಂಹಿತೆಯಿಗಳನ್ನು ಸಂಕ್ಷಿತದಲ್ಲಿ ಬರೆದು ಸಾಮಾನ್ಯರಿಗೆ ಅದು ತಿಳಿಯಾದಂತೆ ವಾಡಿ ಏದ್ಯಾಯ: ಗುತ್ತಿಗೆ ಹಿಡಿದವರು ಬೃಹತ್ತಣರು; ಬೃಹತ್ತಣೇತರಿಗೆ ಏದ್ಯಾಯ:ನ್ನು ನಿರೂಪಿಸಿದವರು ಬೃಹತ್ತಣರು; ಸಮಾಜವನ್ನು ಶೋಷಿಸಿ ಪರೋಪದೇವನ ನಡೆಸಿದವರು ಈ ಪೂರೋಹಿತ ವರ್ಗದವರು; ಇವರಿಂದಾಗಿಯೇ ಇತರ ಜಾತಿಗಳವರಿಗೆ ಏದ್ಯಾಗಳಲ್ಲಿ ಮುಂತ್ತ ಸ್ವಫ್ತ ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಬೃಹತ್ತಣರನ್ನು ಎಲ್ಲ ರಂಗಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲಣಲ ತಡೆಹಿಡಿಯಬೇಕಂಬಿದು ಅವರ ಈಗಿನ ಕಾಗು.

ಈ ಆರೋಪಗಳು ಬೌದ್ಧ ಕರೆಸಿಸ್ವ ಇನರಿಂದ ಬರುತ್ತಿರುವುದರಿಂದ ಇನ್ನು ಹ್ಯಾ ಅಶ್ವಯುಂಕರವಾಗಿದೆ. ಬೃಹತ್ತಣರು ಜಾತಿ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ನಿರ್ವಿಷಿದರೇಂದು ಇತಿಹಾಸ—ಸಮಾಜಶಾಸ್ತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ನಿರ್ಕಾರಿಗಳಾದವರು ಮಾತ್ರ ನಾಂತರಿಸಿಹಬಿದು. ಜಾತಿಗಳು ನಿರ್ವಾಣವಾದದ್ವಾರಾ ಏಕಿಹಾಸಿಕ ಒತ್ತುಡಗಳಿಂದ; ಭಾರತವ ವಿಶ್ವಾ ಭಾಗೋಲಿಕ ಪರಿಷರದಿಂದಾಗಿ ಅದು ಗಟ್ಟಿಯಾಯಿತು. ಯಾರೋವೋ ಅಥವಾ ಪಶ್ಚಿಮ ಏಶಿಯಾದಲ್ಲಿ ಎದ್ದುಂಥ ಜನಾಂಗಗಳ ಒತ್ತುಡ, ದಂಡಯಾತ್ರೆಗಳು ಇಲ್ಲಿ ಎದ್ದು, ನಿಂತೆ ನೀರಿನ ಕಟ್ಟೆಯೋಡೆದು ಬಿಡಲಿಲ್ಲವಾಗಿ ಅದು ಹಿತಿರವಾಯಿತು. ರೋವಂವೋ ಇತಿಹಾಸದಲ್ಲಿ ಆಘ್ಯಾರಿಗೂ ಪ್ಲೇಬ್(ಸಾಮಾನ್ಯ) ರಿಗೂ ಗಂಭೀರ ಕಲಹಗಳಾದಂತೆ ಇಲ್ಲಿ ಮೇಲ್ಪಾಳಿತಿಗಳವರಿಗೂ ಶಾಂತರಿಗೂ ಹೋರಾಟವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಇದಕ್ಕೆಲ್ಲ ಬೃಹತ್ತಣರು ಕಾರಣವೆಂದು ಹೇಳುವುದಾದರೆ ಬೃಹತ್ತಣರು ಅತಿಮಾನಾಪ ಬಂದಿಂಬಲಿಂದ ಸಾವಿರಾರು ವರ್ಷಗಳಿಗಾಗಿ ಯಾಶಿಸ್ತ ಯೋಜನೆ ಹಾಕಿದರೆಂದು ಒಮ್ಮೆಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಅಂಥ ಅತಿಮಾನಾಪ ಬಂದಿಂಬಕ್ಕಿಂತಿಬೃಹತ್ತಣರಿಗೆತ್ತಿಂದು ಯಾರೂ ನಂಬಿವಂತಿಲ್ಲ. ನಿಜವಾಗಿ ನಡೆವದ್ದಿಂದರೆ ಶತಮಾನಗಳ ಕಾಲ ನಡೆಮಾ ಬಂದ ಸಂಪ್ರದಾಯಕ್ಕೆ ಬೃಹತ್ತಣ ಶಾಸ್ತ್ರಕಾರರು ಶಾಸ್ತ್ರವಾದೆ ಒತ್ತಿಡಂತ್ತೇ. ಆಗಿನ ಎಲ್ಲ ಅಭಿವಂತ ವರ್ಗಗಳಿಗೂ ಅದು ಅನುಕೂಲವಿದ್ದು ದರಿಂದ ಈ ಶಾಸ್ತ್ರವಾದೆ ಒತ್ತಲು ಸಾಧ್ಯವಾಯಿತೆಂದು ತೋರುತ್ತದೆ. ಪೌರೋಹಿತ್ಯಾದಿಂದ ಜೀವನಾವ ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಯಾಜಮಾನ ಜಾತಿಗಳ ಬೆಂಬಲವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಇದು ಆಗುತ್ತಲೂ ಇರಲಿಲ್ಲ.

ಈ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಜಾತಿ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಏತ್ತಿ ಹಿಡಿದವರು ಬೃಹತ್ತಣರು ಮಾತ್ರ

ಎಂಬ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ನಮ್ಮೆ ಇತಿಹಾಸವನ್ನು ಬರೆಯಲಾಗುತ್ತಿದೆ. ಬೌದ್ಧ, ಜ್ಯೋನಿಧಿಗಳನ್ನು ಕರಿತು ಬರೆಯಾಡಿದ್ದ ಮಾನವ ನಮ್ಮೆ ಚಿಕ್ಕವುಕ್ಕಳ ಪಾಠಗಳಲ್ಲಿ ಕೂಡ ಆ ಧರ್ಮಗಳ ಸಂಸ್ಕಾರದಲ್ಲಿ ಮಾನವ ಸಮಾತ್ಯೇತಿಯಲ್ಲಿ ನಂಬಿಕೆಯಿಂಟ್ವಿದ್ದರೆಂದೂ ಜಾಳಿಯ ಉಚ್ಚು ನೀಚವನ್ನು ಖಿಂಡಿಸುತ್ತಿದ್ದರೆಂದೂ ಬರೆಯಲಾಗುತ್ತದೆ. ಇದು ಸತ್ಯಕ್ಕೆ ದೂರಂಬಾದದ್ದು. ನಿಜಕ್ಕೂ ಇವೆಯೂ ಧರ್ಮಗಳು ಯಂತ್ರ ಸಂಸ್ಥೆಯು ವಿರುದ್ಧ ತಲೆಯೆತ್ತಿದ್ದವರು. ಅವುಗಳ ಮುಂದಿಳಿಗಳು ಕ್ಷತ್ರಿಯ-ರಾಗಿದ್ದರೂ ಬೆಂಬಲಿಗರು ವೈಶ್ಯ-ರಾಗಿದ್ದರೆಂಬುದಕ್ಕೆ ತುಂಬಾ ಕರುಹಿಗಳು ಸಿಗುತ್ತವೆ. ವೇದ ಧರ್ಮದಲ್ಲಿ ಬೂರ್ಕುಣ ಕ್ಷತ್ರಿಯ ವೈಶ್ಯರೆಲ್ಲರೂ “ದ್ವಿಜ”ರೆನಿಸಿದ್ದರೂ ವೈಶ್ಯರಿಗಾಗಿ ಅವರ ಸಂಪತ್ತಿಗಳನ್ನಾಗಿ ಸ್ವಾನಂಭಾವ ಇಲ್ಲದ್ದರೀದ ಅಸಂತುಷ್ಟರುದ ಅವರು ಹೊಷ ಧರ್ಮಗಳಿಗೆ ಶರಣ-ಹೋದರೆಂದು ಜಗತ್ತಿನ ಇತರ ಕಡೆಗಳ ಇತಿಹಾಸದಿಂದ ತಿಳಿಸಬಹುದು. ಆದರೆ ಜನ್ಮಸಿದ್ದ ಜಾತಿಗಳನ್ನು ಬೋಧಿಸಿ ರೂ ಜ್ಯೋನಿರೂ ಒಂದು ಸಾಮಾಜಿಕ ಒಡಂಬಡಿಕೆಯೆಂಬ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಅಂಗಿಸಿರಿಸಿದ್ದರೂ ಆವರದರ ಸಾಹಿತ್ಯ ಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಪ್ರಮಾಣಗಳು ಸಿಗುತ್ತವೆ. ಅಂತರವಿಷ್ಯೋ: ಅವರು ಬೂರ್ಕುಣಿಗಿಂತ ಕ್ಷತ್ರಿಯ ವೈಶ್ಯಂಗ ಮಹತ್ವ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಶಾದ್ವಾತಿಷ್ಠಾದ್ವರನ್ನು ಅವರು ಕೂಡ ಲೆಕ್ಕಕ್ಕೆ ತೆಗದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. •

ಈ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಿಂದ ಬೂರ್ಕುಣರು ಇತರರನ್ನು ಶೋಷಿಸಿ ತಾವು ಲಾಭ ಮಾಡಿಕೊಂಡುಬುದ್ದೂ ಸರಿಯಲ್ಲ. ಶ್ರೀಮಂತಿಕೆ ಎಂದೂ ಬೂರ್ಕುಣರ ಆದಶಾಪಂಗಿರಿಲಿಲ್ಲ. “ಬಡ ಬೂರ್ಕುಣ”ನೇ ಎಲ್ಲ ಕಥೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುವಾಗೆ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಗಾಹಣಣ್ಣ, ಧರ್ಮ- ಪಾಲಿಸಂಘವರೆಗೆ ಸಂಪತ್ತಿನ ಸಂಚಯ ಸೂಧಾರ್ಪೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ನಿರುತ್ತಿರವಾದ ದಾನ ಪ್ರತಿಗ್ರಹಗಳ ಶ್ರೇಣಿಯಿಂದ ಬೂರ್ಕುಣ ರು ತಮ್ಮಾಳಗೆ ಒಬ್ಬ ತರಹ ಅ ನಾದಿ ಸಮಾಜವಾದವನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತಂದಿದ್ದರು. ಇತ್ತೀಚಿನ ವರೆಗೆ ಬೂರ್ಕುಣರಲ್ಲಿ ಅತಿ ಶ್ರೀಷ್ಟಾತ್ಮಕ ಅತಿ ದರಿದ್ರರೂ, ಇತರ ಜಾತಿಗಳಲ್ಲಿರುವಂತೆ, ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅವರ ಸರಾಸರಿ ಆದಾಯ ಇತರರಿಗಿಂತ ಕಡತ ಮೇಲ್ಮೈಟ್ವಿದಲ್ಲಿ ಇದ್ದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ಈ ಸಮಾಜವಾದ ಕಾರಣವಾಗಿತ್ತು.

ಸ್ವಾರಸ್ಯವೆಂದರೆ, ಒಂದು ದಶಕದ ಹಿಂದೆ ಎದ್ದು ಬೂರ್ಕುಣ ಏರೋಧಿ ಸಾಹಿತ್ಯ

- ಬೇಕಾದರೆ ಜಾತಿಗಳು ಹೇಗೆ ತಲೆಯೆತ್ತಿದ್ದವೆಂಬುದಕ್ಕೆ ಬುದ್ಧನು ಹೇಳಿದನೆಂಬ ಕಥೆನೋಡಬಿಕುದು.

ಚಳವಳಿಯಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಸಾಹಿತ್ಯಗಳು ಬೃಹಕ್ಕಣರಿಗೆ ಅಸ್ತಿ ಕಡಿಮೆ ಮತ್ತು ಸಂಧಾರಣಗಳ ಪಂತರ ಇನ್ನೂ ಇಡಿಮೆಯಾಯಿತು ಎಂಬ ಅಂಶವನ್ನೇ ಅವರ ವಿರಾದ್ದು ಒಂದು ವಾದವಾಗಿ ಉಪಯೋಗಿಸಿದರು. ಹೌಸ್. ಅವರಿಗೆ ಅಸ್ತಿಯಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ತಾವು ಬದುಕಿರಿಂದ ಪ್ರದೇಶದ ಹಿತಾಹಿತ ಸುಖಿನಃಃಖಿಗಳಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೆ ಆಸಕ್ತಿಯಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವರು ಇನ್ನೂ ಆಪಾಯೋಗಿಗಳು ಎಂದು ಅವರು ವಾದಿಸಿದರು। ಬೃಹಕ್ಕಣರು ಶ್ರೀಮಂತರಾದರೂ ಅವರಿಂದ, ಬಜವರಾದರೂ ಅಪರಾಧವೇ. ಒಲ್ಲದ ಗಂಡನಿಗೆ ಮೊಷರಲ್ಲಿ ಕಲ್ಲು.

ಬೃಹಕ್ಕಣರು ಇತರರಿಗೆ ವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸಿ ಅಜ್ಞಾನದಲ್ಲಿಟ್ಟರು ಎಂಬುದು ಅವರ ವೇಲಿನ ಇನ್ನೊಂದು ಕೋಟಿ. ಇದೂ ವಿಧಾರ್ಥಿರೋಪ. ವೇದ ಷಾರ್ಚಣನ್ನು ಶೂದ್ರಾಗೂ ಶ್ರೀಯಾರಿಗೂ ವೇದೋಕ್ತರ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ನಿರಾಕರಿಸಿದು ಸತ್ಯ. ಆದರೆ ಇತರ ಯಾವ ಶಾಸ್ತ್ರವೂ ನಿರಾಕರಿಸಲ್ಪಡಲಿಲ್ಲ. ಸಂಸ್ಕೃತದ ಅಧ್ಯಯನ ಕೂಡ. ಇದಕ್ಕೆ ಪ್ರಮಾಣ ಬೇಕಾದರೆ ವಾಹಾಭಾರತದಲ್ಲಿ ಒರಿವ ಅಶಿ ಪರಿತ್ಯಕ್ತ ಅಂಶವಾದ ವಿಪ್ಸ್ನಾ ಸಹಸ್ರ ನಾಮದ ಫಲಶ್ರುತಿಯನ್ನು ಸೋಧಿದರೆ ಸಾಕು. ಅದರ ಫಲಭಾಗದಲ್ಲಿ ಈ ಸೋತ್ರವನ್ನು ಓದಲು ಕೇಳಲು (ಶೃಂಘಾಯಾತ್ರಾ ಪರಿಕೀರ್ತಯೇತ್) ಬೃಹಕ್ಕಣರಿಗೆ ಕ್ಷತ್ರಿಯಾರಿಗೆ ವೃಶ್ಚಿರಿಗೆ ಶೂದ್ರರಿಗೆಲ್ಲ ಹಕ್ಕು ಹೊಟ್ಟಿದೆ. ಪ್ರರಾಣಗಳ ರಚನೆಯಾದಃದೇ ಶ್ರೀ ಶೂದ್ರ ದ್ವಿಜಬಂಧುನಾಂ (ಹೆಂಗಸರು, ಶೂದ್ರರು ಮತ್ತು ವಿದ್ಯು ಓದದ ಬೃಹಕ್ಕಣರು) ಸಲಃವಾಗಿ. ಇದೂ ಬರೇ ಹೇಳಿಕೆಯಲ್ಲ. ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಶೂದ್ರ, ಕವಿಗಳೂ ಇದ್ದರು.* ಬೃಹಕ್ಕಣ ಧರ್ಮದ ಅತ್ಯಂತ ಕರ್ತೋರ ನೆಲೆವಿಡಾಗಿದ್ದ ಕೇರಳದಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಅಬೃಹಕ್ಕಣ ಸಂಸ್ಕೃತ ವಿದ್ವಾಂಸರು ಈಗಲೂ ಇದ್ದಾರೆ.

ವಾಸ್ತುವಿಕವಾಗಿ ನಡೆದದ್ದೆಂದರೆ, ಬೃಹಕ್ಕಣರು ಇತರರಿಗೆ ಸಂಸ್ಕೃತ ವಿದ್ಯು ನಿರಾಕರಿಸಲಿಲ್ಲ. ಆಗಿನ ರಾಜಕೀಯ ಸಂಬಂಧಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಉತ್ಪಾದನೆ ವಿಶಾರಣೆಗಳ ಪ್ರದ್ವಿತಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಅಕ್ಷರ ವಿದ್ಯೆಗೆ ಈಗಿನ ಮಹತ್ವ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಬಹುಶಃ ಕೃಷಿಯಲ್ಲಿ ನಿರತರಾಗಿದ್ದವರಿಗೆ ಅಕ್ಷರ ವಿದ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ತಲೆ ಹಾಕಲು ವೇಳೆಯೂ ಇದ್ದಿರುತ್ತಿಲ್ಲ.

ವಿದ್ಯೆಯ ನಿರಾಕರಣೆಯ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ತಿಳಿದ ತಿಳಿಯಾದ ತಪ್ಪು ಭಾವನೆಗಳೂ

* ಧಾವಕನೆಂಬ ಅಗಸ ಕವಿ ಇದ್ದನಂತೆ. ಆವನ ಇಂಥಿಂಥ ಕಣಿಕಾಗಳಲ್ಲಿ ಕಿಗುತ್ತದೆ.

ತುಂಬಾ ಹಬ್ಬಿವೆ. ಬ್ರಹ್ಮಣ ಗಂಡಸರು ವೇದಗಳನ್ನು ತಮ್ಮ ಸ್ವಂತ ಗುತ್ತಿಗೆಯಾಗಿ ಪೊಡಿಕೊಂಡದ್ದರಿಂದ ಯಾರಿಗೂ ಲಾಭ ನಷ್ಟವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಬರೇ ವೇದ ಓದಿದವರಿಗೆ ಬ್ರಹ್ಮಣರಲ್ಲಿಯೂ ಗೌರವ ಹೆಚ್ಚು ಇರಲಿಲ್ಲ. ತರ್ಕ ವೇದಾಂತಗಳನ್ನು ಓದಿದವರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಗೌರವ ಇತ್ತು. ಪೇವ ಮಾತ್ರ ಓವಿ ಪೋರೊಂಡತ್ತ, ವೃತ್ತಿಯಿಂದ ಡೆಂಸಿಸುವವರಲ್ಲಿ ಅನೇಕರು ನಿರಕ್ಷರಿಗಳಾಗಿದ್ದರು, “ಮೇಡಾಭಾಸ ಜಡರು” ಎಂಬು ದಾಗಿ ಕವಿಗಳೂ ತಾರ್ಕಿಂಧರೂ ವೇದಾಂತಿಗಳೂ ಆವರನ್ನು ತಿರಸ್ತಿರಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಇಂದಿಗೂ ಆ ಜನರೇ ಬ್ರಹ್ಮಣರಲ್ಲಿ ಅತಿ ಹಿಂದುಳಿದವರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಬ್ರಹ್ಮಣರನ್ನು ನಿಂದಿಸಬೇಕಾದಾಗ “ಷ್ಟರೋಹಿತ ವರ್ಗ” ಎಂದು ಬಯಾಮವವರು ಅತ್ಯಂತ ಅಜ್ಞಾನವನ್ನು ಪ್ರದರ್ಶಿಸುತ್ತಾರೆ.

ಎದ್ದು ಇಲ್ಲದಿರುವಿಕೆಯು ನೈಜಕಾರಣ ಶಿಳಯಃಬೇಕಾದರೆ ಲಿಂಗಾಯತರ ಉದಾಹರಣೆಯನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಬೇಕು. ೧೧ ನೇ ಶತಮಾನದಲ್ಲಿ ವೈದಿಕ ಸಂಸ್ಕೃತಯನ್ನು ಪೂರ್ತಿ ಧಿಕ್ಯಾರಿಸಿ ಜಾತ್ಯತೀತ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯೊಂದನ್ನು ತರುವ ಕಲ್ಪನೆ ಲಿಂಗಾಯತ ವಾಯುಕರಾದ ಒಷವಣ್ಣನವರಿಂದಾಯಿತು. ಲಿಂಗಾಯತ ಧರ್ಮವನ್ನು ಸೇರಿದವರಿಲ್ಲಿರುತ್ತಾ ಸಮಾನಾಧಿಕಾರ ತಾತ್ಪೂರ್ವಕವಾಗಿಯಾದರೂ ದೊರೆಯಿತು. ಆವರಲ್ಲಿ ಶಿಲ್ಕಾ ಸಂಸ್ಕೃತ ಕನ್ನಡಗಳಿರಡರಲ್ಲಿ ಅಗಾಧ ವಿದ್ವಾಂಸರೂ ಮಹಾಕವಿಗಳೂ ಆದರು. ಆದರೆ ಈ ಶತಮಾನದ ಪ್ರಾರಂಭದಪ್ಪು ಹೊತ್ತಿಗೆ ಆವರು ವಿದ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಹಿಂದುಳಿದವರೆಂದು ಶವಲತ್ತುಗಳನ್ನು ಬೇಡಲೂರಂಭಿಸಿದರು. ಈ ನಿರ್ವಿದ್ಯೆಗೆ ಬ್ರಹ್ಮಣರು ಕಾರಣವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಆವರಿಗೆ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಮಂತ್ರಗಳೂ ಇದ್ದವು. ಆವರಿಗೆ ವಿದ್ಯೆ ಬೇಕಾದರೆ ಬ್ರಹ್ಮಣರನ್ನು ಆಶ್ರಯಿಸಬೇಕಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಸಂಬಂಧಗಳಲ್ಲಿ ಶ್ರುತಿಕರ ಸ್ಥಾನ ಮತ್ತು ಅಗತ್ಯಗಳು ವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ಆವರಿಗೆ ಅನಿವಾರ್ಯವಾಗಿ ಮಾಡಲಿಲ್ಲವಾದ್ದರಿಂದ ಆವರು ವಿದ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಆಸಕ್ತರಾಗಲಿಲ್ಲ. ಆಕ್ಷರವಿದ್ಯೆಯು ಅಗತ್ಯದ ಪ್ರಮಾಣವನ್ನಾಧರಿಸಿ ಲಿಂಗಾಯತರಲ್ಲಿಯೂ ಅಯ್ಯಾನವರೂ ಬಣಜಿಗರೂ ಹೆಚ್ಚು ಆಕ್ಷರಸ್ಥರಾಗಿದ್ದರು. ಬ್ರಹ್ಮಣರಲ್ಲಿಯೂ ಹಳ್ಳಿಗಾಡಿನಲ್ಲಿದ್ದವರು ಪಟ್ಟಣವಾಸಿಗಳಿಗಂತ ಕಡಿಮೆ ವಿದ್ಯಾವಂತರಾಗಿದ್ದರು. ಅಗ್ರಹಾರ ಘಟಿಕಾ ಸ್ಥಾನಗಳಲ್ಲಿದ್ದವರು ಹೆಚ್ಚು ವಿದ್ಯಾವಂತರಾಗಿದ್ದರು.

ಹೌದು, ಒಂದು ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಬ್ರಹ್ಮಣರು ಭಿನ್ನರಾಗಿದ್ದರು, ಅದೇದರೆ ವಿದ್ಯೆಯ ವೋಹ. ಶತಮಾನಗಳ ಪರಂಪರೆಯಿಂದ ಬ್ರಹ್ಮಣರ ಒಂದು ಪ್ರಾಥಮಿಕ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಬ್ರಹ್ಮಣರು ಭಿನ್ನರಾಗಿದ್ದರು, ಅದೇದರೆ ವಿದ್ಯೆಯ ವೋಹ. ಶತಮಾನಗಳ ಪರಂಪರೆಯಿಂದ ಬ್ರಹ್ಮಣರ ಒಂದು ಪ್ರಾಥಮಿಕ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಬ್ರಹ್ಮಣರು ಭಿನ್ನರಾಗಿದ್ದರು, ಅದೇದರೆ ವಿದ್ಯೆಯ ವೋಹ.

ವಿಂತ ವಹಕ್ಕುಕಾಂಕ್ಷೆ ವಿದ್ಯಾವಿಭಾಗಬೇಕೆಂಬುದಾಗಿ ಇತ್ತು. ಈ ಹೇತು (motivation) ಬೃಹಕ್ಕಣರನ್ನು ಪ್ರೇರಿಸಬಹುದ್ದಿರಿದ ಅವಕಾಶ ಸಿಕ್ಕಾಗಲ್ಪಿ ಬ್ರಹ್ಮ ರ, ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿನರು ಉಳಿದ್ಲ್ಯಾಕ್ಷಿಂತ ಹಚ್ಚಿಗಿ ಬೆಂಬತ್ತಿದರು. ಈಗಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿಯಾಗಿ ಬೃಹಕ್ಕಣರು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ಹಚ್ಚಿ ಯಾಶಾಗಿತ್ತದ್ದರೆ ಈ ಹೇತು ವಿನಿಂದಲೇ ಹೊರತು ಬೇರೆ ವ ಸೋಧಿಸಿದಿಂದಲ್ಲ. ಅವರ ಶಿಲ್ಪಾಲ್ಕಿ ಹಚ್ಚಿ ಏಂದುಂಳು ಖವ ಯೋಗಿಸುವ ಶಿಕ್ಷು ಅವರಿಗೆ ಲಭಿಸತು. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ಯ.ಶಿಕ್ಷು ವಿಂದುಳಿನ ಗಾತ್ರ ದಿಂದ ಸಿದ್ಧವಾಗತಕ್ಕಾದ್ದಲ್ಲ. ಅವನ್ನು ಪ್ರೇರಿಸುವ ಹೇತು ಮತ್ತು ಸಯೋಜಿಸ ವ ಶಿಕ್ಷು ಇವು ಯಶಸ್ವಿನ ಗಂಟ್ಯು.

ಇದನ್ನು ನಾನು ಬೃಹಕ್ಕಣ ಬೃಹಕ್ಕಣಿಕರ ಇಬ್ಬರ ಗಮನಕ್ಕಾಗಿಯಾಗಿ ಹೇಳು ಶ್ರಿದ್ದೇನೆನು. ಬೃಹಕ್ಕಣರಲ್ಲಿ ಉಲಪರು ಇಂದು ಕೂಡ ತಮ್ಮ ಏಂದುಳು ಶೂದ್ರ ಏಂದುಳಿಗಿಂತ ಶ್ರೀಪತ್ರವಾದುದೇಬ ಭಾವಕ ಕಲ್ಪಸೆಯಲ್ಲಿದ್ದರೆ. ಅವನ್ನು ಬಯಾ ಬಿಟ್ಟು ಹೇಳುತ್ತಲೂ ಇರಬೇಕು. ಇದ್ದಿಂದ ಅವರು ಇತರ ಜಾತಿಗಳ ಜನರ ದ್ವೇಷವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಸಂಪಾದಿಸಬೇಕ್ಕಾರಣೆ. ವಸ್ತುತಾ ಬೃಹಕ್ಕಣ ದ್ವೇಷದ ವಾಣಿ ದಲ್ಲಿ ದುಖ್ಯಂ ವಿಂದುಳಿನ ಬೃಹಕ್ಕಣರ (ಅಷ್ಟಲೋ ವಿಂದುಳಿನವರು ತಮ್ಮ ವಿಂದು ನೆನ ಬಗ್ಗೆ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ). ಈ ಶರಕದ ದಾರಹಣೀಯದ ವಾತಿಗಳೇ. ಹಾರು ವರು ವಾಸ್ತುವಿಕವಾಗಿ ಶೂದ್ರರಿಗೆ ವಾಡಿದ ಅಥವಾ ಮಾಡುವ ಅಥವಾ ಮಾಡಿರಬ ಅನ್ನಾರ್ಥಿಗಳಿಂತ, ಹಚ್ಚಿಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಬೇಕುವೇದು ಬೃಹಕ್ಕಣರು ತೀರು ಲಾರದ ಹೋಗಿದ್ದಾರೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ವಿದ್ಯಾಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಏಂದುಳ್ಳತ್ತಾಕ್ಷಿ ನಿಜವಾದ ಕಾರಣ ಮಾನಸಿಕ ಹೇತು ಮತ್ತು ಚೈಹೆಕ ಮಾನಸಿಕ ಶಿಕ್ಷು ಎಂಬುದನ್ನು ಮರೆಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅವರು ಇದನ್ನು ಇನ್ನಾಗಿ ಮರೆತು ಬರೆ ಜಂಬವನ್ನೇ ನೆಚ್ಚಿ ಕೊಂಡರೆ ಮುಂದೆ ಅವರು ಈ ರಂಗದಲ್ಲಿ ಪೂರ್ತಿ ಹಿಂದೆ ಬಿಂಬಿಸುವುದು ವಿಂಡಿತ.

ಬೃಹಕ್ಕಣಿಕರರಿಗೆ ಯಾರೆ ಇದನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆಂದರೆ, ಅವರಲ್ಲಿ ಅನೇಕರು ಬಾಯಿಃಂದ ಅಲ್ಲಿದಿದ್ದರೂ ಮಾನಸಿಕನಿಂದ ಬೃಹಕ್ಕಣ ಬುದ್ಧಿಯ ಶ್ರೀಪತ್ರವನ್ನು ಸುಳ್ಳಾ ಸುಳ್ಳೀ ನಂಬಿ ಧೃತಿಗಿಟ್ಟು ಕೋಪಗೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಹಚ್ಚಿ ಬಲವಾದ ಪ್ರೇರಣ ಮತ್ತು ಮಾನಸಿಕ ಶಿಕ್ಷನ್ನು ಅವರು ರೂಪಿಸಿಕೊಂಡರೆ ಬೃಹಕ್ಕಣರೂಡನ ಹಚ್ಚಿ ನಿಃಶ್ವರೀಯಾಗಿ ಅತ್ಯುವಿಶಾಷಣಿಯಾದ ಸ್ವರ್ಣ ಸಬ್ಲಾರು. ಅಪ್ಪಾದರ ಬೃಹಕ್ಕಣ

ರನ್ನ ನಿಂದಿಸಬ ಅಗತ್ಯ ಅವರಿಗೆ ಉಳಿಯುವುದಿಲ್ಲ. ಇದರಲ್ಲಿ ಬ್ರಹ್ಮಣರ ಹಿತವೂ ಅಡಕವಾಗಿದೆ.

ಬ್ರಹ್ಮಣರ ಮೇಲೆ ವಾಡಲಾಗಬ ಆರೋಪಗಳಲ್ಲಿ ಹುರುಳಿಲ್ಲವೆಂದು ತೋರಿಸಲು ನಾನು ಈ ಲೇಖನದಲ್ಲಿ ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದ್ದೇನೆ. ಸರಕಾರಿ ಸೇವೆಗಳಲ್ಲೇ ಆವರಿಗಳ ಸಂಶುಳಿಕ ಕೂಡ ಸುಂಶುಳಿಕ ಮತ್ತು ಏತಿಹಾಸಿಕ ಆಕಾಶಗಳಲ್ಲಿ. ಬ್ರಹ್ಮಣ ಪೂರ್ವದ ಆಳಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಬ್ರಹ್ಮಣರು ಈ ನೌರಿಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಇದ್ದಿಲ್ಲ.* ಮಾತ್ರಿಕೀಯ ಮತ್ತು ಬ್ರಹ್ಮಣ ಆಳಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಬ್ರಹ್ಮಣ ವಿದ್ವಾಂಸರಿಗೆ ಹೀದಿದ್ದು ರಾಜು ಶ್ರಯ ತಪ್ಪಿದ್ದರಿಂದ ಅವರು ಪಾಶ್ಚತ್ಯ ವಿದ್ಯೆಯತ್ತ ಹೊರಳಿದರು. ಭಾರತದ ಪರಂಪರಾಗತ ಆರ್ಥಿಕ ಸಾಮಾಜಿಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಹೀಂದೆ ಸರಕಾರಿ ಕಲಾ ವನ್ನೊಳಗೊಂಡು ಹೆಚ್ಚಿನ ರಂಗಗಳಲ್ಲಿ ಅಕ್ಷರ ವಿದ್ಯೆಗೆ ಮಾಹತ್ವ ಇರಲಲ್ಲ. ಭಾರತ ಯಾರ್ಥಿಕಗೊಂಡು ಸಾಮಾಜಿಕ ಸಂಪತ್ತಿನ ಆರ್ಥಿಕ ಭಾಗ ದಕ್ಷಿಣ ಭಾರತದಲ್ಲಿಂತೂ ಬ್ರಹ್ಮಣೀತರ ಮೇಲ್ಮೈ ತಿಗಳವರ ಕೈಯಲ್ಲೇ ಇತ್ತು. ಆವರು ಸುಲಭವಾಗಿ ದಕ್ಷಿಣಕೊಟ್ಟು ಬ್ರಹ್ಮಣೀಯ ತಮಿತಿಗಳನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಆಗಿನ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಅವರಿಗೆ ಅದು ಅಗ್ರಾಹಿಯಾ ಇತ್ತು. ಆದರೆ ವಿದೇಶೀ ಆಳಕೆಯ ಆಗಮನ ಮತ್ತು ಆರ್ಥಿಕ ಸಂಬಂಧಗಳ ಬದಲಾವಣೆಯಿಂದ ಸರಕಾರಿ ಸೌಕರಿಗಳ ಆಗಾಧ ಬೆಳವಣಿಗೆ ಮತ್ತು ಆದೊಂದಿಗೆ ಆ ಸೌಕರಿಗಳಿಗೆ ದೂರಕಿರಿಸಿದ ಹೊಸ ಪ್ರತಿಷ್ಠಿತಾತ್ಮಕ ಆಧಾರ ನೌಕರಿಗಳಲ್ಲಿ ವಿದ್ವಾಂಸರೆಗೆ ಸಿಕ್ಕಿದ ಪ್ರಾಧಾನ್ಯವೂ ಹೊಸ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ನಿರ್ದಿಷ್ಟಿಸಿದವು. ಇದರ ಪ್ರಯೋಜನ ಪಡೆಯಲು ಬ್ರಹ್ಮಣರಿಗೆ

* “ವಿಶ್ವಗುಣಾದರ್ಶ” ಎಂಬ ಒಂದೆ ನೇ ಶತಮಾನದ ಸಂಸ್ಕೃತ ಕಾವ್ಯದ ತ್ರಿಪ್ಲಾವ ಕವಿ ಉತ್ತರ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಬ್ರಹ್ಮಣ ಸರಕಾರಿ ನೌಕರಿ ವಾಡುತ್ತಾರೆಂದು ಅವರನ್ನು ನಿಂದಿಸಿ ದ್ವಾನೆ, ಅವನು ತಮಿಳು ದೇಶದವನಾದ್ದರಿಂದ ಆಗ ಕಾವೇರಿ ತೀರದ ಬ್ರಹ್ಮಣರು ಸರಕಾರಿ ನೌಕರಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲಂತಹುದು. ಈ ಶತಮಾನದಲ್ಲಿ ಅನ್ನಿದಲ್ಲಿ ಕರಕಾರಿ ನೌಕರಿಗಳಲ್ಲಿ ಬ್ರಹ್ಮಣರ ಪ್ರಾಧಾನ್ಯದ ವಿರುದ್ಧ ಚಳವಳಿ ಪ್ರಾರಂಭವಾಯಿತೆಂಬುದನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಬೇಕು. ಮುಸಲ್ಮಾನ ರಾಜಾಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಆಸ್ಥಾನ ಕವಿಯಾಗಿ ಮರೆದನೆಂಬುದಕ್ಕೆ ಕಾಶಿಯ ಬ್ರಹ್ಮಣರು ಪಂಡಿತರಾಜ ಜಗನ್ನಾಥನಿಗೆ ಬಹಿಷ್ಮಾರ ಹಾಕಿದ್ದ ರೀಂದು ದಂತ ಕಢಿ ಇದೆ. ಸರಕಾರಿ ನೌಕರಿಗಳಲ್ಲಿ ಬ್ರಹ್ಮಣ ಪ್ರಾಧಾನ್ಯ ಬ್ರಹ್ಮಣ ಕಾಲದಲ್ಕಣವೆಂದು ಇದೆಲ್ಲ ತೋರಿಸುತ್ತದೆ.

ಇತರರಿಗಂತ ತುಂಬಾ ಸೌಲಭ್ಯವಿತ್ತು. ಅವರಿಗೆ ಒಂದು ಬಗೆಯ ವಿದ್ಯುತ್ಯಾಂದ ಇನ್ನೊಂದಕ್ಕೆ ಬದಲಾಯಿಸುವ ಸಮಸ್ಯೆ ಮಾತ್ರ ಇತ್ತು. ಹಿಂದೆ ವಿದ್ಯುತ್ಯಾನ್ನು ಕಡೆಗಳಷಿದ ಜಾತಿಗಳಿಗೆ ಆಕ್ಷರ ವಿದ್ಯೆಯ ಕೇವಲ ಅಭಾವದಿಂದ ದಾಷ್ಟಗಳಿಗೆ ಆಕ್ಷರ ವಿದ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಪಣಿದವರೂಡನೆ ಸ್ವಧಿಸಿ ಗೆಲ್ಲಾವ ಪ್ರಚಂಡ ಸಮಸ್ಯೆ ಇತ್ತು. ಇದರಲ್ಲಿ ಬೃಹತ್ತಣಿರ ತಪ್ಪೇನೂ ಇದ್ದಿಲ್ಲ. ಸಿಕ್ಕಿದ ಸಂದರ್ಭವನ್ನು ಆವರು ಪೂರ್ವ ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಂಡರು ಮಾತ್ರ.

ಬೃಹತ್ತಣಿರ ಮುಂದೆ ಈಗ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಎರಡು ಬಗೆಯ ಸಮಸ್ಯೆಗಳಿವೆ. ಒಂದು, ತಮ್ಮ ಮೇಲೆ ನಡೆಯುವ ವಿಭಾಗಿಸಿರವನ್ನು ಎದುರಿಸುವ ಪ್ರಶ್ನೆ. ಇನ್ನೊಂದು, ತಮ್ಮ ಆರ್ಥಿಕ ಬೌದ್ಧಿಕ ಮಂಟ್ಪವನ್ನು ಕಾಡುಕೊಳ್ಳುವುದು ಹೇಗೆ ಎಂಬುದು. ಬೃಹತ್ತಣಿರ ಮೇಲಿನ ಮುಖ್ಯ ಆರೋಪಗಳು ಎತ್ತು ಟೊಳ್ಳು ಎಬುದನ್ನು ಮೇಲೆ ವಿವರಿಸಲಾಗಿವೆ. ತಮ್ಮ ಪೂರ್ವಜರು ಮಹಾಪರಾಧ ಮಾಡಿದ್ದರೆ ಎಂಬ ಆಂತರಿಕ ಶಂಕೆಯನ್ನು ಬೃಹತ್ತಣಿರು ತೂರೆಯುಬೇಕು. ಯಾವುದಾದರೂ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಇಂಥದೆಂ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಯಾವೂದು ವರ್ಗ ಸಿಲುಕಿದಾಗ ಏನು ಮಾಡಬಹುದೋ ಆದನ್ನುಷ್ಟೇ ಬೃಹತ್ತಣಿರು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಜಾತಿಯನ್ನು ನಿರ್ವಿಷಿಸಬಲದ್ದು ಅದಿಂದಲೇ ಹೂರಂತರದಲ್ಲಿ ಜಾತಿಗಳಾಗಿ ಹೋದದ್ದನ್ನು ಈ ದೇಶವಲ್ಲಿ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ತೀರ್ಥ ಇತ್ತೀಚಿನ ಉದಾಹರಣೆ ಬೇಕಾದರೆ ನವಚೌಷಣ್ಯರು. ಹಿಂದೂ ಧರ್ಮದ ಜಾತಿಕಟ್ಟು ಅಳಿಯಲಾರನೇಡು ಹೇಳಿ ಡಾ. ಅಂಬೇ ದೆಕರರು ಚೌಷ್ಟಿ ಧರ್ಮ ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ತಮ್ಮ ಅನುಯಾಯಿಗಳಿಗೂ ಹಾಗೆ ಮಾಡಲು ಸೂಚಿಸಿದರು. ಆದರೆ ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರದ ಮಹಾರಿಗೇ ಈ ಸವಚೌಷ್ಟಿ ಮತ ಬಹಳ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಸೀಮಿತವಾಗಿದೆ.

ಜಾತಿಗಳು ಆಳದು ಅಖಿಂಡ ಹಿಂದೂ ಸಮಾಜ ಸ್ಥಾಪಿತವಾಗುವುದು ಎಲ್ಲದೃಷ್ಟಿಯಾಂದ ಆದಶಃ ಪರಿಹಾರ ನಿಜ. ಆದರೆ ಇಂದಿನ ಪ್ರಜಾಸತ್ತಾತ್ಮಕ ರಾಜಕೀಯದಲ್ಲಿ ಇದು ಸದ್ಯಕ್ಕಾಗೂ ಸಾಧ್ಯವಾಗಿ ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲ. ಜಾತ್ಯತೀತತೆಯನ್ನು ಉದ್ಘಾಃಷಿಸುತ್ತ ಜಾತಿಗಳನ್ನು ಗಟ್ಟಿ ಮಾಡಬೇ ಧೋರಣೆಗಳನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತರಲಾಗುತ್ತಿದೆ. ಅಖಿಂಡ ಹಿಂದೂ ಸಮಾಜದ ಕಲ್ಪನೆಯನ್ನು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸುವದರನ್ನು ಮತವಾದಿಗಳು (communalists) ಎಂದು ಕರೆಯಲಾಗಬಹುದೆ. ಏನಿದ್ದರೂ ಹಿಂದೂ ಸಮಾಜವನ್ನು ಜಾತಿಯಾಂದ ಮುಕ್ತಗೊಳಿಸುವ ಯತ್ನಕ್ಕೆ ಬೃಹತ್ತಣಿರು

ಕ್ಷಿಹಾಕಿದರೆ ಅವರ ಹೇಗೆ ಸಂಶಯ ವಾತಾವರಣೆ ಹೆಚ್ಚುಬಹಳಿಗಿದೆ.

ಅದ್ದರಿಂದ ಬ್ರಹ್ಮಣರು ಆಕೃತಕ್ಕಣಿಂದ ಮಾತ್ರ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬಲ್ಲರು. ತಮ್ಮ ಹೇಗೆ ದ್ವೇಷದ ಕಾರಣಗಳಲ್ಲಿ ದಾದಿ ದರಖಿಷ್ಟಾನದ ಮಾತ್ರ ಆಡುವುದನ್ನು ಅವರು ತೋರೆಯಬೇಕು. ಎರಡನೆಯದಾಗಿ ತಮ್ಮೊಳೆಗಿನ ಉಪಭೇದಗಳನ್ನು ಸಾವ ಕಾಶವಾಗಿಯಾದರೂ ಬುದ್ಧಿಪೂರ್ವಕ ನಿರಾರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಸೌಜನ್ಯ ಲೀಲೆ ಅವರಿಗಿರುವ ಪ್ರಾರ್ಥನ್ಯ ಮಂಜಿನ ನೀರು. ಬೇಗನೇ ಅದು ರಾಜಕೀಯ ವಸ್ತು ಶಿಕ್ಷಣದ ನಷ್ಟವಾದಿತ್ತ. ಬ್ರಹ್ಮಣರು ಉದ್ಯಮ, ವ್ಯಾಪಾರ ಮೊದಲಾದ ಎಲ್ಲ ಮಾನವ ಉಪಕರ್ಮಗಳಲ್ಲಿಯಾಗಿ ತಮ್ಮ ಜೀವನೋಷಾಯಗಳನ್ನು ಅರಸಬೇಕು. ಯಾವ ಉಮ್ಮೇಗವೂ ತಮ್ಮ ಗೌರವಕ್ಕೆ ಕಡಿಮೆ ಎಂದು ತಿಳಿಯಬಾರದು ಮಾತ್ರ, ಇದಲ್ಲಿ ದರೋಡನೆ ಅವರು ತಮ್ಮ ಬೌದ್ಧಿಕ ಮಟ್ಟವನ್ನು ಕಾರ್ಯಾನ್ವಯಿಸಬೇಕು. ತಮ್ಮ ಪ್ರಾಚಿನ ವಿದ್ಯಾಪ್ರೇಮ, ಮಾನಸಿಕ ಕುಶಾಹಲವನ್ನು ಹಿಂದಿಗಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚು ಬೆಳೆಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಅವರು ಇಂದು ಸಿಲಕಿಕೊಂಡಿರುವ ಪರಿಷ್ಠಿತಿಯಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಅಸ್ತಿತ್ವವನ್ನು ಸದ್ಯದ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಇತರರಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಪರಿಶ್ರಮ ಮಾಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಅದ್ದರಿಂದ ಅವರು ಈಗ ಎಲ್ಲಿಲ್ಲಿಯೂ ಇಂದವ ಮಾಡುತ್ತಿರುವ ಸುಲಭ ವಿಧೀ, ಪರಿಶ್ರಮಹೀನವಾದ ಡಿಗಿ, ಐಷಾರಾವಾದ ಜೀವನದ ಹುಟ್ಟಿಗೆ ಸಿಲುಕಬಾರದು. ಹೀಗೆ ಮಾಡುವುದರಿಂದ ಮಾತ್ರ, ಅವರಲ್ಲಿ ಪ್ರಗತಿ ಶಾಶ್ವತವಾದಿತ್ತ. ಯಾರೋಟಿನ ಯಾಹೂದ್ಯಾರ ಕೈಯಿಂದ ಬ್ರಹ್ಮಣರು ಕಲಿಯ ಬಹಳಿಗಾಗಿ ಬಹಳ ಇದೆ.

ಮಾನವ ಪ್ರವೃತ್ತಿ ಮತ್ತು ಮೌಲ್ಯಗಳು

೧

“ಪ್ರವೃತ್ತಿ” ಮತ್ತು “ಮೌಲ್ಯ” ಇವರಡೂ ತುಂಬ ತೊಡಕಾದ ಮತ್ತು ವಿವಾದಾತ್ಮಕ ಕಲ್ಪನೆಗಳು. ಇವುಗಳನ್ನು ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ನಲ್ಲಿ `instinct` ಮತ್ತು `value` ಎಂಬ ಪದಗಳಿಗೆ ಸಮಾನಾರ್ಥಕವಾಗಿ ಪ್ರಯೋಗಿಸಲಾಗಿದೆ. ಪ್ರವೃತ್ತಿಯನ್ನು ಭಾರತೀಯರು ಪ್ರಕೃತಿಯೆಂದೂ ಕರೆದಿದ್ದಾರೆ. “ನಿಂದಾ ವೈಜ್ಞಾನಿಕ (ಪ್ರಜ್ಞಾವಾದ ಎಂಬುದು ಇಲ್ಲಿ ಬಣಿಸಿದ ಶಬ್ದ) ಮಾರ್ಗದಿಂದ ಯಾವ ಬಗೆಯಲ್ಲಿ ಬೇಕು. ಬೇಡಗಳನ್ನು ತೀವ್ರಾನಿಸಿದರೂ ಪ್ರಕೃತಿ ನಿನ್ನನ್ನು (ನಿಂದಾ ಸದಾರಿಗಳ್ಲಿ) ತಳ್ಳುಯೋತ್ಸಾಹಿಸುತ್ತದೆ.” ಎಂದು ಕೃಷ್ಣ ಭಗವತ್ತಿಯೆಲ್ಲಿ ಹೇಳುವಾಗ ಪ್ರಕೃತಿಯನ್ನು ಮೂಲ ಪ್ರವೃತ್ತಿ ಎಂಬರ್ಥದಲ್ಲಿ ಪ್ರಯೋಗಿಸಿದ್ದಾನೆ. ಹೀಗಿನವರು ಈ ಮೂಲ ಪ್ರವೃತ್ತಿಗಳನ್ನು “ಆಹಾರ ನಿದ್ರಾ, ಭಯ ಮೈಥ್ಯ:ನ” ಎಂಬ ಕವಲುಗಳಾಗಿ ಹೇಳಿಸಿ ಇವು ಮನುಷ್ಯನಿಗೂ ಪಶುಗಳಿಗೂ ಸಮಾನವೆಂದು ಹೇಳಿದರು. ಮನುಷ್ಯ ಇವುಗಳನ್ನು ಏಂತು ನಿಂತು ತನ್ನ ನಡವಳಿಕೆಯನ್ನು ರೂಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು—ಎಂದು ಒಂದು ಸಂಭಾಷಿತ ಉಪದೇಶಿಸಿದೆ. ಆಧುನಿಕ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ನಾವು ಮೌಲ್ಯ ಎಂದು ಕರೆಯಬಹುದು ಈ “ಏಂತು ನಿಲ್ಲು” ಪ್ರದರ್ಶಿಸಿ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ತತ್ವಗಳೇ. ಹೀಗಿನವರು ಧರ್ಮ ಎಂದು ಇದನ್ನು ಕರೆದರೆಂದು ಸಂಪಾದಿಸಿ ಹೇಳಬಹುದು. ಧರ್ಮ ಎಂಬ ಶಬ್ದ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿ ಅನೇಕಾರ್ಥಗಳನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಿ ಅಸ್ವಾಟಪಃಗಿರಃಪುದರಿಂದ, ನಿಖಿರತಯನ್ನು ಕಳಿಮಾರ್ಕೊಂಡಿರಃಪುದರಿಂದ “ಮೌಲ್ಯ” ಎಂಬ ಹೂಸ ಶಬ್ದವನ್ನು ಪ್ರಯೋಗಿಸುವುದಾಗಿದೆ. “ಧಾರಯತಿ ಇತಿ ಧರ್ಮಃ” ಎನ್ನಾಧ್ಯಾದೇ ಅಂತಕೋಲಾಗಿದ್ದರೆ ಧರ್ಮ ಎಂಬ ಶಬ್ದ ಬಣಿಸಿದರೂ ತಪ್ಪಿಲ್ಲ. ಯಾಕಂದರೆ ಅಂತಿಮ ತಾತ್ಪರ್ಯದಲ್ಲಿ `value` ಅಥವಾ ಮೌಲ್ಯ ಧಾರಣೆ, ಎತ್ತಿಹಿಡಿಯುವುದು, ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಮಂಂತ್ರದೇಶವುದು ಎಂಬು ದಕ್ಕುಗಿಯೇ ಇದೆ.

ಪ್ರವೃತ್ತಿ ಎಂಬುದು ಪ್ರಕೃತಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ್ದರೆ ಮೌಲ್ಯ ಎಂಬುದು ಸಂಸ್ಕೃತಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ್ದರೆ.

ತಿಯ ಕೋಟಿಗೆ ಹೇರಿದ್ದು. ಅದರೆ, ಇವೆರಡೂ ನಾವು ಬಹುಷಂಪ್ರಮ್ಮ ಪರಷ್ಪರ ಭಿನ್ನ ಪದಾರ್ಥಗಳಲ್ಲ. Intelಿಗೆ ಎಂಬುದರ ಅರ್ಥವೇ ವಿಜ್ಞಾನಿಗಳಲ್ಲಿಯಾಗಿ ಸಿಂಕರಲ್ಲಿಸುವ ಏಷಾಡಗಳಿಂದ ಜಟಿಲವಾಗಿದೆ. ಪ್ರಕೃತಿ ಅಥವಾ ಪ್ರವೃತ್ತಿ ಎಂಬುದು ನಮ್ಮ ನಮ್ಮ ಜ್ಯೋತಿರ್ವಿಕ ಭೂತಕಾಲದಲ್ಲಿ ಬೇರುಬಿಟ್ಟಿದ್ದು. ಒಂದು ಜ್ಯೋತಿರ್ವಿಕ ವ್ಯಕ್ತಿ (Individual)ಯ ಭೂತಕಾಲದ ಅನುಭವದಿಂದ ಕಲಾಷಿತವಾಗಿದೆ ಆ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಮೂಲ ಸ್ವಭಾವದಲ್ಲೇ ಇದ್ದ ಕೊಂಡ ಗಣ ಅಥವಾ ಗುಣಗಳು ಪ್ರವೃತ್ತಿಗಳು ಎನ್ನಲಾಗುತ್ತದೆ. ಅದು ತಂತ್ರಾನ್ವಯ ಜ್ಯೋತಿರ್ವಿಕ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ಕ್ರಿಯೆಗೆ ಪ್ರಚೋದಿಸುತ್ತದೆ. ಕೋಣಿಮರಿ ತತ್ತ್ವಿಯಾದ ಹೊರಬಂದೊಡನೆ ತಾಯಿಯನ್ನು ಅನುಷರಿಸಿ ಹೋಗತೂಡಗುವುದು ಪ್ರವೃತ್ತಿ. ಅದು “ಕರುಡು.” ಯಾಕಂದರೆ ಕೋಳಿವರಿ ತಾಯಿಯನ್ನು ಅನುಷರಿಸುತ್ತದೆ ಅನ್ನವಂತಿಲ್ಲ. ಅದು ತಾಯಿಯಲ್ಲಿ ದಿದ್ದರೆ ಯಾವೋದು ಚೆಲಿಸುವ ವಸ್ತುವನ್ನು ಬೆಂಬತ್ತು ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಅದೇ ಕಣ್ಣ ತರೆವ ನಾಯಿವರಿಗಳೂ ಯಾವೋದು ಚೆಲಿಸುವ ವಸ್ತುವನ್ನೂ ಬೆಂಬತ್ತು ಹೋಗುತ್ತವೆ. ಹಂಟ್ಟಿದೊಡನೆ ನಾಯಿಮರಿ ತಾಯಿಯ ಮೊಲೆಯುಣ್ಣಿವುದೂ ಹಿಂದಿನ ಅನುಭವ ಅಥವಾ ಕಲೆಕೆರೀಯಾದ ಪೇರಿತವಣಿಗದ ಪೂರ್ಕಾತ್ಮಿಕ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯೇ. ಅದರಿಂದ ಹೊಟ್ಟೆತುಂಬಾವುದೆಂಬ ಅನುಭವ ಆ ಮೇಲೆ ಬರತಕ್ಕದ್ದು. ಅತ್ತಮಾರಿಗೆ ಮೊಲೆಯುಣ್ಣಿಸುವುದೂ ಅದನ್ನು ವಿಷತ್ತುಗಳಿಂದ ರಕ್ಷಿಸುವುದೂ ತಾಯಿ ನಾಯಿಯ ಪ್ರಕೃತಿಯಲ್ಲೇ ಸಿಹಿತವಾದ ಪ್ರವೃತ್ತಿ. ಮೊಲೆಯುಣ್ಣಿವುದನ್ನು “ಅಹಾರ” ಪ್ರವೃತ್ತಿಯೆಂದರೆ ಮೊಲೆಯೂಡಿಸುವುದನ್ನು ಮಾತೃತ್ವದ ಪ್ರವೃತ್ತಿ ಎನ್ನಾತ್ತೇವೆ.

ಇದಕ್ಕೆ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿ ಜೀವಿ ಈ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ವ್ಯಕ್ತಿಯಾಗಿ ಬಾಳತೊಡಗಿದ ಮೇಲೆ ಬಂದ ಅನುಭವದಿಂದ ಪಾಠ ಕಲಿತು ಪರಿಸರಕ್ಕೆ ಇನ್ನನ್ನು ಒಗ್ಗಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಸಂಸ್ಥಾರ. ಕುರುಡು ಅಹಾರ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯಾದ ಮಗು ಪೂರ್ವಾಭದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲ ವನ್ನೂ ಬಾಯಿಲ್ಲಿ ತುರುಕಿಸುತ್ತದೆ. ಅದರೆ ಅದರಿಂದ ಪೂಷ್ಟಿಯಾಗಲಿ ತುಷ್ಟಿಯೂ ಗಲಿ ಇಲ್ಲಿಮೆಂದು ಅನುಭವಕ್ಕೆ ಬಾದ ಮೇಲೆ ಅದು ಆಯ್ದುಗಳನ್ನು ಆರಂಭಿಸುತ್ತದೆ.

ಎಲ್ಲ ಪ್ರವೃತ್ತಿಗಳ ಮೂಲವನ್ನು ಒಂದೇ ತತ್ತ್ವದಲ್ಲಿ ಹೇಳಬೇಕಾದರೆ “ಬದುಕು”ವುದು ಎನ್ನಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಇದನ್ನು ಆಹಾರ-ನಿದಾರ-ಭಯ-ಮೃಧಾನವ ವಂದಾದರೂ ಎಂಗಡಿಸಿರಿ, ಮಾತೃತ್ವ ವಂತ್ತಿತರ ತಲೆಕಟ್ಟಿಗಳನ್ನು ಬೇಕಾದರೆ ಸೇರಿ

ಸಿರಿ, ಎಲ್ಲದರ ಮೂಲ ಬದುಕುವುದು. ಯಾವ ಜಿಃವರ್ವಾ ಇದ್ದಂತಿರಿಂದಾರದು. ಬದುಕುವುದೇದರೆ ಆಗಂತ್ಯಿರಂವುದು ಅಂದರೆ ಬೆಳೆಯುವುದು. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಆಹಾರ-ಅನ್ನ. ಬದುಕು ಅಂಬರೆ ಚಟುವಟಿಕೆ. ಚಟುವಟಿಕೆ ಅಂದರೆ ಶ್ರಮ. ಶ್ರವಣದ ನಂತರ ವಿಶ್ವಾಸ. ಅದೇ ನಿದ್ದೆ. ಭಯ ಎಂಬುದು ಬದುಕುವುದಕ್ಕೂ ಅತ್ಯಾಗತ, ವಾವದ್ದು. ಅದಿಲ್ಲದೆ ಜಿಃವಿಂಳು ಸ್ವಲ್ಪ ಕಾಲವೂ ಬದುಕುಶಾರಷ್ಟೆ. ಮೃಘನ ವೇಬುಮು, ಮೃತ್ಯುವಿಗೆ ಬದುಕು ಕಂಡುಹಿಡಿದ ಉತ್ತರ. ಯಾವ ಜೀವಿಯೂ ಚಟುವಟಿಕೆಯ ಸಹಜ ಪರಿಣಾಮವಾದ ವಾರ್ಧಕ್ಯ ಮೃತ್ಯುಗಳಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಾ ರದ್ದಾದ್ದರಿಂದ ಜಿಃವಿ ತನ್ನನ್ನು ತನ್ನ ಸಂತಾನದ ಮೂಲಕ ಚಿರಂತನವಾಗಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. “ಆತ್ಮಾ ಮೈ ಪುತ್ರನಾಮಾಸಿ” ತಾನೇ ತನ್ನ ಮಗ. ತನ್ನನ್ನು ತನ್ನಾಚಿಗೆ ದಾಟಿಸಿಕೊಡು ಹೋಗಬುವುದು ಬದುಕಿನ ವಿಶ್ವರಣೆಯು ತುಂಬಾ ಅಪಾಯಃರ ಶಾರ್ಥಾದ್ದರಿಂದ ಆದರ ಉಪಕರಣವಾದ ಮೃಘನದ ಪ್ರವೃತ್ತಿ ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರಬಲವಾಗುತ್ತದೆ. ಮಾತೃಪ್ರೇರಣದ ಪ್ರವೃತ್ತಿ ಕೂಡಾ ಕೆಲ ವೇಳೆ ಅಷ್ಟೇ ಉಗ್ರವಾಗಿರುವುದು ಮೃಘನ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯದೇ ಒಂದು ಮುಖಿ. ತನ್ನದೇ ಒಂದು ತುಣಃಕಿಗೆ ಸ್ವತಂತ್ರ ವಾಗಿ ಬದುಕಿನ ಶಕ್ತಿ ಬರುವ ವರೆಗೆ ನಿಷಗ್ರದಲ್ಲಿ ಮಾತೃತ್ವದ ಪ್ರವೃತ್ತಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತದೆ. “ಕುಪ್ರತೋರೇ ಜಾಯೇತ. ಕ್ಷಾಂಕಿದಷಿ ಕುಮಾಲಾ ನ ಹವತಿ” ಎಂಬುದು ಮನುಷ್ಯೇಶರ ಪ್ರಣಿಗಳಲ್ಲಿ ಸಂತಾನದ “ರೇಕ್ಷು ಬಲಿಯುವ” ವರೆಗೆ ಮಾತ್ರ ಜಾಗ್ರತವಾಗಿರುವಂಥಾದ್ದು. ಕೆಲ ಕೇಟಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತೃತ್ವದ ಪ್ರವೃತ್ತಿ ತತ್ತ್ವ ಇಡುವುದರೂದನೆ ಮುಕ್ತಾಯಾವಾಗುತ್ತದೆ. ಕೆಲ ಜಲಃರಗಳಲ್ಲಿ ಗುಡೇ ಮಾತೃತ್ವದ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ನಿರ್ವಹಿಸುತ್ತಾನೆ. ಕೆಲ ಪ್ರಾಣಿಗಳಲ್ಲಿ ಶಾಷ್ಟಿಸುವ ಪರಾಪ್ರಾರ ಸಹಕಾರ, ಸಹಾಯ ಮೂದಲಾದ ಪ್ರವೃತ್ತಿಗಳನ್ನು ಕೂಡ ಸಾಷ್ಟ ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರ ದೀದಲೂದರೂ ಬದುಕಿನ (survival) ಆದ ಪ್ರವೃತ್ತಿಗೇ ಜೋಡಿಸಬಹುದು. ವ್ಯಾಯಕ್ತಿಕ ಜಿವಂಜಿಃವಿತ್ವಕ್ಕೂ ಸ್ವಂತದ್ವಾಗಿ, ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಸ್ವಸಂತತಿ ಮೂಲಕದ್ವಾಗಿ ನಿಷಗ್ರದಲ್ಲಿ ಎಪ್ಪು ಬೆಲೆ ಉಂಟೋಂ ನೂ ಕಾಣಿ. ಸಂಘ ಜಿಃವಿಗಳಾದ ಇರುವೆ, ಜಿಃನೋಣ ಮೂದಲಾದವುಗಳ ಬದುಕು ನೋಡಿದರೆ, ಅವು ಮಾಡುವ ವ್ಯಾಯಕ್ತಿಕ ಬಲಿದಾನಗಳನ್ನು ಕಂಡರೆ, ನಿಷಗ್ರ ಲೇಕ್ಕುಕ್ಕು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದು ವ್ಯಕ್ತಿಗಳ ಉಳಿಗಾಲ ವಸ್ತು, ಜಾತಿಯ ಉಳಿಗಾಲವನ್ನು ಎಂದೇ ಅನಿಸುತ್ತದೆ. ಏಕಾಸದ ಮೇಲಂತಹ ಗಳಲ್ಲಿರುವ ಜಿಃವಿಗಳಲ್ಲಿ ಸಹಕಾರ, ಆತ್ಮಸಮರ್ಪಣೆ ಕಂಡು ಬಂದರೆ ಅದನ್ನು

ಕೂಡಾ ನಾವು ಈ ಜಾತಿ ರಕ್ಷಣೆಯ ಧ್ಯೇಯಕ್ಕೆ ತಳಕು ಹಾಕಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಮನೋಃವಿಚ್ಛಾನಿಗಳು ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಗಮನಿಸುವ ಇನ್ನೊಂದು ಸಹಜ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯಾದ ಆಕ್ರಮಣ ಪ್ರವೃತ್ತಿ ಕೂಡ ಆತ್ಮರಕ್ಷಣೆ ಮತ್ತು ವಿಕಾಸವಾದಿಗಳು ಹೇಳುವ ಸಮಧಿ ಉಳಗಾಲಕ್ಕೆ ಸಾಬಂಧಿಸಿದ್ದು. ಅದೂ ಕೊನೆಗೆ ಕುಲ ಅಥವಾ ಜಾತಿ ಬದುಕಿಗಳು ಮತ್ತು ಸಂಪಾದನಗೂ ಅಗತ್ಯ. ಸಂಪಾದಿಸಿದ್ದನ್ನು ತಾನಗಾಗಿಯೇ ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಮತ್ತು ಗಮಂಟಿನಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ತ್ರಾಣವುಳ್ಳದ್ದಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪಾಲು ಪಡೆಯಲು ಕೂಡ ಅದು ಸಹಾಯ ಮಾಡುತ್ತದೆ. “ಸಿಂಹದ ಪಲು” ಎನ್ನುವ ಮಾತು ಬಂದದ್ದು ಇದಕ್ಕಾಗಿಯೇ. ಆಕ್ರಮಣ ಪ್ರವೃತ್ತಿ ಪರಯೋಜನಕ್ಕೆ ಬರುವ ಇನ್ನೊಂದು ಸನ್ನಿಹಿತವೇ ಮೌಧುನ. ಹಣ್ಣನ್ನು ಉಪಭೋಗಿಸುವ ಅಧಿಕಾರ ಕ್ಷಾಗಿ ಒಂದೇ ಜಾತಿಯ ಲಭ್ಯ ಗಂಡುಗಳಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವ ಕಡ್ಡಾಟದ ಮೂಲಕ ಅತ್ಯಂತ ಸಮಧಿ ಗುಡಿನಿಂದಿಂದ ಸುತಾನೋತ್ಪಾದನೆ ಆಗಬೇಕೆಂಬ ಉದ್ದೇಶ ಫಲಿಸುತ್ತದೆ. ಅದು ಕುಲದ ಅಥವಾ ಜಾತಿಯ ಮುಂದಿನ ಪೀಠಿಗಳು ಸಾಧು, ವಿನ್ಯಾಸ ಬಲಿಷ್ಠಿತವಾಗಿ ಮುಂದುರಿಯಬೇಕೆಂಬಾದಕ್ಕಾಗಿ.

ಪ್ರಾಣಿಗಳಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂ ಅನೇಕ ಪ್ರವೃತ್ತಿಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸಬಹುದು. ಆದರೆ ಅಪೆಲ್ಲವೂ ಜೀವಿಯ ಅಥವಾ ಅವರ ಜಾತಿಯ ಉಳಗಾಲ ಮತ್ತು ಶಾಶ್ವತೀಕರಣಕ್ಕೆ ಲಗತ್ತಾಗಿವೆಯೆಂದು ತೋರಿಸಲು ಸಾಧುವಂಟು.

ಈ ಅಂಶಗಳನ್ನು ಇಷ್ಟ ಏಸ್ತಾರವಾಗಿ ಡೆಟ್ರಿಸುವ ಉದ್ದೇಶವೇದರೆ, ಮನುಷ್ಯನ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನಾವು ಯಾವೊಮು “ಖಾತ್ರ” ಮೂಲ್ಯದ ವಿಚಿರ ವರಾಡು ವಾಗ ಆತನೂ ಮೂಲತಃ ಒಬ್ಬ ಪ್ರಾಣೀಯಿಂಬಾದನ್ನು ಮರೆತರೆ ನಡೆಯುದು ಎಬುದಾಗಿದೆ. “ಕೆಳಗಿನ” ಪ್ರಾಣಿಗಳಲ್ಲಿರುವ ಮೂಲ ಪ್ರವೃತ್ತಿಗಳನ್ನು ಅವನೂ ದಾಯಿವಾಗಿ ಪಡೆವಿದ್ದಾನೆ. ಅವುಗಳ ಸಹಜತ್ವವನ್ನೂ ಪ್ರಾಬಿಲ್ಯವನ್ನೂ ಕಡೆಗಳಿಸುವ ಯಾವೊಮು ಮೂಲ ಯಶ್ವಿಯಾಗಲಾರವಾಗಿ; ಯಾಕ್ಷಿಯಾದರೆ ಅದು ಮನುಷ್ಯ ಕುಲದ ಮುಂದುವರಿಕೆಗೆ ಹುತಾವಹವೂ ಆಗಲಾರದು.

ಪ್ರವೃತ್ತಿಗಳು ಜಾರಿಗೆ ಬರುವ “ಯಂತ್ರ” ಅಥವಾ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆ ಯಾವುದು? ಎಬುದನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಸಂಕ್ಷಿಪ್ತವಾಗಿ ವಿಚಿರಿಸಬೇಕು. ಜೀವ ಶಾಸ್ತ್ರ, ಶರೀರ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳನ್ನು ಅಭ್ಯಸಿಸಿದದರೂ, ಸಂಶೋಧನ ಮಾಡಿದವರೂ ಮೂಲ ಪ್ರವೃತ್ತಿಗಳು ಬಹು

ಶರವಾಗಿ ಬಹಳ ತೆಂಡಷ್ಟು ರಾಸಾಯನಿಕ ಸ್ವರೂಪದವುಗಳಿಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಅಹಾರ, ನಿದ್ರೆ, ಭಯ ಇವೆಲ್ಲವೂ ರಾಸಾಯನಿಕ ಅಂಶ:ಸ್ವರೂಪಗಳಿಂದ ಪ್ರೀರಿತವಾಗುತ್ತವೆ. ಮೈಥುನ ಸಂಬಂಧಿ ಪ್ರವೃತ್ತಿಗಳನ್ನು ರಾಸಾಯನಿಕಗಳೇ ಬೀಳೀದಕ್ಕಾಗುತ್ತವೆ. ಹೇಣ್ಣಿಗೆ ಬೆದಗೆ ಬರುವುದು ರಾಸಾಯನಿಕ ಕ್ರಿಯೆ. ಬೆದಗೆ ಬಂದ ಹೇಣ್ಣಿ ತನ್ನ ಮೈಯಿಂದ ಸೂಚಿತ ಗಂಧ ರಾಸಾಯನಿಕವೇ. ಅದು ಗಂಡಿನ ಫಾರ್ಮಕೋಂಡಿರ್ಯಾಕ್ಸ್ ಶಲ್ಪಿದಾಗ ಅಪ್ರತಿಭಟನೀಯವಾದ ಮೈಥುನಾಪೇಕ್ಷೆಯನ್ನು ಕೆರಳಷುತ್ತದೆಂಬದೂ ನಿದ್ದುವಾಗಿದೆ. ಅಕ್ರಮಣ ಪ್ರವೃತ್ತಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಕೊರ್ಕೆಧವೂ ರಾಸಾಯನಿಕ ಪ್ರಚೋದನೆಯಿಂಬೆ ಜಾರಿಗೆ ಬರುತ್ತದೆ. ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಅಹಾರಃಪೇಕ್ಷೆ. ಹೆಣ್ಣಿನಲ್ಲಿ ಕಾವ್ಯಾತ್ಮಕ ಮುಂತಾವಷ್ಟೆ ಲಭಿಬಿಸ್ತುವಾಗಿ ಜಾರಿಗೆ ಬರುವುದಾದರೆ ಕೊರ್ಕೆ, ಅಕ್ರಮಣ ವೃತ್ತಿ ವೇದಿಲೂವಷ್ಟುಗಳು ಸ್ವಾಮೇಶವನ್ನು ಅನುಷ್ಠಾನಿಸಿ ಜಾರಿಗೆ ಬರಬಹುದು. ಸ.ದ್ಯವದಿಂದ ಇವೆಲ್ಲ ತಾತ್ತ್ವಾಲಿಕ ಮತ್ತು ತಾತ್ಪೂರ್ವಿಕ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಗಳು. ಆದರೆ ಜಾವಿಯಾಶ್ವಿದ್ವಷ್ಟು ಕಾಲ ಅವು ಅತ್ಯಂತ ಶಕ್ತಿಶಾಲೀಳು ಮತ್ತು ಏತಕ್ಕೂಗಿ ಅವು ಪ್ರಚೋದಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿಟ್ಟಿರ್ಲೇಂದು: ಆ ಉನ್ನೇಂದ್ರಿಯ ವಿಫರಿತವಾಗುತ್ತಿರ್ಲೇಂದು: ಇದ್ದರೆ ಶಾಂತಿ ಮತ್ತು ಮನಸ್ಸಿನ ಅರೋಗ್ಯಕ್ಕು ಧಕ್ಕೆ ತರುಬಿಲ್ಲವು. ಅಹಾರ ಶಾಬಂಧಿ ರಾಸಾಯನಿಕ ಪ್ರಚೋದನೆಗಳು ಬಹಳ ಸಲ ಅಂತರ್ವ್ಯಾಪ್ತವಾದರೆ ಅವು ಜರುವುಕ್ಕು ಕಾರಣವಾಗಿ ಬಿಲ್ಲವು; ಕೊರ್ಕೆ ಪ್ರಚೋದನೆ ಆಗುತ್ತಿರ್ಲೇಂದು: ಇದ್ದರೆ ಮತ್ತು ಆದಾಗಿ ಸಮಾಧಿನ ಹೊಂದಿದ್ದರೆ ಜರುವು ವ್ಯಾಖ್ಯಾಗಿಗೋಂದು, ರಕ್ತದ ಒತ್ತುಡಕ್ಕೋಂದು, ಮಾನಸಿಕ ಅವಷ.ತೋ ಲಸೆಗೋಂದು ಮಾಡಬಿಲ್ಲವು ಇತ್ತಾದಿ. ಇದನ್ನೆಲ್ಲ ಇಲ್ಲಿ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿ ಕೊರಣವೇದರೆ ಪ್ರವೃತ್ತಿಗಳು ಸ್ವಯಂ ಚೋದಿತವಾಗಿದ್ದು ಅವು ಚೋದನೆ ಹೊಂದುವ ಪ್ರಸಂಗ ಬಂದಾಗ ಚೋದಿತವಾಗದಂತೆ ಮಾಡುವುದು ವೃತ್ತಿಯ ಕ್ಷಯಾಶ್ವಲ್ಲ. ಮೌಲ್ಯವುಪಸ್ತೇಯನ್ನು ಕಿರ್ಣಿಸುವಾಗ ನಾವು ಇದನ್ನೂ ಲೇಕ್ಕು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಸಹಜ ಪ್ರವೃತ್ತಿಗಳು, ಅಪ್ಯಾಗಳ ಸ್ವರೂಪ, ಉದ್ದೇಶಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಇಟ್ಟು ಹೇಳಿದ ನಂತರ, ನಿಸಗ್ರದಲ್ಲಿ ಈ ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರತಾಪಿಗಳಾದ ಕಾರಕಗಳಿಗೆ ನಿಸಗ್ರವೇ ಯೋಜಿಸಿದ ಲಗಾವು ಅಥವಾ ಬಿರಿ (ಬ್ರೀಕ್) ಗಳನ್ನು ಅಥವಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಉದಾಹರಣೆಗೆ, ಪೂರಣ್ಯ ವೈಯಾಕ್ತಿಕ ಉಳಿಗಾಲು. ಬೆಳೆಗಾಲಗಳಿಗಾಗಿ ಇರುವ ಅಕ್ರಮಣ ಪೃತ್ತಿ ಕುಲ ಅಥವಾ ಜಾತಿಯ ವಿನಾಶದಲ್ಲಿ ಪರಿಣಿಸಿದಂತೆ ಪೂರಣ್ಯ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ನಿಗ್ರಹಗಳನ್ನು ನಿಸಗ್ರಿ ಇಟ್ಟಿರೆ. ಅಹಾರ ಅತ್ಯಂತ ಅವಶ್ಯಕವು

ದುರ್ದರ್ಶವೂ ಆದ ಪ್ರವೃತ್ತಿ. ಆದರೆ ಕೀಲಮೇ ಪೂರ್ಣ ಜಾತಿಗಳಲ್ಲಿ ಹೊರತು, ಹೆಸಿವಾಗಿದೆಯುಂಟುದಕ್ಕೆ ಸ್ವಾಜಾತಿಯನ್ನು ಕೊಂಡು ತಿನ್ನುವುದನ್ನು ನಾವು ಪೂರ್ಣ ಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲ. ಅರ್ವಾಣ ಪ್ರವೃತ್ತಿ ಉಗ್ರವಾದದ್ದು. ಆದರೂ ಸ್ವಾಜಾತಿಯೋಳಿಗೆ ನಡೆಯುವ ಕದನಗಳಲ್ಲಿ ಪೂರ್ಣಗಳು ಜಾತಿ ಬಾಂಧವರನ್ನು ಕೊಲ್ಲಿಬುದು ಅಪರೂಪ. ಸ್ತ್ರೀಪೂರ್ಣಿಯ ವಿರುದ್ಧ ಸ್ವಾಜಾತಿಯ ಷ್ಟೋರುಪ ಪೂರ್ಣಗಳು ಆರ್ವಾಣ ಮಾಡುವುದೂ ವಿರಳ. (ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ನಾನು 'ಮಾನವಿಕ ಕನಾಂಟಕ' ರ-೯ ರಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ವಿವರವಾಗಿ ಚೆಚ್ಚಿಸಿದ್ದೇನೆ.) ಈ ಮಾತ್ರ ಇಂಥ ನಿಗ್ರಹಗಳು (Inhibitions) ಏಶೆಂಟೆಗಳಿಗೆ ವಿಕಾಸ ಶ್ರೇಣಿಯಲ್ಲಿ ಮೇಲು ಸ್ತರದ ಅನೇಕ ಪೂರ್ಣಗಳಲ್ಲಿರುವುದನ್ನು ಅಥ ಯಾನಗಳಲ್ಲಿ ಕಂಡುಕೊಳ್ಳಲಿಗಿದೆ. ಸಾಮಾನ್ಯ ಸ್ತಿತಿಯಲ್ಲಿ ಹಿಂಸ್ರ ಪೂರ್ಣಗಳಿನಿಂದಕೊಳ್ಳುವ ಮಾಂಸಾಹಾರಿ ಪೂರ್ಣಗಳು ಕೂಡ ತಮ್ಮ ಹೊಟ್ಟಿಗೆ ಬೇಕಾದ್ದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಬೇಕೆಯನ್ನು ಕೊಲ್ಲಿಬುದಿಲ್ಲ. ಅಪವಾದಗಳು ಇಲ್ಲವೆಂದ್ದಲ್ಲ. ಅಪವಾದವೂ ನಿಸರ್ಗದ ಒಂದು ನಿಯಮ. ಅಸಾಧಾರಣ ಸ್ನಾವೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಜಾರಿಗೆ ಬಂದು ಒಟ್ಟು ಉಳಿಗಾಲಕ್ಕೆ (survival) ಒಂದು ಕವಲುದಾರಿಯಾಗಿ ಈ ಸ್ವಭಾವ ವ್ಯೂಪರೀತ್ಯು (behavioural aberration) ಪೂರ್ಣ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯಲ್ಲಿ ನಿಹಿತವಾಗಿರಲಾಬಹುದು. ಪರಿಸರ ತಾಳಕೊಳ್ಳಲಾರದಷ್ಟು ಸಂಖಾರಣೆಯಲ್ಲಿ ಇರುವ ಸ್ನಾವೇಶದಲ್ಲಿ ಭಾರತೀಯ ಕರಿಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ವಾಜಾತಿ ಹತ್ತೆಯ ಉದಾಹರಣೆಗಳು ಈಚೆಗೆ ಗಮನಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿವೆ. ಬಂಧನದಲ್ಲಿರಿಂದ ಇಲಿಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಇದು ಗೋಚರ ವಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ನಿಸರ್ಗ ಪೂರ್ಣ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯಲ್ಲಿಟ್ಟು ಉಗ್ರಾಂಶಗಳು ಅಂತೆ ತಪ್ಪಿ ಫಾತಕವಾಗದಂತೆ ತನ್ನ ದೇ ತಡೆಗಳನ್ನು ಯೋಜಿಸಿದೆ ಎನ್ನಬೇಕು.

ಆದರೆ ಪೂರ್ಣಗಳ ಸ್ವಭಾವದಲ್ಲಿ ನಿಹಿತವಾದ ಉಗ್ರ, ಷಡ್ಪುರಿಗಳ ಮೇಲೆ ಇರುವ ಈ ಹಿಡಿತ ಅಥವಾ ನಿಗ್ರಹ ಕೂಡ ಆ ಷಡ್ಪುರಿಗಳಂತೆ ಸ್ವಯಂಚಾಲಿತವಾದದ್ದು. ನಾವು ಇಚ್ಛೆಯೆಂದು ಕರೆಯುವ ವ್ಯೂತಿಷ್ಟ, ಪೂರ್ಣಗಳಲ್ಲಿ ಗಮನಾರ್ಹ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲ. ಎಲ್ಲವೂ ನಿಸರ್ಗದ ಕರೆಗಳನುಸಾರವಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತದೆ. ಈ ವ್ಯೂಹಸ್ಥಿಗೆ ಗತಾನುಗತಿಕವಾಗಿ ಒಮ್ಮುಕುವುದಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚು ಗಟ್ಟಿಮುಟ್ಟುದ ಉಪಾಯ ಮೇನೋ ಸರಿ. ಆದರೆ ಪರಿಸರದ ಆಕಸ್ಮೀಕ ಒಮ್ಮುಕುವಣಿಗಳನ್ನು ಎದುರಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಲಿ. ಕುಲಮನ್ನು ಕಾಪಾಡುವುದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನ ಮೇಲ್ಮೈಗೆ ಏರುವುವಕ್ಕಾಗಲಿ, ಅದು ನೆರವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಪರಿಸರದ ತೀವ್ರ ವೃತ್ತಾಂಶಗಳನ್ನು ಎದುರಿಸುವುದಕ್ಕೆ

ಸೃಷ್ಟಿ ಸೈರ್ಕಿರ್ಕ ಆಯ್ದುಯ ಉಪಕರಣವನ್ನು ಪ್ರಯೋಗಿಸಿ ಹೊಸ ಹೊಸ ಪಾರಿಣಿಗಳನ್ನೇ ಉಂಟು ಮಾಡಿದೆತೆ ಕಾಣಿತ್ತುದೆ. ಈ ವಿಧಾನದಲ್ಲಿರುವ ದೌಖಲ್ಯಗಳೇದೆ ಸೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಕೆಲ ಪ್ರಾಣಿಗಳು ನಿರ್ವಹಣೆಯೇ ಆದವು. ಹೊಸ ಪ್ರಾಣಿ-ಜಣಿಗಳು ಹೆಚ್ಚಿನ ಬುದ್ಧಿಶಕ್ತಿಯುಳ್ಳವುಗಳೇ ಆಗಿದ್ದುವೆಂಬ ಗ್ರಾಹಂಟ ಇಲ್ಲ. ಬೀಳೆಯಾದ ಬದುಕಲು ರೂಪ್ಸೋಂಡ ಪ್ರಾಣಿಗಳು ಸಹಾಯಕಾರಿಗಳಿಗೆ ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಬುದ್ಧಿಶಕ್ತಿಯಾದವೇದು ವಾದಿಸುವವರಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೂ ಬುದ್ಧಿಯೇಂದು ನಾವು ಕರೆಯುವ ಎಣಿವಲ್ಲಿ ಸಹಾಯಕಾರಿಗಳೇ ಆದ ವಾನರ ಜುತಿಗಳು ವಾಂಷಾಹಾರಿಗಳಿಗಿಂತಲೂ ಮೇಲೆ ಹೊಂದಬೇಬುದೂ ಸತ್ಯ. ಏನಿದ್ದರೂ ಪರಿಸರವನ್ನು ತಮಗನು ಕೂಲವಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಬಡಲಾಯಿಸಬೇವ ಬುದ್ಧಿಶಕ್ತಿ ಮತ್ತು ಶಾರೀರಿಕ ಬವಳಿವಣಿಗಳ ವಾನರ ಕುಲದಲ್ಲಿ ಮನುಷ್ಯನ ವಿಕಾಸವಾಗಬೇವ ವರೆಗೂ ದೂರಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ.

೭

ಮನುಷ್ಯ ವಾನರಕುಲವಿಂದ ಬೇರೆಟ್ಯಾಪ್ಟಿಸ್ಟ್ ಮೇಲೆ ರಿಬಂಡಾಗ್. ಇತ್ತು ಶಾರೀರಿಕ ಘಟನೆಯಲ್ಲಿ ನೆಟ್ಟಿಗೆ ನಡೆಯುವ ಸಾಮಾನ್ಯ ವುತ್ತು ಇನ್ನೊಂದೆಡ ಪಾರಿಣಿ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಕೂಡಿಸುವ ಶರಿ:ರಿ: ಏಂದುಳಿನ ಗಾತ್ರಗಳ ದಾವಾಶಯ ಕ್ಷೀಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ಏಂದುಳಿನ ಗಾತ್ರ. ಇವು ಅವನಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿದ ಆಧಿಕ ದಾಯಾಗಳಾಗಿ ದ್ವಾರೆ. ಈ ಎರಡು ಸೌಕರ್ಯಗಳಿಂದಾಗಿ ಆವನಃ ತನ್ನ ಸುತ್ತುಲ ಪ್ರಾಣಿಗಳೊಡನೆ ನಡೆವ ಜಿ:ಪನ ಸ್ವಫ್ರೇಯಲ್ಲಿ ಆಧಿಕಾಧಿಕ ಯಾತ್ರಾನ್ನನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಿದ. ಶರಿ:ರದ ತ್ರಾಣವಲ್ಲಿಯಾಗಲಿ. ಚೆಲನೆಯು ಚಾಪಲ್ಯದಲ್ಲಿಯಾಗಲಿ, ಸಹಸ ಆಯುಧಗಳಲ್ಲಿಯಾಗಲಿ ಇತರ ಸಹಾಯಾದಿ ಅಥವಾ ಮಾನಸಾಕಾರಿ ಪ್ರಾಣಿಗಳಿಗೆ ಸರಿದೂಗಳಿರದ ಆವನು ವೇಲವಲ್ಲಿನಾದಲೂ ತನ್ನ ಬುದ್ಧಿಬಲವನ್ನೇ ಆವಲಂಬಿಸಿ ಬದುಕಿದ; ಆವನ ಕ್ಯಾಗಳ ರಚನೆ ಬುದ್ಧಿಬಲವ ಆಯುಧವಾಗಿತ್ತು. ಪ್ರಾಚೀನದಿಂದ ಇಂದಿನ ವರೆಗಳ ಮಾನವ ತಲೆಬುರುಡೆಗಳನ್ನು ಆಫ್ಸ್‌ಸಿಷನ ಮನುಷ್ಯು ವಿಷ್ಣುನಿಗಳು ಹುನುವುದು ಏಂದು ಏಂದು ಗಾತ್ರದಲ್ಲಿ ಬೆಳೆದಪ್ಪೆ ವೇಗವಾಗಿ ಮತ್ತೆ ಯಾವ ಪ್ರಾಣಿಯಾದೂ ಬೆಳೆದಿಲ್ಲ ವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಆದರ ಗಾತ್ರ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಸ್ವರೂಪವೂ ವಿಶ್ವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಬದಲಾಯಿತು. ವಿಶೇಷವಾಗಿ ವಿಚಾರ ಶಕ್ತಿಯ ಆಧಿಕಾನವಾದ ಏಂದುಳಿನಲ್ಲಿನ ಬೂದು ಬಣ್ಣದ ಹೊರ ಆವರಣವ ಬೆಳವಣಿಗೆ ಮಾನವನಿಗೆ ಪೃಥ್ವಿಯಲ್ಲಿ ಆಪ್ರತಿ ಭಟಿತ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಿ ಕೊಟ್ಟಿತು. ಎಲ್ಲದಕ್ಕೆ ಕಳಸವಿಡುವಂತೆ ಭಾವೆ

ಯನ್ನ ಅವನು ರೂಪಿಸಿಕೊಂಡ.

ಮಾನವನ ಏಂದುಳಿನ ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯಗಳನ್ನ ಹಲವು ಶರದಲ್ಲಿ ಇಶ್ವರೀಷಿಂಹಲಾಗಿದೆ. ಮಾನವ ಏಂದುಳಲ್ಲಿ ಇತರ ಅಂಣವಾಸಿ ಅಥವಾ ಮೃದಾನವಾಸಿ ಪ್ರಾಣಿಗಳನ್ನು ಹೋಲಿಸಿದರೆ ಶ್ರವಣ ಮತ್ತು ಘ್ರಣಾನಾಭವಗಳ ವಿಶ್ಲೇಷಣ, ನಿಯಂತ್ರಣಗಳನ್ನು ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಪ್ರಮೇಶಗಳಿಗಿಂತ, ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಬರುವ ಆನುಭವಗಳ ವಿಶ್ಲೇಷಣೆ ಮತ್ತು ನಿಯೋಜನೆಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಪ್ರದೇಶ ಆಧಿಕ ಸ್ಥಳವನ್ನು ಪ್ರಾಣಿಸಿದೆ. ಕ್ರೀಕಣಗಳ ವಾರಗಳ ಸಂಯೋಜನೆಯ ಭಾಗವೂ ಮಹತ್ವದ ಪಡೆದಿದೆ. ಇದ್ದಾಗ ವಾನಪ್ರಸ್ಥ ಬುದ್ಧಿಯ ಸ್ವರೂಪ ಮತ್ತು ವಿಕಾಸಕ್ಕಾಗಿ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ್ದಂತೆ ಇಂತ್ರಾತ್ಮದೆ. ಇಂದಿರಿಯ ವಾಸನೆಯೆಂದೂ ಜ್ಞಾನದೃಷ್ಟಿಯೆಂದೂ ನಾವು ಹೇಳಬಾಗ ಒಂಟಾರ್ಥಿಯನ್ನು ಕಣ್ಣಗಳಿಗೂ ಇಂದಿರಿಯ ಪ್ರವೃತ್ತಿಗಳನ್ನು ಮಾನಿಗೂ ತಡಕಬಾಕು ತ್ತೀವೆ. “ಮಾತು ಜ್ಯೋತಿರ್ಿಂಗ”, “First there was the word” ಎನ್ನುವಾಗ ಭಾಷೆಗೂ ತಿಳಿವಳಿಕೆಗೂ ಇರುವ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ವ್ಯಂಜಿಸುತ್ತೇವೆ. ಮಾನವ ಏಂದುಳಿನ ಸ್ವರೂಪವಲ್ಲಿಯೂ ಭಾಷೆಯು ಅಭಿವೃತ್ತಿ ಉಪಕರಣಗಳ ಲ್ಲಿಯೂ ತಮ್ಮ ಕುರಂಹು ತೋರಿಸುವ ಮಾನವ ಮಾನ್ಯಪ್ರದ ಅನೇಕ ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯಗಳನ್ನು ಉತ್ಸೀಧಿಸುವುದು. ಆದರೆ ಅವು ಇಲ್ಲಿ ಅಪ್ಪಿ ಪ್ರಸ್ತುತವಲ್ಲ. ಮಾನವ ಹೇಳಬೇಕಾದ್ದು ಇಷ್ಟೇ: “ವಾಸನಾ” ಶಬ್ದದಿಂದ ನಾವು ಅಭಿಪ್ರಾಯಿಸಬಾ ಪ್ರಸ್ತುತಿಗಳ ತಾತ್ಕ್ಷಣಿಕ ಪ್ರಭಾವ ಪೇರಣೆ ವಿಧೇಯತಗಳ ಸರಪಳ ಕ್ರಿಯೆಯನ್ನನ್ನು ಹಿಂದಕ್ಕೆ ತಿಳಿ, ದೃಷ್ಟಿ ಶಬ್ದದಿಂದ ಪ್ರತೀಯಾವನವಾಗುವ ಭೂತ-ವರ್ತವಾನ-ಭವಿಷ್ಯತ್ ಶಾಕಲ್ಪನೆ (concept) ಯ ಸಾಮಧ್ಯವನ್ನಾಗಿ ಅದರಿಂದ ತನ್ನ ವರ್ತನೆಯ ಮೌಲ್ಯ ನಿಯಂತ್ರಣಗಳನ್ನು ಪಡೆಯುವ ಮೂಲಕ ಮನುಷ್ಯನು ಹೇಳಿ ಹೆಲ್ಲಿನೆ ಪರಿಸರಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಸ್ಪಂದಿಸುವ ಜೀವಿಯ ಸ್ಥಿತಿಯಿಂದ ಪರಿಸರವನ್ನು ಸ್ವಂದನೆ ಗೊಳಿಸಬಹುದು ಜೀವಿಯಾಗಿ ಬೇಕಿದ್ದನು. ಪಿಧೇಯತ್ವದಿಂದ ವಿಧಾಯಕತ್ವಕ್ಕೆ ಆರೋಹಿಸಿದನು.

ಆದರೆ ವಾಸನಾಖಂಡದಿಂದ ಬಿಡುಗಡೆ ಹೊಂದಿ ವಿಚಾರಕ್ಕೆ ಪಟ್ಟಗಟ್ಟಿದ್ದಕ್ಕೆ ಮನುಷ್ಯ ಬೆಲೆ ತೆರಲೇಬೇಕಾಯಿತೆಂದು ನನಗೆ ತೋರುತ್ತದೆ. ಅದೆಂದರೆ ವಾಸನೆಯ ಅಥವಾ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯ ಸಂಗಡವೇ ಇದ್ದ ಸ್ವಯಂಚಾಲಿತ ನಿಯಂತ್ರಣಗಳ ಇಟ್ಟು ನಡಿಲಿ ಬಿಷ್ಟಿತು. ವ್ಯಕ್ತತ್ವವನ್ನು ಹಿಂದಿನವರು ಮನೋ-ಬುದ್ಧಿ-ಅಹಂಕಾರ-ಚಿತ್ತಗಳಾಗಿ

ಎಂದಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಇತರ ಪಾಣಿಗಳಲ್ಲಿ ಈ ನಾಲ್ಕು ಪೈಲುಗಳೊಡನೆ ಒಂದು ನವಿ ರಾಬ ಸಮತೋಃಲವನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸಿಟ್ತು. ಕುಲ ಅಥವಾ ಜಾತಿಯ ಉಳಿಗಳಲ್ಲಿ ಅಂಶಗತವಾಗದಂತೆ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಉಳಿಗಾಲ ವಾತ್ತು ಅಭಿಪ್ರಾಯದಿಗೆ ಅಗತ್ಯವಾದಪ್ರಸ್ತಾಪನೆ ಅಹಂಕಾರವಿತ್ತೇ ಎನ್ನಾ ಅದು ಒಟ್ಟುಂದದ ಹಿತವನ್ನು ಮುರಿಯುವಪ್ರಸ್ತಾಪನೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಇತರ ಪೈಲುಗಳ ಸ್ವಯಂಚಾಲಿತ ಕಡಿಮಣಿಗಳ ಎಲ್ಲಿತ ಅಹಂಕಾರವನ್ನು ಆರ್ಕೆಯಾಲ್ಲಿ ದುತ್ತಿಟ್ಟು. ಅನ್ನಾಜ್ಞಾಗಲಿ ಹೆಣ್ಣುಗಳಿಗೆ ನಡೆಯುವ ಅನಿವಾರ್ಯ ಸ್ವಧೇ ಮಾರಕ ವಾಗುವಪ್ರಸ್ತಾಪನ್ನು ಉರ್ವವಾಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲವೆಂದು ಈ ಮೊದಲೇ ನಾನು ವಾದಿಸಿದ್ದೇನೇ. ಅದರೆ ಮನುಷ್ಯನಲ್ಲಿ ಮನಸ್ಸಿನ ಸ್ವಯಂಚಾಲಿತ ಪ್ರೇರಣೆಗಳು ಅಡಿಗೆಟಿದ್ದು ಬುದ್ಧಿಗೆ ಸಾರಧಿಕದ ಸಿಕ್ಕುತ್ತಲೇ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಪೂರ್ಣ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ಹೊಂದಿತು, ಅಹಂಕಾರ ಎಲ್ಲ ವ್ಯೇಯಕ್ತಿ ಅಸ್ತಿತ್ವದ ಕೇಂದ್ರದಲ್ಲಿರುತ್ತದೆ. ಬುದ್ಧಿಗೆ ಸಾರಧಿತ್ವ ದೂರೆಲೆ ಆದು ಅಹಂಕಾರವ ಅಧಿನಿರ್ವಹಿಸೇ. ಅಹಂಕಾರ ಬುದ್ಧಿಗಳ ಸಂಯೋಗ ಮೊದಲ ಮೊದಲ ಮಾನವರಲ್ಲಿ ಜಾತಿಯ ಉಳಿಗಳಕ್ಕೆ ಅಪಾರ್ಯಕರವಾಗಿ ಪರಿಣಿಷಿರಬಹುದು. ಮನುಷ್ಯರು ನರಹಂತಕರು ಮಾತ್ರಪಲ್ಲಿ, ನರಭಕ್ಷಕರೂ ಆಗಿದ್ದರೂ; ಪ್ರಾಣಿಗಳಲ್ಲಿ ತಿಂರ ಇವರೂ ಚೆರುಪೊದೆ ಬಲವತ್ತೀ ಸಂಭೇಳೆಗವನ್ನೂ ಮನುಷ್ಯರು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ಸಂದೇಹವಿಲ್ಲ. ಇದನ್ನಲ್ಲಿ ಮನುಷ್ಯನ ಅಹಂಕಾರ ಬುದ್ಧಿಗಳ-ಸಂಯೋಗ ಯಾವ ವ್ಯಾಚಿರಿಕ ಮಾರ್ಗದಿಂದ ಸಮರ್ಪಿಸಿಕೊಂಡೆ. ಈಗ ಉಂಟಿಸುವುದು ಕಷ್ಟ. ಬಹುಶಃ ತನ್ನ ಕುಲ-ಸಂಕಲ್ಪನೆ (time-concept) ಬಲದಿಂದ ಮನುಷ್ಯ ಬಂದಿ ಇಂದಿನ ಪ್ರತಿಸ್ವಾರ್ಥ ನಾಳೆಯೂ ನಾಡು ಆದೇ ಆಗಿ ಉಳಿಯುತ್ತಾನೆಂದೂ ಮನಗಡಿತು; ಆದ್ದರಿಂದ ಆವನು ಆಳಿಷಣಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಾಗ ಮುಗಿಸಿಯೇ ಬಿಡುವುದು ಸಮಸ್ಯೆಗೆ ಶಾತ್ವತ ಪರಿಹಾರವಾಗುವುದೊದು ತಿಂಬಾರ್ಥನಿಸಿತು. ಸಾಮಂಬಂದು ಶಾತ್ವತ ಎಂಬ ಅನುಭವ ಆವನಿಗೆ ಆಗಿತ್ತು. ಆವನಿಗೆ ತಾನೂ ಸಾಯಂಕಾಗುತ್ತದೆಂಬ ತಿಳಿವಳಿಕೆ (ಖಂಡಃಪ್ರಜ್ಞಾ ಇದ್ದೇ ಇದೆ—ಪಾಣಿಗಳಿಗೂ) ಬಂದಿತ್ತು. ನಾಬಿನ ಈ ಅರಿವು ಅವನನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪಾಭಕ್ಷಾಗಿ ಹಂತಕ ನನ್ನಾಗಿ, ಮತ್ತು ತನ್ನ ಭವಷ್ಟಕ್ಷಾಗಿ ಭಯಾಭರಿತನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿತ್ತು.

ಈ ಸ್ವತಿಯಲ್ಲೇ ಇಂದಿನ ವರೆಗೂ ನಡೆದು ಬಂದ ಅನೇಕ ಮಾನವ ವರ್ತನೆಗಳು ರೂಪಗೊಂಡಿರಬೇಕು, ಪ್ರರಾಕ್ಣ ಅಶ್ವಾಯಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಈ ಕಾಡು ಅವಸ್ಥೆಯ ಸಂಕೇತಗಳು ಸಿಗುತ್ತವೆ. ಸುಂದೋಪಸಂದರ ಕಡೆ ಹೆಣ್ಣುಗಾಗಿ ಆವಾರಣ ಹೋರಿ

ಫವನ್ನು ಚಿತ್ರಿಸುತ್ತದೆ. ನಾಯಿ—ಬೆಕ್ಕಗಳಲ್ಲಿ ಇಂಥ ಹೋರಾಟ ನಡೆದಾಗ ತಣ್ಣಾ ಜಯಿಸಲು ರೆನೆಂದು ಕಂಡುಕೊಂಡ ಗಂಡು ಶರಣಾಗತಿ ಅಥವಾ ಪಲಾಯನ ಮಾರ್ಗ ಅನುಸರಿಸುತ್ತದೆ. ಈ ಮೇಲೆ ಬಲವಂತ ಗಂಡು ಅದನ್ನು ಹೀಸಿಸಬೇಕಿಲ್ಲ; ಕೊಲ್ಲಿಷುದಂತೂ ಇಲ್ಲವೇ ಇಲ್ಲ ಎನ್ನಬಹಳದು. ಮನುಷ್ಯ ಹಾಗೆ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ— ಅಗಲೂ, ಈಗಲೂ. ಸ್ವಧಿ ಈಗ ಶತ್ರುವಾಗಿದ್ದಾನೆ.

ಇದು ಅವಶ್ಯಕು ಆಗಿದ್ದಿರಬಹಳದು. ಪ್ರಣಗಳಲ್ಲಿ ಒಮ್ಮೆ ಈಕ್ಕಿ ಪರೀಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿ ಮೇಲು ಕೀಳು ಸಿದ್ಧವಾದ ಮೇಲೆ ಗೆದ್ದಜೀವಿಗೆ ಹೋತಡಿದಿ ಯಾವಾಗಲೂ ದಾಖಿಟಿಪ್ಪಕೊಡುವ ವೂಲಾಲಕ ತನ್ನ ಕನಿಷ್ಠತ್ವವನ್ನು ಒಟ್ಟಿಪ್ಪಕೊಡುತ್ತ ಬದುಕುತ್ತದೆದು ಪೂರಣ ಜೀವನವನ್ನು ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿದವರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಅದರೆ ಮನುಷ್ಯನಲ್ಲಿ ಬಂದಿಷ್ಠಶಕ್ತಿಯ ಉದಯ ಬಲಾಬಲ ಪರೀಕ್ಷೆಗೆ ಹೋಸತೋಂದು ಮುಖಿವನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿತ್ತು. ಸೋತು ಶರಣಾಗತನಾದವನು ಶರೀರದಲ್ಲಿ ದುಭಿಲನಾದರೂ ಬುದ್ಧಿಯಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಧೂರ್ಜನಾಗಿರಬಹಳದು. ಅವನು ಸ್ವಧರ್ಮಯನ್ನು ನಿಷ್ಪಾತಿಸಲು “ಇತರ” ಮಾರ್ಗಗಳನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿ ಬಲಿಷ್ಠನನ್ನು ಸದೆಯಬಹಳಃ. ಇದೂ ನೈಸರ್ಗಿಕ ಆಯ್ದುಯ ರೀತಾಗ್ಗೆ ಅಗಬೇಕಾದ್ದೇ. ಬಂದಿಷ್ಠಶಕ್ತಿ ಬದುಕಿನ ಒಂದು ಅವಶ್ಯಕು ಮುಖಿ ಎನಿಸಿದಾಗ ನೈಸರ್ಗಿಕ ಆಯ್ದುಯಲ್ಲಿ ಅದಕ್ಕಾಗ್ಗೆ ಅವಕಾಶ ಇರಲೇಬೇಕು. ಅದರೆ ಇದು ಮಾನವ ಸ್ವಧರ್ಮಗಳನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಘಾತಕವಾಗಿ ಮಾಡಬೇದರಲ್ಲಿ ಕ್ಷೇತ್ರಾಸರೆ ನೀಡಿರಬಹುದು. ಅದ್ದರಿಂದಲೇ ಇಂದಿಗೂ ಉಳಿದುಕೊಂಡು ಒಂದಿರುವ “ಶತ್ರುಶಿಂಹ ಮತ್ತು ಅಗ್ನಶೇಷವನ್ನು ಉಳಿಸಬೇದ್ದ” ಎಂಬ ರಾಜಕೀಯ ಶಾಸ್ತ್ರದ ಉಪದೇಶ.

ಈ ಅಪಾಯಕರ ಸ್ವಿಂದ್ರವೇಶದಲ್ಲಿಯೇ ನಾವು ಈಗ “ಪೌಲ್ಗಳು” ಎಂದು ಇರುತ್ತುವ ಮಾನವ ವರ್ತನೆಯ ವಿಶೇಷ ಶಿಲ್ಪಾರ್ಥಿರ್ದ್ವಂದು ತೋರಬೇತ್ತದೆ. ಅದು ಪ್ರವೃತ್ತಿಸಿದ್ದವಾಗಿದ್ದು ಅಡಿಗೆ ಬಿಂದು “ಧರ್ಮ”ಗಳನ್ನು ಬುದ್ಧಿಮಾರ್ಗ ಮಾಲಾಲಕ ಷ್ಟನಃ ಸ್ಥಾಪಿಸಿ ಕುಲಕ್ಷಯ ಅಥವಾ ಜಾತಿಕ್ಷಯವನ್ನು ತಪ್ಪಿಸುವ ಉಪಾಯವಾಗಿರುತ್ತು. ಇದರಲ್ಲಿ ನೈಸರ್ಗಿಕ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯ ಪಾಲಿಷ್ಟ್, ಪ್ರಜ್ಞಾಪ್ರವರ್ತಕ ಪ್ರಚೇರಗೂಂಡವ್ಯಾಪ್ತಿ ಎಂಬ ವಾದದಲ್ಲಿ ಆಳವಾಗಿ ಇರುತ್ತುವ ಇಚ್ಛೆ ನನಗಿಲ್ಲ. ಹೊಸ ವಿಷಣ್ಣು ಸಂಖಾರ ಸಾಮಾಜಿಕ ಡಿವಶಾಸ್ತ್ರದ (Socio-biology) ಅಧ್ಯರ್ಥಗಳು ಮಾನವ ವರ್ತನೆಯ ಹೆಚ್ಚು ಕಡಿಮೆ ಎಲ್ಲ ಅಂಶಗಳೂ ಮಾಲಾಲದಲ್ಲಿ ಅವನ ಜ್ಯೇಷ್ಠ

ಷ್ಟುರೂಪವಲ್ಲಿ—ಅವರ ಮಾತನ್ನಿ “ಜಿಂನ್”ಗಳಲ್ಲಿ — ನಿಂತವಾಗಿವೆಯಿಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಸಂಸ್ಕಾರದಿಂದ ಅವನ್ನು ಅಷ್ಟುಷ್ಟು ನಿಯೋಚಿಸಬಹುದೇ ಹೊರತು ಜೀನುಗಳಲ್ಲಿ ಮೂಲತಃ ಇಲ್ಲದನ್ನು ಅಷ್ಟು ಹೂಡಿತಾಗಿ ರೂಪಗೊಳಿಸುವ ಯಾತ್ರೆ ಸಫಲವಾಗಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲವೆಂದು ಕೂಡ ಅವರು ಭಾವಿಸುತ್ತಾರೆ. ಇದು ಜೀವ ಮತ್ತು ಮನೋವಿಜ್ಞಾನಿಗಳಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂ ಉಗ್ರ ವಿವಾದ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿರಿದ ಧಿಯಾರಿ. ಈ ಧಿಯಾರಿಯಲ್ಲಿ ಷ್ಟುಪ್ಪಿಲ್ಲವಾದರೂ ಸತ್ಯ ಇರಬೇಕು. ಏಕೆಂದರೆ ಮನಃಷಣಲ್ಲಿ ಒಹಳ್ಳಿಯಾಗಿ ನಿರ್ವಿಷೇಳಿದ ಸ್ವೀಕೃತವಾದ ಅನೇಕ ಮೂಲಗಳು ಮನುಷ್ಯೇರ ಪೂರ್ಣಗಳ್ಲಿ ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿಯೂ ಉಳ್ಳ ಷ್ಟುಪ್ಪಿಯಾಂಚಾಲಿತ ನಿಯುತ್ತಣಗಳಿಗೆ, ಸಿಗ್ರಹಗಳಿಗೆ ಎದ್ದೂ ಕಾಣಬಹುದಿಲ್ಲ ಹೋಲಿಕೆಯುಳ್ಳವಾಗಿವೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಸ್ತ್ರೀದಾಶೀಣ್ಯ, ನರಹತ್ಯ—(=ಷ್ಟುಪ್ಪಿಯ ಹತ್ಯೆ)ಯು ನಿಷೇಧ, ಇತ್ಯಾದಿ.

ಸರಿಯಾಗಿ ಪಿಚೆರಿಸಿದರೆ, ಮನುಷ್ಯನ್ನಿಂದ ಕಾಣಬರಿದ ಸದ್ಗುಣ ಅಥವಾ ಸನ್ವೇಶ ಅಥವಾ ದುಗುಣ ಅಥವಾ ಅಥಮ ಮೂಲಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಲು ಪಾಲು ಇತರ ಒಂದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಪೂರ್ಣವುಲ್ಲಿ ಕಾಣಬರಿದಾದ್ದೇ. ಸರಕಾರವೇ?—ಗುಂಪಾಗಿ ಬೇಟೆಯಾಸುವ ಪೂರ್ಣಗಳನ್ನು ನೋಡಿ. ಸರ್ವಾಜ್ಞಾಗಿ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಷ್ಟುಪ್ಪಿ ಬಲಿದಾನವೇ?—ಇರುವೆ, ಗೆದ್ದಲಂಗಣನ್ನು ನೋಡಿ. ಪಾಲು ಮಾಡಿ ಕೊಂಡು ತಿನ್ನುವ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯೇ?—ಕಾಗೆಗಳನ್ನು ನೋಡಿ. ಪೂತಿವೃತ್ತ ಅಥವಾ ಏಕವತ್ತೀ ಪ್ರತ್ಯೇಕವೇ—ಸಾರಣ ಮೊದಲಾದ ಪಕ್ಷಿಗಳನ್ನು ನೋಡಿ. ಕೃತಜ್ಞತೆಯೇ?—ನಾಯಿಯನ್ನು ನೋಡಿ. ಪ್ರತಂಸಾಪಿರುತ್ತೇಯೇ?—ಕುದಾರೆ. ನಾಯಿಗಣನ್ನು ನೋಡಿ. ಪ್ರದರ್ಶನ ಪ್ರಿಯತೆ—ನಮ್ಮ ಕವಿ ಕಲಾವಿದ ವಟರಲ್ಲಿ ಎದ್ದು ಕಾಣುವೆಂಥಾದ್ದು—ಕಬಿಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಇವೆ ಎಂದರೆ ಕೆರೆಬಾರದು. (ಆಂತರಿಕನೂ ಈ ಬಳಿಗೆಕ್ಕೇ ಸೇರಿದವನು ಎಂಬುದರಿಂದ). ಮೂಲಗಳ ಪಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ನಾವು ಸೇರಿಸತಕ್ಕುವ ಗಳಲ್ಲಿ ಮೂರು ಮಾತ್ರ,—ಧಾರ್ಮಿಕ, ಕಲಾತ್ಮಕ. ರಕ್ತಸಂಬಂಧಿಗಳಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಗಂಗಾ ಸಂಬಂಧವ ನಿಷೇಧ—ಮಾನವ ಏಷ್ಟುವಾಗಿವೆಯೇನ್ನು ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಮೂಲಗಳು ಎಂಬ ಪರಿಕಲ್ಪನೆ ಕೇಂದ್ರ ಮಾನವನು ಸೃಷ್ಟಿಸಿಕೊಂಡ ಅಸ್ವಾಭಾವಿಕ ನಿಯಮಗಳಲ್ಲಿ; ಅಷ್ಟಗಳಿಗೆ ಸಾಮೂಹಿಕ ಉಳಿಗಳಿಂದ ಸೃಷ್ಟಿಯು ಆದ್ಯಥೇಯದೂಡನೆ ಅವಭಾಜ್ಯ ಸಂಬಂಧವಿದೆಯೇಂದು ತೋರಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಮನುಷ್ಯನ ಪೂರ್ಣತ್ವವನ್ನು ಸಾಧಿಸುವ ಈ ನಿದರ್ಶನಗಳನ್ನು ಎತ್ತಿ ಕೊಡಲಾಗಿದೆ

ಹೊರತು ವಾನವನನ್ನು ಮೃಗತ್ವಕ್ಕೆ ಇಂಸಾಫುದ್ದಾಗಿ ಅಲ್ಲ.

ಮೂಲ್ಯಗಳ ಮೂಲ ನೈಸರ್ವಿಕ ಎನ್ನ ಪ್ರದು ಬೇರೆ. ಬುದ್ದಿಯ ಉದ್ದೇಶ ಸಂತರ ಅದು ತೀರ ಸಹಜವಾಗಿ ವಾನವನಲ್ಲಿ ಮುಂದುವರಿಯಿತೆನ್ನ ಪ್ರದು ಬೇರೆ ಎಂದು ಮೇಲೆ ವಾದಿಸಿದ್ದೇನೆ. ಪೂರ್ಣಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ವಯಂ ನಿಹಿತವಾದದ್ವನ್ನು ವಾನವ ನಲ್ಲಿ ಪ್ರಯತ್ನಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ನೆಲೆಗೊಳಿಸಬೇಕಾಯಿತು.

ಮನುಷ್ಯ ವರ್ತನೆಯಾ ಅನೇಕ ಅಂಶಗಳು ಅವನು ಬೇಟೆ ಮತ್ತು ಕಂದ ವಾಲ ಘಲಗಳನ್ನು ಹಡುಕಿ ತಿನ್ನುವ ಅವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿದ್ದಾಗ ಮತ್ತು ಹಿಮಾಯಾಗದ ಶರೀರ ಪರಿಸರದಲ್ಲಿ ರೂಪಗೊಂಡವುಗಳೆಂದು ಮನುಷ್ಯ ಶಾಸ್ತ್ರಜ್ಞರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಅವನು ಆಗಲೇ ಕಲ್ಲನಿಂದ ಆಯುಧಗಳನ್ನು ವಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಕಲಿತ್ತದ್ದ. ಹಿಮಾಯಾಗದ ಹೊನೆ ಮುಟ್ಟುವಷ್ಟುರಲ್ಲಿ ಅವನ ಆಯುಧಗಳು ಸಾಕಷ್ಟು ಸೂಕ್ಷ್ಮವೂ ಕಾರ್ಯದಕ್ಷವೂ ಆಗಿದ್ದವು. ಬೆಂಕಿಯ ಉಪಯೋಗವನ್ನೂ ಅವನು ಸಾಧಿಸಿದ್ದ.

ಮೂಲ್ಯ ಕಲ್ಪನೆಯ ತಳದಲ್ಲಿ ಮನುಷ್ಯನ ಸಮಾಜ ಜೀವನ ಇದೆ. ಒಟ್ಟು ಬದುಕಿಲ್ಲದ ಮೂಲ್ಯ ಇಲ್ಲ. ಮನುಷ್ಯ ಇತರ ಅನೇಕ ಪೂರ್ಣಗಳಂತೆ ಒಂಟಿ ಸಲಗ ಸಾಗಿದ್ದಾಗ ಅದರ ಅಗತ್ಯ ಇದ್ದಿರಲಾರದು. ಅದರೆ ಆಯುಧಾರ್ಥಕರಣಗಳ ಕರ್ತವ್ಯನಾಗಿಯೂ ದೊಡ್ಡ ಪೂರ್ಣಗಳ ಬೇಟೆಗಾರನಾಗಿಯೂ ಉತ್ತಮ ಹೊಂದಿವಾಗ ಅವನು ಒಂಟಿತನದಿಂದ ಹೊರಗೆ ಬರಬೇಕಾಯಿತು. ದೊಡ್ಡ ಪೂರ್ಣಗಳ ಬೇಟೆ ಒಟ್ಟನಿಂದಾಗತಕ್ಕದ್ದಲ್ಲ. ಹಲವರ ಸಹಕಾರ ಪೂರ್ಣಗಳ ಬೇಂಬತ್ತುವುದರಲ್ಲಿಯೂ ಅನಂತರ ಅವುಗಳನ್ನು ವಷತಿಗಳಿಗೆ ಸಾಗಿಸಬುದರಲ್ಲಿಯೂ ಅನಿವಾರ್ಯವಾಗಿತ್ತು. ಕಲ್ಲಿನ ಆಯುಧಗಳ ನಿರ್ಮಾಣದಲ್ಲಿ ಪೂರ್ವೀಣ್ಣವೂ ಎಲ್ಲ ಆದಿ ವಾನವರಿಗೆ ಸಮಾನ ವಾಗಿ ಸಿದ್ದಿ ಸಿರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಹೆಚ್ಚು ಸಿದ್ದಹಸ್ತನಾದವನಿಂದ ಕಡಿಮೆ ಸಿದ್ದರೂಪದವರು ಉಪಕರಣಗಳನ್ನು ಪಡೆಯಬೇಕಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಈ ರೀತಿ ಸಹಕರಿಸುವುದು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಉಪಯುಕ್ತವೆಂಬ ತಿಳಿವಳಿಕೆ ಬುದ್ದಿಮುದ್ರಾದ ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ಸಾಲಭವಾಗಿಯೇ ಬಂತು, ಆದರೆ ಈ ಸಹಕಾರ ಸಾಧ್ಯವಾಗಬೇಕಾದರೆ ಪರಕ್ಷೇರರಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವಾಸ. ಸತ್ಯ ಸಂಖತಿ, ಪಾಲುವಾಡಿಕೊಳ್ಳುವಿಕೆ ಮೂದಲೂದ ವರ್ತನೆಗಳು ಅವಶ್ಯಾಗಿದ್ದವು. ಬೇಟೆ ಮೂದಲೂದ ಚೆಚುವಟಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಆಯುಧ ನಿರ್ಮಾಣದಲ್ಲಿ ಅನುಭವಕ್ಕಿ ಪೂರ್ವುಖ್ಯವಿತ್ತು. ಅದ್ದರಿಂದ ಅನುಭವಿಯಾದ ಹಿರಿಯನಿಗೆ, ಅವನ ಚೆಟುವಟಿಕೆಯ ಶಕ್ತಿ ಕುಂದಿದ ಮೇಲೂ ಒಂದು ಬೆಲೆ ಬಂತು. ಲ್ಯಾಂಗಿಕತೆ ಪ್ರಚರಣ ಶಕ್ತಿ

ಯುತ ಪ್ರಚೋದನೆಯೇ ಆಗಿತ್ತು. ಅದರೆ ಪೂರ್ಕಿಗಳು ಸಹಕರಿಸಬೇಕಾದರೆ ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸ್ಥಾಲವಾದ ಒಜ್ಞಾದವಿಳ್ಳಿವಿನ್ನರೆ ಹೇಗೆ ನಡೆಯಬೇಕು?

ಈ ಪ್ರಕಾರ ಮಾನವ ಮೌಲ್ಯಗಳ ಪ್ರಫರ್ಮೆನ್ಸ್ ತಳಹವಿಯ ಮೂಲೆ ಕಲ್ಪಿಸಲು ಇತ್ತುಲ್ಪಟ್ಟಿರುತ್ತದೆ. ಅವು ಗುಂಪಿನ ಹಿತಕ್ಕು. ಕೆಲ ಹೇಳಿ ದ್ವಿಯಕ್ಕಿರುತ್ತದೆ ಉಂಗಳ ಕೂಡ ಅಗತ್ಯವಾದ ಜ್ಯೇಷ್ಠಿಕ ಅನಿವಾರ್ಯತೆಗಳಾಗಿದ್ದವು. ಅವುಗಳನ್ನು ಈಗ ಧರ್ಮ, ನೀತಿ ಇತ್ಯಾದಿಗಳ ರೂಪವನ್ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಅಥವಾ ಹೇಳಿರುಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿತ್ವಿಕಾರಾದರೂ ಅವುಗಳ ಬೀಂಜಗಳು ನಮ್ಮ ಪೊತ್ತವ ಪೂರ್ವೇತಿಹಾಸದಲ್ಲಿ ಇದ್ದವು. ಆದರೂ “ಎಚೆರವಂತೆ” ನಾದ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಅವುಗಳನ್ನು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ನೆಲೆಗೊಳಿಸಬೇಕು ಸಂಭಾಗಿರಿ ರಿಕ್ಷಿಲ್ಲಿ. “ಅಹಾ” ಕಾರ ವೃಕ್ಷ ಸ್ವಾಫ್ರಾವನ್ನು ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಅವನ ತಾತ್ಪರ್ಯ ಪ್ರಾತ್ತಿ ಬಲವಕ್ತರ ಪ್ರಕೋಧನೆಗಳ ಧ್ಯೇಯಗಳನ್ನು ಬೇಬತ್ತಿ ಹೋಗುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರೇರಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಅದನ್ನು ಹದ್ದುಬಂಡಿಗೆ ತರಬ ಈ ನೀತಿಗಳನ್ನು ಪ್ರಯೋಜನಿಕ ಮತ್ತು ಅನ್ಯ ಉಪಾಯಗಳ ಸಹಾಯದಿಂದ ಸ್ಥಾಪಿಸುವ ಅಗತ್ಯ ಬಿಧಿರಬೇಕು.

ಮೌಲ್ಯಗಳನ್ನು ಅಧಿಕಾರ ನೀತಿಯನ್ನು ನೆಲೆಗೊಳಿಸಬೇಕಾದರೆ, ಮಾನವನ ಅಹಾಕಾರವ ಕುದುರೆಯನ್ನು ಪಳಗಿಸುವುದಾಗಿತ್ತು. ಪ್ರಾಣಿಗಳನ್ನು ಪಳಗಿಸುವಾಗ ಇಂದಿಗೂ ಉಪಯೋಗಿಸಬೇಕಾಗಿ ಉಪಾಯಗಳಿಂದರೆ ಕಂಡಿಂಬಿಗೆ ಎಂದು ಕರೆಯುವ “ದಂಡನೆ ಮತ್ತು ಬಹುಮಾನ” ದ ದ್ವಂದ್ವ ತಂತ್ರ. ಶಿಕ್ಷೆ, ಶಿಕ್ಷಣ ಎಂಬ ಶಬ್ದಗಳಲ್ಲಿ ಈ ಶರಬೇತಿಯ ತಾತ್ಪರ್ಯ ಹುದುಗಿದೆ. ಚಿಕ್ಕಾದಿಸಲ್ಪಾಯೇ ಅದು ಪ್ರಾರಂಭ ವಾಗಬೇಕು. ಅದಕ್ಕೆ ಏಧೇಯತೆ ಕ್ಲಾಸ್ಟ್ (class) ಮತ್ತು ಸ್ವಯಂಚೋಧಿ (automatic) ಎಂಬಾತೆ ಬರಬೇಕು. ಅದು ನಿಶ್ಚಯ ಶಾಬ್ದಕ ಸಂಕೇತಗಳ (command words) ಮೂಲಕ ನಡೆಯಬೇಕಾದ ಕ್ರಿಯೆ; ಅದು ಆಲೋಚನೆಯು ಕ್ಷಮಾಜ್ಞಿಸ ಮೂಲಕ ಸಾಧಕಾಶ ಹಾಯ್ದು ಬರಬೇಕಂದಂದಾದರೆ ವ್ಯವಹಾರ ಸಾಮಾಂತಿಕ ನಡವಳಿಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಧರ್ಮ, ಸೀತಿ, ಮೌಲ್ಯ ಇವುಗಳ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಚರಮತ್ವ. ಅರಂಕ್ತತ್ವ, ಅಚಿಂತನೆಯತ್ವ ಇರಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಗಂಟೆ ಬಾರಿಸಿದ ಕೂಡಲೇ ಒಬ್ಬಲ್ಲಿ ತಂತಾನೆ ಸೀರು ಬಿಡುತ್ತಿದ್ದ ಪೋಲೋವನ ನಾಯಿಯು ನಡವಳಿಕೆಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿ ಕಡಿಮೆ ಹೋಲು ವಂಥ ಮೌಲ್ಯ ಏಧೇಯತ್ವಕ್ಕೆ ಸಾಮಾಜಿಕ ಮನಸ್ಸಿನನ್ನು ಪ್ರಾಳಿಸಬೇಕಾಗಿತ್ತು,

ಇಲ್ಲಿಯೇ “ಧರ್ಮ”ದ ಪರಿಕಲ್ಪನೆ ಆಗಿರಬೇಕು. ಅದಕ್ಕೆ ಸೌಲಭ್ಯ ಒದಗಿಸಿದ್ದು ಯಾವ ಕಾರಕ ಎಂದು ಆಲೋಚಿಸುವಾಗ ಮರಣಭಯವೆಂದು ನನಗೆ ತೋರುತ್ತದೆ. ಪರಲೋಕ ಕಲ್ಪನೆ ಮರಣಕ್ಕೆ ಮಾನವ ವಂನಷ್ಟು ಕಂಡುಕೊಂಡ ಪ್ರತೀಕಾರ. ಆ ಪರಲೋಕ ಇಹದ್ದೇ ಏಸ್ತರಣೆ. ಇಲ್ಲಿ ಸರಿಯಾಗಿ ಸದೇದಾಕೊಂಡ ವರಿಗೆ ಅಲ್ಲಿಯೂ ಒಳತಾಗುತ್ತದೆ. ಇಲ್ಲಿ ಕಡಕು ಮಾಡಿದವರಿಗೆ ಅಲ್ಲಿ ಅಫೋಗತಿ. ಇಲ್ಲಿ ಸಲ್ಲಾವರು ಅಲ್ಲಿಯೂ ಸಲ್ಲಾವರಯ್ಯಾ. ನಾವು ಕಾಣಿಸಿ ವಂಟ್ಟಿಗೆ ವರಣ ಶಾಶ್ವತ, ಜೀವನ ಕ್ಷಣಿಕ. ಆದರೆ ಮರಣ ಶಾಶ್ವತವೆಂದರೆ ಪರಲೋಕವೂ ಶಾಶ್ವತ. ಅಲ್ಲಿನ ಸುಖಿದುಃখಿ ಶಾಶ್ವತ. ಅದನ್ನು ನಿಯಾಮಕ ಮಾಡಿ ವ ಶಕ್ತಿಗಳು ಇಹದ ಮಾನವ ಶಕ್ತಿಗಳಿಗಿಂತಲೂ ಬಿಳಿಸ್ತು. ಹಿಂಗೆ ಆತ್ಮ, ಪರಮಾತ್ಮನ ಉತ್ತ. ಆ ಶಾಶ್ವತಕಾಗಿ ಈ ಕ್ಷಣಿಕವಲ್ಲಿ ಕೆಲ ತ್ಯಾಗಗಳು ಇವು. ಮನುಷ್ಯ ಬುದ್ಧಿವಾತ ನಿಜಃ ಆದರೆ ಅವನ ಬುದ್ಧಿಗೆ ಯಾವುದು ನಿಲುಕಲಿಲ್ಲವೋಂದು ಅದನ್ನು ತರ್ಕಾರಿಯಿಂದ ಭತ್ತಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ತರ್ಕಾರಿಯಿಂದ ಕಂಡು ಅದರೆ ವಂನುವು, ಬಯಕೆಗಳ ಮುದ್ದೆಯಾದ್ದರಿಂದ ತರ್ಕಾರಿ ಇಚ್ಛೆಯು ಆಳಾಗುತ್ತದೆ, ಈ ಕಲಣು ಹೇಳಿಗೆಗೆ ಗರಿಂದ ಭಾವನೆಯು ಉದಯ. ಭಾವನೆಯಿಂದ ಕಲ್ಪನೆ, ಕನಃಕಾ ಕಣಕು; ಅಪರೋಕ್ಷ ದರ್ಶನ; ಅದಕಾಗಿ ದಾರ್ಶನಿಕ, ಮಂಷಿ, ಹಿರಿಯ, ಮಾಂತ್ರಿಕ, ಶೂರಂತರಶಿರ್, ತ್ರಿಕಾಲ ಜ್ಞಾನಿ; ಆತ “ಆ” ಲೋಕವನ್ನು ಕಂಡು ಅಲ್ಲಿನ ಶಕ್ತಿಗಳು ಮನುವುನಿಂದ ನಿರೀಕ್ಷಿಸುವ ನಡವಳಿಯನ್ನು ರಿತು, ಕಡಿಮೆ ಭಾವನಾಶಕ್ತಿಯಾಳ್ಳವರಿಗೆ ತಿಳಿಸುತ್ತಾನೆ; ಅದು ಅನುಂಭೂತಿ. ಉಲ್ಲಿಂಫಿಸಿ ಪಾಪ; ಪಾಪ “ಅಲ್ಲಿನ” ಶಾಶ್ವತ ಸಂಖಿಯನ್ನು ಕಡಿಸಿಸ್ತದೆ; ವಿಧೇಯತೆ ಅವನ್ನು ನೇರ್ಪಡಿಸಿಸ್ತದೆ. ಹೀಗೆ ಪುಣ್ಯ-ಪಾಪ; ಹಿಂಗೆ ಸ್ವರ್ಗ-ನರಕ; ಹೀಗೆ ದೃವಾಜ್ಞ. Law, ಅದು ದಿವ್ಯದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಕೊಡದ್ದು. ಯಹಾದ್ವಾರ ಮಹಾಸಿರ ಮೊಸೆಸ್ ದಿವ್ಯವೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಕಂಡು ತನ್ನ ಕುಲದವರಿಗೆ ವಿಧಿಸಿದ ದಶವಿಧ ಆಜ್ಞೆಗಳಲ್ಲಿ ಹಚ್ಚಿಸಿದ್ದ ಇಹದ ಒಟ್ಟಿಂದರೆ ಬದುಕನ್ನು ಹಣನುಗೊಳಿಸಿಸಿದ್ದಕ್ಕೆ ಸಲ್ಲಾವಂಥಷ್ಟು. ಇದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಅಪರೋಕ್ಷದರ್ಶನ ಬೇಕಾಗಿತ್ತೇ? ಎಂದು ನಮಗೆ—ತರ್ಕಾರಿಯ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಮುಂದುವರಿದು ಹೇತ್ವಾಭಾಸಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸುವಲ್ಲವರಿಗೆ—ಸೋಚಿಗ, ನಗೆ ತರಬಹುದು. ಆದರೆ ದರ್ಶನದಲ್ಲಿ ಕಂಡೇ ಅವಾಗಳನ್ನು ವಿಧಾಯಕ ಮಾಡಲಾಯಿತು. ಅದ್ದರಿಂದಲೇ ಅದಕ್ಕೆ ಬೆಲೆ ಬಂತು. ಮನುವುನ ಸಾಮಾನ್ಯ ಬುದ್ಧಿಯಿಂದ ಹೊರಟಿದ್ದಾಗಿದ್ದರೆ ಅದನ್ನು

ಮನುಷ್ಯ ಒಷ್ಟುತ್ತಾನೆಯೇ? ಅಲೋಕ ಮಾಲದ್ವಾದ್ದಿಂದ ಆದಕ್ಕೆ ಬಿರುತನತ್ತು ಬಂತು. ಆದರೂ ಜ್ಞಾತಜ್ಞಾತ ಉಪಾಧನೆ ಆಗುತ್ತದೆ. ಆದಕ್ಕೆ ಪ್ರಯಾಶಿತ್ತು ಗಳವೆ. ಅವುಗಳನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಅನುಭವಿಸಿದರೆ ಅಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷೆ ಇಲ್ಲ. ಪ್ರಯಾತ್ತಪೂರ್ವಕ ವಿಧಿಗಳನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿದರೆ ಪ್ರಣಾ. ದೇವಾನಂಗರಹ; ಉಭಯಾತ್ರ, ಸಾಖಿ.

ಹೀಗೆ “ಶಿಕ್ಷೆ ಮತ್ತು ಬಹುಮಾನ”ಗಳ ಜೋಡು ಕಡಿವಾಣದಿಂದ ಕಾಡು ಮನುಷ್ಯನನ್ನು ಸಹನೀಯ ಸಾಮಾಜಿಕ ಜೀವಿತಾಗಿ ಪರಿಸರಾಯಿತು, ಬಹು ಮಾನಗಳಲ್ಲಿ ಪಾರಿಳೊಕ ಹಿತ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಇಹದಲ್ಲಿ ಪ್ರಶಾಂಕಿಸಿಯೂ ಸೇರುತ್ತದೆ. ಪ್ರಶಾಂಕ, ಮಾನವನ “ಅಹಂ”ಗೆ ಅಪ್ಯಾಯಾನವಾದಂತೆ ಆದಕ್ಕೆ ಕಡಿವಾಣವೂ ಆಗುತ್ತದೆ. ಒಮ್ಮೆ ಸಿಕ್ಕಿದ ಪ್ರಶಾಂಕಿಸಿಯಾನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಬ್ರಾವ, ಬೆಳ್ಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಬ್ರಾವ ಹಂಜಲ ಸದ್ಗುರುತ್ವನೆಯಾನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಆದರೂ ವರ್ಣಲ್ಗಳ ಗತಿ--ಪ್ರಗತಿ ಸಾವಕಾಶವೇ ಆಗಿತ್ತು. ವರ್ಣಲ್ಗಳು ಹೆಚ್ಚಿಂತ ಸಾಮಾಣ್ಯಕ ಸಾಮಾಜಿಕ ರಸ್ತೆದ ಇರಾದೆಸುಂದ ರೂಪಿಕ ಮತ್ತು ಪುನಃಸ್ಥಾಪಿತವಾದ “ಸೃಷ್ಟಿ ಸುಂಪ್ರ” ಗಳಿಂದು ನಾಮನ್ನಾವುದು ಸರಿಯಾಗಿದ್ದರೆ. ಅವುಗಳ ಇಧೇಯತೆ ಆಗಿನ ಏತಾ ಸಂಖ್ಯೆಯ ಗುಂಪುಗಳ ಆಂತರಿಕ ನಡೆವಳಿಗಷ್ಟೇ ಅನ್ನಲಿಃಶುವದೆಂದು ಪ್ರತಾಲನ ಮನುಷ್ಯ ಗ್ರಹಿಸಿದಂತೆ ಇಂಜಿನಿಯಲ್ಲದೆ. ನಮ್ಮ ಗುಂಪಿನ ಹೊರಗಿಸಿರೋಡನೆ ನಮ್ಮ ನಡವಳಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಕೊಲಬೇಡ, ಕಳಬೇಡ; ಹುಸಿಯ ನುಡಿಯಲು ಬೇಡ ಇತ್ತಾದಿಗಳು ಜಾರಿಯಲ್ಲಿರಲೇ ಇಲ್ಲ. ಗುಂಪು ಗುಂಪುಗಳ ನಡಿಂದ ಧಿನಂಪಹಾರ, ಕನ್ನಾಡಾರ, ರುಂಡಬೇಟೆ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿದ್ದ ವು. ವೃಕ್ಷಿವೃಕ್ಷಿಗಳೊಳಗಿನ ಸ್ವಧರ್ಮಯ ಮಾರಕತ್ವ ವನ್ನು ಅಳವಿನಲ್ಲಿ ತಂದ ಮೇಲೂ ಮನುಷ್ಯನ ಸ್ವಭಾವದಲ್ಲೇ ಒಳಗೆ ಈಳಿದಿಯು ಶ್ರೀರೂಪ ಆಕ್ರಮಣಶೀಲತೆಯನ್ನು ಆಗಾಗ್ಗೆ ಗುಂಪುಗಳ ನಡುವಿನ ಮರಣಾತ್ಮಕ ಸ್ವಧರ್ಮಯ ರೂಪಕ್ಕೆ ಪರಿವರ್ತಿಸಿ ಒಳಗೆ ಉಲ್ಲೇಖಿಸಿ ವಿಷವನ್ನು ಹೊರಕಣ್ಣಬ್ರಾವಿಲಿಯಿತು. ಅಲೋಕದ ಭಯ ಕೂಡ ಇದಕ್ಕೆ ಅಡ್ಡಿ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಬದಲಿಗೆ ಮನುಷ್ಯನ ಏತಬಂದ್ದಿ “ನಮ್ಮ” ಅಲೋಕಿಕ ಬೇರೆ, “ಅವರ” ಅಲೋಕಿಕ ಬೇರೆಯೇ ಎಂದು ವಿಂಗಡಿಸಿ “ನಮ್ಮ” ಅಲೋಕಿಕದ ನೆರವನ್ನು “ಅವರ” ಅಲೋಕಿದ ಏರಿಂದ್ದು ಪಡೆದದ್ದು ಇಂಜಿನಿಯಲ್ಲಿ “ನಮ್ಮ” ಅಲೋಕಿಕದ ನೆರವನ್ನು “ಅವರ” ಅಲೋಕಿದ ಏರಿಂದ್ದು ಪಡೆದದ್ದು ಇಂಜಿನಿಯಲ್ಲಿ ಪರಿವರ್ತಿಸಿ ಒಳಗೆ ಉಲ್ಲೇಖಿಸಿ ವಿಷವನ್ನು ಹೊರಕಣ್ಣಬ್ರಾವಿಲಿಯಿತು. ಯೆಹೂದ್ಯ ಷಿತಾಮಾಹರು ರೂಪಾಕ್ರೀತನಾದ ಪರಮಾತ್ಮನನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಬ್ಲ್ಯಾಪರಾಗಿ ದ್ವಾರು. ಆದರೆ ಅವನೊಡನೆ ಅವರು ಇಂಡಿಕೊಂಡದ್ದು ಒಪ್ಪಂದ. “ಯೇಹೋವಾ! ನಿನ್ನನ್ನು ನಾನು ಏಕಮಾತ್ರ ದೃವತವೆಂದು ಸ್ವೀಕರಿಸುತ್ತೇನೆ. ನಮ್ಮನ್ನು

ಹಾಪಾಡು.” ಇತರ ದೇವತೆಗಳ ಆರಾಧಕರ ಸಂಗತ ಬರುವ ಫೌರ್ನಿಶ್‌ಗಳಲ್ಲಿ ಯಂತ್ರೋದ್ಯಮ ಪರವೈ ಯಂತ್ರೋದ್ಯಮ ಯಂತ್ರೋದ್ಯಮ ರಸ್ತೆ ಬೆಂಬಲಿಸುತ್ತಾನೆ. ದೇವಾಸುರರ ಯಂತ್ರೋದ್ಯಮ ಎರಡು ದ್ಯುವರ್ತಗಳ ಆರಾಧಕರ ನಡುವಣ ಹೋರಣಿಯೇ. ಅವರಿಗೆ ಇವರ ದ್ಯುವ ದುಷ್ಪಿಃ ಇವರಿಗೆ ಅವರಮ್ಮಾ. ಮನುಷ್ಯ. ಪೂರ್ವಶಿಲಾಯಂಗದಿಂದ ಉತ್ತರಶಿಲಾಯಂಗಕ್ಕೆ. ಅಶ್ವಿನ ಲೋಕಮುಗಕ್ಕೆ, ಅಶ್ವಿನ ಇಂದಿನ ಪರಮಾಣುಯಂಗಕ್ಕೆ ದಾಟಿ ಬುದ್ಧಿಯನ್ನೇ. ಮಹಾ ಬೌದ್ಧಿಕರೂ, ಮಹಾ ದಾಶನಿಕರೂ, ಮಹಾ ಅಪ್ರೀರುಷೀಯ ಧರ್ಮ ಸ್ಥಾಪಕರೂ ಎದ್ದು ಬಂದು ಮನುಷ್ಯರು ಒಂದೇ ಎಂದು ಬೋಧಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಇವರ ವಿಶ್ವದರ್ಶನಗಳಿಂದ ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ದೂಡ್ಡ ದೂಡ್ಡ ಮಾನವಗಳಂಷುಗಳ ನಿರ್ಮಾಣವಾಗಿರಬಹುದು. ಆದರೆ ಅವರವರ ಅನುಯಾಯಿಗಳು ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ವಿಶ್ವಧರ್ಮವೇ ನಿಜವಾದ ವಿಶ್ವಧರ್ಮ, ಇತರ ವಿಶ್ವಧರ್ಮಗಳು ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯಾಭಿಖಾನಕ್ಕೆ ಆದ್ಯಾತ್ಮ “ನಮ್ಮ” ಧರ್ಮದ ನೀತಿಕಟ್ಟಿನ ಸೌಲಭ್ಯಗಳನ್ನು “ಅವರು” ಕೊಡಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಅವರನ್ನು ದೋಷಬಹುದು, ಕೊಲ್ಲುಬಹುದು, ವಂಚಿಸಬಹುದು ಎಂಬಂತೆ ವರ್ತಿಸಿದರು. ಇಂದು ಕೂಡ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳಿಂಬಿ ಹೆಸರಿ ಷಿಂದ ವಂಸುಷ್ಯ ಸಮುದ್ರಾಯಗಳ ವಿಭಜನೆಯಾಗಿದ್ದು ಅವು ಕೂಡ ಅದೇ “ನಾಮ” ಮತ್ತು “ಅವರು” ಎಂಬ ತಳಹವಿಯ ಮೇಲೆ ಅದೇ ಬಗೆಯಲ್ಲಿ “ನಾಮಾಧರ್ಮ” ತೀತ ಸ್ವಧೇಗಳನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಿವೆ. ವಂಸುಷ್ಯನ ಅಕ್ರಮಣ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯನ್ನು ಪಳಗಿಸು ಶುದು ಶುಲಭವಳ್ಳ-ಇಂದಿಗೂ. ಪರಿಶೋಧ ಭಯ ಹೆಚ್ಚು ಕಡಿಮೆ ಆತ್ಮಧಾರಣವೇ ಆದ ಈ ಯಂಗವಲ್ಲಿ ಸ್ವಾಂತಿಕನನದಿಂದ ಮಾನವ ಕುಲವನ್ನು ರಕ್ಷಿಸಬಹುದಾದ ಮರ್ಪಿಲ್ಲ, ಯಾವುದೆಂಬುದನ್ನು ಯೋಚಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಕಷ್ಟವಿಲ್ಲ; ಆದರೆ ಆ ಮರ್ಪಿಲ್ಲಕ್ಕೆ ತುತ್ತಾಕ್ಷರಿಕ ವಿಧೇಯತೆಯನ್ನು ಹೇಗೆ ಉತ್ತಮವಾಡಬೇಕಂಬಾದೇ ಪ್ರಶ್ನೆ.

ಆವರೆ ಬುದ್ಧಿಯ ಪ್ರಭಾವವಿಂದ ಇಂದಿನ ವಿಚಾರವಾದಿಯಂಗದ ವರಗೆ ಮಾನವನು ಹಾದು ಬಂದ ಆನುಭವಗಳು ಅನೇಕ ಮರ್ಪಿಲ್ಲಗಳನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸಿವೆ; ಅನೇಕ ಶಿಂದುತ್ತ ಮರ್ಪಿಲ್ಲಗಳನ್ನು ರೂಪಿಸಿವೆ; ಬಹುಮಾಳಿವಾಗಿ ಮರ್ಪಿಲ್ಲಗಳು ಕವಲೆವೆವಿವೆ, ಶಿಲಾಯಂಗಗಳ ಯಂಗದಿಂದ ಪರಮಾಣವಿಕ ಆಕ್ಷ್ಯಗಳ ಇಂದಿನ ಯಂಗವ ವರಗಿನ ಭೌತಿಕ ಪ್ರಗತಿ ಮಾನವನನ್ನು ದಿನದಿನದ ಬಾಳಿಗೆ ದಿನದಿನ ಬೆನ್ನು ಮುರಿದು ದುಡಿಯಂಗ ಅಗತ್ಯದಿಂದ ಮುಕ್ತಗೊಳಿಸಿರುವುದರಿಂದ ಮಾನವನ ಅಂತಃ

ಷತ್ಕ್ರಿ ಬಗೆಬಗೆಯು ರಿಂತಿಯಲ್ಲಿ ಹೊಬಿಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿದೆ. ಇದನ್ನು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿ ಮಾಡಿದ ಕಾರಕಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಪಾಲು ಮಾನವನ ಆಕ್ರಮಣಶೀಲತೆಯಾದೇ ಎನ್ನಬಹುದು. ಇನ್ನೊಂದು ದೊಡ್ಡ ಪಾಲು ಅವನ ಲೈಂಗಿಕ ಉದ್ದಾಮತೆಗೆ ಸ಼ಿಂತ್ರದೆ. ಕೇವಲ ವ್ಯೇಚುಕ್ಕಿಕ ಮತ್ತು ಕುಲದ ಉಳಿಗಾಲಕ್ಕಾಗಿ ಮನುಷ್ಯರು ಇವೆರಡು ಪ್ರವೃತ್ತಿಗಳನ್ನು ದ್ಯುನಂವನವಾಗಿ ಬೆಂಬತ್ತಬೇಕಾದ ಅಗತ್ಯವನ್ನು ನಾಗರಿಕತೆಯು ಮುನ್ನಡೆ ಉತ್ತರೋತ್ತರವಾಗಿ ಕಡಿಮೆ ಮಾಡುತ್ತು ಬಂದಿದೆ. ಹೀಗೆ ಉಳಿತಾಯವಾದ ಇಂದಿಯ ಶಕ್ತಿಗಳು ಮಹತ್ವರವಾದ ಮೌಲ್ಯಗಳನ್ನು ಉನ್ನತಿಗೆ ತಂದಿದೆ. ತ್ಯಾಗ, ಆತ್ಮಸಮರ್ಪಣೆ, ಪರಿಹಿತ, ಜೀವಾರ್ಥ, ಶಾರ್ಯಾರ್ಥ, ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ, ಸ್ವಾಭಿಮಾನ, ಕಲೆ, ಸಾಹಿತ್ಯ, ಸೌಂದರ್ಯಾರ್ಥ ಮೊದಲಾದ ಮೌಲ್ಯಗಳ ಮುಂತು ಆ ಮೌಲ್ಯಗಳನ್ನು ಬೇಂಬತ್ತಿಸ್ತು ರಿಂದಾಗಿ ಉರ್ವಾಷಿದ ಮಹಾಕೃತಿಗಳು ಮಾನವರುಲವೇ ಅಭಿಮಾನ ಪಡುವಾಗಿದೆ. ಅಷ್ಟಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಆಕ್ರಮಣ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯ ಮತ್ತು ಕೆಲವು ಲೈಂಗಿಕ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯ ಮತ್ತು ಕೆಲವು ಉಭಯ ಪ್ರವೃತ್ತಿಗಳ ಏಕ್ರಣಾದ ಉದಾತ್ಮೀಕೃತ ರೂಪಗಳಲ್ಲಿದೆ? ಎಷ್ಟು ಮಹಾ ಪರಿಹಿತ ಕಾರ್ಯಗಳು ಆಕ್ರಮಣ ವೃತ್ತಿಯ ರೂಪಾಂತರಗಳು? ಎಷ್ಟು ಕರಿಗಳು ಕಲಾವಿದರು ತಮ್ಮ ಲೈಂಗಿಕ ಹತ್ತಾಕ್ಷರಗಳನ್ನು ಕಲಾಕೃತ ಸಿದ್ಧಿಗಳಾಗಿ ಎರಕ ಹೊಯ್ದಿಲ್ಲ? ಏಜ್ಞಾನದ ವಿಜ್ಞಾನದ್ವಾರಾ ಹಿಂದೆಯೇ ಇವೆರಡು ಪ್ರವೃತ್ತಿಗಳ ಒತ್ತುಡ ಎಷ್ಟಿದೆ? ಮತ್ತು ಇಷ್ಟಗಳಿಂದ ಸ್ವಾಪಿತ ಮತ್ತು ವಿಕಸಿತವಾದ ಮೌಲ್ಯಗಳಿಂದ ಉಷ್ಟುವಿಟ್ಟಿಗೆ ಆ ಮೂಲಪ್ರವೃತ್ತಿಗಳ ಮಾರಕತೆಯನ್ನು ಚೇದುಗೊಳಿಸುವುದಕ್ಕೆ, ತನ್ನಾಲಕ ವೃತ್ತಿ ಮತ್ತು ಜಾತಿಯ ಉಳಿಗಾಲಕ್ಕೆ ನೆರವು ಇರ್ಕಿದೆ?

ಮೌಲ್ಯ ವಿಧಾನವುಲ್ಲಿ ನಾನಿಲ್ಲಿ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ, ದೃವಿಕ ಮೌಲ್ಯಗಳಿಗೆ ಗಮನ ಕೊಟ್ಟಿಲ್ಲ. ಮೌಲ್ಯ ಎಂಬುದು ನನ್ನ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಜಿಂದಿಗೆ ಕೇವಲ ಇಂದಿಯ ಪ್ರವೃತ್ತಿಗಳ ಸಮಾಧಾನದಿಂದ ದೊರಕುವ ತೃಪ್ತಿಗಿಂತ ಭಿನ್ನವಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಮೇಲಿನ ಸ್ತುರದ ತೃಪ್ತಿಯನ್ನು ಕೊಡುವಾಗ ಒಲವುಗಳು. ಆ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಮತ್ತು ದೃವಿಕ ಭಾವನೆಗಳೂ ಮೌಲ್ಯಗಳೇ. ಅಷ್ಟಗಳನ್ನು ಭಾರಂತಿಗಳು ಎನ್ನುವ ದಾದರೆ ಎಲ್ಲ ಮೌಲ್ಯಗಳೂ ಭಾರಂತಿಗಳೇ.

ಇಂದು ಮಾನವ ಕುಲ ಜ್ಞಾನ, ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ, ಅಭಿಮಾನ ಎಂಬ ಮೌಲ್ಯಗಳ ಅಪ್ರತಿಹತ ಅನುಸರಣೆಯಿಂದ ಒಂದು ಆಪಾಯಕರ ಮೂರಾತದ ಅಂಚಿಗೆ ಬಂದು

ನಿಂತಿದೆ. ಜ್ಞಾನದಾಹ ಅವನಿಗೆ ಒಂದು ಜಾತಿಯಾಗಿ ಆಕ್ರಮಿತ್ಯೇಯ ಶಕ್ತಿಕೊಟ್ಟಿದೆ; ವೈಯಕ್ತಿಕ ಮತ್ತು ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯದ ಹಂಬಲವು ಈ ಜ್ಞಾನಾಸ್ತಿಪ್ರಣೇಶು ಮತ್ತು ಅದರಿಂದ ಲಭಿಸಿದ ಸದಸತ್ತ ಬಲಗಳ ಸಂಗ್ರಹ ಮತ್ತು ವಿಶ್ವರಣೆಗೆ ತಡೆಹಂಕುವುದನ್ನು ಕಷ್ಟವಾಗಿ ಮಾಡಿದೆ. ಆಕ್ರಮಣದ್ದೇ ಒಂದು ಮುಖಿಯಾದ ಆಭಿಮಾನ ಅವನಿಗೆ ಸ್ವಧೇರ್ಯಲ್ಲಿ ಏತಿಗಳನ್ನು ಒಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುವುದನ್ನು ಅಧಾರ್ಥಪಾರ್ಯಾ ಮಾಗಿ ಮಾಡಿನೆ. ಜ್ಞಾನದ ಪ್ರಸ್ತೋಂಬದಿಂದಾಗಿ ಮಾನವ ಗುಂಪುಗಳನ್ನು ಈ ವರೆಗೆ ಕಾಷಾದಿಕೊಂಡು ಬುದ್ದ ಅಲೋಕಿಕದ ಭಯಾವೇಬಿ ಮೌಲ್ಯ ಹೆಚ್ಚಿ ಕಡಿಮೆ ನಷ್ಟವಾಗಿದೆ. (ಧರ್ಮಭೀರು ಇಲ್ಲಾದಿ ಪದಗಳಿಂದ ಭಯವೂ ಒಂದು ಮೌಲ್ಯ ಎಂದು ಸ್ವೀಕೃತವಾಗಿದೆ.) ಹೀಗೆ ಮನುಷ್ಯ ಇಂದು ತನಗೆ ಮಾತ್ರ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯಾಗಿ ದ್ವಾರೆ. ಅವನೇ ಈ “ತಾನು” ಎಂಬುದು ದೃಷ್ಟಿಕ ಮೌಲ್ಯಗಳು ಆಳುತ್ತಿದ್ದಾಗಿನ ಕಾಲವಲ್ಲಿ ಇದ್ದುತ್ತೆ ಶಾಶ್ವತವೂ, ಅಲೋಕಕವೂ, ಅನುಲ್ಲಂಘಿತವೂ ಆಗಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅಮು ಪ್ರವೃತ್ತಿಗಳ ನಿಗ್ರಹಕ್ಕು ಬೇಕಾದ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಹೊಂದಿದೆಯೇ ಎಂಬುದು ಸಂಶಯಾಷ್ಟದ. ಈ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ಹಳೆಯು ಮೌಲ್ಯಗಳ ಸ್ಥಾಪನೆ ಅಗತ್ಯ ಷಾರ್ಗಿದೆ. ಹೀವೆ ಹೀಗೆ ಆದೆ. ವ್ಯಕ್ತಿಯು ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ಗುಂಪಿನ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಕೂ, ಗುಂಪಿನ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ರೂಪ್ತಿ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಕೂ. ಉತ್ಪತ್ತಿಕೂ ಅಧಿಕಾರಿಗಾಗಿ ಮಾತ್ರವ ಮೌಲ್ಯಗಳನ್ನು ಮಾನವ ಕುಲ ರೂಢಿಸಿಕೊಂಡಿಡು. ಆದರೆ ಮೌಲ್ಯಗಳು ದೀಘಾರ್ಥನುಭವದಿಂದ ಹೊರಟು, ಸಂಖ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಗೈರವವುಳ್ಳ ಅಧಿಕಾರ ವಾಣಿಜ್ಯ ಅಥವಾ ಬಿಲವಿಂದ ಪ್ರಣೇತವಾಗಿ, ದೀಘಾರ್ಥ ತರಬೇತಿಯಿಂದ ರೂಢಿ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆ ಸ್ವರೂಪದ ವಿಧೇಯತೆಯನ್ನು ಸಂಪರ್ಕಿಸಿ ಸೆಲಂಟಬೇಕಾದವುಗಳು. ಅಷ್ಟು ಹೇಳಿ ಇದೆಯೇ ಎಂಬುದೀಗ ಪ್ರಶ್ನೆ.

ಮನುಷ್ಯನ ಮೂಲ ಪ್ರವೃತ್ತಿಗಳ ಬಹುಭಾಗ ಅವನು ಅಪಾಯಕರವಾಗಿ ಬದುಕಿನ್ನಾಗ ರೂಪುಗೊಂಡು ಇಳಿಮಾ ಬಿಂದುವುಗಳು, ಇಂದು ಆ ಅಪಾಯವನ್ನು ನಾಗರಿಕತೆ ನಿರ್ವಾರಿಸಿದೆ. ನ್ಯಾಯ (law) ಎಂಬ ಮೌಲ್ಯ ವ್ಯಕ್ತಿಹಿತಗಳನ್ನು ಬಹುಮಟ್ಟಿಗೆ ಕಾರ್ಯತ್ವದಲ್ಲಿ ನಿರ್ವಹಿಸಿದೆ. ಲ್ಯಾಂಗಿಕ ಸ್ವಧೇರ್ಯ ಫ್ರಾತಕವಾಗದಂತೆ ವಿವಾಹಸಂಸ್ಥೆ ಇದೆ. ಸ್ವಧೇರ್ಯ ಪ್ರವೃತ್ತಿಗೆ ವ್ಯಾಪೂರ, ಕಲೆ, ವಿಜ್ಞಾನ ಮೊದಲಾದ ಆನೇಕ ನಿರೂಪದ್ರವಿ ಅವಕಾಶಗಳಿವೆ. ಆವರೂ ಮನುಷ್ಯನ ಶರೀರದ ರಾಸಾಯನಿಕ ಸ್ವರೂಪ ಹಿಮಾ ಯುಗದಲ್ಲಿದ್ದಂತೆಯೇ ಇದೆ. ಅವು ಇಂದಿನ ಗಂಡಾಂತರ ರಹಿತೆ ಜೀವನದಲ್ಲಿ

ಕೂಡ ಅಲ್ಲ ಕಾರಣಗಳಾಗಿ ಉದ್ದೇಶಗೊಳಿಸುತ್ತವೆ. ಈ ಅನಗತ್ಯ ಉದ್ದೇಶ ಅವನನ್ನು ಅನಿಷ್ಟ - ಅಪಾಯಕರವಾದ ಕ್ಲೋಧಾದಿಮಾರ್ಗಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರೇರಿಸುತ್ತದೆ. ಇಂದಿನ ವೃತ್ತಿಗಿಂತ ಮಾನವ ಸಮಾಜಕ್ಕೇ ಇದು ಗಂಡಾಂತರವೊಡ್ಡು ಶ್ರದ್ಯಯೆಂದು ಒಬ್ಬ ವಿಜ್ಞಾನಿ ವಾದಿಸಿದ್ದು ನನಗೆ ಇಲ್ಲಿ ನೇನಷಾಗುತ್ತದೆ. ದ್ವಾರಾತ್ಮೆ ಇಂದು ಮನುಷ್ಯನ ಜ್ಞಾನಸೀಮೆ ಈ ರಾಸಾಯನಿಕ ಪ್ರಚೋಧಕಾಳನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವನ್ನು ವಿಶ್ವರಿಸಿದೆ. ಅವನ ರಾಸಾಯನಿಕ ರಚನೆಯನ್ನೇ ಬದಲಿಸಲು ಇಂದು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಅವನ ಆಕ್ರಮಣ ಭಾವವನ್ನು ತಗ್ಗಿಸಬಹುದು; ಕಾಮಾತಿರೇಕವನ್ನೂ ಕ್ಲೋಧಾತಿರೇಕವನ್ನೂ ತಹಬಂದಿಗೆ ತರುವ ಡಿರಿಕ್ಟೆ ಕೊಡಬಹುದು. ಆದರೆ ಹೀಗೆ ಘೋಡಿದರೆ ದೀಫೆಂಟ್ ಪರಿಣಾಮ ಏನಾದೀತು? ಆಕ್ರಮಣ ಮತ್ತು ಕಾಮ ಪ್ರವೃತ್ತಿಗಳೊಡನೆ ತಳಕು ಬಿದ್ದ ಅನೇಕ ಸದ್ಗುಣಗಳ ಗಳಿಯೇನು? ಮನುಷ್ಯನ ಮೂಲ ಸ್ವಭಾವವನ್ನು ರಾಸಾಯನಿಕವಾಗಿಯೇ ಆಗಲಿ ರೂಢಕ್ರಿಯೆ (conducting) ಯಿಂದಲೇ ಆಗಲಿ, ಕಾರಂತಿಕಾರಕವಾಗಿ ಬದಲಿಸುವುದು ಅತ್ಯಂತ ಅಪಾಯಕಾರಿ. ಮಾದ್ದುಹಾಕಿ ಗಂಡ ವನ್ನು ವಶೀಕರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಹೆಣ್ಣು ಅವನನ್ನು ವಿಧೇಯನಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾಳೆ. ಸಂಗಡವೇ ಅವನು ಮುಕಾಗಿ ಮೂಲ ಹಿಡಿಯುತ್ತಾನೆ. ಮನುಷ್ಯನ ಸ್ವಭಾವ ದಿಂದ ಉದ್ದೇಶವನ್ನು ಇಳಿಸಿದರೆ ಕೊನೆಗೆ ಏನಾದಿಂದು ಹೇಳಲಾಗಲ್ಲ.

ಸಮಸ್ಯೆಗೆ ಉತ್ತರ ತರ್ಕ ಮಾರ್ಗದಿಂದ ದುಷ್ಪರ. ಒಂದು ದುಮುಂಹೂರ್ತ ದಲ್ಲಿ ವೃತ್ತಿಯ ಒಂದು ಚಿಕ್ಕ ದಃಡುಕೀಲಿಂದ ಅಥವಾ ಒಂದು ಆಕ್ಷಿಕದಿಂದ ಮಾನವ ಕುಲ ಸಾಮೂಹಿಕ ನಾಶವನ್ನು ತಂದೆಂ್ಳಾಳ್ಳಲ್ಲಿ ಬಹುದು. ಒಂದು ವೇಳೆ ಕಾಗಾದರೂ ಮನುಷ್ಯ ಕುಲದ ಅಷ್ಟು ವೃಧ್ಣವೆಂದಾಗದು, ಇನ್ನಾವುದಾದ ರೂಪದು ಲೋಕದ್ವಾರೆ ಇಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತುದಾದ ಭವಿಷ್ಯತ್ತಿನ ಒಂದು ಬುದ್ಧಿಶಾಲಿ ಪೂರ್ಣ ಇಲ್ಲಿನ ಭಗ್ಗಾವಶೇಷಗಳನ್ನು ಕಂಡರೆ ಇದೂಂದು ಮಹೂಂದು ತವಾದ ಖೂಷಣಿ ಎಂದು ಭಾವಿಸಿ ಹೀಗಾಗಬಾರದಿತ್ತು, ಎಂದುಕೊಂಡೀತೇ ಹೂರತು ಇದೂಂದು ತುಚ್ಛ ಪ್ರಯೋಗವೆಂದೇಣಿಸಲಾರದು. ಬ್ರಹ್ಮನ್ನನು ವೆಷ್ಟೋಲಿಯನ್ನು ಸಿಗ್ಗಿ ಹೇಳಿದ್ದನ್ನೇ ವೃತ್ತಾಸಗೊಳಿಸಿ

ಕ್ಷಾದ್ರನಾಗಿ ಬದುಕಿಯಿಂದ ಮಹಿಮನಾಗಿ
ಸಾಯಂಚೇತಿ-

ಎರಡರಲ್ಲಿ ಮಹೋನ್ನತವೆ ಆಗಿತ್ತಲ ನಿನ್ನ ಆಯ್ದು !

-ಎಂದು ಆ ಜೀವಿ ಪ್ರಶಂಸಿಸಬಹುದು.

ಆದರೆ ನಾನು ಆಶಾವಾದಿ. ದೃವಿಕದಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ವಿಶ್ವಸಂಕಲ್ಪದಲ್ಲಿ ನಂಬಿಕೆಯುಳ್ಳವನು. ಆ ವಿಶ್ವಸಂಕಲ್ಪ ನಮ್ಮ ಮಾತ್ರ ರಾಸಾಯನಿಕ ಸ್ವರೂಪ ದಲ್ಲೇ ನಿಹಿತವಾಗಿದೆಯೆಂದೂ ನಾನು ನಂಬುತ್ತೇನೆ. ನಾವು ಜೀವ ಏಕಾಸವನ್ನು ಅರ್ಥವಾಡಿಕೊಂಡ ರೀತಿಯಂದ, ಮಾನವ ಚರಿತ್ರೆ ನಡೆದು ಬಂದ ಕ್ರಮಾದಿಂದ, ಆ ಸಂಕಲ್ಪ ಜೀವ ಜ್ಞಾತಗಳ ಸಾಮುಹಿಕ ಉಳಗಾಲವನ್ನೇ ಧಾರ್ಣಿಸುತ್ತಿದೆಯೆನಿಸುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಬಿಕ್ಷುಟ್ಟಿನ ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವಸಂಕಲ್ಪ ನಮ್ಮ ಸ್ಥಾವರದಲ್ಲೇ ವರ್ಮಗಿನ್ನೂ ಅರ್ಥವಾಗದ ಒಂದು ಅಜ್ಞಾತ ಕಾರಕವನ್ನು ಜಾಗ್ರತ್ತಗೊಳಿಸಿ ಕುಲವನ್ನು ಕಾಪಾಡುತ್ತದೇದು ನಿರೀಕ್ಷಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಬುದ್ಧಿಜೀವಿ, ಸಮಾಜ ಮತ್ತು ಸಾಹಿತ್ಯ

ಬುದ್ಧಿಜೀವಿ ಎಂಬ ಶಿಕ್ಷಣ ಇಂಗ್ಲಿಷನ್ Intellectual Education ಎಂಬಾದಕ್ಕೆ ಸರಿಸಾದ ಪರಾಯಾವರ ಅಂತ ನನಗೆ ಅನಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ನಿಜವಾಗಿ ಈ ಬುದ್ಧಿಜೀವಿ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿಯೇ ನಮ್ಮುಗೆ Intellective ಜನರ ಸಮಾಸ್ಯ ಪ್ರತಿಬಿಂಬಿತವಾಗಿರುತ್ತೇನೇ ಅಂತ ನನಗೆ ಸಂದೇಹ ಬರುತ್ತದೆ. ಬುದ್ಧಿಜೀವಿ ಎಂದರೆ ತನ್ನ ಬುದ್ಧಿಶಕ್ತಿಯಾಂದ ಬದುಕುವವನು ಅಂತ ಧ್ವನಿತವಾಗುತ್ತದೆ. ಅಥಾವ ಬುದ್ಧಿಯು ನವಂಗೆ ಬದುಕುವ ಹಾನಿಯನಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಜೀವನವ ಉಪಕರಣವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ನಮ್ಮುಗೆ Means of Production ಆಗಿದೆ. ಬುದ್ಧಿ ನಮ್ಮುದ್ದೇನಂದಿನ ಆಜಿಂದಿಗೆ ಇಷ್ಟು ಸಂಬಂಧಿತವಾಗಿರುವಾಗ ಅವರಿಂದ ಅನ್ನಮಾರ್ಪಣ, ಪ್ರಚಾರಣೆಯಂತಹ ಉನ್ನತವಾಗಿರುವುದು, ಹುಟ್ಟುಬಲ್ಲದೆ? ನನ್ನ ಆಭಿಪೂರ್ವಾರ್ಥಿ ಬುದ್ಧಿಜೀವಿಗೂ ಇಂಟೆಲೆಕ್ಟ್ಯೂವಲ್ ಸಿನಿಗೂ ಇರುವ ಅಂತರ ಕಷಭಿಗಾರನಿಗೂ ಕಲಾಕಾರನಿಗೂ ಇರುವ ಅಂತರಕ್ಕೂ ತಡಿಮೆಯಾದಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಇಲ್ಲಿ ನಾನು ಬುದ್ಧಿಜೀವಿಯ ಬದಲು Intellectual ಶಬ್ದಕ್ಕೆ ಪರ್ಯಾಯವಾಗಿ “ಬೌವಿಕೆ” ಎಂಬ ಶಬ್ದವನ್ನು ಬಳಸುತ್ತೇನೆ.

ಬೌವಿಕನೆಂದರೆ ಯಾರು? ಜಗತ್ತಿನ ಜನರಲ್ಲಿ ಹನ್ನೆರಡು ರಾಷ್ಟ್ರಗಳು ಎನ್ನುವ ಜೊತೆಹಿಗಳ ವಿಭಾಗ ತಪ್ಪಾಗಿ. ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿರುವುದು ಎರಡೇ ರಾಷ್ಟ್ರ—ಮೇಷ, ವೃಷभ—ಆತ ನನ್ನ ಒಬ್ಬ ವಿನೋದಿ ಏಂತ್ರರು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ನಾನು ಇದನ್ನು ತಿದ್ದಿ ಮನುಷ್ಯನ ಎರಡು ರಾಷ್ಟ್ರಗಳನ್ನು ಮೇಷ ಮತ್ತು ತುಲಾ ಅಂತ ವಿಭಾಗಿಸುತ್ತೇನೆ. ಮೇಷ ರಾಷ್ಟ್ರಿಯವರು ಗತಾನುಗತಿಕವಾಗಿ ಒಂದೇ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಸಾಗುತ್ತಾರೆ. ಯಾರಾದರೂ ಚೇರಿ ಕಡೆ ದಬ್ಬಿದರೆ ಆ ಕಡೆ ತಿರುಗುತ್ತಾರೆ. ಆವರ ಬದುಕಿಗೆ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯನ್ನು ತೆಗುಣಿಸಿ. ಜಗತ್ತು ಇಂಥವರಿಂದಲೇ ತುಂಬಿದ್ದರೆ ನಿಜವಾಗಿ ಶಿಕ್ಷಣ ಸುಖ ಶಾಂತಿಮಾರ್ಪಣವಾಗಿಯೇ ಇರುತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೆ ಆ ಸುಖಶಾಂತಿಯನ್ನು ಭಾಗಿಸುವುದನ್ನು ತುಲಾ ರಾಷ್ಟ್ರಿಯವರು ತಮ್ಮ ಉದ್ಯೋಗವಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಆವರು ತಕ್ಷಾದಿಯಲ್ಲಿ ತೊಗಿ ಎಲ್ಲಾ ಏನೋ ತಪ್ಪಾಗಿ

ಗಿದೆ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಅವರ ತಲೆ ಓಡುತ್ತದೆ. ಜಗತ್ತು ಈಗಿರುವುದಕ್ಕಿಂತ ಏನೋ ಬೇರೆ ತರಹವಾಗಿರಬೇಕೆಂದು ಅವರಿಗೆ ತೋರುತ್ತದೆ. ಅವರು ಪ್ರಶ್ನಾಸುತ್ತಾರೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಉತ್ತರ ಹುಡುಕಬುದಕ್ಕೆ ಹೇಣಗುತ್ತಾರೆ. ಅವರ ಮನಸ್ಸು ಕೇವಲ ಪ್ರಕೃತಿಯ ಪ್ರಚೋದನೆಯಲ್ಲಿದೆ ತರ್ಕದ ಸ್ತುರದ್ದೀ ವರ್ತಿಸುತ್ತದೆ. ಅವರು ಕೇಳುವ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು ಎಲ್ಲರ ಮನಸ್ಸನ್ನೂ ವಿಚಿತ್ರಗೊಳಿಸುತ್ತವೆ. ಇದನ್ನೇ ನಾವು ವಿಚಾರಣೆಯಿಂತಿ ಎನ್ನುಷ್ಟು. ಪ್ರಪಂಚವಲ್ಲಾಗುವ ಎಲ್ಲ ಬದಲಾವಣೆಗಳ ಒಂದೆ ದಲ್ಲಿ ಬೌದ್ಧಿಕ ಜನರ ಈ ಪ್ರಶ್ನಾಪ್ರವೃತ್ತಿ ಇದೆ.

Mankind is carried forward on the shoulders of a few great men—ಎನ್ನುವ ಮಾತು ಬಹಳ ಮಣಿಗೆ ನಿಜವಾಗಿವೆ. ಆದರೆ ಇಲ್ಲಿ great men ಎನ್ನುವಲ್ಲಿ great thinkers ಎಂದು ಆರ್ಥಿಕೂಳಿದ್ದಾರೆ. ಮಾನವ ಜಿಃವನವನ್ನು ಪರು ಸ್ತುರದಿಂದ ಮೇಲೆತ್ತುವ ಪರ್ಗ್ ಇದೇ. ಇದನ್ನೇ ನಾವು Intellectuals ಎನ್ನುಷ್ಟು. ಆದರೆ ಈ ವಿಚಾರಮೆಷ್ಟು ಸರ್ವಶುರೂಪವಾಗಿದೆಯೆಂದರೆ ಆದನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ವಿವರಿಸುವುದು ಅಗತ್ಯವಿಲ್ಲ.

ಈ ಬೌದ್ಧಿಕ ಪರ್ಗ್ ದ ಪ್ರಭಾವವನ್ನು ಕುರಿತು ಹೆಚ್ಚು ಪುರಾವೆಗಳು ಅಗತ್ಯ ಹೇಳುವ ತೋರಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಗ್ರೀಕ್ ಇತಿಹಾಸದಲ್ಲಿ ಸಾಕ್ರಿಟಿಕೆಸನನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಿ. ಅವನು ಜಗತ್ತಿನ ಮಹಾ ಬೌದ್ಧಿಕರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ. ಅವನಿಗೆ ಅಧ್ಯೇನ್ನನ ನಾಯಾಮಂದಲಿಯು ವಿಪ್ರ ಕುಡಿಸಿತು ಎಂಬ ನಾಟಕಿಂಯ ಸ್ವಾಖಂತರದ ಗಲಾಟೆಯಲ್ಲಿ ನಾವು ಸಾಕ್ರಿಟಿಕೆಸನು ಯಾರೋಪಿನ ಬೀಳನದ ಮೇಲೆ ಬೀಳಿದ ಪ್ರಭಾವವನ್ನು ಮರೆತು ಬಿಡುವ ಸಂಭವವಿದೆ. ನೂರು ಹುಂಬರಿಗಿಂತ ಒಬ್ಬ ಬುದ್ಧಿಶಾಲಿ ಶ್ರೀಪ್ತಾ ಎನ್ನುವ ವಿಚಾರವನ್ನು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸುವ ಮೂಲಕ ಅವನು ಅಧ್ಯೇನ್ನನ ಆರ್ಥಿಕಳಿದುಕೊಂಡ ಪ್ರಜಾತಂತ್ರದ ಬುಡಕ್ಕೇ ಕೊಡಲೀ ಹಾಕಿದ, ಅವನೂ ಅವನ ಶಿಷ್ಯ ಪ್ಲೇಟೋನ್‌ನೂ ಪ್ರತಿಪಾದಿಸಿದ ತತ್ವಗಳು ಗ್ರೇಸಿನ ಬೌದ್ಧಿಕ ಪರ್ಗ್ ವನ್ನು ಪೂರ್ವಿಯಾಗಿ ವಶಪಡಿಸಿ ಕೊಂಡು ಒಂದು ಶತಮಾನಕ್ಕಿಂತಲೂ ಕಡಿಮೆ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಗ್ರೇಸಿನ ಪ್ರಟ್ಟಿ ಪ್ರಟ್ಟಿ ಪರಷ್ಪರ ಕಲಹಮಂಗ್ಲ ಪ್ರಜಾಸತ್ತೀಗಳನ್ನು ಉರುಳಿಸಿದವು. ಅಲೆಗ್ಜಾಂಡರನ ವಿಶ್ವ ವಿಚೇತನೆ ಸತ್ರವನ್ನು ಮೃಯಾಬ್ಜಿ ಓದುವಾಗ ನಾವು ಸಾಕ್ರಿಟಿಸ್ ಇಲ್ಲದೆ ಅಲೆಗ್ಜಾಂಡರ್ ಒಹುಶಃ ಆಗುತ್ತಿರಲ್ಲಿದೆಯೆಂದು ಯೋಚಿಸುವುದಿಲ್ಲ.

ನಾನು ಸಾಕ್ರಿಟಿಸನನ್ನು ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಉಲ್ಲೇಖಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಿದೆ. ಸಾರ್ವ-

ಜನಕರ್ವಿ ಖಾಸಗಿ ಇರಲಿ, ಜಿಂದಣದಲ್ಲಿ ಬೌದ್ಧಿಕ ಚಿಂತನೆಯ ಅಗತ್ಯವನ್ನು ಸ್ವಾಪ್ತಿ ವಾಗಿ ಪ್ರಚೋಧಿಸಿದ ಯುರೋಪಿಯನ್ನರಲ್ಲಿ ಅವನೇ ಮೊದಲಿಗೆ, ಅವನ ಮತ್ತು ಅವನ ಶಿಶ್ಯ, ಪ್ರತಿಷ್ಠಾರಾದ ಪ್ಲೇಟೋ ಅರಿಸ್ಟಾಟಲರ ಪ್ರಭಾವ ಇಂದಿನವರೆಗೆ ಸಾಗಿ ಬಂದಿದೆ. ಕಾಲ್ರೋಮಾಕ್ಸ್‌ನಂಥವರೂ ಅವನ ಅನುಯಾಯಿಗಳೂ ತಮ್ಮ
Dictatorship of the proletariat ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಸುವಾಗ ಪ್ಲೇಟೋನ ರಿಪಿಲ್‌ಕ್ಲಾನಿಂದಲೇ ಪ್ರಚೋದಿತರಾದರು, ಈ ಮಹಾ ಸಮಾಜವಾದಿಗಳೂ ಮನುಷ್ಯನ ಅಸಮಾನತೆಯಲ್ಲಿ ನಂಬಿಕೆ ಇಟ್ಟಿರುತ್ತಾರು.

ಯುರೋಪಿನ ಇತಿಹಾಸದಲ್ಲಿ ಬೌದ್ಧಿಕರು ಪ್ರಚೋದಿಸಿದ ಇನ್ನೊಂದು ವಿಶ್ಲೇಷಣೆ ಇಂದಿನ ಶತಮಾನದಲ್ಲಿ ಎದ್ದು ಕಾಣಬೇಕು. ವಾಲ್ತ್ರೀರ್ ಮತ್ತು ರೂಸೋ ಅವರು ಹೆಚ್ಚಿನ ವಿಚಾರಗಳಲ್ಲಿ ಪರಸ್ಪರ ಏರೋಧಾಖಿಪಾರ್ಯ ತಳೆದವರಾದರೂ ಅವರಿಷ್ಟರು ಪ್ರೇರಿಸಿದ ಹೊಸ ಬೌದ್ಧಿಕ ವಾತಾವರಣವು ವಿಧ್ಯಾಯಃಗ ವನ್ನು ಪೂರ್ತಿಯಾಗಿ ಅಲುಗಿಸಿ ಅವಾಸ್ತವ ನಿಂತ್ತಿರುತ್ತಾರವ ಫ್ರಂಚ್ ಕ್ರಾಂತಿಗೆ ಕಾರಣವಾಯಿತ್ತಾ. These two men have destroyed France ಎಂಬು ಘೇಱಿ ರಾಜ ಲಾಯಿ ಹೇಳಿತ್ತು ಅತಿಶಯೋಕ್ತುಯಾಗಿತ್ತಿಲ್ಲ. ಅದು ಹಳೇ ಯುರೋಪನ್ನು ಉರುಳಿಸಿ ಹೊಸ ಜಿಮ್ಲೋಗಿಕ ಯಾಗಕ್ಕೆ ದಾರಿಮಾಡಿ ಕೊಟ್ಟಿತು. ಸಾಕ್ರಿಯಿಸನಿಲ್ಲದೆ ಅಲೋಜ್‌ಓಂಡರ್ ಹೇಗೆ ಅಸಾಧ್ಯವಾಗಿದ್ದ ನೋಹಾಗೆ ವಾಲ್ತ್ರೀರ್-ರೂಸೋಗಳಲ್ಲದೆ ನೇಮೋಲಿಯನ್ನನ್ನೂ ಕಲ್ಪಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ.

ನಮ್ಮ ಭಾರತೀಯ ಇತಿಹಾಸದಲ್ಲಿ ಇಂಥ ಬೌದ್ಧಿಕ ಕ್ರಾಂತಿಗಳು ಆಗಿಲ್ಲ ವೆಂದಲ್ಲ. ಆದರೆ ಇತಿಹಾಸವನ್ನು ನೋಡುವ ನಮ್ಮ ಪೂರ್ವಾಚಾರ ವಿಚಿತ್ರ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದಾಗಿ ನಮಗೆ ಅವುಗಳನ್ನು ಸ್ವಾಪ್ತಿವಾಗಿ ಗುರುತಿಸಬೇಕು ಕಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಬುದ್ಧನು ಖಿಂಡಿತವಾಗಿ ಒಷ್ಟಿ ಮಹಾ ಬೌದ್ಧಿಕ. ಬಹುಶಃ ಕೃಷ್ಣನೂ ಹೋದು. ಪತ್ನಿಶಾಸನಗಳ ಪ್ರವರ್ತಕರೂ ಬೌದ್ಧಿಕರೇ. ಆದರೆ ನಿತ್ಯಜಿಂದಣದ ಆಗುಹೋಗುಗಳನ್ನು ಕುರಿತು ಚೀತಿಸಿ, ನರೀನ ಬೌದ್ಧಿಕ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನೂ ಉತ್ತರಗಳನ್ನೂ ಮಂಡಿಸಿದವರು ಎಷ್ಟು ಜನ? ಇಡೀ ಜನಾಂಗಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಹೊಸ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಹೊರಹೊಮ್ಮಿಸಿದ ಬೌದ್ಧಿಕರು ಎಷ್ಟು ಜನ - ಹೇಳಿಸುವು ಕಷ್ಟ. ಇವರಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿಸಿದವರು ಇಲ್ಲಿನ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳ ಬದಲಿಗೆ ಅಲ್ಲಿನ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳ ವಿಚಾರವಲ್ಲಿ ಆಷ್ಟು ತಾಳಿದ್ದು ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಬೌದ್ಧಿಕತೆಯು ಬೇಕಿರಿಗೆ ಆತಂಕವಾಗಿರಬಹುದೇನೋ:

ಭಾರತವು ಬ್ರಿಟಿಷರ ಪ್ರಭುತ್ವಕ್ಕೆ ಒಳಪಟ್ಟು ನಂತರವೇ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಹೊಸ ಬೌದ್ಧಿಕ ವಾತಾವರಣ ನಿರ್ಮಾಣವಾದದ್ದು ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ. ನಮ್ಮ ಗತಾನುಗತಿಕಾರ ಏಚ್‌ಆರ್‌ಎಸ್‌ ಮಾರ್ತಿನ್‌ಫಿಲ್ಫರ್‌ ಅಕ್ರಾಣದಲ್ಲಾ ಬದಲಾಗಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಸೋಲಿಗೆ ಕಾರಣವೇನು? ನಮ್ಮ ಲೋಕಿಕ ಸಂಘಾಂತರೆಯಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಿ ಹಾಳುಕು ಇದೆ? ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಗಜನಿ ಮಹಮ್ಮದನಿಂದ ಹೀಡಿದು ಅಹಮ್ಮದಶಾ ಅಷ್ಟುಲೀಯ ವರೇಣ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ಗುಖೀರವಾಗಿ ಕೇಳಿ ಉತ್ತರ ಹುಡುಕಿದಾತಿಲ್ಲ. ಮುಸ್ಲಿಂ ಅತಿಕ್ರಮಣವಿಂದ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಹೊಸ ಬೌದ್ಧಿಕ ವಿಷ್ಣುವ ಏಕೆ ಹುಟ್ಟಲಿಲ್ಲ? ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಎಂ. ಎನ್. ರಾಯರು ಕೊಟ್ಟ ಉತ್ತರ ಬಹುಶಃ ಸಮರ್ಪಕವಾಗಿದೆ. ಇಸ್ಲಾಮಿನ ನೇತ್ಯತ್ವವು ಪ್ರಗತಿಶೀಲ ಆರಬರ ಕ್ಷೇತ್ರದ ಅನಾಗರಿಕ ತುರ್ಕ-ಮಂಗೋಲರ ಕ್ಷೇಗೆ ಹೋಗಿ ಸ್ವತಃ ಮುಸ್ಲಿಮರಲ್ಲಿ ಬೌದ್ಧಿಕ ವಾತಾವರಣ ಕುಂಡಿತವಾಗಿತ್ತು. ಭಾರತೀಯರನ್ನು ಸೋಲಿಸಿದ ಇಸ್ಲಾಮು ವಿಚೇತರು ಬಹುಮಟ್ಟಿಗೆ ಭಾರತೀಯರಿಗಿಂತ ಕಡಿಮೆ ನಾಗರಿಕರಾಗಿವ್ಯಾಪಿ. ಅವರು ಭಾರತಿಃಯರಲ್ಲಿ ಹೊಸ ಲೋಕಿಕ ವಿಚಾರ ವಾತಾವರಣವನ್ನು ಪ್ರೇರಿಸುವವರ್ದು ಬೌದ್ಧಿಕ ಪ್ರಭುವ ಹೋಂವಿರಿಲ್ಲ. ಬದಲಾವಣೆಯನ್ನು ಅನಾವಶ್ಯಕವಾಗಿ ಮಾಡುವ ಚೊತುವರ್ಣ ಪದ್ಧತಿಯ ನಾಯಕರಾದ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರ ಅತ್ಯಂತ ಸಿಂಹಾಸನ ತರ್ಕಾರ್ಥಿ ಶಾಸ್ತ್ರವು ಶಾರೀರಿಕ ಬಲದ ಪ್ರತಿನಿಧಿಯಾದ ಇಸ್ಲಾಮಿನಿಂದ ಹೆಚ್ಚು ಅಲಂಗಾಡಲಿಲ್ಲ. ಅಭ್ಯಾಸ ಇಸ್ಲಾಮ್ ಭಾರತೀಯ ಬುದ್ಧಿಗೆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರ ಏಟನ್ನೂ ಕೊಡಲಿಲ್ಲ. ಆಹ್ವಾನ ವನ್ನೂ ಉಡಿಸಲಿಲ್ಲ. ಬ್ರಾಹ್ಮಣರು ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಚೆಚ್ಚಿಸುತ್ತಿದ್ದದ್ದು ಆಮುಸ್ಕಿ ವಿಚಾರ. “ಚೆನ್ನಾಗಿ ಉಟ ಮಾಡಿದವರು ದೇವರ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಲು ಅತಿ ಹತ್ತಿರದ ದಾರಿ ಯಾವುದೆಂದು ವಿಚಾರಿಸುತ್ತಿದ್ದರು, ಅವರು ಹಾಗೆ ಮಾಡಲೇಬೇಕಿತ್ತು. ಏಕೆಂದರೆ ಹೊಟ್ಟೆ ಭಾರವಾಗಿದ್ದ ದರಿಂದ ಬಹು ದೂರ ನಡೆಯುವ ಶಕ್ತಿ ಅವರಿಗಿರಲಿಲ್ಲ” ಎಂದು ನನ್ನ ಹಿಂದಿನ ಮಾಲೀಕರಾದ ಪಣಯಾಡಿಯಾವರು— ಸ್ವತಃ ವಿ.ಎಮಾಂಸಾ ಶಿರೋಮಣಿಗಳು—ಹಾಷ್ಟ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದದ್ದು ನನಗೆ ಇಲ್ಲಿ ನೆನಪಿಗೆ ಬರುತ್ತದೆ.

ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಪ್ರಭುತ್ವ ಇಲ್ಲಿ ಬಲವಾಗಿ ನೆಲೆಯಾರಿದ ನಂತರ ಭಾರತೀಯರು ನಿಡವಾದ ಬೌದ್ಧಿಕ ವಿಷ್ಣುವವನ್ನು ಕಂಡರು. ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಪ್ರಭುತ್ವ ಇಲ್ಲಿ ಅಪ್ರತಿರುದ್ದಿವೆಂದು ಸಿನ್ಹಾವಾಗುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಯುರೋಪಿನಲ್ಲಿ ರಿನ್ನಾಸೆನ್ಸ್ ಆಗಲೇ ಎರಡು ಶತಮಾನ

ನದ ಯೋವನದಲ್ಲಿತ್ತು. ಮಹಾ ತತ್ತ್ವಜ್ಞನಿಗಳೂ ಮಹಾ ಶಿಗೋಲ ವಿಜ್ಞಾನಿಗಳೂ ಬೌದ್ಧಿಕ ಉತ್ಪಾತಪೆಟ್ಟಿದ್ದರು. ಪ್ಲಾಸಿ ಕದನವಾದಾಗ ಫ್ರೆಚ್‌ಚೆ ರೂಂತದಶಿಗಳು ಹೊಸ ಪಿಚಾರಗಳನ್ನು ಪ್ರಚರಿಸಿತ್ತಿದ್ದರು. ೧೯೬೬ ರ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಓವ್ನೋಗಿಕ್ ಇಂಎಂಎಂ ಹೋಗಿತ್ತು. ಮಾಡುಣಿಲೆ ಜ್ಞಾನ ಪ್ರಾರಂಭನು ಸಾರ್ವತ್ರಿಕವಾಗಿ ಹಾಡಿತ್ತು. ನಮ್ಮ ವಿದ್ಯಾವಂತ ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಈಗ ಎದುರಾದ ಆರುಮಾಣವು ಭೌತಿಕವಾಗಿ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಬೌದ್ಧಿಕವಾಗಿಯಾಗಿ ಅಪ್ರತಿಭಟನೀಯ ದಾಗಿತ್ತು. ಅದರ ಫರ್ಮಾಷಿದಲ್ಲಿ ಭಾರತೀಯ ಬಂದಿ ಕತ್ತರಿಸಿದ ಬ್ರಿಯ ಹಾಗೆ ಹೊಸ ಚಿಗುರಿಗಳನ್ನು ಬಿಸ್ತಿತು. ನಮ್ಮ ಇಡೀ ಸಾಮಾಜಿಕ ಅವಷ್ಯಕ್ಯನ್ನೇ ರಾಜ್ಯ ರಾಮಾಂಶಾಂಕನ್ನು ಹಾಗೂ ಯಾರು ಮರುಪಿಟಾರ್ಕ್‌ಎಂಎಂ ಹಾಡಿಸಿದರು. ಸಂಸ್ಕೃತ ಪದ್ಯ ಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಾಂಡ ಪಾಡಿತರಾವ ಈಶ್ವರಃಂದ್ರ ವಿದ್ಯಾಸಾಗರರು ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯಕ್ಕೆ ಪದ್ಯ ಯ ಅನ್ವಯಾಗಳಾದರು. ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿ ಬ್ರಿಟಿಷರು ಮೊದಲು, ಧ್ವಜ ಶಾಷ್ಟಿಷಿವ್ರಾತೋ ಅಲ್ಲಿಲ್ಲ ನಮ್ಮ ಶತಮಾನಗಳ ಸಂಪ್ರದಾಯವನ್ನು ಪ್ರತ್ಯಿಷ್ಠಿಸುವ ಪ್ರವೃತ್ತಿ ಹುಟ್ಟಿತು. ನಮ್ಮ ವಿದ್ಯಾವಂತ ವರ್ಗ ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯಕ್ಕೆ ಸ್ಥಾಪಿತ್ತು. ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ರಾಜಕೀಯ ತತ್ವಜ್ಞಾನ, ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ವಿಜ್ಞಾನಗಳನ್ನು ಒವಿತು. ಶತಮಾನ ವಾಗಿಯುವುದರೊಳಗೆ ಬ್ರಿಟಿಷರು ತಾವು ನೇಟ್ಟ ಸಹಿಯ ಫಲವನ್ನು ಕಾಣತೋಡಿದರು. ನಮಗೇ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ, ಬೇಡ ? ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಆವರು ಎದುರಿಸಬೇಕಾಯಿತು. ಮಾಂದಿನ ಕಾಲು ಶತಮಾನದೊಂದಿಗೆ ಭಾರತೀಯ ಬೌದ್ಧಿಕತೆ ಪ್ರಬುದ್ಧತೆಗೆ ಮಾಟ್ಟಿತ್ತು. ನಮ್ಮ ವರು ಎರಡು ನೋಬೇಲ್ ಪಾರಿತೋಪಕಾರಗಳನ್ನು ಗಿಡ್ಡರು.

ಭಾರತದ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಮತ್ತು ತೊಂಭತ್ತು ಪಾಲು ಭಾರತೀಯ ಬೌದ್ಧರ ಶಿಲ್ಪ ಎಂದು ಹೇಳಲೇಬೇಕು. ನಮ್ಮ ಪ್ರಮುಖ ನಾಯಕರು ಪ್ರವಾಣಿ ಬೌದ್ಧರೇ— ವರೀಲರು, ಡಾಕ್ಟರರು, ಪ್ರೌಢೆಸರರು—ಆಗಿದ್ದರೇಬಿದನ್ನು ಯಾರು ಅಲ್ಲಿಗಳಿಯುವರಾ ? ಈ ಬೌದ್ಧಿಕರಲ್ಲಿ ಹಲವರು ಸಮಾಜದ ಸ್ಥಾಪಿತ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಪ್ರತಿ ಸುವರ್ಣರೂ ಆಗಿದ್ದರು. ಮೋತ್ತಿಲಾಲರು ವಿವೇಶ ಯಾತ್ರೆ ವಾದಿ ಬಂದು ಪಾರ್ಯಾಶ್ವತ್ವವನ್ನು ನಿರೂಪಿಸಿದರು. ಗಾಂಧಿಜಿ ಅಸ್ಪೃಶ್ಯತ್ವ ಹಾಡುಗಿಯನ್ನು ದತ್ತಕ ಹಿಡಿದರು. ಇಂದು ನಾವು ಏನಾಗಿದ್ದೇಂಬೋ : ಆದ್ದಲ್ಲಿ ಬೌದ್ಧಿಕತೆಯು ಪರಿಣಾಮವಾಗಿದೆ. ಕೆಲಕತ್ತೆಯಲ್ಲಿ ಮೊದಲ ಮುದಿಕಲ್ಲೋ ಕಾಲೇಜು ಸುರಪ್ಪದಾಗ ಶವಚ್ಯಾದದಿಂದ ಜಾತಿಹೋದಿಂದು ಭಯಪಟ್ಟು ಯಾವ ಬುರಹ್ಯಾನಕ ಅಲ್ಲಿ ಸೇರಲೇಂಬಾಲಿಲ್ಲ. ಇಂದು

ಬ್ರಹ್ಮಾರನ್ನ ಮೆಡಿಕಲ್ ಕಾಲೇಜುಗಳಿಂದ ಹೊರಗಿಷಬೇಕಾವರೆ ಕಾರ್ಯದ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿ ಬಂದಿದೆ, ೧೨ ನೇ ಶತಮಾನದಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವಗುಣಾದರ್ಶ ಚಂಪುವಿನ ಕರ್ತೃ ಉತ್ತರವ ಬ್ರಹ್ಮಾರು ಸರಕಾರಿ ಸೌಕರಿ ಮಾಡುವ ಭ್ರಷ್ಟರು ಎಂದೂ ನಿಂದಿಸಿದ್ದು. ಇಂಥಾಗಿ ಶತಮಾನವ ಅದಿಯೋಜಿ ದಾಖ್ಯಾತವ ಬ್ರಹ್ಮಾರು ಸರಕಾರಿ ಸೌಕರಿಯಾಗಿ ತುಂಬಿ ಹೋಗಿ ಉಳಿದವರಿಗೆ ಅಲ್ಲಿ ಎಂದೆ ಮಾಡಿಕೊಡಲು ಬ್ರಹ್ಮಾರನ್ನು ಒತ್ತಾಯಿ ದಿಂದ ಬಂಗಿ ಸರಿಸುವ ಪ್ರಸಂಗ ಬಂತಿ. ಬೌದ್ಧಿಕರು ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಾವನ್ನೂ ಬದಲು ಮಾಡಿಕ್ಕುವು. ಭಾರತ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯದೂರ್ಘತನೆ ಬೌದ್ಧಿಕರ ಸಾಧನೆಯು ಒಂದು ಘಟ್ಟ ಪ್ರಾಣ-ವಾಯಿತನ್ನಿಂದಿರುತ್ತದೆ.

ದುರ್ದೈವರ್ವಿಂದ ಭಾರತದ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯದ ನಂತರ ಬೌದ್ಧಿಕರ ಸಾಧನೆಯನ್ನು ಇದೇ ಪ್ರಶ್ನಾಶಾತ್ಮಕ ಮಾತುಗಳಿಂದ ವರ್ಣಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲದಾಗಿದೆ, ಈ ಮೂಲವತ್ತು ವರ್ಣಗಳ ಕಥೆಯನ್ನು ನೋಡಿದೆ ನಮ್ಮ ಬೌದ್ಧಿಕರು ಇಲ್ಲಿ ಬಹಳ ದೊಡ್ಡ ಸೂಲನ್ನು ತಿಂದಿವ್ಯಾರೆ ಎನ್ನದೆ ವಿಧಿಯಾಲ್ಲ. ತಾವೇ ಪ್ರವರ್ತಿಸಿದ ಯಾಗದಲ್ಲಿ ಬೌದ್ಧಿಕರು ನಿಷ್ಣಿಹಾಯ. ರಾದ ಸಂತ್ರಷ್ಟರಾಗಿದ್ದಾರೆ.

ಇಂದಿನ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಬೌದ್ಧಿಕರು ಎಲ್ಲಿದ್ದಾರೆ ? ಜವಾಹರಲಾಲ ಸೇಹರೂ ಅವರು ಮಾತ್ರ ಬೌದ್ಧಿಕರಾಗಿದ್ದಾರು. ಅವರ ಅವಸಾನವೂಡನೆ ಈ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಬೌದ್ಧಿಕರ ರಾಜಕೀಯ ಮೃತ್ಯುವಾಗಿದೆ. ನಂಬಾವಿಷಾಡರನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ ೫೧೦ದ್ರಿ ದಲ್ಲಿನಲ್ಲಿ ರಾಜ್ಯಗಳಲ್ಲಾಗಲಿ ಬೌದ್ಧಿಕ ಎನ್ನಿಂದಿರುತ್ತದೆ ಮಾತ್ರ ರಾಜಕೀಯ ಕಣಿಧಾರತ್ವವಲ್ಲಿದ್ದರೆನ್ನಲುಬಾರದು. ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯಗಳು ಬೌದ್ಧಿಕತೆಯು ದೇವಾಲಯ.ಗಳು. ಅವುಗಳ ಸತ್ಯಾಧಿಕಾರವು ಬೌದ್ಧಿಕರಲ್ಲಿದ್ದವರ ಕ್ರಿಯೆ ಸಾವಕಾಶ ವಾಗಿ ಸರಿಯುತ್ತಿದೆ. ಬೌದ್ಧಿಕ ಮಂದಿರಗಳನ್ನಿಂದ ಅವು ಮಂದಿನ ಮನೆಗಳಾಗಿವೆ.

ಬೌದ್ಧಿಕರ ಪ್ರಭಾವ ಹೀಗೇಕೆ ಅವನತಿ ಹೊಂದಿದೆ ? ಯಾರೂ ಅವರನ್ನು ಲಕ್ಷ್ಯಿಸುವುದಾಲ್ಲ ಏಕೆ ? ಎರಡು ಮುಖ್ಯ ಕಾರಣಗಳು ನನಗೆ ತೋರುತ್ತಿವೆ.

ಮೊದಲನೆಯಾಗಿ, ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಬೌದ್ಧಿಕರು ಬುದ್ಧಿಜೀವಿಗಳಾಗಿ ಹಾರುತ್ತಿರುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಪ್ರಾರಂಭದಲ್ಲೇ ಹೇಳಿದಂತೆ ಬೌದ್ಧಿಕನು ತನ್ನ ಬುದ್ಧಿಯನ್ನು ಐಹಿಕ ಸುಖಸುಖತ್ವ ವೈಭವಗಳ ಸಂಪುದನೆಗಾಗಿ ಏನಿಯೋಗಿಸುತ್ತೇ ಹೋಗುವುದು ೧೦೮ ಅವನ ಸ್ವೀಕಿತ ಅಧ್ಯಾತ್ಮಾಗುತ್ತದೆ, ಅವನು ಬುದ್ಧಿಜೀವಿಯಾಗುತ್ತಾನೆ. ತನಗೆ ವ.ತ್ತು ತನ್ನವರಿಗಾಗಿ ಮನ, ಮರ, ಕಾರು. ಅಧಿಕಾರ ದರ್ಷಗಳನ್ನು ಗಳಿಸು

ವುಮು ಅವನ ಪ್ರಫಾನ ಲಕ್ಷ್ಮಿಖಾಗುತ್ತದೆ. ಇವಕ್ಕಾಗಿ ಅವನು ತನ್ನ ಬಂದಿನ್ನು ನ್ನು
ಅತಿ ಹೆಚ್ಚು ಚೆಲೆ ಕೊಡುವವನಿಗೆ ವರಾರಲು ಸಿದ್ಧನಾಗತ್ತಾನೆ.

ಸಾಮಾನ್ಯ ವಿದ್ಯಾವಾತನನ್ನು ಬೌದ್ಧಿಕರ ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸದೆ ಕೇವಲ ಅತಿ
ಶ್ರೀಪ್ತ ಶಿಕ್ಷಣ ಹೋದಿವವರನ್ನು ವಾತ್ರವೇ ಒಂದಿಕರೆಂದು ಪರಿಗಣಿಸು ಪಾಂಥ್ ಅ
ಯ.ನ್ನು ಏತವಪಡಿಸೋಣ. ನಾಮೆಲ್ಲರೂ ರಾಜಕಾರಣಗಳನ್ನು ಎಲ್ಲಕ್ಕೂ ದೂರಿಂದ
ಚಟ್ಟ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದೇವೆ. ಆದರೆ ಬೌದ್ಧಿಕರ ಸಹಾಯವಿಲ್ಲದೆ ಯಾವ ರಾಜಕಾರ
ಣೀಯಾಗಿ ಚಿರಕಾಲ ಅಧಿಕಾರ ನಡೆಸಲಾರ, ನಮ್ಮ ಶ್ರೀಪ್ತ ಸರಕಾರ ಅಧಿಭಾರಿಗಳೆಲ್ಲ
ಬೌದ್ಧಿಕರೇ. ಆದರೆ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಸಡೆಯುವ ಪ್ರಪಾಂಚಾರಗಳಲ್ಲಿ ಹಚ್ಚಿನವಗಳ
ಮೂಲ ಶೋಧಿಸಿ ಕೊನೆಗೆ ನಮ್ಮೀ ಬೌದ್ಧಿಕ ವರ್ಗದ ಹತ್ತಿರಕ್ಕೇ ನಾವು ತಲುಪು
ತ್ತೇವೆ. ಅತ್ಯಾಚ್ಚ ಬುದ್ಧಿಶಕ್ತಿಯು ಉದ್ದೇಷ್ಯರೊಬ್ಬರು ಸುಳ್ಳಾ ಲೈಕ್ ತೋರಿಸಿ
ಕೊಳೆಂದ ಚಿಕ್ಕಪ್ಪಟಿ ಪೂನಾದಲ್ಲಿ ಹಣ ಸುಲಿಯುತ್ತಿದ್ದುದನ್ನು ನಾನು ಕಿಲ್ವಾರ್
ಹಿಂದೆ ಕೇಳಿದೆ. ಒಬ್ಬ ಚಿಕ್ಕ ಕಾರು ಕೊಳ್ಳುದಿಬ್ಬರೆ ತಮ್ಮ ಕೆಲಸವೇ ಸಾಗುವಂತಿಲ್ಲ
ಎಂದು ಅವರು ತಮ್ಮ ಏತ್ತರೊಡನೆ ಹೇಳಿದರಂತೆ. ಸರಕಾರದಲ್ಲಿರುವ ಬೌದ್ಧಿಕ
ವರ್ಗವು ತಮ್ಮ ಪ್ರಮಾಣಕ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಮಂತ್ರಗಳ ಮುಂದಿಡೆ ಅವ
ರಿಗೆ ಇಷ್ಟವೇನುವ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಕೊಡುವುದು ಬಹಿರಂಗ ರಹಸ್ಯವಾಗಿದೆ.
ಇಂಥ ಬೌದ್ಧಿಕ ವರ್ಗವು ಜನರಿಗೆ ಯಾವ ಮಾರ್ಗದರ್ಶನ ಮಾಡಬಲ್ಲದು ?

ನಿಜವಾಗಿ ನಮ್ಮ ಬೌದ್ಧಿಕ ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಅನೇಕರಿಗೆ ರಂಪ್ಪುತ್ತಿ ಮಾರ್ಗದರ್ಶನ
ನೀಡುವ ಇಚ್ಛೆ ಇವೆಯೇ ಏಂದು ಸಂಶಯಪಡಬಹುದಾಗಿದೆ. ಹಣ, ಪ್ರತಿಪ್ರೇಗಳನ್ನು
ಸಂಚಯಿಸಿ ಸಾಮಾನ್ಯರೀಯ ಸಾಧ್ಯವಿದ್ದಪ್ಪು ದೂರವಾಗಿ ಶ್ರೀಪ್ತ ವರ್ಗವೇನಿಃಷ್ಟದೇ
ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಅನೇಕರ ಧೈಯವಾಗಿದೆ. ಆವರು ಒಬ್ಬ ಬಗಯ ಅವರಿಚಿತ—ಪರ
ಕೇಯ ವರ್ಗವಾಗಿತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

ನಮ್ಮ ಬೌದ್ಧಿಕ ವರ್ಗದ ಬುಲಬಡಕರನ ವಿಚಿತ್ರವಾಗಿದೆ. ದೇಶದ ವಾಹಾ
ವಿಜ್ಞಾನಿಗಳ ಸಫೇಯನ್ನು ವಿಜ್ಞಾನದ ಅಂತರ್ರಿಂಷಿ ತಿಳಿಯಾದ ರಾಜಕಾರಣ ಉದ್ದೇಷ್ಯದ
ಬೇಕು. ವಾಹಾವಿಗಳ ಸಾಮಾಜಿಕ ಕರ್ಮಯೋಂದರೇನೇದರಿಯಾದವರು ಅಧ್ಯಕ್ಷ
ರಾಗಬೇಕು, ಬೌದ್ಧಿಕರನ್ನು ರಾಜಕಾರಣಗಳು Purchasable ಎಂದೇಣಿಸಿದರೆ
ವಿನಾಶಕ್ಯಯಾ? ಹೃಡೋಜನ್ ಬಾಂಬನ್ನು ನಿರ್ವಿಫಸಲು ನಿರಾಕರಿಸಿ ರಾಜಕಾರಣ
ಗಳ ಕೃಯಾಲ್ಲಿ ಶೀಡೆ ಅನುಭವಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧರಾಗುವ ಓವೆನ್‌ಹೇವುರರು ನವಾಗಿಗೆ

ಬೇಕಾಗಿದ್ದರೆ. ನೋಂಬೆಲ್ ಪಾರಿಶೋಪಕವನ್ನು ಒಲ್ಲಿನೆಂಬ ಸಾತ್ರರು ಬೇಕಾಗಿದ್ದರೆ. ಬೌದ್ಧಿಕ ವರ್ಗದ ಗೈರವ ಆಗ ಹೆಚ್ಚುತ್ತದೆ.

ಬೌದ್ಧಿಕರ ಪ್ರಭಾವದ ಅವನಿಗೆ ಇನ್ನೊಂದು ಕಾರಣವೆಂದರೆ, ಅನೇಕ ಪುರುಷಾಳಿಕ ಬೌದ್ಧಿಕರ ಪಲಾಯನವಾದವಾಗಿದೆ. ಜಯಪ್ರಕಾಶ ಸಾರಾಯಃಣರು ಇದರ ಒಂದು ಉದಾಹರಣೆ. ಜಗತ್ತನ್ನು ಮೂಲವಿಂದಲೇ ಬದಲಿಸದೆ ಏನೂ ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲ ಎಂದು ಇಂದಿನ ಸುಧಾಸುಡು ಸಮಸ್ಯೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಉದಾಹಿಸಿನ ರಾಗಿರುವುದು ಈ ವರ್ಗದ ಲಕ್ಷಣವಾಗಿದೆ.

ಸಮ್ಮಿ ಬೌದ್ಧಿಕ ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಇನ್ನೊಂದು ಅತಿ ಅಪಾರ್ಯಕರ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯನ್ನು ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಅವೆಂದರೆ ಅಥ್ವಾತ್ತದೆ ಕಡೆ ಜಾರುತ್ತ ಹೋಗುವುದು. ನಮ್ಮ ಅತ್ಯಂತ ಸುಶೀಲಿತ ವರ್ಗದ, ವಿಜ್ಞಾನವನ್ನು ಅಭ್ಯಾಸಿಸಿದ ಜೀರು ಕೂಡ ಸಾಧುಸಂತ ರೀಂದುಕೊಳ್ಳುವವರನ್ನು ಆರಾಧಿಸುವ ರಿಂತಿ ನೋಡಿವರೆ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಯೋಗಿಯೆಂದು ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುವವರೊಬ್ಬರು ನೀರಿನ ಮೇಲೆ ನಡೆಯಂತೇನೆಂದರೆ ಅದನ್ನು ಅಕ್ಷರಕಃ ನಾಬುವ ವಿದ್ಯಾವುತ್ಪರೆಪ್ಪಣಿಸಿ! ತೀ ನೀರದ ಚೌಧರಿಯವರು ತಮ್ಮ "Hindu Mind" ಗ್ರಂಥದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ ಮಾತ್ರಾ ನಿಜವೇನೋ ಎನಿಸುತ್ತದೆ. ಈ ದೇಶದ ಹವಾಗುಣವಿಾದಾಗಿ, ನಮಗೆ ವಾಸ್ತವಕ್ಕಿಂತ ಕಾಲ್ಪನಿಕವನ್ನು - Fantastic ನ್ನು ನಾಬಃವುವೇ ಸುಖಿವೇಣಿಸುತ್ತುದೆಂದು ಅವರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ನಮ್ಮ ತತ್ತ್ವಜ್ಞಾನದಲ್ಲಿ ಪಾರಚಿಂದಿದಲೂ ಬುದ್ಧಿ ವಿರೋಧಿ ಎಳೆಯೋಂದು ಇದೆ. ಭಗವದ್ಗೀತೆಯಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣನು ಅಷ್ಟಾನನನ್ನು "ಪ್ರಚಾರಾವಾದಾಂಶ್ಚ ಭಾಷಸೇ" ಎಂದು ಅಕ್ಷರಿಸಿಸುತ್ತಾನೆ. "ತಸ್ಮಾತ್ ಶಾಸ್ತ್ರಂ ಪ್ರಮಾಣಂ ತೇ" ಎಂದು ಕೊನೆಗೆ ವಿಧಿಸುತ್ತಾನೆ. ಇದು Intellectualism ನ ವಿರುದ್ಧ ಎಚ್ಚರಿಕೆಯಾಗಿದೆ. "ನ ಬುದ್ಧಿ ಭೇದಂ ಜನಯೇತ್ ಅಷ್ಟಾನಾಂ ಕರ್ಮ ಸಂಗಿನಾಂ" ಎಂದು ಕ್ಷಾಪಣೆ ಉಪದೇಶಿಸುತ್ತಾನೆ. ಸಾಮಾನ್ಯರ ತಲೆಯಾಲ್ಲೇ ಇಲ್ಲದ ಸಂಶಯಗಳನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸುತ್ತದೆ ! ಆದರೆ ಬೌದ್ಧಿಕರ ಕೆಲಸವೇ ಸಂಶಯಗಳನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸುವುದಾಗಿದೆ. ಅದಿಲ್ಲವೇ ಯಾವ ಬದಲಾವಣೆಯೂ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ.

ನಮ್ಮ ದೇಶಕ್ಕಿಂದು ಬದಲಾವಣೆ ಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇದನ್ನು ಬೌದ್ಧಿಕರು ಮಾತ್ರವೇ ತರಬ್ಲಿರು. ಇನ್ನು ಈ ವರ್ಗದ ಗೈರವ ಏನೂ ಮೂಲವೆಲ್ಲಿದೆಯೆಂದು ನಿಷ್ಕಳ

ವಾಗಿ ಏಷಾರಿ ಶುವ ಮತ್ತು ನಿಖೆಯಾಗಿ ಪ್ರಚಾರಿಸುವ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಬೌದ್ಧಿಕರು ಹೊಣ್ಟ ಹೂವಾಗಿ ಪ್ರಾರಂಭಿಕರೇತು. ಬ್ರಿಡ್‌ಎಂಗ್ ಇಂದು ಇರಿಸ ಒಂದು ದೂಡ್‌ ಹೊರತೆಯೇಂದರೆ ಅವರ ವಿಚಾರ ಈಶ್ವರ್ಯಾ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಒಂದಿನ ವಾಲಕ ಪ್ರಚೋದಿತವಾಗಿರುವುದು. ಈ ಒಂದಿನ ಸಾಮಾಗ್ರಿ ಬಹುಶಃ ವಿದೇಶೀಯಾಗಿದೆ. ನಾವು ಪ್ರಶ್ನಿ ಶುವ ಅಭ್ಯಾಸವನ್ನು ವಿವೇಶೀಯರಿಂದ ಅಂಟಿಸಿಕೊಂಡದ್ದು ಇರಿ. ಅದರೆ ಪ್ರಶ್ನಿಗಳು ನಮ್ಮವೇ ಆಗಿರಬೇಕು. ಉತ್ತರಗಳೂ ನಮ್ಮವೇ ಆಗಿರಬೇಕು. ನಾವು ಈ ವರೆಗಿನ ನಮ್ಮ ಟ್ರೇತಿಯ ನುಬಿಕಿಗಳನ್ನು ಪುನಃ ಉರಿಗಲ್ಲಿಗೆ ಹಣ್ಟಬೇಕಾಗಿದೆ. ಉರಿಗಲ್ಲೂ ನಮ್ಮದೇ ಆಗಬೇಕು.

ಬೌದ್ಧಕನು ನಮ್ಮ ದೇಶವಲ್ಲಿ ಇಂದು ಬಿಡಿಸಬೇಕಾದ ಸಮಸ್ಯೆಗಳು ಆನೇಕ ವಾಗಿವೆ. ಜೂತಿಯ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಇಂದು ಎಲ್ಲರೂ ನಿಂದಿಸಿದರೂ ಜೂತಿಗಳು ಇನ್ನೂ ಒಲವಾಗಿರಬೇಕೇ? ಯಾವ ಶಕ್ತಿಗಳು ಅದಕ್ಕೆ ಜೀವದಾನ ಮಾಡುತ್ತಿವೆ? ನಾವೆಲ್ಲರೂ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಭಾವ್ಯಕರ್ತರ ಹೇಸರಲ್ಲಿ ಕೂಗುತ್ತಿದ್ದರೂ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಹಟಿ ವಾದ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಿರಬೇಕೇ? ಶಿವಸೇನೆಯಾಂಥ ಚೆವಡಗಳು ಬಲಪಡುತ್ತಿರಬೇಕೇ? ಇಂಥ ಸಮಸ್ಯೆಗಳ ಕಡೆಗೆ ಬೌದ್ಧಕರಾದ ನಾವು ತೋರಿಸುವ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆ ಭಾವನಾತ್ಮಕವಾಗಿರುತ್ತದೆ ಹೊರತು ವಸ್ತುನಿಷ್ಠವಾಗಿರುಷ್ಯಾದಿಲ್ಲ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರದೂದರೆ ನಮ್ಮ ಗಡಿ ಸಮಸ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಅಡಕವಾದ ನಿಜವಾದ ಬಲಾಬಲ ಗಳೇನು? ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿಯಾ ಕಾಶ್ಮೀರ ಸಮಸ್ಯೆಯಾಂಥ ಕಗ್ಗಂಟಿಗಳ ಪಷ್ಟುದಲ್ಲಿ ಬೌದ್ಧಿಕರು ವಸ್ತುನಿಷ್ಠವಾಗಿ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆ ತೋರಿಸುಷ್ಯಾದಿಲ್ಲ. ಸಂಖ್ಯೆ ದೇಶಭಕ್ತಿ. ಸುಖ್ಯಾ ಪ್ರಾಂತಾಭಿವಾನಗಳು ನಮ್ಮ ವಸ್ತುನಿಷ್ಠತೆಯನ್ನು ಹಾಳು ಮಾಡುತ್ತವೆ. ೫೦ ವರ್ಷದ ಆವಧಿಯಲ್ಲಿ ಬಿಂಬಿಸ್ತೇ ಜನಾಂಗವಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಸಾಮಾಜಿಕ ವನ್ನು ಪೂರ್ತಿ ಬಿಟ್ಟುಕೊಡುವ ಮನೋಭಾವವನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಬಿಂಬಿಸ್ತೇ ಬೌದ್ಧಿಕರು ವಹಿಸಿದ ಪಾತ್ರ ಹೊಗಳತ್ತುಂಥದು.

ಸಾಹಿತ್ಯವು ಬೌದ್ಧಕರಿಗೆ ಆಧಾರವೂ ಹೌದು, ಪರಿಣಾಮವೂ ಹೌದು. ನಮ್ಮ ಪ್ರಧಾನ ಬೌದ್ಧಿಕ ಜಾಗ್ರತ್ತಿಯ ಸಂಗಡವೇ ಹುಲುಸಾದ ಹೊಸ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಸೃಷ್ಟಿಯಾಯಿತು. ಮಹಾ ವಿಚಾರಗಳು ಶ್ರೇಷ್ಠ ಸಾಹಿತ್ಯಕ್ಕೆ ಪ್ರಚೋದನೆ ಕೊಡುತ್ತವೆ. ಆ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಹಬ್ಬಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಈ ಸಾಹಿತ್ಯ ಸಾಧನವೂ ಆಗುತ್ತದೆ.

ಹೊಸ ಬೌದ್ಧ ವಾತಾವರಣವನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸುವಲ್ಲಿ ಸಾಹಿತ್ಯಗಳು ಚಿಂತಕರಾಗಿಯೂ ಕಲಾವಿವರಾಗಿಯೂ ಪಾತ್ರವಹಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಬಂದದ್ದು ಬಂದಿದ್ದ ಯನ್ನು ಮುಟ್ಟಿದರೆ ಬದಲಾವಣೆಗಳು ಬಿರುಸಾಗಿ ಸಾಧ್ಯ. ನಮ್ಮೆನ ದೃಷ್ಟಿಯ, ನಮಿನ ಬೌದ್ಧ ಮಹಿತ್ಯದ ಸಾಹಿತ್ಯ ಭಾರತವ ಅನೇಕ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಇಂದು ಸೃಷ್ಟಿಯಾಗುತ್ತಿದೆ. ಆದರೆ ಅದನ್ನು ಜನ ಸ್ವೀಕರಿಸುವುದು ಸಾಖಾಶಾಸನಗುತ್ತಿದೆ. ಬಂದಿದ್ದ ಯಂತ ಮಾತ್ರ ಸ್ವರ್ಥಸಲು ಬರುವ ವಿಚಾರಗಳ ಕಡೆ ಜನರನ್ನು ಸೇಳಿಯುವ ಕೆಲಸ ವನ್ನೂ ಇಂದು ಸಾಹಿತ್ಯ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ.

೩

ಬತ್ತಲೆ : ಮಂತ್ರದಲ್ಲಿ, ವಾಟಿದಲ್ಲಿ, ಭಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ

ಬತ್ತಲೆ ಸೇವೆಯ ವಿಷಯ ಈಗ ಅಂತ್ಸ್ಲ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆ ಉಂಟಾಗುವುದು ವ ಪ್ರಶ್ನೆಯಾಗಿಬಿಟ್ಟಿದೆ. ಚೀವರ್ಗುತ್ತಿಯಲ್ಲಿ ವರ್ಣಣಾಂಶದಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವ ಈ ವಿಧಿ ದಲಿತರ ಪ್ರಶ್ನೆಯೇ ಎನ್ನೆ ತಳಕಾಖಿವಿಧಿ ರಷ್ಯವರಿಂದ ಆದರ ಉದ್ದೇಶಕ್ಕಾಗಿ ಶಕ್ತಿ ಹೆಚ್ಚಿಗಿದೆ. ಬತ್ತಲೆ ಸೇವೆ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವುದು ಚಂದ್ರಗುತ್ತಿಯಲ್ಲಿ ವಾತ್ರವಲ್ಲ. ಕನಾಂಟಿಕದಲ್ಲೇ ಹೇಳಬೇಕಾದರೆ ನಿಜಾಂ ಕನಾಂಟಿಕದ ಒಂದೆರಡು ಕಡೆ ಇಂಥ ವಾಸ್ತಿಕ ಸೇವೆ ಈಗಲೂ ನಡೆಯುತ್ತಿದೆಯೆಂದು ಈಳಿಬಿರುತ್ತದೆ. ನಿಜಾವಾರ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಅವು ಸರಕಾರದ ಘರ್ಮಾನ್ ಮೂಲಕ ಹತ್ತಿಕ್ಕಳ್ಳಿತ್ತಿಂದೂ ಹೃದರಾ ಬಾದಿನ ಬಿಂಗಿಯು ನಾತರ ಬತ್ತಲೆ ಸೇವೆ ಪ್ರಾರ್ಥಿತ್ವಾಂಶಗೂಡಿತ್ತೆಂದೂ ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ. ಒಂದು ಜನಾಂಗದ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಹಿಡಿಮಾಡಿಂಡ ವಿಧಿಗಳ ಆರಂಭಣ ಶಕ್ತಿ ಎಷ್ಟು ಪ್ರಪಂಚಾಗ್ರಹಿತುದೆಯು ಇದು ತೋರಿಸುತ್ತದೆ. ಬತ್ತಲೆ ಸೇವೆಯು ಒಂದು ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯವಾದಿ ಆವನ್ನು ಒಪ್ಪಿಸುವವರು ಈವಲ ಹೊಗಸರು ಆಧಿಕಾರಿಗಾಡಿ ಮಾರ್ಗದರ್ಶಕರು—ಆದೂ ಶಿಂಕ್ರಾತಿವಾಗಿ ಆವನ್ನು ಆಚರಿಸುವುದು. ಅದನ್ನು ಹತ್ತಿಕ್ಕಳೇಕು ಎನ್ನುವಾಗ ಮತ್ತೇಂನನ್ನಲ್ಲಿವಿನ್ನರೂ ಈ ಹತ್ತಿಕ್ಕಳೇ ಹೊತ್ತುವರು ಶಿಂಕ್ರಾತಿ ನಿಷ್ಪತ್ತಿ ಭಾವವಿಂದ ಆವನ್ನು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸುತ್ತಾರುವಿ ಅಂಶವನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಿದ್ದರೂ ಗುತ್ತಿದೆ. ಯಾಕಾರರೆ, ದಾಖಲಾದಿಂದಿಂದ ಇದ್ದಿಂದೇ ಆದರೆ ಶ್ರೀ-ಪ್ರರೂಪ ಏಂಶರಾದ ಈ ಸಾಮಾಂತಿಕ ಸೇವೆಯು ಸುಧರ್ಷದಲ್ಲಿ ಹೊಗಸರಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಿದಿದ್ದರೂ ಗಂಡಸರಲ್ಲಿ ಶಾಮಾಂತಿಕ ಮನುಷ್ಯಕೊಳ್ಳುವುದು ಸಾಫ್ತ್ವಾಂಗಳಾರದು. ಈ ಸೇವೆ ಅನ್ನಗೆ ಹೋಗುವ ಪ್ರೇಕ್ಷಕರಿಗೆ ಒಂದು ವಿಕೃತ ಕುತ್ತಾಕಳಂಬಾಗಿರುಬಹುದು; ಆದರೆ ಹರಡಿ ಹೊತ್ತುವಾಗಿ ಅದು ಪ್ರಾಮಾಣಿಕ ಪ್ರಪತ್ತಿಯೇ ಸ್ವೀ.

ನಗ್ನ ವಿಧಿಬಳಿ ವಾನವ ಮನಸ್ಸಿನ ಅನೇಕ ಭಾವನೆಗಳು ಕೆಲಸ ವಾಡಿತ್ತುವೆ. “ವಾನ ಮನಷ್ಯಕೊಳ್ಳುವ” ವಾನವ ಸಂಪ್ರದಾಯಾದಲ್ಲೇ ಬಹಳ ವ್ಯಾಪಿತ್ತಿಗಿನೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ, ಆಧಿಕದ ಕೆಲ ಜನಾಂಗಗಳಲ್ಲಿ ಹಣ್ಣ ಮಾದುವೆಯಾಗುವ ಎರಿಗೆ

ಮಾತ್ರ ಮಾನ ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡಿರಬೇಕಲ್ಲದೆ ಆ ಮೇಲೆ ಅವಳು ಬತ್ತಲೆಯಾಗಿರುತ್ತಿರುತ್ತಿದ್ದರೂ ಮಾನ ಮುಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳುವ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಅತಿ ಪೂರ್ಚಿನವಾದದ್ದು ಉಪನ್ಯಾಸ ಮೇಲೆ ಮಾತ್ರ ಒಂದಷ್ಟು ಹಳ್ಳಿ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡಿರುವುದು. ಅಂದಮಾನ್ ನಿಕೋಟಿನ್ ಬಾರ್ ದ್ವೀಪಗಳ ಒಂಗಳಿಗೆ ಜನಾಂಗದಲ್ಲಿ ಇಂದಿಗೂ ಅವರ ಉದಾಹರಣೆ ಸಿಗುತ್ತದೆ. ಅದರ ನಂತರದ್ದು ಸೊಂಟದ ಸುತ್ತು ಮಾತ್ರ ತೊಷ್ಟಲು ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುವುದು. ತಂದ್ರಗುತ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಮನುಷ್ಯನ ಅತಿ ಪೂರ್ಚಿನವಾದ ಬತ್ತಲೆ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಹೇಗೋ ಹಾಗೆ ಅದರ ಮುಂದಿನ ಅವಕ್ಷಿಯಾದ ಬರೇ ಸೊಷ್ಟು ಉಡುವೆ ಸೇವೆಯಾಗ ನಡೆಯುತ್ತಿದೆಯೆಂಬುದು ಕುಶೂಹಲದ ಸಂಗತಿ. ಅನಂತರದ್ದು ಚಮಾರಂಬರ್ ಶಿವನು ಗಜ ಚಮಾರಂಬರಧಾರಿಯೆಂದು ಪ್ರತೀತಿ. ಬರಹ್ಯಣವಿಗೆ ಉಪನಯನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಜನಿವಾರಕ್ಕೂಂದು |ತುಣಿಕು ಕೃಪಾಳಿಜಿನವನ್ನು ಸುರಿದು ಇಡುವುದು ಆರ್.ಎರ ಚಮಾರಧಾರಿ ಅವಕ್ಷಿಯ ನೆನಪ್ಪು ಕೊಡುತ್ತದೆ. ಅನಂತರದ್ದು ಉಣಿಯು ಬಟ್ಟಿ; ಮುಂದೆ ನಾರಿನ ಮತ್ತು ಹತ್ತಿಯ ಬಟ್ಟಿ.

9

ಸಂಪೂರ್ಣ ಮೈಮುಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳುವುದು ನಾಗರಿಕ ಜನಾಂಗಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಾರಂಭ ಮಾಡ ಮೇಲೆ ಕೂಡ ಬತ್ತಲೆತನದ ಬಗ್ಗೆ ಭಾವನೆಗಳು ಏಕರೂಪವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಪ್ರಾಚೀನ ಗ್ರಂಥ ಮತ್ತು ರೋಮನ್ ಶಿಲ್ಪಗಳಲ್ಲಿ ದೇವತೆಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಪ್ರಸಿದ್ಧ ಮಾನವರನ್ನೂ ನಗ್ಗಾವಾಗಿ ತೋರಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಮಾನವನ ಸಾರ್ಥಕಗಳು ಪರಿಶ್ರಮೆದೂ ಅವೇ ಫರಿಯಾಗಿರಬುದೇ ಪ್ರಶಸ್ತವೆಂದೂ ಅವರ ಭಾವನೆಯಾಗಿತ್ತು. ಗ್ರಂಥ ಓಲಿಂಪಿಕ್ ಕ್ರೀಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ಪರ್ಧಿಗಳಿಲ್ಲರೂ ಬತ್ತಲೆಯಾಗಿಯೇ ಆಡೋಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಈ ಆಟಗಳ ಪ್ರೇಕ್ಷಕ ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಹೆಂಗಸರೂ ಇರುತ್ತಿದ್ದರು; ಅದರಲ್ಲಿ ನಾಡತಕ್ಕದ್ದೇನೂ ಅವರಂಗೆ ತಾಣಿಸುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಮಹಾಭಾರತ ಭಾಗವತ ಪೂರಾಣಗಳ ಕಥೆಗಳಿಂದ ತರುಣೇಯರು ನದೀ ಸರ್ಲಾಹರಗಳಲ್ಲಿ ನಗ್ಗಾವಾಗಿ ಸ್ವಾನ ಮಾಡಬುದು ದೇವ ದಾನವ ಗಂಧರ್ವ ಮಾನವರಲ್ಲಿ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿತ್ತೇಂದು ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕದೇ. ಕೇರಳದಲ್ಲಿ ಈಚೆಗಿನ ವರೆಗೆ ಒಂದೇ ಕೆರೆಯಲ್ಲಿ ಶ್ರೀ-ಪೂರುಷರು ಕೇವಲ ಕೌಟಿಂ ಧಾರಿಗಳಾಗಿ ಸ್ವಾನ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರೆಂದು ಕೇಳಬೇಕು.

జగత్తిన ప్రధాన జనాంగగళల్లి యహాదృరు, మంత్ర అదే సిమెట్కా జనాంగకే సేరిద అరబరు వాత, బత్త, లేయన్న అధవాపెందు ఒగేయుతోరే.

ಇಚ್ಛಿಸಲ್ಪಿ ಬತ್ತಲೆ ನೃತ್ಯಗಳಿಗೆ ವಾದ್ಯಗಳನ್ನು ಬಾರಿಸುವ ಮುಹ್ಯಂ ಗಂಡಜರು ನತ್ಯಕೀರ್ತಿಯಾಗಿ ಬೆಸ್ಸುಹಾಕಿ ಕೂಡುತ್ತಾರಂತೆ. ಪೂರ್ಚಿನ ಪಾರಿಸ್ತುನಡಲ್ಲಿ ಏಜೆತ್ ಗ್ರೇಕ್ ಮತ್ತು ರೋಮನ್ ರಿಗೂ ಜಯಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಯಾಹೂದ್ಯಾರಿಗೂ ಒಂದು ಎಂಬು ಖ್ರಿಷ್ಟಾ ಕಾರಣ ಬತ್ತಲೆತನದ ಬಗ್ಗೆ ಎರಡು ಜನಾಂಗಗಳ್ಲದ್ದ ಭಿನ್ನ ಮನೋವೃತ್ತಿಗಳು ಎಂದು ಜೇಮ್ಸ್ ಏಂಜನರ್ ತಮ್ಮ The Source ಕಾವಂಬರಿಯಾಲ್ಲಿ ಬರೆದಿದ್ದಾರೆ.

ವ್ಯಾದಿಕ ಆಚಾರಶಂಹಿತೆಯಲ್ಲಿ ಸ್ವಂತ ಹೊಡತಿಯನ್ನೇ ಆದರೂ ಬತ್ತಲೆಯಾಗಿ ಸ್ವಾನ ಮಂಡುವಾಗ ನೋಡುವರದಂಬ ಏಧಿ ಇದೆ. ಬತ್ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಹೆಣ್ಣನ್ನು ತಂಡರೆ ಅವನು ಗಂಘನೇ ಸ್ವೀ ಎಬ್ಬೊಮು ನಂಬಿಕೆಯಾಗಿ ಇತ್ತು. ಶರ್ವಿಫ್ ಪ್ರೀಯಾಂದ ಬತ್ತಲೆಯಾಗಿ ಬಾಗಿಗೆ ತಳ್ಳಲ್ಪಟ್ಟ ದೇವಯಾನಿಯನ್ನು ಯಾಯಾತಿ ಎತ್ತಿ ಪೂರು ಮಾಡಿದಾಗ ಅವಳು. “ಸೀನು ನನ್ನನ್ನು ಬತ್ತಲೆಯಾಲ್ಲಿ ಕಂಡದ್ದರಿಂದ ನಿಂನೇ ನನ್ನನ್ನು ಮಾಡಿಕೋ?” ಎಂದೇ ಗಂಟುಬೀಳುತ್ತಾಳಿ. ತದ್ದರುದ್ದಿಂದಾಗಿ ಒಂದೆರವು ಬೃಹತ್ತಾಣ ಪಂಗಡಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಗಂಡನಲ್ಲಿವಾನ ಮುಂದೆ ಕೂಡೆ, ಅವನು ಮನಮೇಯಾಗಿ ಶೋಭನ ಪ್ರಸ್ತುವಾದವನಿದ್ದರೆ, ಹಂಗಕರು ಬತ್ತಲೆಯಾಗಿ ಸ್ವಾನ ಮಾಡಲು ಅಡ್ಡಿಯಿಲ್ಲ ಎಂಬ ರೂಪಿ ಈಕ್ಕೊನ ವರೆಗೆ ಇತ್ತುಂದು ಕೇಳಿದ್ದೇನೆ. ಮೃನರೆಯುದ ಹುಡುಗಿಗೆ “ನಗ್ನಿಕಾ” ಎಂಬ ಹೆಸರು ಸಂಕ್ಷಿತದಲ್ಲಿರಿಷ್ಟುದು ಅಥವಾ ಪೂರ್ಣವಾಗಿದೆ.

೨

ತಾಂತ್ರಿಕ ಮತ್ತು ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಆಚರಣೆಗಳಲ್ಲಿ ನಗ್ನತ್ವ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಸ್ತರಗಳಲ್ಲಿ ವರ್ತಿಸುತ್ತು ಬಂದಿದೆ. ಆತ್ಮಂತ ಉಚ್ಚ ಸ್ತರದಲ್ಲಿ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ನಗ್ನತ್ವ ಸ್ಥಿಲ್ಲಿತ್ತದೆ. ಸುಧನೆಯ ಕುತ್ತತುವಿಗೆಂದ ಧಿರರು ಅವಧಾರ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಶಾಖಿನವನ್ನು ಕೂಡ ತೊರೆದು ಅರಣ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಸಂಚಯಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ವಕ್ಕಾಯಾಗಮೇಬುದು ಪ್ರಪಂಚದ ಸರ್ವಶಂಗವನ್ನು ತ್ಯಾಜಿಸುವುದಕ್ಕಿ ಸುಕ್ಕಿತವಾಗಿತ್ತು. ಈವನು ಸ್ವತಃ ದಿಗಂಬರ ನಾಗಿದ್ದು. ದಿಗುಬರತ್ವ ಪುರುಷನಲ್ಲಿ ಇಂದಿಖಾಸಿಗ್ರಹದ ಪೂರ್ವಪ್ರಯಾಗಿತ್ತು. ಶಿವನ ಭಿಕ್ಷಾಪಿನ ಮಾತ್ರಾಯಾಗಿ ಬತ್ತಲೆಯೇ ಆಗಿತ್ತು. ಜ್ಯೇಂಜರಲ್ಲಿ ದಿಗಂಬರತ್ವ ಒಂದು ಅವಶ್ಯ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿದೆ. ವಕ್ಕಾಯಾಗಿ ಅಹಂಕಾರದ ಗುರುತ್ವಾಂಶ ನಾಥ ತಾಕೂರರು “ಮಾಲಿನ ವಕ್ಕಾ ಭೇದತೇ ಹಬೇ ! ಆಮಾರ್ ಮಾಲಿನ

ಅಹುಂಕಾರ” ಎಂದು ಗೀತಾಂಸಲಿಯು ಒಂದು ಹಾಡಿನಲ್ಲಿ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ, (ಮಾಲಿನ ವಕ್ತ್ವ ಬಿಡಲಿಕ್ಕೋ ಬೇಕು ! ನನ್ನ ವಾಲಿನ ಅಹಂಕಾರ) ಆದರೆ ಸಂಗ ಪರಿತ್ಯಾಗದ ಪರಾಕಾಂಪ್ಯೇಯಾನ್ನು ಅಪೇಕ್ಷಿಸಿದ ಜ್ಯೇಷಣರು ಕೂಡ, ಸ್ತ್ರೀಯರಿಗೆ ಸಂನ್ಯಾಸವಿತ್ತರೂ ಆವಂಗಿ ದೀರುಂಪಡ್ವಾವನ್ನು ಅನುಮತಿಸಲಿಲ್ಲ. ಆದರೂ ಹನ್ನೆರಡನೇ ಶತಮಾನದ ಅಕ್ಷಮಾಹಾದೇವಿ ವೃರಾಗು ತಾಳಿ ಚೈನ್ಯಮಾಲ್ಯಿಕಾಂಸಾನನ್ನಿಂದ ಸಂಪೂರ್ಣ ಶರಣಾಗತಿ ಇಂಗಿ ತನ್ನ ಮೊಬುದೇನೂ ಇಲ್ಲವೇ ಮು ದಿಗುಂಪರಿಯಾಗಿ ನಿಶ್ಚಂಕೆಯುಂದ ಸಂಚರಿಸಿದಳು.

ಮಾಹಾಚಾರ ಸಾಧನೆಯಾಲ್ಲಿ ಬತ್ತಲೆ ಪ್ರಥಾನವಾಗಿತ್ತು, ಸಾಧಕನಿಗೆ ಒಂದು ಮಟ್ಟವಾಲ್ಲಿ ಪೂರ್ಯಪ್ರಬುದ್ಧಿಖಾದ ಬತ್ತಲೆ ತರುಣೆಯನ್ನು ತೊಡೆಯು ಮೇಲೆ ರಿಸಿಕೊಂಡು ಧಾರ್ಮಾರೂಢಾಗಲು ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳಲಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ರಾಮಕೃಷ್ಣ ಪರಮಾ ಹಂಸರು ಇಂಥ ದಿವ್ಯದಿಂದ ಪ್ರಪ್ರಫಮು ಪ್ರಯಾತ್ತದಲ್ಲಿಯೇ ಉತ್ತೀರ್ಣರಾದರೆಂದು ಓದುತ್ತೇವೆ. ಸಾಧನೆಯು ಪರ್ಯಾವಸಾನದಲ್ಲಿ ಅವರು ದಕ್ಷಿಣಾಶ್ವರ ದೇವಾಲಯದಲ್ಲಿ ಬಹಿರಂಗವಾಗಿ ಹೊಡಿತ್ತೀ ಪ್ರಜೆ ಮಾಡಿ ಪ್ರತೀರ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡಿದರು. ಹೊಡಿತ್ತೀ ಪ್ರಜೆಯಾಲ್ಲಿ ಹದಿನಾರು ವರ್ಷದ ನಗ್ನ ತರುಣೆಯನ್ನು ಹೀರದಲ್ಲಿ ಕೂಡಿಸಿ ಜಗನ್ನಾತೆಯನ್ನು ಅವಳಲ್ಲಿ ಅಧಿಷ್ಠಾಪಿಸಿ ಆರಾಧಿಸಬೇಕು.

೪

ಮಂತ್ರ ತಾಂತ್ರಿಕ ಆಚರಣೆಗಳಲ್ಲಿ ಬತ್ತಲೆತನ ಒಂದು ಮುಖ್ಯ ಅಂಶವಾಗಿ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿಲ್ಲ ಈಚೆಗಿನ ವರೆಗೆ ಗ್ರಹಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿತ್ತು. ಬತ್ತಲೆತನದಿಂದ ಮೇಲೆದ್ದು ಬಟ್ಟೆಯನ್ನು ಶ್ವೇತರಿಸಿದ ಮನುಷ್ಯ ಈ ಮಂಜಿಕೆ ಕೊಳ್ಳುವಿಕೆಯ ವಿರುದ್ಧ ಒಂದು ಮೂರಾಸಿಕ ಶುಕ್ರಯನ್ನು ಶುಳಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದಾನೆ. ಬಟ್ಟೆಗೆ ಮೈಲಿಗೆ ಅಂಟು ತ್ತದೆ. ಗುದಾಕರಣೆಗೆ ಶಿವಭಕ್ತರ ಬಟ್ಟೆಯನ್ನು ವಂಡಿ ಮಾಡಿ ಒಬ್ಬು ವಾಗ ಶ್ಯೇಮೆತರರು ಮಂಟ್ಟಿದರೆ ಅವರನ್ನು ಹೊಡೆದು ಹಾಕುವುದಾಗಿ ವಂಡಿವಾಳ ಮೂಡೆಯ್ಯು ಪ್ರತಿಜ್ಞೆ ಮಾಡಿದ್ದೆ. ಮೈಲಿಗೆ ಅಂಟಿದ ಮೇಲೆ ಆ ಬಟ್ಟೆಯಾಲ್ಲಿ ಮಾಡಿದ ಆರಂಧನೆ ಘಳ ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಮೈಲಿಗೆಯ ಭಯಾವಿಲ್ಲದಂತೆ ವಿವಕ್ಷಾ ವಾಗಿರುವುದೇ ಲೇಸು. ಹೀಗೆ ಅಕಸ್ಮಾತ್ತಾಗಿ ಉಟ್ಟಿ ಬಟ್ಟೆ ಮೈಲಿಗೆಯಾದರೆ, ಮಂಡಿಯಾಲ್ಲಿ ಮಾಡಬೇಕಾದ ಕೆಲಸವನ್ನು (ಯಾರೂ ನೋಡದಂತೆ ಅನ್ನ) “ಬಿಟ್ಟ ಮಂಡಿ”ಯಾಲ್ಲಿ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಹೆಂಗಸರೂ ನನಗೆ ಗೊತ್ತು.

ಅಥವಾ ಒಂದು ಅನುಷ್ಠಾನದಲ್ಲಿ ಉಪಯೋಗಿದ ಬಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ 'ಇನ್ನೊಂದನ್ನು ಅಹರಿಸುವುದು ನಿಷಿವ್ರ—ಎಂಬ ಒಂದು ವಿಚಾರಫೂ ಇದರೆಂದು ಎನ್. ಎಂ. ಪೀನ್ನರ್ ಬರೆಯುತ್ತಾನೆ. ಈ ನಿಷೇಧವಿಂದ ಮುಕ್ತವಾಗಲೆಂದು ಬತ್ತಲ್ಲಿ ಅನುಷ್ಠಾನದ ಸಂಪ್ರದಾಯ ಬೆಳೆದಿರಬಹುದೆಂದೂ ಆತ ತನ್ನ The Ocean of Story ಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿತ್ತಾನೆ.

ಮಂತ್ರ-ಮಾಟದಂಥ 'ಅಲೋಕ' ಆಚರಣೆಲ್ಲಿ ಅಲೋಕವಾದ ೧೯ಯೀ ರ್ಯಾಕ್ತ ಎನ್ನುವ ತಿಳಿವಳಿಕೆಯೂ ಇತ್ತು. ನಗ್ನತ್ವ ಒಂದು ಅಲೋಕ ಅವಸ್ಥೆಯೇ ಅಲ್ಲವೇ ? ನಗ್ನತ್ವಕ್ಕೆ ಭೂತ ಪ್ರೇತ ಷಿಶಾಚಿಗಳನ್ನು ಒಲಿಸುವ, ಹಡರಿಸಬವ ಶಕ್ತಿ ಇದರೆಂಬ ನಂಬಿಕೆ ಇತ್ತು; ಬತ್ತಲ್ಲಿ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಮಾಡಿದ ಅನುಷ್ಠಾನಕ್ಕೆ ಅಪಾರ ಬಲ ಬರುತ್ತದೆ. ಜೈವಧ ನಿರ್ವಾಣವಿಂದ ಭೂತ ವರೀಕರಣದ ವರೆಗೆ ಆನೇಕ ಕ್ಷೀಂತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಪುಱಿಃನ ಮತ್ತು ಮಧ್ಯರ್ಯಾಗಿಃನ ಮನುಷ್ಯ ದಿಗಂಬರತ್ವವನ್ನು ಬಳಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾನೆ.

ನಾನು ಚಿಕ್ಕಂದಿನಲ್ಲಿ ಕೇಳಿದ ಪ್ರಕಾರ ಕೆಲವು ಗಿಡಮೂಲಿಕೆಗಳನ್ನು ಬೆಳಗಿನ ಜ್ಞಾವ ನಗ್ನಾವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಸಂಗ್ರಹಿಸಿ ಅಪ್ಪಣಿ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಬಹುದು. ಉದಾ ಹರಣೆಗೆ ಒಂದೆಲ್ಲಿಗ ಅಥವಾ ತೇವಃರೆ (ಉರಗೆ) ಯೆಂಬ ಸಸ್ಯವನ್ನು ಸೂರ್ಯೋದಯಕ್ಕೆ ಮುಂಚೆ ನಗ್ನಾವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಕ್ಷೇತ್ರಾಲ್ಲಿ ಪೂಃಷ್ಟಿದೆ ಬಾಲ್ಯಂದಲೇ ಪೂರಣಗಳ ಕಾಗೆ ಇರ ದಿವಸಗಳ ವರೆಗೆ ಮೆದ್ದರೆ ಸಿದ್ಧಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ಸ್ತುತಾನ ಕಾಣ್ಯ ವರೀಕರಣಕ್ಕಾಗಿ, ಅಮಾವಾಸ್ಯೆಯ ವಾಧ್ಯರಾತ್ರಿಯಾಲ್ಲಿ ಬತ್ತಲ್ಲಿಯಾಗಿ ಸ್ತುತಾನಕ್ಕೆ ಹೋಗಬೇಕು. ರಾತ್ರಿ, ನಿಜರನ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಒಂಟಿಯಾಗಿ ದಾರಿ ನಡೆಯಬವ ಪ್ರಸಂಗ ಬಂದಲ್ಲಿ ಹೆಣ್ಣು ಷಿಶಾಚಿಯಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದರೆ ಉಪ್ಪಿ ಬಟ್ಟೆಯನ್ನು ಕಡಚಿತೆಗೆ ಸುತ್ತಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು; ಯಾಕಂದರೆ, ಷಿಶಾಚಿಗಳಿಗೆ ಯಾಡೋ ಏನೋ ಬತ್ತಲ್ಲಿ ಮುಂದರೆ ಭಯಃ ! ಕೆಲ ಆತಿಮಾನುಷ ಜೀವಿಗಳನ್ನು ಬತ್ತಲ್ಲಿಯಾಗಿಯೇ ಚಿತ್ರಿಸುವುದು ಶಿಲ್ಪ ಸಂಪ್ರದಾಯ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ, ಸೂಂಚಿ ಸೂಪದಲ್ಲಿ ಸುಂದರಿಯಾದ ಯಾಕ್ಷಿಣಿಯನ್ನು ಬತ್ತಲ್ಲಿಯಾಗಿ ಕಿತ್ತಿದೆ, ನಾಗಾಜುಫವಕೊಂಡದ ಶಿಲ್ಪಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಇಂಥ ನಿರ್ವಾಣ ಸುಂದರಿಯನ್ನಿರುತ್ತಾರೆ. ಲಕ್ಷ್ಮಾಗೌರಿ ವೈದಲಾದ ಮಾತ್ರ ದೇವತೆಗಳ ಏಗುಹಣ್ಣು ಬತ್ತಲ್ಲಿಯಾಗಿರುತ್ತವೆ. ಚಂದ್ರಗುತ್ತಿಯ ಮಾತರಿಯೂ ಹೀಗೆ ಇದ್ದಾ ಕೋ ಏನೋ.

ನ್ಯೆಸರ್‌ಕ ಶತ್ತಗಳನ್ನು ಹೇದರಿಸಿ ನಮಗನುಕೂಲವಾಗಿ ವರ್ತಿಸುವಂತೆ ಮಾಡಲು ಬತ್ತಲೀತನದ—ಅದೂ ಹೆಂಗಸರ ನಿರ್ವಹಣ್ಣ ಅವಸ್ಥೆಯ—ಪ್ರಯೋಗ ಜಗದ್ವಾರ್ಪಿತಾದ ಉಪಾಯವಾಗಿದೆ. ಏಶೇಷವಾಗಿ ಬರಗಾಲೆ ಒದ್ದಲ್ಲಿ ದೇವತೆಗಳನ್ನು ನಾಚಿಸಿ ಮಳೆ ಕೊಡುವಂತೆ ಮಾಡಲು ಬತ್ತಲೀ ಹೆಂಗಸರು ಉಪಯೋಗ ಬಿಂಳಿತಾರೆ. ಮಾನವಶಾಸ್ತ್ರದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮಹಾ ಆಧಾರ ಗ್ರಂಥವಾದ ಫ್ರೆಜರನ್ “ಗೋಲ್ಡ್‌ನ್ ಬೋ” ಗ್ರಂಥದಲ್ಲಿ ಇಂಥ ಅಸಮ್ಯಾ ಉದಾಹರಣೆಗಳು ದೂರದೂ ತ್ವರೆ. ಕ್ಷೇತ್ರ ಧರ್ಮಕ್ಕೆ ಪರಿವರ್ತಿತವಾದ ಮೇಲೂ ಯುರೋಪಿನಲ್ಲಿ ಇಂಥ ವಿಧಿಗಳು ಜರಗುತ್ತಿದ್ದವು. ಈ ಶತಮಾನದ ಆರಂಭದ ವರೆಗೂ ರಂಮೇನಿಯಾದಲ್ಲಿ ಬರಗಾಲ ಬಿಧ್ಯಾರೆ ಹಾಡುಗಿಯಾರೂ ಪ್ರಬುಧ್ಯಾ ಹೆಂಗಸರೂ ರಾತ್ರಿ ಬತ್ತಲೀಯಾಗಿ ಹಳ್ಳಿಯ ಗಡಿ ಪ್ರದೇಶಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಒಂದೊಂದು ತಂಬಿಗೆ ನೀರನ್ನು ಸೆಲಕ್ಕೆ ಚೆಲ್ಲಿತ್ತಿದ್ದರು. ರಾತ್ರಿಯದಲ್ಲಿ ಮಳೆ ಬರಿಷಃವುವಕ್ಕೂ ಬತ್ತಲೀ ಹೆಂಗಸರು ಹಳ್ಳಿಯ ಸುತ್ತ ರಂಟಿ ಹೊಡೆಯುವುದಿತ್ತು.

ಭಾರತದಲ್ಲಿ-ಅದೂ ಗುಡ್ಡಗಾಡು ಜನಾಂಗಗಳ ನೆಲೆ ನಾಡಃಗಳಲ್ಲಿ, ಇಂಥ ನಗ್ನ ವಿಧಿಗಳು ಧಾರಾಳವಾಗಿವೆ. ಏಂಜಿನಿಯರ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಱಿರ್ಎಂ ರಲ್ಲಿ ದೀಘ್ರ್ಯಾ ಅನಾಪೃಷ್ಟಿಯ ನಂತರ ರಾತ್ರಿಯ ಎರಡನೇ ಜಾವದಲ್ಲಿ ಮೂವರು ಹೆಂಗಸರನ್ನು ವಿವಕ್ಷರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿ ಇಬ್ಬರನ್ನು ಎತ್ತಾಗಳಿಂತೆ ನೊಗಕ್ಕೆ ಕಟ್ಟಿ ಮೂರನೆಯಾವಣಂದ ಉಳಿವ ಸಾಂಕೇತಿಕ ಕ್ರಿಯೆ ಮಾಡಿಸಿದ ಮೇಲೆ (ಆ ವರೆಗೆ ಗಂಡಸರಿಗೆ ಅಲ್ಲಿ ಪ್ರವೇಶ ನಿಷಿದ್ಧವಾಗಿತ್ತು.) ಪಟೇಲ್ ಶಾಸುಭೋಗರು ಒಂದು ಹೊಲದಲ್ಲಿ ಒಂದೊಂದು ಹಿಡಿ ಧಾನ್ಯವನ್ನು ಚೆಲ್ಲಿತ್ತಿದ್ದರಂತೆ. ಆ ಮೇಲೆ ತಾನೇ ಬತ್ತಲೀ ಹೆಂಗಸರು ಬಟ್ಟಿ ಧರಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಮಣಿಪುರದ ಮೇಧಿ ಜನಗಳಲ್ಲಿ, ಮಳೆ ಬಾರದಿದ್ದರೆ, ರಾಜನ ಮುಂದಃಳ್ಳನದಲ್ಲಿ ಅವನೂ ಸೇರಿ ಗಂಡಸರೆಲ್ಲ ಬತ್ತಲೀಯಾಗಿ ಒಬ್ಬರನ್ನೂ ಬ್ಬರು ಅವಾಚ್ಯವಾಗಿ ಬಯ್ಯಾತ್ತ ಗಲ್ಲಿ ಗಲ್ಲಿ ತಿರುಗುವುದೂ ಹೆಂಗಸರು (ಇರುಳಲ್ಲಿ) ಬತ್ತಲೀಯಾಗಿ ಒಂದು ಒನಕೆಯನ್ನು ಒಯ್ಯಾನ್ನ ನದಿಯಲ್ಲಿ ಚೆಲ್ಲಿಕೊಡುವುದೂ ಇತ್ತು. ಬಂಗಾಲದ ಪೂರ್ವ ಗಡಿಯಲ್ಲಿರುವ ರಾಗಪುರದಲ್ಲಿ ಬರಗಾಲ ಬಿದ್ದಾಗ ಬತ್ತಲೀ ಹೆಂಗಸರು ರಾತ್ರಿ ಬಾಲೇ ಗಿಡವನ್ನು ಹಾಡುಂ ದೇವನ ಪ್ರೀತ್ಯಧ್ರವಾಗಿ ನಟ್ಟಿ ಅದರ ಸುತ್ತ ಆಶ್ಲೀಲ ಹಾಡುಗಳನ್ನು ಹಾಡುತ್ತ ಕುಣಿಯುತ್ತಿದ್ದರೆಂದು ಸರ್ ಜಾಜ್ರ್ ಗ್ರಿಯರ್ ಸನ್ ಬರಿಯುತ್ತಾನೆ. ಈ ದೇವತೆ ಆಸ್ಟ್ರಿಕ್ ಜನಾಂಗದವನು.

ಪ್ರತ್ರಕಾವಿಃನಿಯಃರಾದ ಬಂಜೀಯಃರಿಗಾಗಿ ಇಡ ಅನೇಕ ನಗ್ನ ವಿಧಿಗಳು ನಿಗವಿತವಾಗಿವ್ಯಾಪ್ತಃ. ಪಂಚಾಬದಲ್ಲಿ ದಿಃಪಾವಳಿ ಪೇಠಿ ಮಂಗಳ ಅಥವಾ ರಷಿವಾರೆ ಬಾವಿಯಲ್ಲಿ ಅರಳಿಂ ಮರವ ಬುದವಲ್ಲಿ ಬತ್ತಲೆಯಾಗಿ ಏಿಯುವಂತೆ ವೊಡಿಸಿ ಉತ್ತರ ಮಂತ್ರವಾದಿಯ ಸಹಾಯದಿಂದ "ಬೋಕಫೂಣಾಂ" ಎಂಬ ಷಣ್ಣಿಯನ್ನು ಬಂಜೀಯರಿಂದ ವೊಽಿಸಲಾಗುತ್ತತ್ವ. ಅಥವಾ ಬಂಜೀಯಃರನ್ನು ರಾತ್ರಿ ಹೊತ್ತು ಬತ್ತಲೆಯಾಗಿ ನಾಲ್ಕು ರಕ್ತೈ ಕೊಡುವಲ್ಲಿ ಆಲ, ಆರಳಿ, ವಾಷಾ, ಅತ್ತಿ, ಶಿವಿಷ ಎಂಬ ಪಂಚ ವಂಹಾವೃತ್ತಿಗಳ ತಾರುಗಳ ಹಾಸನ ಮೇಲೆ ಕೂರಿಸಿ ಏನು ಬಾವಿಗಳ ನೀರು ತಂದು ತೂತು ತಂಬಿಗೆಗಳಿಂದ ಈ ನೀರನ ಧಾರಿಗಳನ್ನು ಆವರ ಮೇಲೆ ಅಭಿಷೇಕ ವೊಡಲಾಗುತ್ತತ್ವ. ನೀರು ಏಯಃಂಪಳ್ಳಿಯಃ !

ಗುಣವಾಗವ ರೋಗಗಳ ನಿವೃತ್ತಿಗೂ ಬತ್ತಲೆ ವಿಧಿಗಳಿಂದ್ದಿಂದ್ವ. ಕಥಾಸರಿತಾಗಿರದ ಒಂದು ಕಥೆಯಲ್ಲಿ ಷಿಶಾಚೋಪದ್ರವದಿಂದ ಬಂದ ರೋಗದ ನಿವೃತ್ತಿಗಾಗಿ, ನಿತ್ಯ ಬೆಳಗಿನ ಜಾವ ಒಂದು ಬೋಗಸೇ ಆಕ್ಷಯನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸಿ ಡಯ್ಯು ನಾಲ್ಕು ದಾರಿ ಕೂಡಿವಲ್ಲಿ ಚೆಲ್ಲಿಯೇಕಂದು ರೋಗಿಗೆ ಸಲಹೆ ಕೂಡಲಾಗಿದೆ. ಹನುಮಂತನ ಕುಲ ದವರೆಂದು ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುವ ಉರಾಂವ್ಯಾಸ ಜನಾಂಗದವರಲ್ಲಿ, ಸಂಗ್ರಹ ಮೇಲೆ ಸೂಣಿಗಳ ಬಾಧೆಯ ನಿವೃತ್ತಿಗಾಗಿ ಒಂದು ನಗ್ನ ವಿಧಿಯಿದೆ. ಉರಿನ ಶರುಣಾರ್ಲಿ ಬತ್ತಲೆಯಾಗಿ ಆಮೇಲೆ ಭಕ್ತಿದ ಹುಲ್ಲು ಶುತ್ತಿಕೊಂಡು ಮನೆಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಬುಕ್ಕೆ ಬೇಡಬೇಕು!

೫

ಅಧ್ಯಾತ್ಮಿಕವಾಗಿ, ಬತ್ತಲೆಯಾಗಃಪುದು ಸರ್ವಸಂಗ ಪರಿತ್ಯಾಗದ ದೋತ್ತರೆ ವಾಗಿದ್ದರೆ ಸಾಮಾಜಿಕ ಮತ್ತು ಧಾರ್ಮಿಕವಾಗಿ ಅದು ಶರ್ವಾಗತಿ ಮತ್ತು ಸರ್ವಪರ್ವತಾ ಭಾವದ ಸರ್ಕೇತವಾಗಿದೆ. ಸೂಂಟದ ಮೇಲೆ ಬರಿ ಮೈಯಲ್ಲಿರುವುದು ದೇವಾಲಯ ಗಳಲ್ಲಿ ಗುಡಿಕೆಗಳಿಗೆ ಅನೇಕ ಕಡೆ ಅವಶ್ಯ ನಿಯಮವಾಗಿದೆ. ಇದು ಹೀಂದುಗಳ್ಲಿ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಮುಸ್ಲಿಮರಲ್ಲಿಯೂ ಇದೆ. ದೇಶಾದ ಕಾಬಾ ದೇವಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಪ್ರದಕ್ಷಿಣ ವಾರವಾಗ ಸೂಂಟದ ಮೇಲೆ ಬರಿ ಮೈಯಲ್ಲಿರಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ ರಾಬಿತ್ ಸನ್ ಸಿತ್ ಹೇಳಿದ್ದಾನೆ. ಹಿರಿಯರ ಮುಂದ ಮೈ ಮುಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳಿದರು ಪುದು ಬಾರಷ್ಟಾರಲ್ಲಿ ಒಂದು ಶಿಷ್ಯಾಚಾರವಾಗಿತ್ತು.

ಸಾಮಾಜಿಕ ಅಂತಸ್ತಿಗೂ ಬರಿ ಮೈಗೂ ಸಂಬಂಧಿಸಿದೆ. ಕೇರಳದ ನಾಯಕರ ಹಂಗಸರಿಗೆ ಹಿರಿಯರ ಮುಂದೆ ಎದೆ ಮುಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಂಬ ವಿಧಿಯಾತ್ಮಃ ಆದರೆ

ఎందుకు వస్తుపహరణ నడేయుత్తు. ఒచ్చర
మీలే ఇన్నొబ్బర అఖిలారద షూట్ క్వార్ట్ వెన్నె శూచిస్తువువరొక్కి ఈ పద్ధతి
ఇద్దంత కాణుక్కద. ప్రాచింన కాలదల్లి నమ్మ దేశదల్లంతూ గులామారిగే
—గండే ఇరలి. హెస్ట్ ఇరలి—వస్తు లిఫేధిత్తేంటువక్కు హరప్ప నాగరి
కతేయ అవతేష్టాశల్లిః పురుషోఽసు సిగుత్తువే. అనూతరవ కాలచల్లియూ
అరమనేగళ దుఖయఃరు కనిష్ఠ మానద వస్తు ధరిసుత్తిద్దరు. దౌర్ఘాదియ,
వస్తుపహరణద సమాధినేగళల్లి ఇదూ ఒందు అంతమాగిరచేకు. పణదల్లి
సోఃతద్దరించ దుసియూదవళిగే షూట్ బట్టీ శల్లదు ఆదల్లదే అవశ
గుండువిరన్న అవమానిశువ ఉన్నేశమా ఇత్తు. కనాటటకద శాసనగళల్లి
కుతూహలకరచావ ఒందుత ఇవ. ఒందూరినవరు ఇన్నొందర మీలే
దాళ వ్యాధివాగ గేద్ద వరు సోఃత ఉఱిన హంగశర “ఉడేయుచిఫ”
కొండోయుత్తిద్దరు. అదు ఉన్న గంషసర గండస్తనక్కే సమాలాగిరు

ತ್ರಿಖ್ಯ. ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಸೇರಿತು ಮೂರ್ಭೀ ಹೋದವರ ಬಟ್ಟಿ ಬಚ್ಚಿಕೊಡೊಯಾಗಿ
ಷುದ್ಧಾ ಒಂದು ಅವಶಾನ ಸಾಧನವಾಗಿರಿತ್ತಿತ್ತು.

ಕೊನೆಯುದಾಗಿ, ಬತ್ತಲೆಯುಂಬಿದು ಭಕ್ತಿ. ಶರಣಾಗತಿ, ಸಮರ್ಪಣಾವದ
ಪರಾಕಾಷ್ಟೇಯಾಗಿದೆ. "ಮಾನ" ಎಂಬ ಶब್ದಕ್ಕೆ ಮುಖ್ಯಾದೆ, ಗೌರವ ಎಂದಲ್ಲದೆ
ಅಹಂಕಾರವೆಂದೂ ಗುಪ್ತಾಗೆವೆಂದೂ ಅಧಿಗಳಿವೆ. ("ಮಾನ ಮಾಂಚ್ಚಿಷ್ಟು"
ಎಂಬ ಪ್ರಯೋಜನಿಗೆ ನೋಡಿ.) ವಕ್ತುಮೆಬುದು, ವೊದಲೆ: ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ ಆಹಂಕಾರದ
ಅವಶೀಷವನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತದೆ. ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರಿಯ, ರಾದವರಲ್ಲಿಯಾಗಿ ಪರಮಾತ್ಮ
ನಲ್ಲಿಯಾಗಿ ಏನನ್ನೂ ಮುಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳುವಂತಿಲ್ಲ. ಸರ್ವಾರ್ಥಣಾಪಿಲ್ಲದೆ ದೇವ ಒಲಿಯು
ಷುದ್ಧಿ. ಅಹಂಕಾರವೆಂಬುದೇ ನಮ್ಮ ಚರಮಗೋಪ್ಯ. ಅದೇ ಮಾನ. ಭಾಗವತ
ಪುರಾಣದ ಆ ಅತ್ಯಂತ ವೋಹಕವಾದ ಗೋಷಿಷಣ್ಣಾಪಹರಣ ಪ್ರಸಂಗದಿಲ್ಲಿ ಈ
ಪೂರ್ವ ಶರಣಾಗತಿಯ ಅವಕ್ಕತೆಯನ್ನೇ ಧ್ವನಿಸಿದ್ದರೆ. ಪರಮಾತ್ಮಸೂಭೂತಿನೇ
ಪುರುಷ; ಜೀವಾತ್ಮರಲ್ಪಿರೂ ಹೇಣಳ್ಳಿಗಳು, ಗೋಷಿಯರು. ಯಾರನ್ನು ತನ್ನ ವರ
ನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಿಂದು ಪರಮಾತ್ಮ ಬಯಸುತ್ತಾನೋ ಅವರನ್ನು ಅವನು
ಪೂರ್ವ ಬತ್ತಲಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ. ಅತ್ಯಂತ ಮುಹೂರ್ತಗಳಲ್ಲಿ ಸಾವು ನಮಗೇ
ಬತ್ತಲಾಗುತ್ತೇವೆ—ಯಾಮುನೆಯಲ್ಲಿಇವ ಗೋಷಿಯಾರಂತೆ. ಅದರೆ ದೇವರ ಮುಂದೆ
ಬತ್ತಲಾಗಲು ಇನ್ನೂ ಅಳುಕುತ್ತೇವೆ. ಇದು ಆಹಂಕಾರ. ಅದನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊ
ಳ್ಳುಲು ಒಂದೇ ಕ್ಯಾಲಿಂಡಿದರೂ ಮಾನಸ್ಥಾನವನ್ನು ಮುಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ.
ಅದನ್ನು ಬಿಂಬಿಸಿ ನಮ್ಮ ಶರಣಾಗತಿ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗುತ್ತದೆ.

ಚಂದ್ರಗುತ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಇನ್ನುಲ್ಲಿಯೋ ಬತ್ತಲೆ ಸೇವೆ ಒಷಿಸುವವರ ಮನೋ
ಭಾವ ಇವು. ಮನುಷ್ಯ, ಪ್ರಯುತ್ತುದಿಂದ ಪರಿಹರಿಸಲಾರದ ಯಾವುದೇ ಆತಂಕ
ವನ್ನು ಅವರು ಮಾತಾಗಿಗೆ ಸಂಪೂರ್ಣ ಶರಣಾಗತರಾಗಿ ಪರಿಹರಿಸಿಕೊಳ್ಳುಲು
ಬಯಸುತ್ತಾರೆ. ಅದು ದ್ವನ್ಯದ ಚರಮ ನೀಮೆ. ●

ಬತ್ತಲೆ, ಬೆಂಟ್ ಮತ್ತು ದಲಿತಪ್ರಜ್ಞ

ಬಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿನುಂಟು ಎನಬೇಡ, ತಮ್ಮ,
ಬಟ್ಟೆಯಾಂದಳೆಯಾವರು ಯೋಗ್ಯತೆಯ ನಮ್ಮ.
ಬೀತಾಂಬರನ ನೋಡಿ ಮಗಳನ್ನೆ ಕೊಟ್ಟ
ಸಾಗರ, ದಿಗಂಬರನ ಕರೆಮು ಏಷಿತ್ತು.

-ಸುಭಾಷಿತ

ಚಂದ್ರಗುತ್ತಿಯ ಬತ್ತಲೆ ಸೇವೆಯು ಬಗ್ಗೆ ಎದ್ದು ಗ್ರಾಹಿಸಿ ಸದ್ಯಕ್ಕೆ ತಣ್ಣಿಗಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಮುಂದಿನ ವರ್ಷ ಅದು ಹೆಚ್ಚು ರಘಸವಿಂದ ಉರಿದೇಳುವ ಸಂಭವ ಇದ್ದೇ ಇದೆ. ಯಾಕೆಂದರೆ ಅದು ಏಚಾರದ ಮುಸುಕು ಹೊತ್ತಿದ್ದರೂ ಒಳಗೆ ತೀವ್ರವಾದ ಭಾವನಾತ್ಮಕ ಪ್ರಶ್ನೆಯಾಗಿದೆ. ಬತ್ತಲೆ ಸೇವೆ ಒಂದು ವರ್ಗದ ಸ್ವ-ದರ್ಶನದ ಕಳ್ಳಿಡಿಯನ್ನು ಅಂಕುಡೊಂಕು ಮಾಡುತ್ತಿದೆ.

ಏಚಾರವಂತರೆನಿಸುವ ಮೇಲ್ಪುಗ್ರಾಮವರ ಅಭಿಮತವನ್ನು ಪ್ರತಿನಿಧಿಸುವ ಹೇಳಾಕೂರರು ಬತ್ತಲೆ ಸೇವೆಯನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸುವಲ್ಲಿ ದುಡುಕು ಸಲ್ಲಿದು, ಬತ್ತಾಯ ಮಾಡಿವರೆ ಆಪೇಕ್ಷಿತಕ್ಕಿಂತ ವಿರುದ್ಧವಾದ ಪರಿಣಾಮವಾದಿಂತು ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಇದು ಏವೇರ ಎಂದು ನೀವೂ ನಾನೂ ಹೇಳಬಹುದು. ಆದರೆ ದಲಿತ ಚಳುವಳಿಯ ಜನರಿಗೆ ಹಾಗನಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಅವರು ಈ ದುಪ್ಪಧೇಯನ್ನು ಬಲಾತ್ಮಾರದಿಂದಾದರೂ ಹತ್ತಿಕ್ಕು ಬೇಕನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಅನೇಕ ಏಷಯಾಗಳಲ್ಲಿ ವ್ಯಕ್ತಿ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನೂ ವರ್ತನಾ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನೂ ಎತ್ತಿಹಿಡಿಯುವ ಈ ಜನ ಇಲ್ಲಿ ಬಲಪ್ರಯೋಗವನ್ನು ಯಾಕೆ ಪ್ರತಿಪಾದಿಸುತ್ತಾರೆ? ಚಂದ್ರಗುತ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಅವರು ಕ್ಕೆಕೊಂಡ ಕ್ರಮದ ಸಂಭವ ನೀಯ ಪರಿಣಾಮಗಳು ಅವರಿಗೆ ಪೂರ್ತಿ ಅನಿರೀಕ್ಷಿತವಾಗಿದ್ದವೆಂದು ನನಗನಿಸಬೇಕಿಲ್ಲ. ಒಂದು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ, ಇದು ಅವರಿಗೆ ಬೇಕಾಗಿಯೇ ಇತ್ತೇನೋ. ಈ ಕೋಳಿ

ಹಲವಂದ ಸರಕಾರ ತನ್ನ ಅರೆ ವಿನಿಯೋಗ ಸ್ಥಿತಿ ಬಟ್ಟರಕ್ಕೆ ಬರಲೇಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ ಅವರ ಲೇಖ್ಯಾಚಾರ ಇರಬಹುದು.

ಇಲ್ಲಿ ದಲಿತ ಸಂಘರ್ಷದವರು ಒಂದು ಕಾದಾಷಿರವೆ ವಿರಾದ್ದು ಹೋರಬಿ
ಕ್ಕಿಳಿದರು ಎಂದಷ್ಟೇ ಗ್ರಹಿಸಿದರೆ ತಪ್ಪಾದಿತು. ಮೇಲ್ಪುಗ್ರಾಮದರೂ ಒತ್ತುಲ್ಲಿ
ಹೇಬೆ ಒಷ್ಟಿಸುತ್ತಿದ್ದರೆ ಅವರು ಏನೇನೂ ಆಕ್ಷೇಪಿಸುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಇದನ್ನು ಹಿರಣ್ಯಾವಿವ
ರಲ್ಲಿ ಶೊಂಭಡತ್ತ ಪೂಲು 'ಜನ ದಲಿತ ಪರ್ಮಾಂತ್ರೀ ಸೇರಿದವರು ಎಂಬಿದಕ್ಕಾಗಿಯೇ
ಈವು ಕೆರಳವೇ ವೆಂದು ಅವರು ಸ್ವಾಷಾಧಾರಿಯೇ ಹೇಳಿತ್ತಾರೆ. ದಲಿತವರ್ಗದವರು
ಇದಕ್ಕುಂತಲೂ ಹಾನಿಕರವಾದ ಹಲವು ಕಂಡಬೊರಗಣನ್ನು ಪಾಲಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ರೆಡು
ಅವರಿಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದೆ ಇಲ್ಲ. ಅದರ ವಿರುದ್ಧ ಅವರು ಇಂಥ ತೀವ್ರವಾದ ಪ್ರತಿಭಟನೆ
ಯಾನ್ನು ಸಂಘಟಿಸಲಿಲ್ಲ.

ಈ ಉಪ್ಪು ಪ್ರತಿಭಟನೆಯು ಹಿಂದೆ ಎರಡು ವರ್ಷಾನ್ನಿಕ ಅಂತಹೇತುಗಳು ಕಿಲಿ
ಮಾಡುತ್ತಿರುವೆಂದು ನನಗೆ ತೋರುತ್ತದೆ.

ಒಂದು, ಬಟ್ಟೆಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಮನೋಧೃತಿ.

ಎರಡು, ಸ್ತ್ರೀಯರ "ಮಾನ ದ ಬಗ್ಗೆ ಪುರುಷರ, ಸಮಾಜದ ಮನೋಭಾವ,

ಗುಹ್ಯಾಂಗಗಳನ್ನು ಮರೆಸುವುದಕ್ಕೆ ನಿಷಗ್ರಾದ ಮೇಲ್ಪುಂಕ್ತಿಯಾಗು ಇದೆಯೇ? ಹಾಗೆಂದು ಶಾಂತಿತ್ವದೆ. ಪೂರ್ಣಿಗಳಲ್ಲಿ ಗಂಡಿನ ಉಪಾಂಶ ಪ್ರಮೇಶ ಸಹಜವಾದ
ರಕ್ಷಣೆಯುಳ್ಳ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲೇ ಇದೆ. ಅನೇಕ ವ್ಯಾಗಣಾಲ್ಯಾಗಿನ ಇಂದಿಯಕ್ಕೆ
ಒಂದು ಪ್ರಕೃತಿದತ್ತವಾದ ಒರೆಯಿರುತ್ತದೆ, ಹೆಣ್ಣನ ಉಪಾಂಶ ಯಾವಾಗಲೂ ಬಾಲ
ದಿಂದ ಮರೆಸಲ್ಪಟ್ಟಿರುತ್ತದೆ. ಮನುಷ್ಯ ಪೂರ್ಣ ದ್ವಿಪೂರ್ವದವರುವಾಗಿ ವಿಕಾಸ
ಗೊಂಡಾಗ ಪುರಾಣ ಉಪಾಂಶಕ್ಕಿಂದ್ದ ಆಯುಕಟ್ಟು ಕಳೆದುಹೋಗಿ ಅದು ಬಯಲ್ಲಿ
ಅಪಾಯಿಕ್ಕೆ ಆವಂತ್ರಣೆ ಕೊಡುವಂಥ ಶಿಕ್ಷಿಯಲ್ಲಿ ನಿಂತಿತು. ಬಾಲದ ಅಂತಧಾನ
ದಿಂದ ಮಾನವ ಹೆಣ್ಣನ ಉಪಾಂಶ ತೆರೆಣಿದ ಅವಸ್ಥೆಗೆ ಬಂತು. ಮನುಷ್ಯ ಜನಾಂಗದ
ಮುಂದುವರಿಕೆಗೆ ಅತ್ಯಂತ ಅವಶ್ಯವಾದ ಜನನಾಂಗಗಳು ವಿಕಾಸದ ಕೊನೆಯು ಹಂತ
ದಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ನೃಸರ್ವರ ರಕ್ಷಣೆಯಿಲ್ಲದ ಬಟ್ಟಬಯಲು ಅವಸ್ಥೆಗೆ ಬಂದಿರುವುದಕ್ಕೆ
ಪ್ರತಿಕ್ರಮಿಸಬಾಗಿಯೇ ಮನುಷ್ಯನ ಮನಶ್ಸು ವಸ್ತುವನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಯ್ದು
ಹೇನೋ ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಇರಬಹುದೆಂಬ ಉತ್ತರ ನಿರಾಧಾರವಾದದ್ದಳ್ಳ. ಹಳ್ಳು

ಸೊಷ್ಟೆಗಳಿಂದ ಚರ್ಚಾಂಬರಕ್ಕೆ, ಅಲ್ಲಿಂದ ವಲ್ಲಾಲಕ್ಕೆ, ಅಲ್ಲಿಂದ ನೇಯ್ಯ ಉಣಿಸುತ್ತಾನೆ. ಹತ್ತಿ, ರೇಶ್ಮೆ ಬಟ್ಟೆಗಳಿಗೆ, ಈ ಕೃತಕ ಎಳಿಗಳಿಗೆ ಮನುಷ್ಯ ಏಸ್ಟ್ರಿಸ್ ಕೂಂಡವ್ವ ನಿಯುತ್ತಿರು ಸಾಕೀತದಿಂದಲೇ ಇರಬಹುದು.

ಬಟ್ಟೆಯ ಮ್ಯಾವಹಾರಿಕ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಅನಾಪಶ್ಯಕತೆ ಏನೇ ಇದ್ದರೂ ಅದು ಮನಃಷಿನ ಸಾಮಾಜಿಕ ಮನೋಭಾವವನ್ನು ಗಂಧಿಂಣಿ ಪ್ರಭಾವಿಸುತ್ತು ಒಂದಿದೆ. ಬಟ್ಟೆ ಮನುಷ್ಯನನ್ನು ಮನುಷ್ಯನಾಗಿ ಮಾಡಿದೆ. ಬಟ್ಟೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ವನು ಸಮಾಜ ದಿಂದ ತಾನಾಗಿ ಹೊರಬಿನ್ನಿಂದಾಗಿ ಮನುಷ್ಯನಾಗಿ ಮಾಡಿದೆ. ಅವನಿಗೆ ಮಾನಾಪಮಾನಗಳು ಸಮಾನ. ಅವನು ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಶೂನ್ಯ ಪದಬಿಯಲ್ಲಿರುತ್ತಾನೆ. ಬಟ್ಟೆಯನ್ನು ಧರಿಸುವವನು ಸಮಾಜದ ಒಳಗಿರಲು ಒಷ್ಣಿದ್ದಾನೆ. ಮಂದಿಯ ಗುಂಪಿನಲ್ಲಿ ಅವನನ್ನು ಗುರುತಿಸಬೇಕು ಅವನ ಬಟ್ಟೆಯಿಂದ. ಸಾಮಾಜಿಕ ರಚನೆ ಅನಿವಾರ್ಯವಾಗಿ ಅಂತಸ್ತಾಗಣಲ್ಲಿ ಆಗಿದೆ. ಅತಿ ಕಡಿಮೆ ಮತ್ತು ಅತಿ ತಿಳಿ ಬಟ್ಟೆಗಳಿಂದ ಆವೃತನಾದವನು ಈ ವಿಷಯ ನೀಡತಕಮಾ ವೆಟ್ಟಲಿನಲ್ಲಿದ್ದಾನೆ. ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ಚೆನ್ನಾದ ಒಟ್ಟೆ ತೊಟ್ಟು ವನು ಈ ಏಣಿಯ ಮೇಲು ಮೇಲಿನ ಹಂಡದಲ್ಲಿದ್ದಂತೆ ಗುರುತಿಸಲ್ಪಡುತ್ತಾನೆ; ಮತ್ತು ತನ್ನನ್ನು ಹಾಗೆ ಗುರುತಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ಪರರ ಸಮಾಜದ ಏಚೆರ ಏನೇ ಇರಲಿ, ವೃಕ್ಷತಯ ಆತ್ಮಸಮಾನ ಅವನು ತೊಡಂಬ ಬಟ್ಟೆಯಾ ಶ್ರೀಷ್ಟಿಯಾನ್ನು ಅವಲಾಭಿಸುತ್ತದೆ. ವಕ್ತ್ವಾದಿಂದ ವೃಕ್ಷವಾಗುವ ಅವನ ವೃಕ್ಷತ್ವ ಭಾವಂತರವೇ ಇರಬಹುದು. ಆದರೆ ಆದು ಅವನಿಗೆ ಮಾನಸಿಕವಾಗಿ ಅವಶ್ಯಾವಾದ ಸಾನಪ್ರದಾಯಕ ಶಕ್ತಿಯಾಳ್ಳಿದ್ದಾಗಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಬಡ ಮತ್ತು ಹಕ್ಕುಬಾಧ್ಯತೆಗಳಿಂದ ವಂಚಿತವಾದ ಜನವರ್ಗಗಳ ಕ್ಷಯಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಆದಾಯ ಬಂದರೆ ಅವರು ಅದನ್ನು ಮೂತ್ತಮೊದಲು ಒಳ್ಳೆ ಬಟ್ಟೆಗಳ ಮೇಲೆ ವೆಚ್ಚ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ನಾವು ಏನುಂಡೆ ವೆಂದು ಯಾರೂ ನಮ್ಮ ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಇಣಿಕಿ ನೋಡುವುದಿಲ್ಲ. ಏನು ತೊಟ್ಟಿದ್ದೇವುದನ್ನು ಎಲ್ಲರೂ ನೋಡುತ್ತಾರೆ. ಅರೆಬಟ್ಟೆ ನಮ್ಮ ದೈನಂದನ್ನು ಕರೆದು ಹೇಳುತ್ತದೆ. ತಮ್ಮ ಹಕ್ಕುಗಳಿಗೆ ಜಾಗೃತರಾದವರು ದೈನ್ಯದನ್ನು ಪ್ರದರ್ಶಿಸಲು ಇಚ್ಛಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ದೈನ್ಯದ ವಿರುದ್ಧವೇ ಅವರ ಪ್ರಥಮ ಹೋರಾಟ. ನಮ್ಮ ಇಡೀ ಜವಳಿ ಮತ್ತು ದಜ್ಞ ಉದ್ಯಮಗಳು ಈ ಸಾಮಾಜಿಕ ಮನೋವೃತ್ತಿಯನ್ನು ಆಧರಿಸಿ ನಿಂತಿವೆ. ಬಟ್ಟೆ “ಕೋಟಹಂ”ಗೆ “ಸೋಟಹಂ”ಅನ್ನು ದಯಪಾಲಿಸುತ್ತದೆ.

ಬಟ್ಟೆ ನಮಗೆ ಕೊಡುವ ಸ್ವಾಭಿಮಾನ ಈ ನಾಗರಿಕ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಪ್ರಯತ್ನಗಳೂ ತಳಹದಿಯಾಗಿದೆ.

ಬಟ್ಟೆಯು ಇನ್ನೊಂದು “ಪ್ರಯೋಜನ”ವೆಂದರೆ ವೃಕ್ಷಿಯ ಪೈಯಕ್ಕಿಕೆಯ ರಕ್ಷಣೆ. ಅದು ನಮ್ಮ ಸ್ವಂತ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಪರರ ಕುಶಾಹಲದ ದಾಖಲಿಂದ ಶಾಪಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಹಕ್ಕಿನ ಸಂಕೀರ್ತವಾಗಿನೆ. ನಾನು ನನ್ನ ಖಾಸಗಿ ಬದಲಿನಲ್ಲಿ ಯಾವುದನ್ನು ಪರರ ಮುಂದೆ ತೆರೆದಿಡಲು ಇಚ್ಛಿಸುವುದಿಲ್ಲವೋ ಅದನ್ನು ಮರೊಡಲು ವನಗೆ ಮೂಲಭೂತ ಹಕ್ಕು ಇದೆ. ನನ್ನ ಗುಹ್ಯೇಂದ್ರಿಯಗಳು ನನ್ನ ಅತ್ಯಂತ ಗೋಪನೀಯ ಗುಟಿತಗಳಾಗಿವೆ; ನನ್ನದೇ ನನ್ನ ಉನಿಟ ಸಂಕೀರ್ತಗಳು ಆವು. ನನಗೆ ಅವು ಇವೆಯೆಂದು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಗೂತ್ತು. ಅವು ಇಲ್ಲವಿದ್ದರೆ ನಾನು ಹಣ್ಣಾಗಿರಲಿ. ಗುಡಾಗಿರಲಿ, ನನಗೆ ಈ ದ್ವಿ-ಲಿಂಗ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾನವೇ ಇಲ್ಲ. ಆದರೂ ನಾಗರಿಕತೆ ಬೆಳದಂತೆ ಅವೈಗಳನ್ನು ಮುಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳುವ ಇಚ್ಛಿ ಪ್ರಯಿಲವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದರ ಮೂಲ ಅವು ಕೊಳಕು ಎಂಬುದೂ ಅಲ್ಲ. ಅಲ್ಲಿನಾದರೂ ಉನಿಷ್ಟೇಟೇಡೂ ಅಲ್ಲ. “ಕೊಳಕು” ಎಂಬುದು ಇತಿಹಾಸದಲ್ಲಿ ತಡವಾಗಿ ತಲೆದೂರಿದ ಭಾವನೆ. ಬಹುಶಃ ಅವೇ ದ್ವಾರಗಳಿಂದ ಕೊಡಕನಿಸಿದ ಷಣ್ಣತ್ರ ವಿಸರ್ಜನೆಯಾಗಿವ್ಯಾದಾ ಈ “ಕೊಳಕು”ತನಕ್ಕು ಪ್ರೇರಣೆ ಕೊಟ್ಟಿರಬಹುದು. ಅವು ಪರಿತ್ರ ಎನ್ನ ವ್ಯಾದೇ ಮೂನವನ ಪ್ರಥಮ ಕಲ್ಪನೆ. ಪರಿತ್ರ ಮತ್ತು ಆ ಕಾರಣದಿಂದ ಅಮೂಲ್ಯ. ಪರಿತ್ರವಾದ ಪರಾಧನಾ ಮೂಲಿಕೆಯಾಗಿ ಈತ್ತಲು ಕತ್ತಲಾದ ಗಭ್ರಗುಡಿಯಲ್ಲಿದೆ ರಾಗುತ್ತದೆ. ಅಮೂಲ್ಯವಾದ ಸಂಪತ್ತನ್ನು ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯಾಗಿ ಕಾಯುತ್ತೇವೆ. ಪರಿತ್ರವಾದದ್ವಾರೆ ಅಮೂಲ್ಯವಾದದ್ವಾರೆ ಅಗ್ರಾಗಬಾರದು. ಕಂಡ ಕಂಡವರ ಕಣ್ಣ ತಾತ್ತ್ವಾಗಬಾರದು. ರಹಸ್ಯತನ ಯಾವಾಗಲೂ ಅಮೂಲ್ಯ ಮತ್ತು ಪರಿತ್ರದ ಸಂಗಾತಿಯಾಗಿದೆ. ರಹಸ್ಯಗಳನ್ನು ವಿಶೇಷ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ವಣತ್ರ ಪ್ರದರ್ಶನಲಾಗುತ್ತದೆ. ಗುಹ್ಯ ಇಂದ್ರಿಯಗಳ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಈ ವಿಶೇಷ ಸಂದರ್ಭವೇಂದರೆ ಲ್ಯಾಂಗಿಕ ಕ್ರಿಯೆಯ ಸಮಯ. ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ನಾವು ನವ್ಯನ್ನು ಸಂಪ್ರಣೇವಾಗಿ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ. ಈ ಪ್ರಕಾರ ಬತ್ತಲಾಗುವುದು ಪ್ರಣಾ, ಕರಾರುರಿತ ಶರಣಾಗತಿಗೂ ಸಂಕೀರ್ತವಾಗುತ್ತದೆ. ಶರಣಾಗತಿ ದ್ವಾರ್ಪಾ ಮೂಲವಾದದ್ವಾರೆ. ಈ ದ್ವಾರ್ಪಾ ಹಾಗು ಶರಣಾಗತಿ ದ್ವಾರ್ಪದ ಸನ್ನಿಧಾನದಲ್ಲಿ ಆಗುತ್ತಿದ್ದರೂ ಆದು ಬಹಿರಂಗವಾಗಿ ಪ್ರದರ್ಶಿತವಾಗುವುದರಿಂದ ಆದು ಸಮಾಜದ ಮುಂದೆ ದ್ವಾರ್ಪಾದ, ಶರಣಾಗತಿಯ

ಪ್ರದರ್ಶನವಾಗುತ್ತದೆ. ನನ್ನ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಹೋರುವಂತೆ, ದಲಿತರು ಬತ್ತಲೇಯಾ ಏರುದ್ದು ಹೋರಾಡುವುದರ ಮಾನಸಿಕ ಪ್ರೇರಣೆ ಇಲ್ಲಿದೆ. ಯಾವುದನ್ನು ಮೆಟ್ಟಿ ಮೇಲೇರಲು ದಲಿತರು ಹವಣೆಸುತ್ತಿದ್ದಾರೋ ಆದರಲ್ಲೇ ಪುನಃ ತಮ್ಮನ್ನು ತೊಡಗಿ ಸುವ ಯತ್ನವನ್ನು ಅವರು ಬತ್ತಲೇ ಸೇವೆಯಾಲ್ಲಿ ಕಾಣಾತ್ಮಾರೆ.

ಆದರೂ ಬತ್ತಲೇ ಸೇವೆ ಮಾಡುವವರು ಬರೇ ಗಂಡಸರೇ ಆಗಿದ್ದರೇ ಇಂಥ ಪ್ರತಿಫಟನ ಬರುತ್ತಿತ್ತೇ ಎಂಬುದು ಸಂಶಯವಾಗುವುದು ಲಿಂಗ ಭೇದವಿಲ್ಲದೆ ಎಲ್ಲಿರಿಗೆ ದ್ಯುನ್ಯ, ಅಷಹಾರ್ಜಿತೆಗಳ ಪ್ರತೀಕವಾಗಿದೆ ಎಂಬುದು ನಿಜ. ಆದರೆ ಸ್ವೇಚ್ಛೆಯಿಂದ ಬಟ್ಟೆ ಕಳಣುವುದು ಹೆಂಗಸರಪ್ಪು ಗಂಡಸರಿಗೆ ಅವಮಾನಾಂತರದವಲ್ಲ, ಕೆಲ ವೇಳೆ ಅದು ಗುಡಸಿಗೆ ತನ್ನ “ಪೌರುಷ”ವನ್ನು ಪ್ರದರ್ಶನಸುವ ರಿಂತುಗಳ ಆಗಬಹಂಡು. ಬದಲಿಗೆ ಗಂಡಸೊಬ್ಬನು ಹೆಂಗಸರ ಮುಂದೆ ಬತ್ತಲಾದರೆ ಅದು ಆ ಹೆಂಗಸರಿಗಲ್ಲ, ಅವರ ಬಳಗದ ಗಂಡಸರಿಗೆ ಒಡ್ಡಿದ ಸವಾಲಾಗುತ್ತದೆ. ನಿಮ್ಮ ಹೆಂಗಸರನ್ನು ನಮ್ಮ ಲ್ಯಾಂಗಿಕ ಆರ್ಥಮಣದಿಂದ ರಕ್ಷಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ನಿಮಗೆ ಶಕ್ತಿಯಿಲ್ಲ ಎಂದು ಧಿಕ್ಕಾರ ಮಾಡಿದ್ದಕ್ಕೆ ಅದು ಸಮಾನವಾಗುತ್ತದೆ. ವಿಷಾಘರ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಒಂದು ಜರಿಜನ ವಿರೋಧಿ ಅತ್ಯಾಚಾರಕ್ಕೆ ಜರಿಜನ ತರುಣರು ಸವಣ ಹೆಂಗಸರು ಬರುವ ಸ್ಥಳಗಳಲ್ಲಿ ಬತ್ತಲೇಯಾಗಿ ಮಲಗಿದ್ದುದೀ ಕಾರಣವಾಯಿತೆಂದು ಕೇಳಿದ್ದೇನೆ.

ಆದರೆ ಹೆಂಗಸರು ಬತ್ತಲಾಗಬ ಬಗ್ಗೆ ಭಾವನಾತ್ಮಕ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆ ಶದ್ದಿರುದ್ದು ವಾದದ್ದು. ಅದು ಆ ಹೆಂಗಸರ ಬಳಗದವರಿಗೆ ಅವಮಾನಕರ. ಅವಳ ರಕ್ಷಣೆಗೆ ಅವಳ ಗಂಡಸರು ಅಶಕ್ತರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಅವರು ನಿರ್ವೀರ್ಯರು ಎಂದ ಹಾಗೂ ಹೊಚ್ಚಿದ್ದುವುದು ಅಂದರೇನೇ ರಕ್ಷಣೆ. ಹೆಂಗಸು ಹೊಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ ಅಂದರೆ ಅವಳ ಗಂಡಸರು ಅವಳನ್ನು ರಕ್ಷಿಸಲಿಲ್ಲ.

ಹೆಂಗಸು ಯಾವಾಗಲೂ ರಕ್ಷಿತೆ; ಗಂಡಸು ಯಾವಾಗಲೂ ರಕ್ಷಕ. ಅವಳ ರಕ್ಷಣೆ ಎಂದರೆ ಅವಳ ಮಾನರಕ್ಷಣೆ. ಅವಳ ಮಾನಕ್ಕೆ ಅವಳ ಗುಹ್ಯಾಗಳೂದು ಪ್ರತೀಕ. ಅವುಗಳನ್ನು ಪರರ—ಎತ್ತೇವಾಗಿ ಪರ ಪುರುಷರ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಕಾಪಾಡುವುದು ಅವಳ ಗಂಡಸರ ಗಂಡಸುತ್ತನ. ಅಂದರೆ ಅವಳು ಸ್ವತಃ ಅಷಹಾರ್ಜಿ, ಅಧಿನಾರ್ಜಿ, ರಕ್ಷಾಷ್ಯದಳಿ. ಧರ್ಮಶಾಸ್ತ್ರಕರನಾದ ಮನುವಿನ ಈ ಹೇಳಿಕೆಯನ್ನು ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಖಂಡಿಸುತ್ತೇವೆ. ಅದು ಸ್ತೋಯರನ್ನು ಗುಲಾಮಗಿರಿಗೆ

ತಕ್ಕುವಂಥವೆಂದು ಅಕ್ಷೇಷಿಸುತ್ತೇನೆ. ಆದರೆ ನಾವೆಲ್ಲರೂ ನಮ್ಮ ಅಂತರಂಗದಲ್ಲಿ ವುನುವಿನ ಅನಾಯಾಲಿಗಳೇ.

ಹಕ್ಕು ಬಾಧ್ಯತೆಗಳಿಂದ ವಂಚಿತವಾದ ವರ್ಗಗಳು ಅಧಿಕವಾಗಿ ಹಂತ ತಿಕಾರಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಸುಧಾರಿಸುತ್ತಿಲ್ಲಿಂದ ನಾವು ಪ್ರಫರ್ಮವುತ್ತಾರೆ. ಆ ವರ್ಗಗಳ ಸ್ತೋಯರ “ರಕ್ಷಿತತ್ವ” ಹೆಚ್ಚಿಗುವುದು. ಏವಾತ್ ವಿಟ್ಟೇಂದರೆ ಸಂಖ್ಯೆ ಇಳಿಮುಖಿ ವಾಗಿ ವುದು. ಅನಿಬಂಧ ಲೈಂಗಿಕ ಸಂಪರ್ಕಗಳಿಗೆ ತಡೆಬೀಳುವುದು. ಹೀಡತಿ ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ “ಮನೆಯುವಲು”ಗುವುದು; ಪ್ರತಿವರ್ತೆಯಾಗುವುದು. ಅಧಿಕಾರ ಗಂಡಸಿನ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ವಾತ್ತು ತಕ್ಕಾರಣಾವಾಗಿ ಅವನ ಅಧಿಕಾರ ಹೆಚ್ಚಾಗುವುದು.

ಇದು ಕೃಷಿ ಪ್ರಧಾನ ಅಧಿಕಕ್ತಯೊಡನೆ ಬೆಳೆದು ಬಂದ ಲಕ್ಷಣ. ಕೃಷಿ ಯೋಜನೆ ಅಸ್ತ್ರಯ ಕಲ್ಪನೆ ತಲೆಮೋರಿ ಬಲಗೊಂಡಿತು. ಹಣ್ಣಾ ಅಸ್ತ್ರಯ ಒಂದು ರೂಪಮೇಷಿತು. ಮಂದುವೆ ಶಾಶ್ವತ ಸಂಸ್ಥೆಯಾಯಿತು. ದೃಷ್ಟಿಕ್ಕಾಗಿ ಇತ್ತು ವಾತ್ತು ಇತರ ಕಾರಣಗಳಿಂದ ಹೆಚ್ಚು ಅನುಕೂಲ ಸ್ಥಿತಿಯಾಗಿದ್ದು ಗಂಡಷ್ಟು ಹೇರಿ. ಮತ್ತು ಇಂದಿನ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಮುಂತಾದ ದೌರ್ಭಲ್ಯಗಳ ಕಾರಣದಿಂದ ಪ್ರತಿಕೂಲ ಸ್ಥಿತಿಯಾಗಿದ್ದು ಹೇಂಗಣನ್ನು ಅಧಿಕಾರಿಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿ. ಅವನ ಗದ್ದೆಯೂ ಅವನ ಕ್ಷೇತ್ರ. ಅವನ ಹೇಂಡತಿಯೂ ಅವನ ಕ್ಷೇತ್ರ. ಎರಡೂ ಕಡೆ ಅವನು ಬೀಜಾವಾದ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ. ಕುಯಿಲ್ಲಗೆ ಅವನೇ ಹಕ್ಕುದಾರನಾಗಿತ್ತಾನೆ. ಅವಳು ಅವನ ಏಂಜಲು ಸೋತ್ತಾಗುತ್ತಾಳೆ; ತೊತ್ತಾಗುತ್ತಾಳೆ. ಶಾರೀರಿಕವಾಗಿ ಅವಳ ರಕ್ಷಣೆಗೆ ಅವನು ಹೊಣಗಾರನೂ ಆಗುತ್ತಾನೆ. ಅವಳ ಗುಹ್ಯಾಂಗಗಳಿಗೆ ಅವನು ಅಪ್ರತಿಭಾಷಿತ ಹಕ್ಕುದಾರನೂ ಆಗುತ್ತಾನೆ. ಕಾಲಾಂತರದಲ್ಲಿ ಹಣ್ಣಾ ಇದಕ್ಕೆ ಒಗ್ಗಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾಳೆ. ಸ್ವೇಚ್ಛೆಯಾದ ಅದನ್ನು ಒಬ್ಬಕೊಳ್ಳುತ್ತಾಳೆ. ಆ ಮೇಲೆ ಈ ಅಧಿಕಾರ ಮತ್ತು ಏಂಜಲು ಲೈಂಗಿಕ ಸ್ಥಿತಿಯೇ ಮಾನವಂತಿಕೆ ಎಂದು ಸ್ಥೀರಿಸಿತ್ತಾಳೆ.

ಇದು ಅಸ್ತ್ರವಂತ ವರ್ಗದ ವರ್ತನೆಯ ಲಕ್ಷಣ. ದಲಿತ ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ ಗುಂಪುಗಳು ಅಸ್ತ್ರವಂತ, ವಿದ್ಯಾವಂತ, ಅದ್ವರೀಂದ ಮಾನವಂತ, ವರ್ಗಕ್ಕೇರಿದೂದನೆ ತಮ್ಮ ವರ್ಗತಮ್ಮಗಳ ಈ ವರ್ತನಾಕ್ರಮವನ್ನು ತತ್ತ್ವಾಕ್ಷರಣ ಸ್ಥಿರಿಸುತ್ತವೆ.

“ಸ್ತೋರಕ್ಷಣೆ” ಆ ವರ್ಗಕ್ಕೂ ಮಾನವಂತಿಕೆಯ ಪ್ರಧಾನ ಗೀಳಿಗಿಬಿಡುತ್ತದೆ, ಆ ವರ್ಗವೆಂದರೆ ಆ ಗುಂಟಿನ ಪುರುಷವರ್ಗ.

ಪುರುಷ ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಹೀಡಿದ ಈ ಸ್ತೋರವನ ರಕ್ಷಣೆಯ ಗೀರಿಗೆ ಬಂದು ಈಚೆಗಿನ

ಉದಾಹರಣೆ ಇರಾಣಿನಲ್ಲಿ ದೊರೆಯುತ್ತದೆ. ಇರಾಣಿನ ಬಹುನಿಂದಿತ ಭೂತಪೂರ್ವ
“ರಾಜಾಧಿರಾಜ್” ದೇಸಾಶಾಪನು ಮಾಡಿದ ಕೆಕ್ಕುತ್ತುಗಳ ನಡುವಣ ಒಂದು ಸುಕ್ಕತ್ತು
ವೆಂದರೆ ಅಲ್ಲಿನ ಸ್ತ್ರೀಯರ ವಿಮೋಚನೆ. ಅಸ್ತ್ರ, ವಿದ್ಯು ಎಲ್ಲವುಗೆಲ್ಲಿ ಅವನು ಹೆಂಗ
ಸರಿಗೆ ಸಮಾನತೆ ಕೊಟ್ಟಿನ್ನಲ್ಲವೇ ಅವರನ್ನು ಘೋಷಾ ಪದ್ಧತಿಯಿಂದ ಪೂರ್ತಿಯಾಗಿ,
ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿ ವಿಮೋಚನೆಗೊಳಿಸಿದನು. ಶರ.ಣಯ.ರು ತುಂಡು ಲಂಗ ತೊಟ್ಟು
ಕಾಲೇಜು, ಅಫೀಸುಗಳಿಗೆ ಸೇರಿ ಇಷ್ಟು ಒಂದೆ ಗಂಡಸರ್ಕಾರನೆ ಅನಿಬಿಂದುವಾಗಿ
ಶಿರುಗಾಡತೊಡಗಿದರು.

ಏಂತೆ ವೆಂದರೆ ಶಾಹನ ವಿರುದ್ಧ ಖೋಮೇನಿ ಎಬ್ಬಿಸಿದ ದಂಗೆ ವಂತ್ತು ಅದರ
ಚರಮ ಯಶಸ್ವಿಗೆ ಈ ಸ್ತ್ರೀ ವಿಮೋಚನೆ ಒಂದು ಕಾರಣವಾಯಿತ್ತಾ. ಅತ್ಯಾಚ್ಚ
ಶಿಕ್ಷಣ ಪಡೆಮಾ ಬಾಹಾಚಾರವಲ್ಲಿ ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯಿಕ್ಕೆರುಂದ ಇರಾಣೆ ಪುರಾಪರಿಗೆ ತಮ್ಮ
ಅಕ್ಷು ತಂಗಿಯುರೂ ಹೊಡಂವಿರೂ ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯರಂತೆ ಹೀಗೆ ಸ್ವತಂತ್ರರೂ ಅಥವ
ಪಶ್ಚಾತ್ಯರೂ ಅಗಿ ಇತರ ಪುರುಷರೂ ಎಗ್ಗಿಲ್ಲದೆ ನಡೆಮಾಕೊಳ್ಳುವುದು ಸಹನೆಯಾಗ
ಲಿಲ್ಲ. ಅವರು ಖೋಮೇನಿಗೆ ಬೆಂಬಲವಿತ್ತರು. ಈಗ ಇರಾಣೆ ಹೇಂಗೆರು ಪುನಃ
ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿ ಘೋಷಾದೊಳಗೆ ತಳ್ಳುಲ್ಪಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಇರಾಣೆ ಪುರುಷರ ಪೌರಃವ
ಕಾವಾಡಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ.

ಬತ್ತಲೆ ಸೇವೆಯಾರ್ಥಿಸುವ ದಲಿತ ಹೆಣ್ಣುಗಳ ಮಾನರಕ್ಷಣೆ ದಲಿತ ಚಳವಳಿಗೆ
ಇಷ್ಟು ವಂಹತ್ತುದ್ದಾಗಿ ಕಾಣುವುದಕ್ಕೆ ಇದೊಂದು ಅಪ್ರಜ್ಞತ ಕಾರಣ. ಇದರಲ್ಲಿ
ಕಂದಾಚಿರ ವಿರೋಧವೋಂದೇ ಪೇರಕವಲ್ಲ. ಅತ್ಯಾಪ್ರಚ್ಚಿಯ ಜಾಗರಣವೂ ಒಂದು
ಕಾರಣ. ಸೂತ್ರಿನ ಪಂಗಡ ಬರುವ ಸಾಮಾಜಿಕ ಮನೋವೃತ್ತಿಯ ಗಾಢವಾದ
ಪ್ರಭಾವ ಇಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತದೆ, ಸ್ವಲ್ಪ ಶಿಕ್ಷಣ, ಸ್ವಲ್ಪ ಅಂತಸ್ತು ದೊರಕಿದ
ದಲಿತ ವರ್ಗಗಳ ಮನಸ್ಸು ಮೊತ್ತ ಮೊದಲು ಹಿಂಸೆಯನ್ನನುಭವಿಸುವುದು ತಮ್ಮ
ಸಮಾಜದ ಹಿಂದಿನ ತಲೆಮಾರುಗಳ ಹಾಗು ಹುದ್ದುಗಳ ಜನರ ಕಾವಾಡ
ಕ್ಷೇತ್ರವಾಗಿದ್ದುದ್ದು. ಈ ಕಾವಾಚಿರ ಎಷ್ಟೂ ಸಲ ಆ ಹೆಂಗಸರ ಇಷ್ಟು ಕಾಂಡವೇ
ಅಗಿನ್ನಿರಬಹುದು. ಅದರೆ, ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಹಿಂದೂ ಸಮಾಜದ ಚೌಕಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಇದು
ಜಾಗೃತ ದಲಿತರ ಮನಸ್ಸುಗಳಲ್ಲಿ ಆಳವಾದ ಗಾಯ ಮಾಡಿರುವುದರಿಂದ ಬತ್ತಲೆ
ಸೇವೆಯಂಥ ಆಚರಣೆಗಳಲ್ಲಿ ಸೇರುವ ಹೆಂಗಸರ ನೋಟ ಹಳೆಯ ಗಾಯವನ್ನು
ಹೆದರುತ್ತದೆ. ಬತ್ತಲೆ ಸೇವೆ ಆ ಹೆಂಗಸರ ಚೈಯಕ್ಕಿರು ಮಾನಹೀನತೆಯ ಘಟನೆ

ಯಾಗಿ ಉಳಿಯುದೇ ಇಡೀ ವರ್ಗಕ್ಕೊಂದು ಸಮಾಜಾಗಿ ಪರಿಣಾಮಿಸುತ್ತದೆ. ,

ಹೌದು. ಕೆಲ ಮಟ್ಟಗೆ ಈ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆ ಹೆಂಗಸರ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಪನ್ನು ಅತಿಕ್ರಮಿಸುವಂಥದೆಂದು ನಾನು ಹೇಳೇಲೆ ಹೇಳಿದ್ದೇನೆ. ಆವರೆ ಇಂಥ ಸಂಗತಿಗಳು ನಮ್ಮ ಸ್ವಂತ ಅಕ್ಕು ತಂಗಿಯಾಗಿ ನೇರವಾಗಿ ಸಂಬಂಧಿಸಿದವಲ್ಲಿದಿದ್ದ ನೂ ನಮ್ಮ ಮನ ಗಳನ್ನು ಹೇಗೆ ಕಲಬಲ್ಲಿವೆಂಬುದಕ್ಕು ನನ್ನದೇ ಒಂದು ಭಾವಾನುಭವವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಎರಡು ದಶಕಕ್ಕೊಂತಲೂ ಹೀಗೆ ಶಾದಂಬರಿಗಾರ ವಾಳಗಾಂವಕರರ The Princes ಎಂಬ ಇಂಗ್ಲೀಫ್ ಶಾದಂಬರಿಯಾನ್ನು ಓದಿದೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಒಂದು ಚಿಪ್ಪರೆ ಹಿಂದೂ ದೇಶಿಗಳ ಸಂಸ್ಥಾನದ ರಾಜ್ಯವೊಬ್ಬಿಗೂ ಕಟ್ಟುಮಾಸ್ತಾದ ಮುಸ್ಲಿಂ ಪೂರ್ವಿನ ಅಧಿಕಾರಿಯೊಬ್ಬನ ಸಂಗಡ ವಿಭಜನೆಯ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಪಾಕಿಸ್ತಾನಕ್ಕೆ ಓಡಿಹೋಗುತ್ತಾಳಿ. ಪೂರ್ತಿ ಕಲ್ಪಿತ ಸನ್ನಿಹಿತವೆಂದು ಆರಿವೊಂದ್ದು ಇದನ್ನೂ ದಿದ್ದ ನನ್ನ ಮನಕ್ಕು ಒಂದಿಡಿಂದಿರುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ. ಸ್ವಲ್ಪ ತಿಳಿಯಾದ ಮೇಲೆ ನನ್ನನ್ನೇ ವಾನು ಎಮಾರ್ಟಿಸಿಕೊಂಡಾಗ ಮುಸ್ಲಿಮುಂಗಿ ಹಿಂದುಗಳು ಸೋತು ದೀಘರ್ಮಾಲಾಲ ಅವರ ಅಡಿಯಾಳಾಗಳಾಗಿದ್ದುದರ ಪ್ರಕ್ಷೇತಿಯನ್ನು ಈ ಹೆಂಗಸಿನ ವಾಚದಿಂದ ಕದತಿ ಪಂತಾದದ್ದೇ ನನ್ನ ನೋಂದಿಗೆ ಕಾರಣವೆಂಬಿ ತೀವ್ರಾನಿಕ್ಕೆ ಬಾದೆ. ನನ್ನದು ಒಂದು ಮೂರ್ಖ ವಿಚಾರಕ್ಕೆನ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆಯಾಗಿವ್ಯಾದು ನಿಜ. ಆದರೂ ನೋವು ವಾಸ್ತವಿಕ ವಾಗಿತ್ತು. ಅದಾಗಿ ಒಬದರೆ ದಿನ ನಾನು ಮುಸ್ಲಿಮರನ್ನು ದ್ವೇಷಿಸುತ್ತಿದ್ದೆ ನೆಂಬುದೂ ವಾಸ್ತವಿಕವಾಗಿತ್ತು. ಆದ್ದರಿಂದ ದಲಿತರನ್ನು ನಾನು ತೀಗಳಲ್ಲಾರೆ. ನೋವು ನೋವೇ. ಆದರ ಕಾರಣ ಈ ನೃಜಿವಾಗಿದ್ದರೂ ಪ್ರತಿಗುಣಿಯಾಗಿದ್ದರೂ ಹೆಣ್ಣು ಸಮಾಜದ ಅಂತರಂಗದ್ವಾಗಿ ಆತ್ಮಶಮಾನದ ಪ್ರತೀಕವಾಗಿ ಅಳಪ್ರತಿಪ್ಪುಗೂ.

ಅಂತೆಷ್ಟುರದ ಅಂತರಂಗದಲ್ಲಿ....

ಅಂತೆಷ್ಟುರಗಳ ಕಥೆ ಬಹಳ ಪ್ರಾಚಿನ. ಅರಬಿ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ “ಹರವ್” ಘಾಸಿಯಲ್ಲಿ “ಜನಾನಾ”, ಮಧ್ಯಕಾಲೀನ ಭಾರತದಲ್ಲಿ “ರಾಣೀವಾಸ” ಇತ್ತಾದಿ ಹೆಸರುಗಳಿಂದ ಖಚಿತವಾದ ಅಂತೆಷ್ಟುರ ಸಂಸ್ಕೃತಿಸಿಟ್ಟಿನಿಂದ ಚಿನದ ವರೆಗೆ ಏಶಿಯ ವಿಂಡದಲ್ಲಿಲ್ಲ ಇತ್ತು. ಕೆಲವು ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂ ಇದೆ. ರಾಜತ್ವ ಸಂಸ್ಕೃತೀಯನ್ನು ತಳಕುಬಿಂದಿರುವ ಅದು ಪ್ರರಾಜನಿತವು ನಾಗರಿಕತೆಗಳಾದ ಸುಮೇರಿಯನ್ನೇ, ಬೆಬಿಲೋನಿಯನ್ನೇ, ಅಸೀರಿಯನ್ನೇ, ಯಹೂದ್ಯ, ಇರಾಷ್ಟ್ರ, ಭಾರತೀಯ, ಚೀನೀ ನಾಗರಿಕತೆಗಳ ಕಾಲದಲ್ಲಿಯೂ ಇದ್ದು, ವಂಧ್ಯ ಯುಗದಲ್ಲಿ ಇಸ್ತಾಲ್ಮಿ ಆಳಿಕೆಗೊಳಿ ಪಟ್ಟಿ ಎಲ್ಲ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ತಿಂಬ್ರತರ ಸ್ವರೂಪವಲ್ಲಿ ಕಾಣುತ್ತಿರುತ್ತಿತ್ತು. ಕೆಲವು ಕಡೆ ರಾಜರ ಅರಮನೆಗಳಿಗೇ ಸುಮಿತ್ರವಾಗದೆ ಎಲ್ಲ ಆಧ್ಯ ಕುಲಗಳಲ್ಲಿ ಹಬ್ಬಿದ ಪದ್ಧತಿ ಅದು. ಕನಿಷ್ಠತಮು ಸ್ವರೂಪವಲ್ಲಿ ಅದು ಪದ್ಮ(=ಅವಗುಂಡನ, ಗೋಷಾ) ಆಗಿ ಹೆಂಗಸರನ್ನು ಪರಷ್ಪರಾಪರ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬೀಳದಂತೆ ರಕ್ಷಿತುವ ಏಷಾಂಡಾಗಿದೆ. ಯಂತೋ ಶಿವನ್ನೇ ಭಾಪೆಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಚಲಿತವಾದ ಸೇರಾಗ್ನಿಯಾ ಎಂಬುದು ಅದರ ಕರ್ತೋರಣೆ ಸ್ವರೂಪವಾಗಿದ್ದು, ಕೂನೆಯ ಒಟ್ಟೋಮನ್ನೇ ತುಕ್ಫ ಅರಮನೆಗಳಲ್ಲಿ ಅದರ ಉದಾಹರಣೆ ಸಿಗುತ್ತದೆ.

ಅಂತೆಷ್ಟುರಕ್ಕೆ ಹೆಸರು ಯಾವುದೇ ಇರಲಿ, ಅದು ಬಿಗಿಯಾಗಿ ರಕ್ಷಿತಲ್ಪಟ್ಟಿ ರಾಜರಮಣಿಯರ ನಿವಾಸ ಆಗಿತ್ತು. ಕಾವಲಿನ ಕರ್ತೋರತೆಯಲ್ಲಿ ದೇಶಕಾಲ ಪರಿಸರ ದಿಂದ ಹಚ್ಚಿ ಕಡಿಮೆ ಇರಬಹುದಾದರೂ ಅದರ ಹಿಂದೆ ಸ್ತ್ರೀಯರು ಭೋಗ್ಯವಸ್ತು ಎಂಬ ವಂತ್ತು ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಕ್ಕೆ ಅನರ್ಹರು ಎಂಬ ಕಲ್ಪನೆ ಪ್ರೇರಕವಾಗಿತ್ತು. ಸ್ತ್ರೀಯಾವಾಳು ಒಬ್ಬನಿಗೇ ವೀನಲಾಗಿರಚೆಕು, ಪರಷ್ಪರಾಪರ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬೀಳಬಾರದು ಎಂಬ ಭಾವನೆಯೊಡನೆ ರಾಜಸ್ತ್ರೀಯರ ಸೌಂದರ್ಯವನ್ನು ಕಾಪಾಡುವ ಹಂಬಲವೂ ಇರಬಹುದು. ಆಧ್ಯಕುಲದ ನಾರಿಯರನ್ನು “ಅಷ್ಟೂಯಂಪಶ್ಮಾ” (ಸೂರ್ಯನನ್ನು

ಕಾಣದವರು) ಎಂದು ವರ್ಣಿಸುವ ಸಂಸ್ಕೃತಪದ ಇವೆಲ್ಲ ಭಾವನೆಗಳನ್ನು ಹೊಡಿ ಕರಿಸುತ್ತದೆ.

ಆಂತಃಷ್ಟರ ಎಂಬ ಹೆಸರು ಒಂದು ೧೯೫೫ರಲ್ಲಿ ಅನ್ವಯಾರ್ಥಿಕವೇ ಆಗಿದೆ. ಯಾಂತಃಷ್ಟರೆ ಅದು ನಿಜಕ್ಕೂ ಷ್ಟರಮೊಳಗೊಂದು ಷ್ಟರವೇ ಆಗಿತ್ತು. ಆಂತಃಷ್ಟರ ನಾರಿಯುರ ಸಂಖ್ಯೆ ಅಯಾ ರಾಜರ ವೈಭವಕ್ಕೆ ಅನಂತರಣವಾಗಿ ಕೆಲವು ನೂರು ದಶಕ್ಕೆ ಕೆಲವು ಸಾಮಿರಿಗಳ ವರೆಗೂ ಇರಬಹುದಾಗಿತ್ತು. ಕ್ರಿಕ್ಕೆಟ್ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಹೊರತು ಬೇಸಿರೆಡ್ ರಾಜರೆಲ್ಲ ಬಹುಪತ್ತಿಗಳನ್ನಿಧಿಸಿದ್ದರು. ರಂಗವಾಯಣದ ದಾರಾಫಸ್ಸಿಗೆ ವ್ಯಾವರು "ಮಾಹಿಕಿ"ಯಾರಳ್ಲದೆ ಅಷಂಖ್ಯೆ "ಪತ್ತಿ" ಯಾವಿದ್ದರು. "ಭರತೀಯ ವೈಭವ"ದ ಭರತ ಚಕ್ರವರ್ತಿಗೆ ಎಷ್ಟು ಹುಡಿತಿದ್ದರೆಂದು ಹೇಳುವುದೇ ಕಷ್ಟವೇದು ರತ್ನಾ ಕರವಣ್ಣಯ ಶಾಸ್ತ್ರ ಓದುವಾಗ ಅನಿಸುತ್ತದೆ. ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣನ ಅಪ್ಪುಮಾಹಿಕಿಯಾರೂ ಹಡಿನಾರು ಸಾಮಿರಿ ಪತ್ತಿಯಾರೂ ಪ್ರಸಿದ್ಧರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಕಾವ್ಯಷ್ಟರಾಣ ಕಾಲ ಒಟ್ಟಿರೆ. ಈಚೀನ ಮಾರ್ಖಿಕಾ ಟಾಲ್‌ಲೆನ ಹಿಂದು ಉಂಡಿದ್ದೂ ಅರಸರ ರಣೋವಾಸಗಳನ್ನೇ ಗಮನಿಸಿ ವ್ಯಾಧಾದರೆ ಅಬ್ಜ್‌ಲ್ ರಜ್‌ಕಾಕನ ಪ್ರಕಾರ ವಿಜಯನಗರದ (ಬಹುಶಃ) ದೇವರಾಯಸ್ಸಿಗೆ ಮುದುಪೆಯಾದ ಮತ್ತು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡ ಮಾಡವಿರಾ ಸಂಪ್ರಯೇ ಏಳುನೂರು; ಕೃಷ್ಣದೇವರಾಯನಿಗೆ ದೂರಿಂಗೋ ಪಾರ್ಯಾಸನ ಪ್ರಕಾರ ಹನ್ನೆರಡು ವಿವಾಹಿತ ಮಾಡದಿಯರೂತನೆ ಅನೇಕ ಸ್ತ್ರೀಯಾರೂ ಇದ್ದರು. ನೂನಿಜ್ಞ ಹೇಳುವಂತೆ ಅಚ್ಚುತರಾಯಾನಿಗೆ ವಿನ್ಯಾಸ ಹಂಡಿರು. ಮೊಗಲ ಅರಸರೂ ಬಹು ವಿವಾಹಿತರೇ. ನೆಲ್ಲಕ್ಕೂ ನಿತ ಹೆಚ್ಚಿನ ವರು ಮಾಡವಿರಾ ರಲ್ಲಿ, ಪ್ರೇರ್ಯಾಸಿಯಾರಷ್ಟೇ. ತುರ್ಕಿ ಸಮೂಹಿರ ಸೆರಾಗ್ನಿಯಾಗಳಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲ ಹೆಂಗಸರೂ ಗುಲಾಮರೇ. ಸಂತ್ರಾನನ ಹತ್ತಿರ ಶಾರೀರ ಸಂಬಂಧ ಬಂಡವಣಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಸ್ಥಾನ ಪೂರ್ಣಿ. ಅವರಿಗೆ ಮಾತ್ರಾಳಾದರೆ ಭಾವಿ ರಾಜನ ಮಾತ್ರೆಯ ರಾಗುವ ಅವಕಾಶ.

ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಮಂದವಿಗೂ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಮನೆ ಅಥವಾ ಬಿಡಾರ. ರಾಮಾಯಣದಲ್ಲಿ ಅವರೆಲ್ಲ ಒಂದೇ ಅರಮನೆಯಲ್ಲಿ ಇದ್ದಾತೆ ಶಾಣದು. ಕೌಶಲ್ಯೆಯ ಅಂತಃಪ್ರರ್ದಿದೆ ಸಿಂಹಾಸನದಲ್ಲಿ ಹೋಗಬೇಕಾದರೆ ರಾಮ ಅನೇಕ ಜನನಿಬಿಡ ವಾಗಿಗಳನ್ನು ದಾಟಿದನೇಂದು ವಾಲ್ಯುತ್ತಿ ಹೇಳುತ್ತಾನೆ. ಅದರೆ ಮುಂದೆ ಒಂದೇ ದೂರದ್ದಲ್ಲಿ ಅರಮನೆಯಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬ ರಾಣಿಗೂ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಬಿಡಾರದ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಅಯಿತು. ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಪತ್ನಿಗೂ ಅನೇಕ ದಾಸಿಯರು. ಪಾರ್ಯುಸ್ ಹೇಳುವಂತೆ ಕೃಷ್ಣರೇವು

ರಾಯನ ರಾಣೀಯರಿಗೆ ತಲ್ಲಾ ಅರವತ್ತು ದಾಸಿಯರಂತೆ. ಅಂತೂ ಇಂತೂ ಅಂತಃಪುರ ಸ್ತ್ರೀಯರ ಶಂಖೀ ಹನ್ನೆರಡು ಸಾಮಿರ ಎಂದು ಅವನು ಹೇಳುತ್ತಾನೆ. ಹುಲ್ಲುನರ ಜನಾನಾಗ್ನೋ ಕಳಪೆಯಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಅಕಬರನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಹೊಗಲ ಜನಾನಾವಾಸಿಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ಏದು ಸಾಮಿರ ಇತ್ತು. ಛೀರಂಗಜೀಬನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಆದು ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿಯಿತ್ತು.

ದೇಶವಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಿ ಬಾವರೂ ಅಷ್ಟಾರ್ ಸುಂದರಿಯಾರಿದ್ದರೇಂದು ಸುದ್ದಿ ಹೇಳಿದರೆ ಅವರ ತಾವೆ ತಾಯಿಗಳ ಅನುಮತಿ ಪಡೆನು ಅವರನ್ನು ತಂದು ವೈಭವವಿಂದ ಅಂತಃಪುರಕ್ಕೆ ಸೇರಿಸುತ್ತಿದ್ದರೆಂದು ಅಬ್ಜುಲ್ ರಚಾಕ್ ಹೇಳುತ್ತಾನೆ. ರಾಜವಾನೆತನ ದೊಡನೆ ಸಂಬಂಧವೇದರೆ ಇಷ್ಟಪಡದವರು ಯಾರು? ಆದರೂ ಒವೆನ್ನೊಮ್ಮೆ ಬಲಾತ್ಮಾರವೂ ನಡೆಯುತ್ತಿತ್ತತ್ತು. ಜಹಾಂಗೀರನು ನೂರಿಜಹಾನಿನ್ನು, ಅವಳ ಪತಿಯನ್ನು ಕೊಲ್ಲಿಸಿ, ಜನಾನಾಕ್ಕೆ ಸೇರಿಸಿಕೊಂಡ ಕಥೆ ಎಲ್ಲರೂ ಓದಿದ್ದೇ. ಪ್ರರಾತನ ಹಿಂದೂ ರಾಜರೂ ಕೆಲ ಹೇಳಿ ಬಲಾತ್ಮಾರ ಮಾಡಿದ ನಿದರ್ಶನಗಳು ಸಿಗುತ್ತವೆ. “ಬ್ರಹ್ಮತ್ವಲ್ಪ ಭಾಷ್ಯ” ಎಂಬ ಗ್ರಂಥದಲ್ಲಿ ರಾಜಕುಮಾರನೊಬ್ಬು ಹೀಗೆ ಇಂಂ ರವಃಣೆಯಾರನ್ನು ಇಂದ್ರಸಫೇಗೆ ಹೋಗಿದ್ದಾಗ ಹಿಂಸೆ ತಂದು ವಾದಾವೆಯಾದ ಶಂಗತಿ ಬರುತ್ತದೆ. ಅಂತಃಪುರಕ್ಕೆ ನಾರಿಯರನ್ನು ಒದಗಿಸುವ ಜನರೇ ಇದ್ದರೇಂದು ಅರ್ಥವಾಗುತ್ತದೆ. ರಾಜ, ರಾಜಕುಮಾರರಿಗೆ ಮಾದುವೆ ಆಗದ ಆನೇಕ “ಪ್ರೇರುಷಾಂಕಿ”ಯಾರಿರುತ್ತಿದ್ದರೆಂಬುದು ಖಂಡಿತ. ತಮ್ಮ ಅಕ್ಕತಂಗಿಯರನ್ನೊಂದೇ ಮತ್ತಾರನ್ನೊಂದೇ ಹೀಗೆ ಅಂತಃಪುರಕ್ಕೆ ಒದಗಿಸುವ “ಶಾಲಕ”ರು, “ಶರಾರ”ರು ಕೆಲ ಹೇಳಿ ಅಪಾರ ಪ್ರಭಾವ ಪಡೆದು ಜನರನ್ನು ಏಡಿಸುತ್ತಿದ್ದರೆಂಬುದು “ಮೃಜ್ಞಕಟಿಕ” ನಾಟಕದ ಈಕಾರನ ಪ್ರಕರಣದಿಂದ ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ. (ಸಾಲಾ ಎಂಬ ಬ್ಯಾಗಳಿಗೆ ಇದು ಕಾರಣ ಇರಬಹುದು.) ಹೇಗಿದ್ದರೂ ರಾಣೀಯರು, ಇಟ್ಟುಕೊಂಡವರು, ದಾಸಿಯರು ಇತ್ತಾದಿಯಾಗಿ ಸಾಮಿರ ಗಟ್ಟಳೆಯಾಲ್ಲಿರುವ ಅಂತಃಪುರ ನಾರಿಯರಿಗೆ ಒಂದು “ಪುರ”ಹೇ ಬೇಕಾಗದೆ ಇದ್ದೀತೇ? ಹೀಗೆ ಅಂತಃಪುರ ಸೇರಿದವರಿಗೆ ರಾಜನು ಅವರನ್ನು-ದಾಸಿಯರಾಗಿದ್ದ ವರನ್ನು—ಇತರರಿಗೆ ಕಾಣಿಕೆ ಕೊಟ್ಟಿ ಹೊರತು ಅಲ್ಲಿಂದ ಮುಕ್ತಿ ಇರಲಿಲ್ಲ.

ಅಂತಃಪುರ ನಿಮಾಣಕ್ಕೆ ಚೊಣಕ್ಕನ “ಅರ್ಥಶಾಸ್ತ್ರ” ಹೊದಲಾದವುಗಳಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವವಾದ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಹೇಳಲಾಗಿದೆ. ಅಂತಃಪುರಗಳನ್ನು ನಡುವ ಹಾಕಿ ಕೂಡುತ್ತು ರಾಜ ವಸತಿಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸೇಕಾಗಿತ್ತು. ಇದರಲ್ಲಿ ರಾಣ ಮತ್ತು ಇತರ

ಅಂತಃಪುರ ನಿವಾಸಿಗಳ ರಕ್ಷಣೆಯಾಗೇ ಅಲ್ಲದೆ ಅವರ ಮೇಲೆ ಈವಲೆಡುವ ಅನುಕೂಲ ವನ್ನೂ ಗಮನದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಲಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಈ ರಕ್ಷಣಾ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಕಾಲ ಇಂದಂತೆ ಬಿಗಿಯಾಗುತ್ತು ಹೋಯಿತೆಂದು ತೋರುತ್ತದೆ. ರಂಗಾಖಾಯಣದಲ್ಲಿ ಶಿಖಲೈಯ ಅಂತಃಪುರವನ್ನು ಮೂರು ಬಾಗಿಲು ದಾಟಿ ಸೇರಬೇಕಾಗಿತ್ತೇದು ಹೇಳಿದೆ. ಮೂದಲ ನೇಯದರಲ್ಲಿ ವ್ಯಾದ್ಧನೂ ಪೂಜ್ಯನೂ ಆದ ಪ್ರಧಾನ ದ್ವಾರಾ ರಘುಕಃ ಎರಡನೆಯದರಲ್ಲಿ ವ್ಯಾದ್ಧರೂ ವೇದವೇತ್ತರೂ ಆದ ಬ್ರಹ್ಮಣರಃ ವ್ಯಾಖ್ಯಾರಣದರಲ್ಲಿ ವ್ಯಾದ್ಧ ಶ್ರೀಯರೂ ಬಾಲಿಕೆಯರೂ ಕಾವಲಿಷ್ಠರು. ಪೂರ್ಚಿನ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಅಂತಃಪುರವ ಕಾವಲು ಕರೋರವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಗೌರವಾರ್ಥರಂದ ವ್ಯಾದ್ಧ ಗಂಡಸರು ಆದರಲ್ಲಿ ನಿಯಂತ್ರಣಾಗಿರುತ್ತಿದ್ದರೆಂದು ಸಂಕ್ಷಿತ ನಾಟಕಗಳಿಂದಲೂ ಇಧ್ಯಾಸರಿತಾಂಗಾರದಿಂದಲೂ ವೇದವಾಗುತ್ತದೆ. ಅಪರೂಪಕ್ಕೂಮೈ ರಾಜಕುಮಾರಿಯರಿಗೆ ಕಾವ್ಯ-ಸಂಗೀತ ಪಾಠಹೋಳುತ್ತಿದ್ದರು ನೀಷಿಸುತ್ತಿದ್ದರೆಂದೂ ಆದರೆ ಗಂಗು-ಶಿಷ್ಯರು ರಿಗೆ ಪರಷ್ಪರ ದರ್ಶನವಾಗದಂತೆ ನಡವೆ ತರಗಳನ್ನಿಡಃತ್ತಿದ್ದರೆಂದೂ ಉದಯಾನಕಥೆ. ಬಿಳ್ಳಿಣ ಕವಿಯ ಏತಿಹ್ಯ ಮೂದಲು ದವ್ಯಗಳು ಸೂಚಿಸುತ್ತವೆ. ಆದರೆ ಅರವ.ನಯಃ “ಅಷ್ವಾಯುಂ ಪಶ್ಯೈ”ಯರಿಗೆ ಅರಸರು, ಅರಸುಕಃಮಾರರು ವಿಶ್ವಾಸಿವ್ಯಾದ್ಧನು ಹೋರತು ಪರಷ್ಪರುಪರ ದರ್ಶನ ಇರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಾರೂ ಶ್ರೀರಾಜ್ಯ. ದಾಸಿಯರಲ್ಲದೆ ಶಕ್ತಿವಿದ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಕಃಶತ್ಯಾಯಃರಂದ ಶ್ರೀ ಸೃಜನಿಕರು ಕೆಲಮೊಮ್ಮೆ ಪುರುಷ ವೇಷದಲ್ಲಿ ಪಹರೆ ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದರು. ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಅಂತಃಪುರದ ಅವಾರದ ತನೆಗಳ ಮೇಲೆ-ಈ ಶ್ರೀ ಸೃಜನಾವೇ ಕಾವಲಿರುತ್ತಿತ್ತು.

ಮುಸ್ಲಿಂ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಜನಾನಾದ ಕಾವಲು ಕೆಲವ ಹೋಜಾ (ಬುದ್ದಿಪೂರ್ವಕ ನಷ್ಟಿಸಣಿಗಳಾಗಿ ಮಾಡಲ್ಪಟ್ಟ ಪುರುಷರು) ಜನರ ಕೃಲಿ ಹೋಯಿತು. ಕಃಶತ್ಯಾರೂಬುವಿಶ್ವಶಾಲಿಗಳೂ ದೃಢಕಾರ್ಯರೂ ಆದ ಸಶಕ್ತಿ ಹೋಜಾಗಳು ಎಲ್ಲೆಲ್ಲೂ ಕಾವಲಿದ್ದು ರಾಣಯಾರ ಮೇಲ ಕಣ್ಣಾಯತ್ತಿದ್ದರು. ಒಬ್ಬೊಬ್ಬ ಬೇಗಮಾಳ ಅಂತಃಪುರಕ್ಕಿಳಿಳಿಗಳು ಹೋಜಾ ಕಾವಲಿನ ಬಾಗಿಲು ದಾಟಿ ಹೋಗಬೇಕಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಅವರ ಅಧಿಕಾರ, ಪ್ರಭಾವ ಅಪರಿಮಿತವಾಗಿತ್ತು. ಬೇಗಮಾರ ಭವಿಷ್ಯಪೇ ಅವರ ಗುಪ್ತವರದಿಯನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿತ್ತು. ಅವರ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನೇ ಹಿಂಡೂ ಅರಸರು ಕೂಡ ಅನುಷರಿಸಿದರೆಂದು ವಿಜಯನಗರ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಿ ಬಂದ ವಿದೇಶೀಯರು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಕೃಷ್ಣದೇವರಾಯನ ಕಾಲದಲ್ಲಿದ್ದ ಕವಕದಾಸನು “ಮೋಹನ ತರಂಗಿಣಿ”

ಕಾವ್ಯದಲ್ಲಿ ಬಾಣಾಷಾರನ ಅಂತಃಪುರವನ್ನು “ಹೊಜ್ಜೆ”ಗಳು ಕಾರ್ಯತ್ವದ್ದರೆಂದು ಹೇಳಿರುವುದು ತನ್ನ ಕಾಲದ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನೇ ಪ್ರತಿಪಾದಿಸುತ್ತದೆ. ಬಾಣಾಷಾರನ ಮಾಗಿ ಇಗೆ ಶಿವಾಲಯ ದಶನದ ಆಸ್ತೀರ್ಣಾದಾಗ ಅವಳ ದಾಸಿ ಅದನ್ನು ಬಾಣಾಷಾರನ ಕಿವಿಗೆ ತಲುಪಿಸಿ, ಅನುಮತಿ ಪಡೆವ ಮೇಲೆ,

ಅಪ್ರಾಣವಡೆಮು ಬಂದುಸಿದ್ಭಾಳು ಬಾಗಿಲೋ
ಉಪ್ಪ ಹೊಜ್ಜೆಯ ದೈತ್ಯರಿಗೆ
ಎಂದು ಕನಕ ವಣಿಸಿದ್ದಾನೆ.

ಪರಪುರುಷರಿಂದ ಸಾಪೂರ್ಣ ವಿವಿಕ್ತರಾಗಿ ಜೀವಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತಿತ್ತೇಬಿಂಬಲ್ಲಿದ್ದರೆ ಅಂತಃಪುರವಲ್ಲಿ ಸರಲೋಕ ಸದ್ಯತ ಷಾರಕರ್ಯಗಳಿಧ್ಯ ವೆಂಬುದರಲ್ಲಿ ಸಂಶಯ ಇಲ್ಲ. ಅಕಬರನು ಆಗ್ನಾದಿಂದ ಹವಿನಾರು ಮೈಲು ದೂರದಲ್ಲಿ ತನ್ನ ರಂಣ. ಬೇಗಮುರಗಾಗಿ ಒಂದು ಮಹಲನ್ನೇ ಕಟ್ಟಿಸಿದ್ದು. ಜಹಾಂಗೀರ-ಜೈರಂಗಜೀಬರ ಕಾಲದ ರಾಣೀವಾಸ ವ್ಯಾಖ್ಯವ ವಣಿನೋಳು ಸಿಗುತ್ತವೆ; ರಂಣಯರ ವಸತಿಯಲ್ಲಿ .. “ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ” ಅಂಗಣಗಳೂ ಕೃತಕ ಕೆರೆಗಳೂ ಇದ್ದವು. ಕೋಣೆಗಳು ಸುಂದರ ಚಿತ್ರಗಳಿಂದ ಚಿತ್ರಿತವಾಗಿದ್ದವು. ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಸಂಗಮವರಿ ಕಲ್ಲಿನ ಜಾಲಂಧರಗಳು. ಅವುಗಳ ಮೂಲಕ ಬೇಗಮರು ತೊವು ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುದೆ ಹೂರಗೆ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ನೋಡ ಬಹುದಾಗಿತ್ತು.

ಆ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಭಾರತಕ್ಕೆ ಬಂದಿದ್ದ ಫ್ರಂಚ್ ವ್ಯೇದ್ಯನಾದ ಬನಿಯರನನ್ನು ರಾಜಕುಮಾರಿಯೊಬ್ಬಳಿ ಚಿಕಿತ್ಸಾಗಾಗಿ ಹೆಚ್ಚು ಕಡಮೆ ಕಣ್ಣ ಕಟ್ಟಿಯೇ ಅಂತಃಪುರದೊಳಕ್ಕೆ ಒಯ್ಯಾಲಾಗಿತ್ತು. ಅವನು ಅಲ್ಲಿಯು ವ್ಯಾಖ್ಯವ ನೋಡಲು ಎರಡು ಕಣ್ಣ ಸಾಲದೆಂದಿದ್ದಾನೆ. ...“ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಕೋಣೆಯ ಬಾಗಿಲಿಗೆ ಹರಿಯುವ ನೀರಿನ ಕಾಲುವೆಗಳು .. ಎತ್ತನೋಡಿದತ್ತ ಹೂ ತೋಟಗಳು, ದಾರಿಗಳು, ರಘುರಿಗಳು. ನೇಳಲಿನ ತಾಣಗಳು. ಬಿಂಳಿ ಜಳದಿಂದ ರಕ್ಷಣೆ ಕೂಡಾವ ತಂಪು ಗಂಹೆಗಳು...ಗೋಡೆಗಳಿಗೆ ಬಂಗಾರದ ತಗಡು ಹೂದಿಸಿದ್ದಾರಂತೆ. ಕೋಣೆಗಳು ಭಾರಿ ನಿಲುವುಗನ್ನು ದಿಗಳಿಂದ ಅಲಂಕೃತವಾಗಿವೆಯಂತೆ.”

ರಾಣೀಯರಿಗೆ, ಪತ್ನಿಯರಿಗೆ, ಪ್ರೇಯಸಿಯರಿಗೆ ಅರಸನಿಂದ ಅವಳ ಧನ ಲಭಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬಳೂ ತಂತನ್ನ ಅಂತಸ್ಸಿಗೆ, ಆದಾಯಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾಗಿ ವ್ಯಾಖ್ಯವ ಜೀವನ ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ಮೊಗಲ ಕಾಲದ ಅಸಫೇಖಾನನ ವಂಗಳು ವಜ್ರ

ಖಚಿತವಾದ ಪಾದರಕ್ಷೆಗಳನ್ನು ಮೆಟ್ಟಿ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದೇ ಈ. ಏಜರ್ಸನ್‌ಗರದ ರಾಜೀವಾಂಶದವರಲ್ಲಿ “...ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬು ಇಗೂ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ವಾನೆ ಇದೆ; ಅವಳಿದೇ ದಾಸಿಯರು, ಸಖಿಯರು, ಸೇವಕರು ಇದ್ದಾರೆ; ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬು ಇಗೂ ಧಾರೀ ಧನ, ಕಂಕಣ, ಕಡೆಗ, ವಾಕಿ, ಆಷಿಮುತ್ತಿನ ಆಭರಣಗಳು, ವರ್ಷ ವೃಧಾರ್ಥಿಯರು ರತ್ನಗಳು...ದಾಸಿಯಾರಿಗೂ ರತ್ನಾಭರಣಗಳು...ಒಂದು ಉತ್ತಮವದಲ್ಲಿ (ಅವರು ಧರಿಸಿದ ಒಡವೆಗಳನ್ನು ನೋಡಿ) ನಾನು ದಾಗುಬಡಿದು ಹೋದೆ,” ಎಂದಿದ್ದಾನೆ ಡೊಮಿಂಗೋ ಪಾಯೆಸ್.

ಹೋರಗಿನ ಸಂಪರ್ಕವೇ ಇಲ್ಲಿದ ಈ ಅಂತಃಪೂರಗಳಲ್ಲಿ ಬದಾಕು ಹೇಗಿತ್ತು? ತುಕ್ಕಿರು ದೇಶದ ಸೇರಾಗ್ನಿಯಾಗಳಲ್ಲಿ ಸಂಪತ್ತು ಸೌಕರ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಲೋಲಾಡಿತ್ತು ಅಂತಃಪೂರ ರಮಣರು ಹೆಚ್ಚಿನ ಸಮಯವನ್ನು ಹೇತ್ತಿನ್ನು ಗಾಡಿಗಳಲ್ಲಿ ವಾಲಗಿ ಉಲ್ಲಂಢಲ್ಲಿ ಕಳೆಯುತ್ತಿನ್ನಿಂದು ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ. ತಂಬಾಕು ಸೇದುಷ್ಟುದು, ಹೇಡುವುದು, ನೂಲುಷ್ಟುದು, ಕಷಣಿ ಹಾಕುಷ್ಟುದು ಇವು ಅವರ ಅಡ್ಡಕಷಣೆಗಳು. ವಾಣಿ, ಉಮೋಗ ತಮ್ಮ ಗಂಡಂದಿರನ್ನು ಮೆಟ್ಟಿಸಿ ಸವತಿಯಿರಿಗೆ ಹೇಳ್ತಿರ್ಪಾಗುತ್ತದ್ದರು. ತಮ್ಮ ಶ್ರೀಂಗಿಕ ಆಕರ್ಷಣ ಹೆಚ್ಚಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಹವಾಸದಲ್ಲಿ ಅವರು ನಿರತರಾಗಿರುತ್ತಿದ್ದರು.

ತುಕ್ಕಿರು ಅಂತಃಪೂರಗಳ ಹೇಳ್ತಿಸ್ತಾರಣೆಯಲ್ಲಿ ಹೋಜಾಗಳಿಗೆ ಸಂಪರ್ಕಿಸಿರ ವಾದರೆ, ಒಳಾಡಿತೆಯಾಲ್ಲಿ ರಾಜಪಾತೆ (ವಹಿದೆ ಶಾಲ್ಮಾನ್) ಯು ಉತ್ತಿನ ಆದಂತ ವಿತ್ತು. ಅನುತರವ್ಯಾಪ್ತಿಯುವರಾಜ ಮಾತೆಯ ಅಧಿಕಾರ. ಅವರ ಕಳಿಗೆ ಅವರ ಅಪ್ರಾಪ್ಯಿಸಿರಿಕೆಯರು, ಹೇಳ್ತಿಸ್ತಾರಿಕಿ, ಖಿಜಾನೆ ಅಧಿಕಾರಿಷಂ, ಶಬ್ದತ್ವಾಧಿಕಾರಿಷಂ. ಕಾಫಿ ವಿತರಿಕಿ ಇತ್ತಾದಿ ಅಷಣಿ, ಸೇವಕರಿಗೆ ಗಡಣ ಅವರ ಕೃಲಿರಿತ್ತಿತ್ತು.

ಪೂರ್ಚಿನ ಮತ್ತು ಮುಧ್ಯಾರ್ಥಿನ ಹೀಂದೂ ಅಂತಃಪೂರಗಳೆಲ್ಲೆಲ್ಲಿಯೂ ಇಂಥಿ ಬೇರೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅಂತಃಪೂರದಲ್ಲಿ ರಾಜರನ್ನೂ ರಾಜೀಯರನ್ನೂ ಮೋಜಿಸ್ತೇಜಾಗಿ ಹೊಗಳುವ, ಮುಚ್ಚುಮರೆ ವಿಶೇಷವಾಗಿರದ ಶ್ರೀಂಗಿಕ ವಿನೋದಗಳಿಂದ ಹೊಗಳುವ ಪಾಡಿತೆಯಿರಿನ್ನಿಂದು ರತ್ನಾಕರವಣಿಯು ಅನುಪಮ ವಣಿಸೆಗಳು ತಿಳಿಸುತ್ತುವೆ. ತಮ್ಮ ಸೌಂದರ್ಯಯನ್ನು ಕಾಪಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ. ಹೆಚ್ಚಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಅಷಣಿ, ರೀತಿಗಳಲ್ಲಿ ಪರಿಣಿತಿ ಪಡೆಯುವುದು ಇಡೀ ವೇಳೆಯು ಕೆಲಸವಾಗಿರುತ್ತಿತ್ತು ಸಂದರಿಯಿರಿಗೆ. ಇದಕ್ಕಾಗಿ “ಜಲಚಿಕಿತ್ಸೆ”, ಮಾಲೀಸು, ವಾಲಾಮು, ಸಂಗಂಧ ದ್ರವ್ಯಗಳ ಲೀಪನ ವಾಂತಾವಷ್ಟಾಗಳನ್ನು ಅಂತಃಪೂರಗಳಲ್ಲಿ ಸಾವಿರಾರು ವರ್ಷಗಳ ಸಂಧನೆ

ಯಿಂದ ಪರಿಪೂರ್ಣತೆಗೆ ಒಯ್ಯಾಲಾಗಿತ್ತು. ದಾಸಿಯರಿಗೆ ಕೈತೆಂಬ ಕೆಲಸ. ಏಳು ತಯಾರಿಕೆ ಒಂದು ಕಲೆಯೇ ಆಗಿತ್ತು. ಎದೊಂದನೆ ಅದು ರಾಣಿಯರಿಗೆ ಬೇಕೇ ಬೇಕು. ಪ್ರತಿ ದಾಸಿ ಏಳು. ಮಾಲಾಚಾ, ಅತ್ಯರು, ವಿವಿಧ ಸುಗಂಥ ದ್ರವ್ಯಗಳ ಹಿತವಾದ ವಿಶ್ವರೂಪ ಇಂಥ ವಿದ್ಯುಗಳಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಕನ ಸಾಧಿಸಿರುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅಂತಃಪೂರ ರಾಸೀಯರಿಗೆ ಏಂಬುವುದೂಂದು ಮಾತ್ರ ಹವ್ಯಾಸವಾಗಿತ್ತು. ದಾಸಿಯರಿಂದ ತರೆಯನ್ನು ಅಡ್ಡ ಕಟ್ಟಿಸಿಕೊಂಡು ಸುಗಂಥ ಜಲದಲ್ಲಿ ಒರಿ ಮೈಯಲ್ಲಿ ಸಾನ್ನ ಮಾಡ ಬೇಕು. ಸುಗಂಥ ಧೂಪದಿಂದ ಪರಿಮಳತವಾದ ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ಧರಿಸಬೇಕು. ನವ ನವೀನ ವಿಧಾನಗಳೆಲ್ಲಿ ಕೇಶ ಕಲಾಪಗಳ ಏರಚನೆ ಆಗಬೇಕು. ನಾನಾ ಶರದಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟಿದ, ನೇಯ್ಯ, ಹೆಣೆದ ಪುಷ್ಟಿಗಳ ಧಾರಣೆ. ಈದಪ್ಪ, ಮೊಲೆಗಳ ಮೇಲೆ (ಪಾರಚಿನ ಭಾರತ ದಲ್ಲಿ ಮೊಲೆ ತೋರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಇಂಥ ಉದ್ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಅವರು ನಿರತರಾಗಿ ಬೇಜಾರು ನೀಗಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ನವಶಿಖಾಂತ ಅಭರಣಗಳು ಬೇರೆ. ಸಾಲದಿದ್ದರೆ ಸಂಗೀತ ಗಾತ್ರಯರು, ನರ್ತಕಿಯರು ಇರುತ್ತಿದ್ದರಲ್ಲದೆ ಶ್ವಾತೇ ರಾಜಸ್ತೀರ್ಯಾರೇ ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಪಾರವಿಂಣ್ಯ ಸಂಪಾದಿಸಿರುತ್ತಿದ್ದರು. (ವಿಷ್ಣುವಧನ ಹೊಯ್ಸಳನ ರಾಣಿ ಶಾಂತಲೆ ಇದಕ್ಕೆ ತಟ್ಟಿನೆ ನೆನಣಿಗೆ ಬರುವ ಉದಾಹರಣೆ.) ಕವಿತಾ ರಚನೆಯೂ ಇತ್ತು. ರಾಣಿಯರೇ ಕವಯಿತ್ರಿಯರಾಗಿರುತ್ತಿದ್ದುದುಂಟು. “ಹದಿಬದೆಯ ಧರ್ಮ” ಅಂತಃಪೂರದ ಉತ್ಪಾದನೆ.

ಹಿಂದೂ ಅಂತಃಪೂರಗಳಲ್ಲಿ ಪಟ್ಟಿದ ರಾಣಿಯರದೇ ಕಾರಭಾರು, ಅವಳ ಅಧಿಕಾರ ಹಿರಿಯ ಅಧಿಕಾರಿಗಳನ್ನು ಒಳಗೊಂಡು ಯಾರನ್ನೂ ಸೇರೆಯಾಗಿದಿಸುವ ವರೆಗೂ ಇತ್ತೀಂದು ಕಥಾಸರಿತಾಗರದ ಉತ್ಸೇವಿಗಳಿಂದ ತಕ್ಷಿಸಬಹುದು. ಆದರೆ ರಾಜರಾಗಳ ಬುದ್ಧಿ ಚೆಪಲ. ಪಟ್ಟಿದ ರಾಣಿಗಿರಿಯದಂತೆ ಅವರು ಅಂತಃಪೂರದ ಇತರ ಯಾವುದಾದರೂ ಹೆಣ್ಣಿಗೆ ಮೋಹಿತರಾಗುವುದು ಅಪರೂಪವಾಗಿರಲ್ಲ. ವತ್ಸರಾಜ ಉದಯನ ಇಂಥ ಹಲವು ಪ್ರಸಂಗಗಳ ನಾಯಕನಾಗಿದ್ದು. ಪಟ್ಟಿವಾಹಿನಿ ಮೊದಲು ಕೆರಳ, ಆ ಮೇಲೆ ಕೃಷ್ಣಪರ್ವತಾಚಾರ್ಯರಾಗಿರುತ್ತಿದ್ದಳು! ಹೀಗೆ ಪತ್ತಿತ್ವತ್ವಕ್ಕೆ ಏರಿದ ಇಬ್ಬರು ದಾಸಿಯರಾದರೂ ಉದಯನ ಕಥೆಯಾಗಿ ಬರುತ್ತಾರೆ. ಚೀನದ ಅಂತಃಪೂರಗಳಲ್ಲಿ ತಾನು ವುದಿಯಾಗಿ ಆಕರ್ಷಣೆ ಕಳೆದುಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆಂದು ಅರಿವಾದಾಗ ಹಿರಿಯ

ರಾಣ್ಯೇ ಇನ್ನೊಬ್ಬು ಉನ್ನು ಹಡುಕಿ ಗಂಡನಿಗೆ ವುದಾವೇ ಮಾಡಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಉತ್ತೇ !

ಅಂತೆ ಪುರವಲ್ಲಿ ಪರಷ್ಪರು ಪರ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಅನುಧ್ವನಿ ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದೇವೆ. ಅದರೆ ಮನುಷ್ಯರು ಮನುಷ್ಯರೇ. ಹೇಗೋಂ ಕಣ್ಣಗೆ ಬಿದ್ದ, ಶೇಳಿದ ತರಣರ ಹುಬಲಕ್ಕೆ ಒಳಗಾಗಿ ರಾಣಿಯರು ಅವರನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತಿದ್ದು ದು ಉಂಟು. ಇಂಥಾ ಸರಿತಾಗಿರದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ರಾಣಿ ತ್ರಿಭುಷಣಿ ಹೇಣ್ಣು ವೇಷದಲ್ಲಿ ಅರಮನೆಯೊಳಗಿಟ್ಟು ಕೊಂಡ ಕಥೆ ಬರುತ್ತದೆ. ವಾತಾನ್ನಿಯನನ್ನು "ಕಾಮಸೂತ್ರ"ದಲ್ಲಿ ಅಂತೆ ಪೂರ್ದಿಗೆ ಪರಷ್ಪರು ಪರನ್ನು ಸಾಗಿಸುವ ಉಪಾಯಗಳ ಪಟ್ಟಿ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾನೆ. ಹಾಸಿಗೆ ಅಥವಾ ಬಸ್ತೀ ಶಾರುಳಿಯಲ್ಲಿ ಸುತ್ತಿ ತ್ರಿಭುಷಣಿ ಹೊರಗೆ ರವಾನಿಸುವುದೂ ಒಂದು ಉಪಾಯ !

ಇವ್ವನ್ನೇ ಅತ್ಯಾಪುರಗಳಲ್ಲಿ ರಾಸ್ತವನ್ನೇ ಬುಡಮೇಲು ವಾಡುವ ಒಳಣಿಯು
ಗಳೂ ಆಗುತ್ತಿದ್ದವು. ಅನೇಕ ರಾಷ್ಟ್ರ. ರಾಜೀ ತಮ್ಮ ಮಗಂದಿರಿಗೆ ಪಟ್ಟವಾಗಬೇಕು
ಎಂಬುದರ್ಕುಗಿ ಪ್ರತಿಷ್ಠಿತ ರಾಜಕುಮಾರರನ್ನು ಏಪ್ರಿಲ್‌ಹಿಂದಿಗಳಿಂದ ಕೊಲ್ಲಿ
ಸುವ ಫಿತ್ಲೋವಿಗಳಾಗುತ್ತಿದ್ದವು. ಉತ್ತರಾಧಿಕಾರವೇ ಫಿತ್ಲೋರಿಗಳಲ್ಲಿ ರಾಜನ ಕೊಲೀಗೆ
ರಾಸ್ತೆಯರು ಎಳುಷುವುದೂ ಇತ್ತು. ಇಂಥ ಅನೇಕ ಉತ್ತರಾಧಿಕಾರಿಗಳನ್ನು ಚಾಣಕ್ಯ,
ಕೊಟ್ಟಿ ರಾಜರು ನಂಬಿಕೆಯ ಸರ್ಕಾರ ಬಂಟನಿಲ್ಲದೆ ಎಂದೂ ರಾಜೀಯ ಮನೆಯನ್ನು
ಪ್ರವೇಶಿಸುವರವೆದು ಎಚ್ಚರಿಸಿದ್ದಾನೆ. ಅರಸರು ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಅರಮಾನಗಳಲ್ಲಿ
ತಮ್ಮ ಸ್ವರ್ಪಕ್ಕೆ ವಾಖನುತ್ತು ಯಾರೇಷ್ಟುಳ ವೇ.ಶ್ರೀ ಮನಸ್ಸಾದಾಗ ಅವಳಿಗೆ ಹೇಳಿ ಕಣಿ
ಅವಳೀವನೇ ಏಕುಹುತ್ತಿದ್ದರೆ ದಾಖಿಲೀಗಳಿಂದ ಸ್ವಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ, ಅಂಥ
ಸುದ್ಯವದ ಸಂದರ್ಭಗಳಿಗಾಗಿ ರಾಜೀಯರು ಎಷ್ಟು ಕಾತರವಿಂದ ಕಾರ್ಯಾತ್ಮಿಕದ್ದರೂ
ಉಂಟಿಸಬೇಕಷ್ಟೇ.

ಕೆಲ ರಾಜರು ಅಂತಃಪುರಶೋಲರಾಗಿ ರಾಜ್ಯ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಮರೆತುಬಿಡು
ತ್ವಿದ್ದು ದುಂಟು. ಹಿಂದೂ ಅಂತಃಪುರಗಳ ರಮಣೀಯರು ಇತರ ಕರೆಗಳಂತೆ ಕಾಮ
ಕಲೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸ್ತು ಪಡೆವಿರುತ್ತಿದ್ದರೂ ಏನೂ. ಕಾಮೋಪಭೋಗದಲ್ಲಿ
ಲಿಂನನಾದ ರಘುವಂಶದ ಕೊನೆಯು ರಾಜ ಅಗ್ನಿವರ್ಣನು ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದ ಕಾಮಲೀಲೆ
ಗಳನ್ನು ಇವಿಂದಿನ ಸರ್ವವಶ್ವಿ ವಸ್ತ್ರ-ಖಿ ಕಾಳಿಯಾಗ ಕೊನೆಗೆ ಅವನು ಕ್ಷಮರೋಗದಿಂದ
ಸತ್ತಿದ್ದನ್ನು ಹೇಳಿದ್ದನೇ. ರಾಜಕಿರು ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿ ಅರಸರು ಮಹ್ಯಳನ್ನೂ
ತಮ್ಮಾಂದಿರನ್ನೂ ಹೀಗೆ ಅಂತಃಪುರ ಭೋಗದಲ್ಲಿ ಮಂಗ್ಲರಾಗಲು ಪ್ರೌತ್ಸಂಹಿಸುತ್ತಿ
ದ್ದುದ್ದಾಗಿ ಇದೆ. ಜ್ಯೇಂದ್ರ ನೇಮಿನಾಥ ಪುರಾಣದಲ್ಲಿ ವಸುದೇವನನ್ನು ಅವನಾಣ ಹೀಗೆ
ರಾಣಿಯಾಸದಲ್ಲಿ ಅವನಿಗರಿಯಿಂದಂತೆ ಒಂಧಿಸಿಟ್ಟಿಂತೆ ನೇಮಿಚಂದ್ರ ಒಣ್ಣಿಸಿದ್ದಾಗೆನೇ.
ಕೊನೆಗೆ ಒಂದು ದಿನ ವಸುದೇವ ತಮಾಷೆಗಾಗಿ ದಾಸಿಯೊಬ್ಬಳ ಮೂಲೆ ಹುಡಿದಾಗ.
ಅವಳು ಕೆರಳಿ “ಸೇರಿಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದರೂ ಕುಚೀಪ್ಪೆ ಬಿಡದವರಿಬ್ಬರನ್ನು ಕಂಡೆ. ಒಂದು
ಮಂಗ, ಇನೊಂದು ನೀನು!” ಎಂದು ಹಂಗಿಸುತ್ತಾಳೆ. ವಸುದೇವನಿಗೆ ಆಗ ಸತ್ಯದ
ಅರಿವಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಪ್ರಸಂಗ ರಾಜಕಾರಣದ ಒಂದು ಪಟ್ಟನ್ನು ಸೂಚಿಸುವಂತೆ
ರಾಣಿಯಾಸದ ದಾಸಿಯಿರ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನೂ, ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ಅವರು ಎಷ್ಟು ದಿಟ್ಟಿರಿಗಿರು
ತ್ವಿದ್ದರಂಬುದನ್ನೂ ಧ್ವನಿಸುತ್ತಿದ್ದಳ್ಲವೇ ?

ಗತಕಾಲದ ಗೀಳು: ಹಾದಿಗೊಂದು ಮುಳ್ಳು

ಭಾರತೀಯರ ಜೀವನಕ್ಕೆ ಅಂಟಿದ ದೊಡ್ಡ ಜಾಡ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ವೈಭವೀಕರಣ ಹೊಂದು. ನಾವು ಗತವನ್ನು ವೈಭವೀಕರಿಸುತ್ತೇವೆ. ಆ ವೈಭವದ ಬಗ್ಗೆ ಗಳನು ತ್ತೀವೆ. ನಮ್ಮ ಗಳಹಾಟಕ್ಕೆ ನಾವೇ ಮಂದಪೇರಿ ಕುಣಿಯುತ್ತೀವೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಚ್ಯಾಮರೀಯುತ್ತೀವೆ. ನಮ್ಮ “ಧರ್ಮಪ್ರವಣತೆ” ಎಂದು ಯಾವುದನ್ನು ಪ್ರಚಾರ ವೊಡಲಾಗುತ್ತದೋ ಅದ್ಲು ಒಂದಲ್ಲಿ ಒಂದು ತರಹದ ಗತವೈಭವವೇ ಇರಬ್ತದೆ. ನಮ್ಮ ಪ್ರಾಚಿನ ಐತಿಹಾಸಿಕ ವೈಭವವೆಂದು ನಾವು ಕೊಂಡಾಡುತ್ತಿರುವುದರಲ್ಲಿ ಬಹ್ಮಂತ ನಮ್ಮ ಕಲ್ಪನೆ ಮತ್ತು ಕರುಡು ನಂಬಿಕೆ ಇರಬ್ತದೆ. ಯಾರಾದರೂ ನಮ್ಮ ಗತಕಾಲದ ಬಗ್ಗೆ ವಿಮೃಶಾತ್ಮಕವಾಗಿ ವೊತ್ತಾದಿವರೆ ನಮಗೆ ಸಿಟ್ಟು ಬರುತ್ತದೆ. ಅವನು ಏದೇಶೀಯನಾಗಿದ್ದರೆ ಕಲುಹಿತ ದೃಷ್ಟಿಯ ಸಾಮಾಜಿಕಾಂಶಿಕೀಯ ಬಿರುದಿಗೆ ಪಾತ್ರನಾಗುತ್ತಾನೆ. ಸ್ವಾರ್ಥಿಯನಾಗಿದ್ದರೆ ಅಭಿವಾನಶಾಂಕನ್ನು ವಾತ್ಮದೂರೀಕ್ರಿಯೆನಿಸಿತ್ತಾನೆ.

ಇದಕ್ಕೆ ನಮ್ಮ ನಮ್ಮುಂಫಿವರಲ್ಲಿ ವೊತ್ತರವಲ್ಲ, ಇತಿಹಾಸವನ್ನೇ ಜೀವನ ದುದ್ದಕ್ಕೂ ಜೀವನವನ್ನಾಗಿ ವೊಡಿಕೊಂಡ ಪೂರ್ಖೀಸರರಲ್ಲಿ ಕೂಡ ಉದಾಹರಣೆಗಳು ಸಿಕ್ಕುತ್ತವೆ. ಚೂಲುಕ್ಕೂ ಪಲ್ಲವ ವಿಜಯಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿ ಕನ್ನಡ ರಾಜನನ್ನು ಸಾಮಾಜಿಕಾಂಶಿಕ ಬಿರುದಿಗೆ ಬಂಧಿಸಿ ಬರೆದಾಗ ಕನಾಂಟಕದ ಅಭಿವಾನಿ ಪೂರ್ಖೀಸರರೂಬ್ಬರು ಧನುಬಾಣಿಗಳನ್ನು ಎತ್ತಿ ತೂಗಿವರು. ಅವರ ವಾದದ ಕೊನೆಯು ಸಾರಾಂಶ, ಕನ್ನಡಿಗರನ್ನು ಕನ್ನಡಿಗರೇ ಇಂಷಿ ನುಡಿಯುವುದೇ? ಎಂಬುದಾಗಿತ್ತುಳ್ಳದೆ, ಐತಿಹಾಸಿಕ ತಥ್ಯಗಳ ವಿವರ್ಯಾಸವಾಯಿತೆಂದಲ್ಲ.

ತದ್ವಿರುದ್ಧವಾಗಿ, ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಗಢಕಾಲದ ಹಿರಿವೇಗೆ ನಾವು ಆಧಾರವನ್ನು ಹುಡುಕಬುದು ವಿದೇಶೀಯರ ಉತ್ತಿಗಳಲ್ಲಿ—ಹೊರತು ಸ್ವದೇಶೀಯರ ಅಭಿಷಾರ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲ. ಯಾರಾದರೂಬ್ಬ ಯುರೋಪಿಯನ್ ನಮ್ಮ ಹಳೇ ರೂಢಿ ಸಂಪ್ರದಾಯಗಳನ್ನು ಎತ್ತಿಕಟ್ಟಿ ಬರೆವಿದ್ದರೆ, ಅವನ್ನೇ, ಅದೆಷ್ಟೇ ಹಳೆಯ ಡಾಗಿದ್ದರೂ ನಮ್ಮ

ಸ್ವಾಮಿಗಳಿಂದ ಹಿಡಿದು ರಾಜಕಾರಣಿಗಳ ವರೆಗೆ ಎಲ್ಲರೂ ಎತ್ತಿಕೊಂಡು, “ನೋಡಿ. ಅವರೇ ನಮ್ಮ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳನ್ನು ಕೊಂಡಾಡುವಾಗ ನಮ್ಮ ಅಭಿಮಾನ ಹೀನ ಪಚಾರ ವಾದಿಗಳು ಹೇಗೆ ಧಿಕ್ಕುರಿಸುತ್ತಾರೆ ನೋಡಿ!” ಎನ್ನ ತಾತ್ತ್ವರೇ, ಮಹೇಶ ಯೋಗಿಗಳು “ಅತಿಃತಥಾನ” (Transcendental meditation) ವನ್ನು ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಚಾರ ವಾಡತೂಡಿದಾಗ ಕೆಲ ಅರೆಚೀದ ವೈಜ್ಞಾನಿಕ ಪ್ರಯೋಗಗಳ ಅನುಕೂಲ ಘರ್ತಿತಂಶವನ್ನು ಪತ್ರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಂಡು ನಮ್ಮ ಸ್ವದೇಶಾಭಿಮಾನಿ ಸ್ವಧರ್ಮಾಭಿಮಾನಿಗಳು ಹಾರಾಡಿದ್ದೇ ಹಾರಾಡಿದ್ದು. ಈಗ ಮಹೇಶ ಯೋಗಿಗಳ ಯೋಗ ಪದ್ಧತಿಯಿಂದ ತಮಗೇನೂ ಪ್ರಯೋಜನವಾಗಿಲ್ಲವೆಂದು ಕೆಲವರು ಅವರ ಮೇಲೆ ಪರಿಹಾರ ದಾವೆ ಹೂಡಿದ್ದಾರೆ. ಅದರ ಘರ್ತಿತಾಂಶ ಏನೇ ಆಗಲಿ, ನಮ್ಮವರು ಅನಂತ ಕಾಲದ ವರೆಗೆ ಆ ಹಳೇ ಘರ್ತಿತಾಂಶಗಳನ್ನೇ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ನಮ್ಮ ಯೋಗದ ಹಿರಿಮೆಯ ಬಗ್ಗೆ ತೌಡುಕಟ್ಟಿದೆ ಬಿಡರು. ಮಹೇಶ ಯೋಗಿಗಳು ತಮ್ಮೇ ಹೊಷ ಯೋಗಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಮೊದಲು ನಮ್ಮ ಬಡ ಭಾರತೀಯರಿಗೇ ಕಲಿಸಲಿಲ್ಲವೇಕೆಂದು ಈ ವರೆಗೆ ಯಾರೂ ಕೇಳಿಯಾ ಇಲ್ಲ, ಇನ್ನೂ ಕೇಳಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ ಎಂದು ಖಿಂಡಿತವಾಗಿ ನಂಬಬಹುದು.

ಯಾವ ರಂಗವನ್ನೇ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಿ, ನಮ್ಮ ಹಿಂದಿನವರು ಇದನ್ನು ಎಂದೋ ವೂಡಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯರು ವಿಮಾನ ತಯಾರಿಸಿದರೆ? ನಮ್ಮವರು ಅದನ್ನು ರಂಮಾಯಣ ಕಾಲಕ್ಕಿಂತ ಮೊದಲೇ ತಯಾರಿಸಿದಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ! ಪರಮಾಣು ಬಾಂಬು ತಯಾರಿಸಿದರೆ? ಅದು ನಮ್ಮ ಅಥವ್ ವೇದದಲ್ಲಿ “ಅನಾದಿ”ಯಲ್ಲೇ ಇತ್ತು! ಮಂತ್ರದಿಂದ ಮಾನಿಸುತ್ತಿರುವ ಕೊಯ್ದಿರಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ಮಾನಿಸುವರ ಸ್ತುಪ್ಪಿಸಿ. ಅದಕ್ಕೆ ಹೂ ಬರಿಸಿ, ವಿಡಿಯಾಗಿಸಿ, ಹಣ್ಣಾಗಿಸಿದ್ದಾರೆ. ನಮ್ಮ ಪೂರ್ವಜರು—ನಾವಲ್ಲ.

ನಮ್ಮ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟೇಲ್ಲ ಇದ್ದಿದ್ದರೆ ವಿಚೇತೀಯರು ಬಂದು ಅದರ ಪ್ರಯೋಜನ ಪಡೆಯಾವ ವರೆಗೆ ನಮಗೇಕೆ ಅದು ತಿಳಿಯಲ್ಲಿ ಎಂದು ಕೇಳಿದರೆ ನಿಮ್ಮನ್ನು ರೋಷದ ನೋಟ ಮಾತ್ರ ಎದುರಿಸುತ್ತದೆ. ನಮ್ಮ ವೇದ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳನ್ನೇಲ್ಲ ಜರ್ನಿನರು ಕದ್ದೂಯ್ದು ವುಹತ್ತಾಧನೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ ಎಂದು ಸಾಧಿಸುವವರು ಇಂದಿಗೂ ನಿಮಗೆ ಸಿಗುತ್ತಾರೆ—ಬರೇ ಮಂಕು ಜನಸಾಮಾನ್ಯರಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲ. ಶಾಕಮ್ಮ ಷೀದಿದವರಲ್ಲಿ ಕೂಡ.

ಗತದ ಆರಾಧನೆಯಲ್ಲಿ ಮೂಲತಃ ದೋಷವೇನೂ ಇಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಪೂರ್ವಜರ ಬಗ್ಗೆ ಅಭಿವೂನ ಇರಬೇಕು ಎನ್ನು ಲಾಭಹಾದು. ಆದರೆ ಗತವಸ್ತು ಒಂದು ಏಣ ಯನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡರೆ ಮಾತ್ರ ಆದಕ್ಕೆ ಆಫ್ ಬರುತ್ತದೆ. ಹಲವು ಸಾಮಿರ ವರ್ಷಗಳ ಇತಿಹಾಸವು ದೇಶ ಇತಿಹಾಸವನ್ನು ಪಾಪಟಿಗೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಬದಲು ತತ್ತೀ ಮೇಲೆ ರಿಂಡಿಕೊಂಡರೆ, ಈ ಗತದ ಭಾರದಿಂದ ಕುಸಿದು ರಾಮಾಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಭಾವುವಿದೆ. ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ನಮ್ಮ ಪೂರ್ವಿಕರು ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದರೆ ನಮಗೆ ಮಾಡುವುದೇನೂ ಉಳಿಯುವುದಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ನಾಬಿಗ ಕಣಾವ ಅರವಂತಿನವನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ನಾವು ಭೂತಬೀಡಿತರಾಗಿ ಬಡಬರಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ತೃಪ್ತಿರಾಗಿತ್ತಿದ್ದೇವೇನೋ ಆನಿಸುತ್ತದೆ. ಗತದ ಮೇಲೆ ಆತಿಯಾಗಿ ನೆಚ್ಚಿಕೆಯಿಡು ವವರು ಪ್ರಸ್ತುತದ ಬಗ್ಗೆ ನಿರಾಸಕ್ತರಾಗುತ್ತಾರೆ. ಕಾಲದ ಆಹ್ವಾನಗಳನ್ನು ಎದುರಿ ಸಲು ಆಗತ್ಯಾವಾದ ಬದಲಾವಣೆಯನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಆದು ನಮ್ಮನ್ನು ಆನಿಸ್ತು ಗಳಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತದೆ.

ಜಾತಿಯಾಂದಲೇ ಬೇಳಿ ಬೇಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವವೀಂದಾರಂಭಿಸಿ ಎಲ್ಲರೂ ನಾನು ಜಾತಿ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಖಿಂಡಿಸುವವರೇ. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ನಾವು ಬುದ್ಧಿ. ಮಾತ್ರಾರ್ಥಿ, ಬಸವಣ್ಣನವರನ್ನು ಹೊಗಳುವುದಕ್ಕೆ ಏಕತ್ವಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಜಾತಿಯಲ್ಲಿ ಈ ಖಾದವ ರಾಗಲಿ ವೇಲಾದವರಾಗಲಿ ಅದನ್ನು ಬಿಡಲು, ಅದರಲ್ಲಿರುವ ಗುಪ್ತ ಅಭಿವೂನವನ್ನು ತೂರೆಯಲು ಸಿದ್ಧಿಂತ್ತಿಲ್ಲ. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೇ ಎಲ್ಲ ಜಾತಿಯುವರೂ ಯಾವಾವಾವರಣ ಯಾಂತಿಗೋ, ಮುನಿಗೋ. ಸಂತನಿಗೋ, ತಮ್ಮ ಮೂಲವನ್ನು ತಗಲಿಸುವ ತವಾಮ ಹಂಗೆ ಸಾಧ್ಯಾವಾಗುತ್ತಿತ್ತು? ಡಾ. ಎಸ್. ಎಂ. ಭೂರಜ್‌ನವರು ಕಮ್ಮು "ದಾಟು" ಕಾವಂಬರಿಯಲ್ಲಿ ಈ ಗತಕಾಲವ ಹಾಬಲವನ್ನು ಚಿತ್ರಿಸಿ ಬೈಂಡಿದಿದ್ದಾರೆ. ಅವರಲ್ಲಿರುವ ವಿವಾದ ಧ್ವನಿಯನ್ನು ಯಾರೂ ಗುರುತಿಸಲಿಲ್ಲ. ವಾಲ್ಯುತ್ತಿ ಹುಟ್ಟಿಬೇಂದನಲ್ಲ. ಪಘಫರಷ್ಟನಾಗಿ ಬೀಂಡರೂದನೆ ಸೇರಿ ದೀರಿಬಡವಕಾಗಿ ವಂತ್ತೆ ಸರಿ ದಾರಿ ಕಂಡ ಬೃಹತ್ತಣನೆಂದು ಎಷ್ಟು ಇನ ಬಲ್ಲರು? ಈ ತರಹದ ಗತಕಾಲದ ಭಾರವು ಅಲ್ಲಿವಾಪುಗಳನ್ನು ಚಿಂಪುತ್ತ ಇರುವವರು ಸಾಮಾಜಿಕ ಬದಲಾವಣೆಗಳನ್ನು ಸ್ವಾಗತಿಸುತ್ತಿರೇ? ಸಾಧಿಸುವ ಸಾಹಸಕರಾಗಬಲ್ಲರೇ? ಆವರು ನಿಜವಾಗಿ ಜಾತಿ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಸಿರಾಕರಿಸಲಾಪರೇ? ಆದು ಹೇಗೆಲಿ, ಜಾತಿಯನ್ನು ಸಿದ್ಧಾರ್ಥಿ ಸಲು ನೇರ ಪ್ರಯುತ್ತ ಮಾಡಿದ ಬಸವಣ್ಣ ಬೃಹತ್ತಣನೆಂದು ಹೇಮ್ಮೆ ನಮಗೆ. ಬಸವಣ್ಣ

ನವರನು ಒಪ್ಪದವರಿಗೆ ಕೂಡ.

ನಾವು ಬಿಕ್ಕು ಬೇಡುವವರಾಗಿರುವಾಗ ನಮ್ಮು ಮುತ್ತಜ್ಞ ಇನಾಮದಾರನಾಗಿದ್ದ ಸೆಂದು ಕೊಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳುವುದರಿಂದೇನು ? ಈ ವೃಥಾಭಿಮಾನ ನಮ್ಮು ನಿಜವಾದ ಇರವನ್ನು ಮರೆಮಾಡಿ, ನಮ್ಮುದುವಿಗಿರುವ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ನಮ್ಮು ಬಳಿ ಇರುವ ಅಯುಧೋಂದ ಎನುರಿಷಲು ಆತುಕ ಮಾಡುತ್ತದೆ. ನಮ್ಮುಜ್ಞ ದೇಸಾಂಗಿರಿಗಿರುವಾಗ ನಾವು ಕ್ಯಾಲೀಂದ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದೇ ? ಭೇ ! ಆಕೀಚರಾಗಿರೋಣ !

ಗತವ ಆರುಫನೆ ನಮ್ಮನ್ನು ಸಂಪ್ರದಾಯಮುದ್ದೆಯ ಮಂಬಿಗೆ ಬೀಳಸುತ್ತು ಬಂದಿದೆ. ಮೊವಲು ವರ್ಣ, ಆ ಮೇಲೆ ಜಾತಿಯನ್ನು ಭದ್ರಪಡಿಸಲು ಅದು ಹೇಗೆ ಕಾರಣವಾಯಿತೆಂದು ಅರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ನಾವು ಅಷಮಧರ್ಮರಾಗಿದ್ದೇವೆ. ಕ್ರಿಸ್ತ ಪೂರ್ವ ೫೧೦ ವರ್ಷಗಳಿಗಿಂತಲೂ ಹಿಂದೆ ಈ ಜಾತಿ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ವಿರೋಧಿಸುವ ಧರ್ಮಸ್ಥಾಪಕರೂ ಸುಧಾರಕರೂ ಆಗಿರೋಗಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಯಾರೂ ಯಾವ ನಿಜವಾದ ಬದಲಾವಣೆ ತರಲಿಲ್ಲ. ಧರ್ಮ ಯಾವಾಗಲೂ ಪಾರಲೌಕಿಕವಾಗಿದ್ದಾಗಿಂದ ಅದು ಲೌಕಿಕ ಅನ್ಯಾಯಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಬಹು ಕಾಲ ತಲೆ ಕೆಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ. ಬದಲಾ ವಣಿಕರಾಗಬೇಕಾದು ಪ್ರಭಾಶಕ್ತಿಯ ಬಡ್ಡದಿಂದ. ಆದರೆ ನಮ್ಮಿಲ್ಲಿ ಪ್ರಭಾಶಕ್ತಿ ತನಗೆ ದೂರೆತ ಅವಕಾಶನ್ನಿಲ್ಲ ಗಳಿಗೆ ತೂರಿ ಸಂಪ್ರದಾಯದ ಸರ್ವಫಿರೇಟ್ಟು ಪಡೆಯಲು ಹೆಣಗುವ ಮೂಲಕ ಸಾರ್ಥಕತೆ ಪಡೆಯಲು ಹಂಡಿಸಿತು.

ಇತ್ಯಾಷ ಕಾಲವಲ್ಲಿ ನಮ್ಮು ದೇಶದಲ್ಲಿ ತಲೆಯೆತ್ತಿದ ರಾಜವಂಶಗಳಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ನಿಜವಾದ ಕ್ಷತ್ರಿಯ ಮಂಶಗಳು ? ಎಷ್ಟು ಆರ್ಯ ವಂಶಗಳು ? ಮೌರ್ಯರು ಕ್ಷತ್ರಿಯಲ್ಲ; ಗುಪ್ತರು ಅವರ ವಂಶನಾಮವೇ ಸೂಚಿಸುವಂತೆ ಕ್ಷತ್ರಿಯರಲ್ಲ; ಗುಪ್ತರು ಬಹುಶಃ ಆರ್ಯರೂ ಅಲ್ಲವೇನ್ನು ವರಿದ್ದಾರೆ. ಅನೇಕ ವಂಶಗಳಿಗೆ ದ್ಯುತ್ಯರು, ರಾಕ್ಷಸರು ಮೂಲಪುರುಷರು. ತಮ್ಮ ಕ್ರತು ಶಕ್ತಿಯಿಂದ, ಉತ್ತಾಹ ಶಕ್ತಿಯಿಂದ ಈ ಜನರು ಹಳೇ ಕ್ಷತ್ರಿಯ ವಂಶಗಳನ್ನು ಸೋಲಿಸಿ ರಾಜ್ಯಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡಿರು. ಅವರಿಗೆ ಜಾತಿಯನ್ನು ಏರಿ ನಡೆಯಲು ಅವಕಾಶವಿತ್ತು. ಆದರೆ ಅವರ್ತುರೂ ಕ್ಷತ್ರಿಯತ್ವದ ಸರ್ವಫಿರೇಟ್ಟನ್ನು ಪಡೆಮ ವೇದೋಕ್ತ ಉಪನಯನ, ಪಟ್ಟಾಭಿಷೇಕ ಮಾಡಿಸಿಕೊಂಡರು. ಅಶ್ವಮೇಧ, ರಾಜಶಾಯಿಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ ಸಂಪ್ರದಾಯದ ಮುದ್ರೆ ಒತ್ತಿಸಿಕೊಂಡರು. ಅವರಿಂದ ತಮ್ಮ ಜನರನ್ನು ಅವರಿಧ್ಯ ಕಳಗಿನ ಸ್ತುತಿಯಲ್ಲಿ ಬಿಸ್ಪಂತಾಗಿ, ಇವರಷ್ಟೇ ಮೇಲ್ಮೈ ತಿಗೇರಿದಂತಾಯಿತು. ಈ

ಖಂಪಾತುವುದ್ದರೆಯ ಹಂಬಲದ ತೀರ ಈಚೆಗನ ಉದಾಹರಣೆ ಭಕ್ತಪತಿ ಶಿವಾಜಿಯಾದು. ಸ್ವಂತ ಪರಾಕ್ರಮಾದಿಂದ ರಾಜ್ಯ ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡ ಈ ಮಹಾಷುರ-ಷನು ಕಾಶಿಯಿಂದ ಅವರಿಂದ ವ್ಯಾಯಾದಿಂದ ಬೃಹತ್ಸಾರನ್ನು ಕರೆಸಿ ಕೊಂಡು ಕ್ಷಮಿಸುವುದ್ದರೆ ಪವರ್ ಪಟ್ಟಭಿಷಃಕ ಮಾಡಿಸಿಕೊಂಡ. ಹಿಂದುಗಳನ್ನು ಜಾತಿಯ ಬಂಧನಾದಿನ ಬಿಡಿಸುವ ಒಂದು ಸಂಪನ್ಮೂಲ ಅವಕಾಶ ಜಾರಿ ಹೋಯಿತು. ನಾನೂರು ವರ್ಷಗಳ ಇಸ್ಲಾಂ ಪ್ರಭುತ್ವ ಮತ್ತು ಪ್ರಚಾರದ ನಂತರ ಏಕೂ ಈ ಅನ್ವಯಾ ದೂರದರ್ಶಿಯಾಗಿದ್ದ ಮಹಾರಾಜನಿಗೆ ಜಾತಿಯ ಟೊಣ್ಣತನ ಅಥವಾಗದಿದ್ದ ದ್ವಾದುದ್ದರ್ವ.

ಪಾರಂಪರ್ಯದ ಮುದ್ರೆಯ ಈ ಹಂಬಲ ನಮ್ಮನ್ನು ಇಂದಿಗೂ ಬೇಳಿಟ್ಟಿಲ್ಲ! ನಮ್ಮ ಅತ್ಯುತ್ತಮ ಮುಂದಾವರೆದ ಇಂಜಾರದ ಇನರೂ ಒಂದಿಲ್ಲ ಒಂದು ವಿಧದಿಂದ ಈ ಅಧ್ಯಾತ್ಮದ (legitimacy) ಬೆಂಬತ್ತಿದ್ದನ್ನು ಕಾಣುತ್ತೇವೆ. ತಮ್ಮ ಕಾಲದ ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರಗತಿಪರ ವಿಚಾರದ, ಅಪ್ರತಿಮು ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವಬಲವಿದ್ದ ನೆಹರೂ ಆವರನ್ನೇ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಿ. ಕಾಶ್ಮೀರದಿಂದ ಜೀವನೋಜಾಯಃವನ್ನು ಅರಸಃತ್ತ ದಿಕ್ಕಿಗೆ ಬಂದು ನೆಲಸಿ ಅಲ್ಲಿಂದ ಅಲಹಾಬಾದಿಗೆ ವಲಸೆ ಹೋದ ನೆಹರೂ ಕುಲ ಆಫ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕಾಸ ಹೊಂದಿದ ವಂಶವಲ್ಲ. ಮೋತೀಲಾಲರ ಅಜ್ಞ ತೀರ ಸಾಮಾನ್ಯ ನೌಕರಿಯಾಲ್ಲಿದ್ದವರು. ಮೋತೀಲಾಲರ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ತಾನೇ ಕುಲದಿಂದಲ್ಲ, ಪರಿಶ್ರಮಾ ಬಲದಿಂದ ಅವರು ವಿದ್ಯೆಯನ್ನೂ ಶಂಪತ್ತನ್ನೂ ಗಳಿಸಿದ್ದು. ದಿವಂಗತ ಡಾ. ರಾಮ ವಂನೋಹರ ಲೋಹಿಯಾ ಯಾವಾಗಲೂ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಂತೆ, ನೆಹರೂ ಕಾಲದ ಈ ಸಾಮಾನ್ಯ ವೂಲವನ್ನು ಒತ್ತಿ ಹೇಳಬ ಬದಲು, ಒಂದೇ ತಲೆಮಾರಿನ ಹಿಂದೆ ಬಂದ ಶ್ರೀಪಂತೀಯನ್ನು ತಲೆತಲಾಂತರೆಗಳಿಂದ ಒಂದೆ ಆಗಭ್ರ ಶ್ರೀನಂತಿಕೀ ಯೋಜಿತ ಪ್ರಭಾವಕಾರಿಯನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಲಾಯಿತು. ಈ ಮಹಾದೇಶದ ಇಂಫಾರ್ಮೇಶನ್ ಬಿಬ್ಲು ಸಾಮಾನ್ಯ ಗಾವಾಸ್ತವ ವಾರಿಮೂರ್ಗಿನಿಗೆ ದೊರಕಲು ಸಂಧಿ ವಾಯಿಕೆಯಿಂಬು ದನ್ನು ಒತ್ತಿ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರೆ ಪ್ರಜಾತಂತ್ರಧ ಆದರ್ಥವನ್ನು ಒಷ್ಟಿಕೊಂಡ ಈ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಎಪ್ಪು ಚೆನ್ನಾಗಿರುತ್ತತ್ತು. ಸ್ವತಃ ನೆಹರೂ ಆವರು ಬಿಂಬಿಸ್ತಿರುವ ಒಂದು ಪತ್ರಿಕೆ Pandit ಎಂಬುದನ್ನು Bandit (ಡೆಲೋಡೆಷ್ನೋರ್) ಎಂಬುದಾಗಿ ತಪ್ಪಿ ಮಂದಿಸಿದಾಗ ತಮ್ಮನ್ನು ಪಡಿತ ಎಂದು ಸಂಚೋಧಿಸಬೇಕಿರೇದು ಹೇಳಿದ್ದರೂ ವಾಸ್ತವದಲ್ಲಿ “ಪಂಡಿತ್ ಜೀ” ಎಂದು (ಬೃಹತ್ಸಾರ ವಾಚಕದಲ್ಲಿ) ಸಂಚೋಧಿಸಿದರೆ

ಮುಶ್ಯಾಗುತ್ತಿದ್ದರೆ ಬಲ್ಲವರು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಇದು ಪುನಃ ಅಧ್ಯತೆಯ ಹಂಬಲ—ಅಂದರೆ ಗತಕಾಲದ ಆರಾಧನೆಯಲ್ಲದ ಮತ್ತೇನು ?

ಗತಕಾಲದ ಆರಾಧನೆಯನ್ನು ತೊರೆದು ಅದರ ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡಿದರೆ ನಮ್ಮ ಗತವನ್ನು ಅನಾಗತಕ್ಕೂಂದು ದಾರಿಗಂಬವಾಗಿ ವಾಡಿಕೊಳ್ಳಬಹುದೇನೋ. ಅದರೆ ಭುಜುಳಿದಿಂದ ರಾಜ್ಯ ಸಂಪಾದನೆ ಮಾಡಿದವರೆಲ್ಲರೂ ತಮ್ಮ ವರ್ಣವನ್ನು ಸೂರ್ಯನಿಗೋ ಚಂದ್ರನಿಗೋ, ರಾಮನಿಗೋ ಕೃಷ್ಣನಿಗೋ ಎಳೆದು ತಗಲಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಈ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಈ ಮನವರಿಕೆ ಬರುವುದು ಯಾವಾಗ ? ಅಮೇರಿಕದ ಅಧ್ಯಕ್ಷ ಲಿಂಕನ್ ರಂತೆ “ನನ್ನ ಅಪ್ಪೆ ಯಾರೆಂದು ನಾನರಿಯೆ” ಎಂದು ಧ್ವಯಾವಾಗಿ ಹೇಳಿ ದಕ್ಕಿಸಿ ಕೊಳ್ಳಬಲ್ಲ ಕಾಲ ಈ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಎಂದು ಬಂದಿತೋ. ●

ಕಾರ್ಯಾಲ್ಯೂಟ್ ಸ್ಕ್ರಾನಗಳ ಕೂಟಪ್ರಶ್ನೆ

ಬಿಹಾರದಲ್ಲಿ ಈಚೆಗಿನ ವಾರಗಳಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಫಳನಗಳಿಂದ ಹಿಂದುಖಾರುವುದು ಹಿಂದುಖಾರಿಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ತೋಗೀನ್ನು ಕಾಯ್ದಿದ್ದಾರು ಶ್ರೀ ಧುತ್ತಂದು ಎದ್ದು ನಿಂತಿದೆ. ಹರಿಷನ-ಗೀಜನಂಗಿಗಿ ಮೊದಲೇ ಕಾದಿರಿಸಿದ ಸೇಕಡಾ ಏಂ ಸ್ತೋಗಳಲ್ಲವೇ ಸರ್ವಣಿರಲ್ಲಿನ ಒಂದಿಳಿದ ಜಾತಿಗಳಾಗಿ ಸೇ. ಏಂ ಸ್ತೋಗಳನ್ನು ಕಾದಿದ್ದಾರು ಮುಖ್ಯಮಂತ್ರಿ ಕಷ್ಟಾರ್ಥಿ ಶಾರ್ಕಾರರ ನಿರ್ಧಾರಕ್ಕೆ ಅಲ್ಲಿ ಮೇಲೂ ತೀ ಅಥವಾ ಮುಂದುವರಿದವರೇಂಬ ಜಾತಿಗಳ ಜನರ ವಿರೋಧವಿಂದಾಗಿ ಎದ್ದು ಗಂಭೀರಾಗಳು ಜೀವಹಾನಿಯಲ್ಲಿ ಪರ್ಯಾವಸಾನ ಹೊಂದಿದೆ. ಆಳಿವ ಜನತಾ ಪಕ್ಷ ಮತ್ತು ಮಂತ್ರಿಮಂಡಲದಲ್ಲೇ ತೀಕ್ಷ್ಣ ಮತಭೇದಗಳಾಂಟಿಗಿದೆ. ಜಯಪ್ರಕಾಶ ನಾರಾಯಣರು ಕೂಡ ಜಾತಿಯ ಆಧಾರದಿಂದ ಹಿಂದುಖಾರುವುದನ್ನು ವಿರೋಧಿಸಿ ಬಡತನದ ಅಳತೆಗೊಳಿಸಿದ್ದು ಇದಕ್ಕೆ ಉಪಯೋಗಿಸಬೇಕೆಂದು ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕಗಳ ಈ ವಿಂಧಲು ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ವಿಸ್ತೃತಿಸುವ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿದ್ದಾರೆ.

ಒಂದು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ದಕ್ಷಿಣ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಪೂತ್ರ ಈ ವರೆಗೆ ತಡೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಈ ಕಾರ್ಯಾಲ್ಯೂಟ್ ಸ್ಕ್ರಾನಗಳ ಸಮಾನ್ಯ ಈಗ ಉತ್ತರಕ್ಕೂ ಹಬ್ಬತ್ತಿದೆಯೆನ್ನಬೇಕು. ಕನಾರ್ಕದಲ್ಲೇ ಹಾವನೂರು ವರದಿ ಮತ್ತು ಅದನ್ನು ಕಾರ್ಯಾಗತಗೊಳಿಸುವಲ್ಲಿ ಸಾಕಷ್ಟು ಗಲಾಟೆ ಎದ್ದಿದೆ. ಆದರೆ ಅದು ‘‘ಗಲಭೀ’’ಗಳ ಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ಹೋಗಲಿಲ್ಲ. ಒಂದು ಕಾರಣ ಹಾವನೂರು ತಯಾರಿಸಿದ ಪಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಹಿಂದುಖಾರಿನಿಸಿದರುವ ಜಾತಿಗಳಾಗಿ ಬಹು ಕಾರಣ.

ಹಿಂದುಖಾರಿಗಳಾಗಿ ಸೌಕರ್ಯ ಮತ್ತು ಲಾಭದಾಯಕ ಉದ್ಯೋಗಗಳನ್ನು ಕೊಡುವ ಶಿಕ್ಷಣ ಕೋಷರ್‌ಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ಕ್ರಾನ ಕಾರ್ಯಾಲ್ಯೂಟ್ ಸಾಮಾಜಿಕ ಸಂಸಾರದ ಕ್ಷಿರುವ ಸಂಘರ್ಷನಿಗಳು “ಸಾಮಾಜಿಕ ನ್ಯಾಯ” ದ ಕಲ್ಪನೆಯನ್ನು ಅಧರಿಸಿದವು. ಹಿಂದುಖಾರಿಗಳ ಅದ “ಅನ್ಯಾಯ”

ಗಳನ್ನ ಸರಿಪಡಿಸಿ ಸಮಸ್ತ ಪ್ರಜೆಗಳಿಗೂ ಸಮಾನಾವಕಾಶ ಒದಗಿಸಬೇಕೆಂಬುದು ತತ್ವ. ಹರಿಹನ-ಗಿರಿಜನರ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಹಿಂದೂ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಅಷ್ಟುತ್ತಿರುತ್ತದೆ ಮೊದಲಾದ ಅನುಕ್ರಮತೆಗಳನ್ನ ಹೇರಿದ್ದರಿಂದ ಗಂಭೀರ ಸ್ವರೂಪದ ಅನ್ಯಾಯವಾಗಿದ್ದಂತಹ ಕೆಗಲೂ ಆಗುತ್ತಿರಬುದೂ ಸತ್ಯ. ಇದನ್ನು ಅರಿತೇ ನಮ್ಮ ಸಂಖಿಧಾನದಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೆ ಪ್ರತಿಸಿದ್ಧಿ ಸಭೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ನೌಕರಿಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಏಂಸಲು ಸಾನಗಳ ಸೌಕರ್ಯಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸಿದ್ದುಗಿದೆ. ಈ ತರಹದ ವಿಶೇಷ ರಿಯಾಯತ್ತಿಗಳಲ್ಲದೆ ಆವರು ಮೇಲೇರಿಬರುವುದು ಎಂದೆಂದಿಗೂ ಸಂಧ್ಯೆವಿಲ್ಲ ಎಂದು ಗೃಹೀತವಾಗಿಟ್ಟು ಕೊಳ್ಳಲಂಗಡಿದೆ.

ಆದರೆ ಇತರ “ಹಿಂದುಳಿದವ”ರಿಗೆ ಈ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ “ಅನ್ಯಾಯ” ಆಗಿದೆಯೆನ್ನಲು ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಅವರಿಗೆ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ವೇದಾಧ್ಯಯನ ಹೊರತು ಮತ್ತಾವ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕೂ ಶಾಸ್ತ್ರನಿರ್ವಹಣೆ ಎಂದೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ವೇದವಿದ್ಯೆ ಬಾಯಿಂದ ಬಾಯಿಗೆ ದಾಟುತ್ತಿದ್ದುದರಿಂದ ಬಾಹ್ಯಣ ಪುರೋಹಿತರೂ ಶೋತ್ರಿಯರೂ ನಿರಕ್ಷರಿಗಳಾಗಿದ್ದುದುಂಟು. ತದ್ವರುದ್ದವಾಗಿ ಶಾಸ್ತ್ರ ಕನಕದಾಸ ಕವಿಯಾಗಿ ವಿದ್ಯಾವಂತನಾಗಿ ಇದ್ದ. ಬ್ರಿಟಿಷ್ ರಾಜ್ಯ ಪ್ರತಿಷ್ಠಿತವಾದ ವೇಲಂತೂ ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ವಿದ್ಯೆಗೆ ಪಾರಮ್ಯ ಬಂತು. ಎಲ್ಲ ಜಾತಿಗಳೂ ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಸಮಾನ ನಿರಕ್ಷರತೆಯಿಂದಲೇ ಪೂರಂಭಿಸಿದವು. ಅದಕ್ಕೆ ಹಿಂದೆಯೂ ಅಕ್ಷರದಿಂದ ಜೀವಿಸಬೇಕಾಗಿದ್ದ ವ್ಯಾಪಾರಿ ಮತ್ತು ಕರಣಿಕ ವೃತ್ತಿಯವರು ಹೊರತು ಉಳಿದವರಿಗೆ ಓದು ಅಗತ್ಯಾವಿಳಿದ್ವಾದಲೇ ಆವರು ಅದನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ. ಹಿಂದೂ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳಿಂದ ಎಲ್ಲ ಅಭಿಜ್ಞಣ ವರ್ಗಗಳಿಗೂ “ಅನ್ಯಾಯ”ವಾಗಲಿಲ್ಲ ಎನ್ನ ವುದಕ್ಕೆ ಎರಡು ಉದಾಹರಣೆ ಸಾಕು; ಏಕು ಶತಮಾನ ಇಲ್ಲಿ ಆಳಿದೆವೆಂಬ ಮುಸಲ್ಮಾನರಲ್ಲಿ ಅಥಿಕಾಂಶ ಜನ “ಹಿಂದುಳಿದ”ವರುವರು; ವೈದಿಕ ಪದ್ಧತಿಯ ವಿರುದ್ಧ ಬಂಡೆದ್ದು ಸಮಾಜವಾದ ಸ್ವಾತಿತ್ವಕೊಂಡೆವೆಂಬ ಲಿಂಗವಂತರು ಹಿಂದುಳಿದವರ ಪಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಸೇರಲು ಆತುರರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಜನಿವಾರದ ಜಾತಿಗಳೂ ಕೆಲವು ಇದರಲ್ಲಿ ಸೇರಿವೆ.

ಆದ್ದರಿಂದ ಈಗಿನ ಈ “ಸಮಾಜಿಕ ನ್ಯಾಯ”ದ ಬೇಡಿಕೆ ಹಿಂದಿರೆ “ಅನ್ಯಾಯ”ಗಳ ಪರಿವಾರಣನೆಗೆ ಎಂದು ಹೇಳುವುದು ಸಲ್ಲಿ. ಎಲ್ಲ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲ ಶಾಂತಿಗಳಲ್ಲಿ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳೂ ಗುಂಪುಗಳೂ ಹಿಂದುಳಿಯುವುದು ಏತಿಹಾಸಿಕ ಕಾರಣಗಳಿಂದ ನಡೆಯು ಬಂದದ್ದೇ. ರ್ಯಾತಾಷಿ ಮೂಲದವರು ಯುರೋಪಿನಲ್ಲಿ ಕೂಡ

ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಹಿಂದುಳಿವಿದ್ದರು. ಆದರೆ ಇಂಥಾ ಜಾತಿಯವರೇದು ಅವರನ್ನು ಬೊಟ್ಟಿಟ್ಟು ಹೇಳಲು ಒರುವಂತಿರಲ್ಲಿಪ್ಪಾಗಿ ಅಲ್ಲಿ ಅವರನ್ನು ಹಾಗೆ ವರ್ಗೀಕರಿಸಲಾಗ ಅಗಶ್ಮಯ. ಅಂಥ ಬೇಡಿಕೆಗೂ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಇಲ್ಲಿ ನಾವೀಗ ಜಾತಿಯ ತೇವದಿಯ ಮೇಲೆ ಗಂಘೆಗಳ ಬೇಡಿಕೆಯನ್ನು ಎದುರಿಸಬೇಕಾಗಿರುವುದು ವೈಯಕ್ತಿಕ ಸ್ತುತಿಗಳಿಯನ್ನು ಲಕ್ಷಿಸಬೇಕಾಗಿ ತಲೆ ಲೆಕ್ಕಾರ್ಥಿ ಎಂಗಡಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವದರಿಂದ ಅನ್ಯಾಯಕ್ಕಾಗಿ, ಪದ್ಧತಿಗೆ ತರಬೇಕಾದ ಬೇಲೆ ಇದು.

ಅಂದಾಜು ಇದು ಕಡಿಮೆಯ ಸಮಸ್ಯೆಯಲ್ಲ. ಯಾಕೆಂದರೆ ಅದು ರಾಜಕೀಯ ಪ್ರಶ್ನೆಯಾಗಿದೆ. ವೈಯಕ್ತಿಕವಾಗಿ ನಾಯಕ ಕೇಳಬವನಿಗೆ ನಿನಗೆ ಯಾರು ಅನ್ಯಾಯ ಮಾಡಿದರು ? ನೀನು ಹೇಗೆ ಹಿಂದುಳಿದೆ ? ಎಂದು ಕೇಳಬೇಕಾಗಿಸಿ ಸಾಗಹಾರಬಹುದು. ಆದರೆ ಒಂದು ಗುಂಪು, ಕೇರ ಶಕ್ತಿಯಾಗ್ನಿಪರ ಮುಂದಾಳ್ಳನ ದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಅದೇ ಬೇಡಿಕೆ ಮುಂದಿಟ್ಟಿರುತ್ತಾನೆ ಅದೇ ಪ್ರಶ್ನೆ ಕೇಂದ್ರ ಅವರನ್ನು ಸಾಗಹಾರ ಅಂಗಾವಾದಿಲ್ಲ. ಯಾಕೆಂದರೆ ಅವರಿಗೆ ಮತಾರ್ಥಿಕಾರ ಉಂಟು; ಈಂತಿ ಭಂಗ ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಂಬಿ. ಹಿಂವಿನವರು ವಿದ್ಯೆಗೆ ಅಸಂಖ್ಯೆ ತೋರಿಸಿದ್ದುಂದ ಆವರ ಸಂತಾನದವರು ಹಿಂದುಳಿದಿರಬಹುದು. ಆದರೆ ಹಾಗೆ ಹೇಳಿದರೆ ಈ ಪದ್ಧತಿ, ಆ ರಾಜಕೂರಣ ವಾರ್ತಾಗಳನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಇದು ರಾಜಕೀಯ ತಥ್ಯ. ತಥ್ಯದ ಮುಂದೆ ಯಾವ ತರ್ಕಫೂ ನಿಲ್ಲಿ ಪ್ರದಿಲ್ಲ. ಸತ್ಯ ಕೂಡ ನಿಲ್ಲಿಸಬ್ದಿಲ್ಲ ! ತಥ್ಯದ ತರ್ಕಫಾನ ಕಾಲದ್ದು. ತರ್ಕಫ್ಯಾ ಪೂರ್ವಾಪರ ಬೇಕು.

ಆದ್ದರಿಂದ ಹೀಗೆ ಬಿದ್ದವರಿಗೆ ಸ್ತುತಿ ಕಾಡಿರಿಸಬಿದ್ದರೆ ಆವರು ಮುಂದುವರಿದವ ರೋಚನೆ ಓದಿ ಸ್ಥಾನ ಸಂಪಾದಿಸಲಾರರು ಎಂಬ ಅನುಮಾನಾಸ್ಥದ ಸಿದ್ಧಾಂತವನ್ನು ಸಾಧಿಸಿ ಏಸಲು ಸ್ಥಾನಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸುವ ನಿರ್ಣಯಗಳಾಗುತ್ತಿವೆ.

ಇದನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತರಬಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ದುಷ್ಪರಿಣಾವಃಗಳಾಗುತ್ತವೆ. ನೇತಿರೆ ಕೊಡುವಾಗ ಗ್ರಣವನ್ನು ಮರೆತು ಜಾತಿಯನ್ನೇ ನೆಮಿಡರೆ ಆಡಳಿತದ ದಕ್ಷತೆ ಇಳಿದು ಹೋಗುವುದು. ಬಡ್ಡಿಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಹರಿಜನರಿಗೆ ಪೂರ್ಣ ಕೊಡುವುದಾಗಿ ದೇವರಾಜ ಅರಸರು ಘೋಷಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಹೀಗಾದರೆ ಕಡಿಮೆ ಯೋಗ್ಯತೆಯವರನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಯೋಗ್ಯತೆಯವರ ಮೇಲೆ ಕೂರಿಸಿದಂತಹಿಗಿ ಮೇಲೆ ಅದಕ್ಕತೆ, ಕುರಂತೆ, ಕೆಳಗೆ ಅಸಂತೋಷ ಬೇರುಬಿಡುತ್ತವೆ. ದಕ್ಷತೆ ಕುಂದಬಹುದೆಂದು ಅರಸರೂ ಒಬ್ಬಿದ್ದಾರೆ.

ಆವರೆ ರಾಜಕೀಯ ಕಾರಣಗಳಿಗಾಗಿ ಅವರು ತಾತ್ಪೂರ್ವಿಕವಾಗಿ ಆ ಬೇಲೆ ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧರಾಗಿದ್ದಾರೆ.

ಆವರೆ ಅಮು ತಾತ್ಪೂರ್ವಿಕ ಬೇಲೆಯೇ ಆಗಿ ಉಳಿವಿಂತೆ ? ಕಟ್ಟಿಕೊಟ್ಟಿ ಬುತ್ತಿಯ ಬಲದಿಂದ ದಾಂ ನಡೆಯುವವರು ಸ್ವಂತ ಅಡಿಗೆ ವಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಅಗತ್ಯವನ್ನು ಬೇಗ ಮನಗಾಳುವುವಿಲ್ಲ. ಬುತ್ತಿಯನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸುತ್ತು ಹೋಗುವುದು ರಾಜಕೀಯ, ಅನಿವಾರ್ಯವಾದೀತು. ಜರಿಜನ-ಗಿರಿಜನರಿಗೆ ಸಂಪಿಧಾನದಲ್ಲಿ ಈ ವರ್ಷಕ್ಕೆ ಕೊಟ್ಟಿ ರಿಯಾಚುತ್ತಿಗಳು ಇಗೆ ವರ್ಷಗಳಾದರೂ ಮುಂದುವರಿಯಬೇಕಾಗಿ ಬಂದಿಲ್ಲವೇ ?

ಅತ್ತು ಮುಂದುವರಿವರೆಂಬವರಲ್ಲಿ ಯೋಗ್ಯತೆಯುಳ್ಳವರು ಅವಕಾಶಗಳ ನಿರ್ವಹಣೆಯಿಂದ ಹತಾಶರಾಗಿ ವಾಮವಾಗಿಕ್ಕೆ ಇಳಿಯುವರು. ಅವರು ಸಾಕಷ್ಟು ಮುಂದುವರಿದಿದ್ದಾರೆ; ಏನಾದರೂ ಬೇರೆ ದಾರಿ ಹುಡುಕಿಕೊಳ್ಳಲಿ ಎನ್ನುವುದು ಸುಲಭ—ಹಾಗೆ ವಾಡುವುದು ಸುಲಭವಲ್ಲ. ಹಿಂದುಭಿಡವರಿಗೆ ಸ್ಥಳ ಕಾದಿಟ್ಟಿರೂ ಎಲ್ಲವಿಗೂ ಸರಕಾರಿ ನೌಕರಿ ಸಿಗಲಬರದು. ಆದ್ದರಿಂದ ಅರೆ ಸರಕಾರಿ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಿಗೂ ಅದೇ ತತ್ತ್ವ ಅನ್ವಯಿಸಬೇಕಾಗುವುದೆಂದು ಬಿಕಾರದ ಅನುಭೂವ ಹೇಳುತ್ತದೆ. ಅದಾದ ನಂತರ ಸರಕಾರಿ ಏನು, ಖಾಸಗಿ ಏನು, ಎಲ್ಲವೂ ದೇಶದ ಸೊತ್ತು; ಆದ್ದರಿಂದ ಖಾಸಗಿ ರಂಗಕ್ಕೂ ಅವನ್ನು ಚೊಚುವ ಬೇವಿಕೆ ಬಂದಿತು. ಎಲ್ಲ ಕಡೆ ಸರಕಾರದ ಕಾರ್ಯವೀರ್ಯನ ಕ್ಷೇಗಳನ್ನು ಚೊಚುವ ಪ್ರವೃತ್ತಿ ಆಗೇ “ಜನಪ್ರಿಯ” ವಾಗುತ್ತದೆ. ಹತಃಶರಾದ “ಮುಂದುವರಿದ” ಜನರು ಇಡೀ ರಾಜಕೀಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನೇ ಬಲಾತ್ಮಕರವಿದ ಉರುಳಿಸುವ ಚರ್ಚವಿಯ ಬೇನ್ನು ಹತ್ತಾರಿಂದ ದೆಂದು ಬಂಗಾಲದ ಕ್ರಾಂತಕಾರಿಗಳ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಿಂದ ತೋರುತ್ತದೆ. ಈ ಸೌಕರ್ಯರಾಗಳನ್ನು ಹಿಂದುಭಿಡವರಿಗೆ ಕೊಡುವಿದ್ದರೆ ಅವರೇ ಬುಡಮೇಲು ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಇಳಿಯುವುದಿಲ್ಲವೇ ? ಎಬ್ಬೆ ಪ್ರತಿಪರ್ಶೀ ಕೂಡ ನಮಗೆ ಎದುರಾಗುತ್ತದೆ. ಹೀಗೆ ನಾವು ಒಂದು ಕೂಟಸಮಾಸ್ತಿಗೆ ಬಂದು ತಲುಪುತ್ತೇವೆ.

ಹರಿಜನರಿಲ್ಲಿ, ಸರ್ವಜ್ಞ ಹಿಂದುಭಿಡವರಿರಲಿ ಪ್ರಗತಿಯ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಹಂತಗಳಲ್ಲಿ ಇರುವ ಅನೇಕ ಒಳ ಜೂತಿ ಪಂಗಡಗಳು ಅವರಲ್ಲಿವೆ. ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಸೇರಿಸಿ ಒಂದೇ ರಾಶಿ ವಾಡಿ ಸ್ಥಾನಗಳನ್ನು ವಿಭಾಗಿಸುವುದರಿಂದ ಅವರಲ್ಲೇ ಹೆಚ್ಚು ಮುಂದುವರಿದವರು ಸಂಖ್ಯಾಬಲ, ಕಂತತ್ತಾಣ ಮತ್ತು ಪ್ರಭಾವ ಉಳ್ಳವರು

ರಿಯಾಚುತಿಗಳಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಭಾಗವನ್ನು ತಾವೇ ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ವಿಂಡಿತ. ಮಧ್ಯಮ ಜಾತಿಗಳ ಶಿಂ ವರ್ಷಗಳ ಆಳಕೆಯಲ್ಲಿ ಅವರೇ ಹೆಚ್ಚು ಲಾಭ ಹೊಡಿದವರಾ. “ನ್ಯಾಯ” ನಿಜವಾಗಿ ದೊರೆಯಬೇಕಾದರೆ ಈ ಅತಿ ಹಿಂದುಳಿದ ಪಂಗಡಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸಿ ಅವುಗಳಿಗೇ ಏಶೇಷ ರಿಯಾಚುತಿಗಳನ್ನು ಕೊಡುವುದು ಸೂಕ್ತ. ಆದರೆ ಹಾವನೂರು ಆಯೋಗ ಇಂಥ ಅಳತೆ ಕೋಳನ್ನಾಪಯೋಗಿಸಲು ಯತ್ನಿಸಿದಾಗ ಲಿಂಗಾಚುತ ಸಮಾಜ ತಮ್ಮೊಳಗಿನ ಒಳಪಂಗಡಗಳನ್ನು ಪ್ರತ್ಯೇಕಿಸುವ ಯತ್ನಗಳ ವಿರುದ್ಧ ಸಿದಿದೆದ್ದಿತು. ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಶಾತ್ಮಿಕ ಸಮೀಕರಣಕ್ಕಿಂತ ರಾಜಕೀಯ ಸಮೀಕರಣ ಬಲಿಷ್ಠವಾದದ್ದೆಂದು ಸಿದ್ಧವಾಯಿತು.

ಹೀಗೆ ನಾವು ತಂಬಿ ಜಿಡುಕಾದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಎದುರಿಸುತ್ತಿದ್ದೇವ. ಹಿಂದುಯುವಿಕೆಯನ್ನು ಕೊನೆಗಾಣಿಸುವುದ್ದೀಕ್ಷೆ ಸ್ಥಳ ಕಾಯ್ದುಡುಪ್ಪುದು ಬಹಳವಾದರೆ ಅಂಶಿಕ ಪರಿಹಾರ ಮಾತ್ರ. ಆದಕ್ಕೆ ತೆರಬೇಕಾದದ್ದು ಕುಟ್ಟಿ ಬೆಲೆ. ಯಾವುದೇ ತಕ್ಷಿದ ಯಾಲ್ಲಿ ತೂಗಿದರೂ ಎರಡು ತಲೆಮಾರುಗಳಿಂದ ಸುಶಿಕ್ಷಿತರು ಅಫ್ಮಾ ತ್ರೀಮಾಂತ ರಾಗಿರುವವರ ಮಾತ್ರಾಗಿ ಹರಿಜನರಿಗೆ ಮತ್ತಾರಿರಲಿ, ಸ್ಥಾನ ಕಾಯ್ದುಡುಪ್ಪದು ನ್ಯಾಯವಲ್ಲ. ಅವರು ಇತರರೊಡನೆ ಸ್ವಧಿಸಿಯೇ ಮೇಲೆ ಬರಬೇಕು. ಆದರೆ ಈ ಸೂಚನೆಗೆ ಹಿಂದುಳಿದವರ ನಾಯಕರಿಂದ ಪೂರ್ತಿತ್ವಾಹ ಸಿಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಅವರ ಪಾಲಿಗೆ ವೃಕ್ಷಿಗೆ ನ್ಯಾಯ ಸಿಗಬೇಕಾದದ್ದು ಮಾಂವಲ್ಲ. ಜಾತಿಗೆ ಸಿಗಬೇಕಾದದ್ದು ಮುಖ್ಯ. ಯಾಕೆಂದರೆ ಆದು ಅವರಿಗೆ ಲಾಭಕರ.

ಪರಿಶ್ವ ಜಾತಿ, ಜನಾಂಗವಿರಲಿ, ಹಿಂದುಳಿದ ಜಾತಿ, ಜನಾಂಗವಿರಲಿ, ಮೇಲ್ತಾತ್ತಿಯವರಿರಲಿ ಹಿಂದುಳಿಯುವಿಕೆಗೆ ಪರಿಹಾರ ನಿಜವಾಗಿ ಸಿಗಬೇಕಾದದ್ದು ಶಿಕ್ಷಣ ಮತ್ತು ಸಂಗರೀಕರಣವಿಂದ. ಹಳ್ಳಿಯ ವಾಸ ಮನುಷ್ಯನ ಗತಾನುಗತಿಕರಿಗೆ ಪೂರ್ವಾಂಶ ಕೊಡುತ್ತದೆ. ಇದು ಹರಿಜನರಿಂದ ಬ್ರಹ್ಮಣರ ವರೆಗೆ ಎಲ್ಲಾರೂ ಸರಿ ಹೊಂದುವ ಮಾತ್ರ. ಬ್ರಹ್ಮಣರ ನಗರೀಕರಣ ಬೇಗನೆ ಆದದ್ದು ಅವರು ಮಾಂದು ಪರಿಯಾಲು ಮುಖ್ಯ ಕಾರಣ. ನಗರಗಳ ದೋಷ ಮತ್ತೇನೇ ಇರಲಿ, ಅವು ಮಾಂದು ಪರಿಯಾರೆ ಉತ್ತಾಹವನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸಿ ಉತ್ತೇಜನಗೊಳಿಸುವ ಶಕ್ತಿಯಾಗಿವೆ.

ಸಾರ್ವತ್ರಿಕ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣಕ್ಕೆ ಗಮನ ಕೊಡದೆ ಇದ್ದುದ್ದು ನಮ್ಮ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ, ಯುಗದ ಅತಿ ದೊಡ್ಡ ತಪ್ಪು. ಸೋವಿಯತ್ ಯೂನಿಯನ್ ಕ್ರಾಂತಿ

ಯಾದೊಡನೆ ಮಾಡಿದ ವೊದಲನೇ ಕೆಲಸ ಸಾರ್ವತ್ರಿಕ ಸಾಕ್ಷರತಾ ಪ್ರಸಾರ. ಹರಿ ಜನರಿಗೂ ಇತರ ಹಿಂದಿಂದವರಿಗೂ ಅಗತ್ಯ ಬಿದ್ದರೆ ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಶಾಲೆ ಗೆಳನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಿ, ಅವರ ಅನುಕೂಲ ಸಮಯಕ್ಕೆ ವರ್ಗಗಳನ್ನು ನಡೆಸಿಯಾದರೂ ಅವರ ಪ್ರಗತಿಗೆ ನೆಲೋಟ್ಟು ಹಾಕಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಶಾಲೇಜು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯಗಳ ವಿಸ್ತರಣೆ ಸಾಧಕಾಶವಾಗಿದ್ದರೂ ತಪ್ಪಿರಲ್ಲ. ಇಂದಿಗೂ ನಾವು ಈ ಕಡೆ ಲಕ್ಷ್ಯ, ಕೊಡುತ್ತಿಲ್ಲ. ಹಿಂದಿಂದವರಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಓದು ಹಬ್ಬಿದ್ದರೆ ಅವರಲ್ಲಿನ ಬುದ್ಧಿವಂತರನ್ನಾರಿಸಿ ಮಾನ್ಯಮಿಕ ಮತ್ತು ಉಚ್ಚ ಶಿಕ್ಷಣಕ್ಕೆ ಕಳಿಸಬಹುದಾಗಿತ್ತು. ಹೀಗಾಗಿದ್ದರೆ ವಿಶೇಷ ಕಾದಿಟ್ಟು ಸ್ಥಾನಗಳ ಅಗತ್ಯ ಇಲ್ಲದೇನೇ ಅವರು ಬೇಗನೆ ಇತರ ರೋಗನೆ ಸಮಸ್ಯೆಗಳು ನೌಕರಿಗಳನ್ನು ದೊರಕಿಸಬಹುದಾಗಿತ್ತು. ಈಗ ಒಬ್ಬಿಂದೊಮ್ಮೆ ಪೂರ್ವಾಭಿಕ ಶಾಲೆಗಳ ಉಪಾಧಾರ್ಯ ಸ್ಥಾನಗಳನ್ನುಲ್ಲ ಪರಿಶ್ವೇ ವರ್ಗದವರಿಗೆ ಏಂಸಲಿಡಿಂಗ್ ಧಿಡಿಂಗ್ ನಿರ್ಣಯಕ್ಕೆ ಬಂದಿರುವುದು ಅಪಾಯಕರ ಹೆಚ್ಚೆಯಾಗಿದೆ. ಆ ವರ್ಗಗಳಲ್ಲಿ ಸಾಕಷ್ಟು ಯೋಂಗ್ ಶಿಕ್ಷಕರು ಸಿಗುವರೆಂದು ಖಚಿತ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವೆ ಹಿಂಗೆ ಮಾಡಿವ್ವ ಸಾರ್ವತ್ರಿಕ ನರಕ್ಕರತಾ ಪ್ರಸಾರಕ್ಕೆ ನಾಂದಿಯಾಗಬಹುದು.

ಮನುಷ್ಯ ಸ್ವಭಾವವನ್ನೂ ವಸ್ತು ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನೂ ಅರಿತವರಿಗೆ ಸ್ಥಳ ಕಾದಿರಿಸುವ ತತ್ವವನ್ನು ಘೂತೀ ನಿರಾಕರಿಸುವುದು ಕಷ್ಟ. ನೌಕರಿಗಳು ಯಾವಾಗಲೂ “ಅತ್ಯಾತ್ಮಮಾ”ರಿಗೇ ದೊರೆಯುವವೆಂಬಂತಿಲ್ಲ. ಅವಕಾಶಗಳು ಇವೆಯೆಂಬ ಮಾಹಿತಿತತ್ವಕ್ಕಣ ಸಿಗುವುದು, ಗುರುತು ಪರಿಚಯ, ಸಾಹಸ, ಪ್ರಯತ್ನ ಮೊದಲಾದವು ಕೂಡ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತವೆ. ಹಳ್ಳಿಗಾಡಿನಿಂದ ಬಂದವರಿಗೆ, ಬಡವರಿಗೆ ಇವೆಲ್ಲ ದುಲ್ಲಭ. ಆದ್ದರಿಂದ ಕೆಲ ಕಾಲ ಅವರಿಗೆ ವಿಶೇಷ ಸೌಕರ್ಯ, ಬೇಕಾದಿತ್ತ. ರಾಜ ಕೀರ್ತಿಯ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದಲೂ ಈ ಬೇಡಿಕೆಗಳನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸುವುದು ಸುಲಭವಲ್ಲ. ಆದರೆ ನಾವಿಗ ಯಾವ ಜಾತಿ ಅಥವಾ ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಜನ ಒಟ್ಟೇ ಅಭ್ಯರ್ಥಿಗಳಿರಬಹುದೆಂದು ನೋಡುವ ಧಿಡಿಂಗ್ ನಿರ್ಣಯ ಕ್ಯಾಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಇದರಿಂದ ಯಾರಿಗಾಗಿ ನಾವು ಇದನ್ನು ಮಾಡಬೇಕಾರಣಿದ್ದೇವೆಯೋ ಅವರಿಗೆ ಆತ್ಮವಿಶ್ವಾಸ, ಪ್ರಯತ್ನಗಳ ಮಹತ್ವ ಮನಗಾಣವಂತಾಗಿ ಶಾಶ್ವತವಾದ ಹಿಂದಿಂಬಯಿಕೆಯ ದಾರುವನ್ನು ನೀಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಸಂಗಡವೇ ಇತರ ವರ್ಗಗಳಲ್ಲಿ ಹತಾಶ, ಕೊರ್ಧಗಣನ್ನು ಹಬ್ಬಿಸುತ್ತಿ

ದ್ವೀವೆ. ಬಿಹಾರದ ಫೌಟನೆಗಳಿಂದ ಈ ಜನರು ಪಿಟ್ಟಿನ್ನುದೇ ಇದನ್ನೆಲ್ಲ ಸಹಿಶಲಾರರು ಎಂದು ತೋರುತ್ತಿದೆ.

“ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ವರ್ಗ ಸಮರ” ಎಂಬ ಫೌಲೇಷಣೆಯನ್ನು ನಾವು ಸುಲಭ ವಾಗಿ ಕೂಗುತ್ತೇವೆ. ವಾಸ್ತವಿಕವಾಗಿ ಇದು ವರ್ಗ ಸಮರವಲ್ಲ. ಜಾತಿ ಸಮರ ವಾದಿತು. ಇಂಥ “ಕ್ರಾಂತಿ”ಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವಾಗಲೂ ಹಿಂದೆ ಬಿದ್ದವಂಗೇ ಜಯ ಏನ್ನಲಾಗೆಂದು ಕ್ರಾಂತಿಗಳ ಇತಿಹಾಸ ತೋರಿಸುತ್ತದೆ, ಕ್ರಾಂತಿ ಇನ್ನು ಮತ್ತೊಂದನ್ನೇ ನುಂಗುತ್ತದೆ ಎಂಬ ಗಾದೆ ಉಂಟಿಲ್ಲ. ಬಡವರ ಕ್ರಾಂತಿ ಬಡವರನ್ನೇ ನುಂಗುವುದು ಅಸಂಭವವಲ್ಲ. (೧೬೧೮)

“ನಡೆಯುತ್ತದೆ!”

ಕನ್ನಡಿಯ ಮುಂದೆ ನಿಂತು ಮುಖ್ಯಾರ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೇನೇ—ಷ್ಟೈಲ್ ಬ್ಲೋಡಿಂಗ್. ಕುಡುಗೋಳು ಹಿಡಿಮು ಹುಲ್ಲು ಕೊಷ್ಟುತ್ತೆ ಸಪ್ಪಳವಾಗುತ್ತದೆ. ಎರಡು ಸಲ ಕೆರೆದುಕೊಂಡ ಮೇಲೂ ಗಡ್ಡದ ಗುತ್ತಿಗಳು ಉಳಿದುಕೊಂಡಿವೆ. “ಧತ್ತೇರಿ ! ಇದೇನು, ಬ್ಲೋಡ್‌ನೇ ಗರಗಸವೇ ! ಸೆವೆನ್ ಬೆಣ್ಣೆ, ಜಿಲ್ಲೆಟ್ ಬ್ಲೋಡು ಗಳಿಂದ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದ್ದಾಗ ಎಷ್ಟು ಸುಖಿ ಕ್ಷೋರವಾಗುತ್ತತ್ತು!” ಎಂದು ನನೆದು ಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ.

ಕ್ಷೋರಕವೇ ಮುಗಿಸಿ ಉರಿಯಾವ ಮುಖಕ್ಕೆ ಎಣ್ಣೆ ತಿಕ್ಕಿಕೊಂಡು ವಿಶ್ವಾಸಿ ಗಾಗಿ ಕಂಳಿತುಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ. ಮಾರ್ಗ ಒಂದು, “ಅಪ್ಪುಯಾ, ಈ ಪದ್ಧತ ಅಥವಾ ಹೀಳು” ಎಂದು ಕನ್ನಡ ಪಠ್ಯ ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ಕೃಗೆ ಕೊಡುತ್ತಾನೆ. ಪುಸ್ತಕ ನೋಡಿ ದೊಡನೆ ಅಸಹ್ಯ ಬರುತ್ತದೆ. ಅಷ್ಟು ಕೆಟ್ಟಿ ಮುದ್ರಣ. ಪದ್ಧ ಓದುತ್ತೇನೆ, ಪರಿಚಿತವಾದ ಮಾಹಾಕವಿ ರನ್ನನ ಪದ್ಧ. ಆದರೆ ಒಂದು ಮತ್ತೇಭ ವಿಕ್ರಿಡಿತದಲ್ಲಿ ಬಿದು ತಪ್ಪುಗಳು. ಪುನಃ ಮನಸ್ಸು ಹಿಂದೋಡುತ್ತದೆ. ನಾವು ಕಲಿಯಾತ್ತಿದ್ದಾಗಿಲೂ ಇದೇ ಪದ್ಧ ಮಾರ್ಕೋಮಿಲನ್ ಇವನೇ ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿ ಇತ್ತು. ಎಂಥ ಮುದ್ರಾದ ಮುದ್ರಣವಿತ್ತು. ಇಡೀ ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿ ಹುಡುಕಿದರೆ ಒಂದು ತಪ್ಪು ಇರಲಿಲ್ಲ. ಈ ಮುದ್ರಣ ನೋಡಿದರೆ ರನ್ನ ಕವಿಯ ಮೇಲೆಯೇ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗೆ ದೇವ ಹುಟ್ಟಿತು!

ಇವೊತ್ತೇ ಅಭಿಜಿನ್ಯುಹೊರ್ಡದಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಏಿತ್ರನೋಬ್ಬನ ವಾಗಳ ವಾದುವೆ ಇದೆ ಎಂದು ನೆನಪಿಗಿ ಬೇಗ ಸ್ವಾನ ತೀರಿಷಿ ಬಟ್ಟೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತೇನೆ. ದೂರವಿಂದಲೇ ವಾದ್ಯ ಕೇಳಿಸುತ್ತದೆ. ಏನನ್ನು ಬಂರಿಸುತ್ತಾನೆ ಈತ? ಗೊತ್ತೇ ಇರುವ “ವಾತಾಫಿ ಗಣಪತಿಂ ಭಜೇಂ” ಕೇಳಿ ಕಿಂದಿ ಮುಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳುವಂತಾಗುತ್ತದೆ. ಇದು ಹಂಸಧ್ವನಿಯೋ ಆರಭಿಯೋ ಮೋಹನವೋ? ಆದಿತಾಳಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟು ಮಾತ್ರ? ಇವನಿಗೆ ವಾದ್ಯ ಉದಲು ಯಾವ ವಾಹಾತ್ಮೆ ಕಲಿಸಿದ್ದು! ಇಂಥವನ ಕೈಯಿಂದ

ವಾದ್ಯ ಉದಿತಃವ ಬದಲು ಲಕ್ಷ್ಮಣವಾಗಿ ಹಳೇ ಮುತ್ತುದೆಯಾರ ಕ್ಯಾಲಿ ಹಳ್ಳಿ ಧಾಟಿ ಯಲ್ಲಿ ಎರಡು ಹಾಡು ಹೇಳಿಸಿದರಾಗುತ್ತಿರಲ್ಲವೇ ? — ಎಂದು ಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ.

ದಿನಕ್ಕು ಹತ್ತು ಬಾರಿಯಾದರೂ ಇಂಥ ಪರಿಶಾಪ ನನ್ನನ್ನು ಎದುರಿಸುತ್ತುವೆ. ನೀವು ತುಷು ತರಲಾದ ಪ್ರಫ್ಲ್ಯಾಚುಳ್ಳವರಾಗಿನ್ನರೆ ನಿಮ್ಮ ಮನಷ್ಣೆ ದಿನಷ್ಟು ಹಲವು ಸು ತಳಮಳಗೊಳ್ಳಿದೆ ಇರಲಾರದು. ನಮ್ಮ ದೇಶಕ್ಕೆ ಏನಾಗಿದೆ ? ನಾವು ಏಕೆ ಕೆಳಕೆಳಗೆ ಇಳಿಯುತ್ತಿದ್ದೇವೆ ? ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳೂ ಕಾಡಿರದೆ ಇರಲಾರವು.

ಎಪ್ಪೋ ವಿಚಾರ ಮಾಡಿದ ಮೇಲೆ ನಾನು ಒಂದು ತೀವ್ರಾರ್ಥಕ್ಕೆ ಬಂದಿದ್ದೇನೆ. ಇದೆಲ್ಲದರ ಮೂಲದಲ್ಲಿ “ನಡೆಯುತ್ತದೆ” ಎಂಬುದೊಂದೇ ದುಬಿಂಜ ಇದೆ.

ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಇಂದು ಎಲ್ಲಾರೂ “ನಡೆಯುತ್ತದೆ.” ಕನಕದಾಸರ ವಾಂಡಿಗೆ ಗಳಲ್ಲಿ ಹೇಳಿಸಿತೆ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಕಾಲಿಲ್ಲದೆ ನಡೆಯುತ್ತದೆ, ಕ್ಯಾರಿಂಗ್ಲಿವೆ ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಕಣ್ಣಲ್ಲದೆ ನೋಡುತ್ತದೆ, ತಲೆಯಿಲ್ಲದೆ ಯೋಚಿಸುತ್ತದೆ.

ಜಿ:ವನದ ಯಾವುದೇ ರಂಗದಲ್ಲಿ ನೋಡಿರಿ. ಈ “ನಡೆಯುತ್ತದೆ”ಯ ಪ್ರಶಾಪ ಗೋಚರಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತುವೆ. ಗರಗಸವಾಧ ಬ್ಲೇಡು ತಯಾರಿಸುವ ಕಾರಣಾನೆಂದಾರಿನನ್ನು ಕೇಳಿರಿ: “ನಡೆಯುತ್ತದೆ” ಎಂದೇ ಹೇಳುತ್ತಾನೆ. ಮುಖ ಉರಿದರೆ ಜನ ಸ್ವಲ್ಪ ಬೈಯುತ್ತಾರೆ. ಆ ಮೇಲೆ ಸುಮ್ಮಾನಾಗುತ್ತಾರೆ. ಬೇರೆ ಉತ್ತಮ ತರಗತಿಯಾದು ಸಿಗುವುವಿಲ್ಲವಾವ್ಯಾಂತಿರಿಂದ ಕೊಂಡೇಂದೇ ಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಬೈದರಿಂದ ನಿಮಿಗೆ ಹಂತಾಗು ತ್ವರಿಯೆ ? ಕಲೆಯಾಗುತ್ತೆಯೇ ? ಪರ್ಯಾಪ್ತಸ್ತಕ ಪ್ರಕಾಶಕನನ್ನು ಕೇಳಿರಿ: “ನಡೆಯುತ್ತದೆ” ಎನ್ನಾತ್ತಾನೆ. ಪರ್ಯಾಪ್ತಸ್ತಕ ಸಮಿತಿ ಮಂಜೂರು ಮಾಡಿದೆ. ಬೈಯುವವರು ಬೈಯಾಲಿ. ಬೈದರೂ ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳಲೇಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಪರ್ಯಾಪ್ತಸ್ತಕ ಸಮಿತಿಯವರನ್ನು ಕೇಳಿರಿ: ಅವರೂ “ನಡೆಯುತ್ತದೆ” ಎಂದೇ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.

ರಾಜಕಾರಣ ನಿಮ್ಮ ಮತವನ್ನು ಪಡೆಮಾ ಆರಿಸಿ ಹೋಗಿ ನಿಮ್ಮ ಹಿತವನ್ನು ಲೆಕ್ಕಿಸದೆ ಸ್ವಾಧ್ಯ ಸಾಧನಯಾಲ್ಲಿ, ಇಲ್ಲವೇ ಮೃಗಳುತ್ತನದಲ್ಲಿ ಕಾಲಕಲ್ಯಾತ್ತಾನೆ. ಏಕೆಂದರೆ “ನಡೆಯುತ್ತದೆ”. ಅಧಿಕಾರಿ ಕರ್ತವ್ಯ ಮಾಡದೆ ಮನಬಂದಂತೆ ವರ್ತಿಸುವುದೂ “ನಡೆಯು” ವುದರಿಂದಲೇ. ಶಿಕ್ಷಕರು ಸರಿಯಾಗಿ ಪಾಠ ಹೇಳಿದೆ. ಏದ್ದಾಗಿರು ಸರಿಯಾಗಿ ಶಿಕ್ಷಕರು ಸೇರಿ ಹೇಗಾದರೂ “ಪಾಸ್” ಮಾಡಿ ವುದು, ಅಗಾವುದು — “ನಡೆಯುತ್ತದೆ” ಎಂದೇ. ವ್ಯಾಪಾರಿಗಳು ನಿಮ್ಮ ಅರಿವಣ ಪ್ರಾಣಿಯಾಲ್ಲಿ ಜೋಳದ ಹಿಟ್ಟು ಬೆರಿಸಿ ವಾರುವುದು “ನಡೆಯುತ್ತು” ದಂಬ ಧೈರ್ಯದಿಂದಲೇ.

ಅದರೆ ಶಿಕ್ಷಕ, ರಾಜಕಾರಣಿ, ವ್ಯಾಪಾರಿ, ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ, ಲೇಖಕ, ಪ್ರಕಾಶಕ ಎಲ್ಲರೂ ತಮ್ಮನ್ನೇ ಕೇಳಿತ್ತೋಳ್ಳಬೇಕಾದ ಒಂದು ಪ್ರಶ್ನೆ ಇದೆ. “ನಡೆಯುತ್ತದೂ ದೀತು, ಅದರೆ ಬರೇ ನಡೆವರೆ ಸಾಕೆ?” ಎಂಬುದೇ ಆ ಪ್ರಶ್ನೆ. ಆ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ನಾವು ಯಾರೂ ನಮ್ಮನ್ನೇ ಆಗಲಿ, ಇತರರನ್ನೇ ಆಗಲಿ, ಪರಿಣಾಮಕಾರಕವಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಕೇಳಿತ್ತೋಳ್ಳುತ್ತು ಅಥವಾ ಕೇಳುತ್ತು ಇಲ್ಲ ಎಂಬುದೇ ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಸಮಸ್ಯೆ.

ನಮ್ಮದೇ ದೇಶದ ಹಿಂದಿನ ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು ಅವಲೋಕಿಸುವಾ. ನಾನು ಚರಿತ್ರೆಗೆ ಬಹಳ ಮುಕ್ತ ಕೊಡುವವನಲ್ಲ. ಚರಿತ್ರೆ ಎಂಬುದು ಅದನ್ನು ನಾವೆಷ್ಟು ಜೀವಂತವಾಗಿರಿಸುತ್ತೇವೋ ಅಪ್ಪೇ ಜೀವಂತವಾಗಿರಬಲ್ಲದಪ್ಪೇ. ಹಿಂದಿನ ಚರಿತ್ರೆ ಇಂದಿನ ಚರಿತ್ರೆಯಿಂದ ವಾತ್ರ ಅಥವತ್ತಾಗಬಲ್ಲದು. ಆದರೂ ನಾವು ಹಗಲಿರುಣಿ ನ್ನದೆ ನಮ್ಮ ಗತೆಂಬಿಹಾಸವನ್ನು ಗಂಟಲು ಕರಿಯುವಂತೆ ಪ್ರಶಂಸಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರು ವುದರಿಂದ ಚುತ್ತಿರುವುನ್ನು ಉದಾಹರಿಸಿ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೇನಪ್ಪೇ.

ಈಚೇ. ನಾನು ಬಾದಾಮಿಗೆ ಹೋಗಿದ್ದೀ, ಅಲ್ಲಿನ ಗುಹಾಲಯಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರರಾತನ ಶಿಲ್ಪಗಳು ನಿರ್ವಿಫಲಿಸಿದ ಮೂರುತ್ವ ಸೌಂದರ್ಯವನ್ನು ನೋಡಿ ಮೈವಾರೆತೆ. ಅಥವಾ ಹೀನವಾಗಿ ನಿಂತಿದ್ದ ಪ್ರಚೆಡವಾದ ಕೆಂಪು ಉಸುಬು ಕಲ್ಲಿನಲ್ಲಿ ಅಥವಾವನ್ನು ತುಂಬಿದ ಈ ಜನ “ನಡೆಯುತ್ತದೆ” ಎಂದುಕೊಳ್ಳುವವರಾಗಿದ್ದರೆ ಈ ವಿಸ್ತೃಯಸ್ತಪ್ರಾಸಾರಣೆ ಏತ್ತೇ? ಅಡಂತಾ ಗುಹೆಗಳಲ್ಲಿ ಎರಡು ಸಾಮಿರ ವರ್ಷಗಳ ಕಾಲಾಘಾತವನ್ನು ಸಹಿಸಿ ಕೂಂಡು ದೇಶವಿದೇಶಗಳಿಂದ ಸಂದರ್ಶಕರನ್ನು ಆಕರ್ಷಿಸುತ್ತಿರುವ ಆ ಚಿತ್ರಗಳನ್ನು “ನಡೆಯುತ್ತದೆ” ಎಂಬವರು ನಿರ್ವಿಫಲಿಸಿದರೇ? ಬೆಳವಿಂಗಳನ್ನು ಹೆಪ್ಪುಗಟ್ಟಿಸಿ ಕಡೆವಂತೆ ಕಾಣುವ ತಾಜಮಹಲು “ನಡೆಯುತ್ತದೆ” ದಜ್ಞೆಯಾದರೆ? ಕಾಳಿದಾಸ ಶಾಕಂತಲವನ್ನು, ಶಂಕರಾಚಾರ್ಯರು ಪ್ರಸ್ಥಾನತ್ರಯ ಭಾಷ್ಯವನ್ನು, ಪಂಪನು ಭಾರತವನ್ನು “ನಡೆಯುವ” ಮನೋಭಾವದಿಂದ ರಚಿಸಿದರೆ? ಬುದ್ಧನು ತಪಸ್ಸಿ ನಿಂದ ಘಲವಿಲ್ಲ ಎಂದು ಕಂಡುಹಿಡಿಯಲು ಕರ್ತೋರವಾದ ತಪಸ್ಸನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದು ಮೌಧ್ಯವ?

ಬಸವಣ್ಣನವರು “ನಡೆಯುತ್ತದೆ” ಮನೋಭಾವದವರಾಗಿದ್ದರೆ ವಣಿಕಿತ ಸಮಾಜ ಸೃಷ್ಟಿಗೆ ಹೆಣಗಿ ಪರಮತ್ವಗ್ರಂಥ ಮಾಡಬೇಕಾಗುತ್ತಿರಲ್ಲ. ಸುಲಭವಾಗಿ ರಾಜಕೀಯಕ್ಕಾದ ಹಣವನ್ನು ತಮ್ಮ ಬೊಕ್ಕಸಕ್ಕೆ ವರ್ಗಾಯಿಸಿಕೊಂಡು ಪ್ರೋಮೋ

ತನ್ನ ಗಳನ್ನು ಗಿಟ್ಟಿಸಿಕೊಂಡು “ಸುಖ”ವಾಗಿ ಜಿ:ವಿಸಬಹುದಾಗಿತ್ತು. ಆಮ್ಮದೂರವೇಕೆ, ಗಾಂಥಿಜಿ “ನಡೆಯುತ್ತದೆ” ಎನ್ನ ವವರಾಗಿದ್ದರೆ ಗಂಡಿನ ಬಾಯಿಯಲ್ಲಿ ಅಮರರಣಬೇಕಾಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ.

ಫ್ರಾತಂತ್ರ, ಬಂದು ಇಷ್ಟುತ್ತು ವರ್ಷ* ಏಂದಿತ್ತು. ನಮ್ಮ ಹಣೀಭರಹವನ್ನು ತಿದ್ದಿ ಬರೆಮಂತೋಳ್ಳುವ ಅವಕಾಶವನ್ನು ನಾವು ಪಡೆದಿದ್ದೇವೆ. ಆದರೆ ಈ ಎರಡು ದಶಕಗಳಲ್ಲಿ ನಾವೇನನ್ನು ಕಾಣಿತ್ತಿದ್ದೇವೆ? ನಮ್ಮ ಜೀವನದ ಎಲ್ಲಾ ಅಂಗಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಮಣ್ಣ ಇಂಥುಂಬಿವಾಗುತ್ತಿದೆ. ನಾವು ಉತ್ತರಾಷ್ಟರ ಶ್ರೇಷ್ಠತೆಯನ್ನು ಕರ್ಕಾಶವಾಗಿ ಗಾನಿಮಾಡುತ್ತಿರುವ ನಾವು ಸ್ವತ್ತೆ ಕನಿಷ್ಠತೆರವಾದ ಕೃತಿಗಳನ್ನು ಹಂಚುತ್ತಿದ್ದೇವೆ.

ನಾವು ಜಗತ್ತಿನ ಅತಿ ದೊಡ್ಡ ಪ್ರಜಾಸತ್ತೀಯೆಂದು ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ. ಪ್ರಜಾಸತ್ತೀಯೆಂದರೆ ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನರ ಪ್ರಭುತ್ವ ನಿಜ. ಆದರೆ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವವು ಉತ್ತೃಪ್ತವಾದುದನ್ನು ಸಾಧಿಸಬ ಬದಲು ಕನಿಷ್ಠ ಮಾತ್ರ ತೀರ ಸಾಧಾರಣವಾದುದನ್ನು ಪ್ರಾಪ್ತಿ ಸಾಧಿಸುವ ಉಪಕರಣವಾದರೆ ಆದು ನಮಗೆ ಬೇಕೆ? ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಾ ಬೇಕಾದಿಂತು. ನಿಜವಾದ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವ ಸಾಮಾನ್ಯರ ಯತ್ನದಿಂದ ಆಸಾಮಾನ್ಯವಾದುದನ್ನು ಸಾಧಿಸುವುದನ್ನು ಗಾರಿಯಾಗಿಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೇ ಹೊರತು ಅಲ್ಪತ್ತಪ್ರವಾಗಿರಕೂಡದು,

ಈ ಅಲ್ಪತ್ತಪ್ರಿಯೇ ನಮ್ಮ ಕಷ್ಟಗಳ ಮೂಲವಾದದ್ದೇ ನಮಗೆ ಬೇಕು ಎಂದು ನಾವು ಹಟ್ಟಿ ತೊಡುಷುದಿಲ್ಲ. ಹೇಗಾದರೂ ಸಾಗಿಸಿಕೊಂಡು ಹೊಂದರಾಯಿತು ಎಂಬುದು ನಮ್ಮ ಮನೋಭಾವವಾಗಿದೆ. ಉತ್ತೃಪ್ತವಾದದ್ದೇ ಬೇಕು ಎಂದು ಹಟ್ಟಿ ತೊಟ್ಟಿರೆ ಇಡಲ್ಲಿದ್ದರೆ ನಾಳಿ ಆದು ನಮಗೆ ಸಿಕ್ಕೇ ಸಿಗಿತ್ತುದೆ ಎಂದು ಸಮಸ್ಯೆಗಳ ಮಾರ್ಪಾ ಹೇಳಿವುದರಲ್ಲಿ ತಥ್ಯವಿದೆ.

ಉತ್ತೃಪ್ತವಾದದ್ದೇ ಬೇಕು ಎಂಬ ಹಟವನ್ನು ತೊಟ್ಟಿಗೆ ನಾವು ನಮ್ಮ ಮೇಲೆಯೇ ಒಂದು ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ಹೊರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ. ಪರಿಂದ ನಾವು ಉತ್ತೃಪ್ತವನ್ನು ಆಪೇಕ್ಷಿಸುವಾಗ ನಾವು ಕೃಕೊಂಡ ಕೆಲಸವನ್ನು ಉತ್ತೃಪ್ತವಾಗಿಯೇ ಸೂರ್ಯಸಚೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಉತ್ತೃಪ್ತವಾದ ಕೆಲಸವನ್ನು ಆಪೇಕ್ಷಿಸುವ ಮಾರಿಕನು

* ಈ ಲೇಖನ ಬರೆದದ್ದು ೧೯೯೫ ರಿಂದ

ಉತ್ಸುಪ್ತವಾದ ವ್ಯವಸ್ಥಾವನೆಗೆ ಹೇಣಗಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಶಿಷ್ಯನಿಂದ ಉತ್ಸುಪ್ತವನ್ನು ನಿರೀಕ್ಷಿಸುವ ಗುರು ಉತ್ಸುಪ್ತವಾದ ಶಕ್ತಿವನ್ನು ಕೊಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಉತ್ಸುಪ್ತ ತೆಯ ಹಣ—ಆದು ಪ್ರಾಮಾಣಿಕವಾಗಿ—ಗಿಧ್ವರೆ—ಸರವಳಿಕ್ರಿಯೆಗೆ ಕಾರಣವಾಗುತ್ತದೆ.

ಉತ್ಸುಪ್ತತೆಯ ಸಮಾಷ್ಟಿ ಪ್ರಣಾಲೆವು ಇಡೀ ಸಾಹಜವನ್ನೇ ಮೇಲೆತ್ತುವೆ ದಾದರೂ ಅದರ ಆಕರಷೆ ವೈಯಕ್ತಿಕ ಪ್ರಯತ್ನದಲ್ಲಿ ಅಡಕವಾಗಿದೆ. ಪ್ರತಯೊಬ್ಧಿ ಕೆಲಸಗಳ ತನ್ನ ಉತ್ಸುಪ್ತ ಪ್ರಯೋಗ ಮಾಡಿದರೆ ಕಾರಣಾನೆಯು ವಷ್ಟು ಉತ್ಸುಪ್ತ ವಾಗುತ್ತದೆ. ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಪೂರ್ತಿ ಧ್ವಂಶವಾದ ಜರ್ಮನಿ ಜಪಾನಾಗಳ ಅದ್ಭುತ ವಾದ ಪುನರುತ್ತಾನದ ಮೂಲವನ್ನು ಈ ವೈಯಕ್ತಿಕ ಸಾಧನೆಯಲ್ಲೇ ಉಣಬಹುದಾಗಿದೆ.

ಅದರೆ ವೈಯಕ್ತಿಕ ಮುಟ್ಟುದಲ್ಲಿಯೇ ಸಮಾಜದ ಮೇಲ್ಮೈ ಕೀಳ್ಮೈ ನಿರ್ಧಾರವಾಗುತ್ತದೆಂದು ನಾವು ವರೆಯುತ್ತೇವೆ. ನಮ್ಮ ಪಾಲಿನ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಉತ್ಸುಪ್ತವಾಗಿ ಮಾಡಲು ಅವಶ್ಯವಾದ ಶ್ರಮಕ್ಕೆ ನಾವು ಹಿಡ್ಡಿರಾಗಿದರುವುದೇ ಈ “ನಡೆಯುತ್ತದೆ” ಯೆ ಮೂಲದಲ್ಲಿರುವುದು. ಇದು ನಮ್ಮನ್ನು ಒಂದು ಕಣ್ಣಕಟ್ಟಿನ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ತಂದಿಳುದೆ.

ಈ ಕಣ್ಣಕಟ್ಟಿನ ಜಿವನದಿಂದಲೇ ನಮಗೆ ತಿರುಳಿಗಿಂತ ತೊಗಟೆಯಾಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಆಸಕ್ತಿ ಉಂಟಾಗುವಂತೆ ಆಗಿದೆ. ಮಾದುವೆ ಎಂದರೆ ವಾದ್ಯ ಬೇಕು—ನಮ್ಮ ಮಹಾ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಆದು. ಅದನ್ನು ಉದಲು ಕರೆದವನಿಗೆ ಶುದ್ಧವಾಗಿ ನುಡಿಸಲು ಬರುತ್ತದೆಯೋ ಎಂಬುದು ಮಹತ್ವದಲ್ಲಿ. ಸೇರಿಗಳ ಒಂದು ‘ಷೀ’ ಹಾಡಿ ಹೋದ ರಾತ್ರಿ. ನಮ್ಮ ಶಂಕ್ಷಾತಿಗೆ ತೈಪ್ಪಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ಶಾಲೆ ಅಂದ ಮೇಲೆ ಪರ್ಯಾಪ್ತತ್ವ ಕಬ್ಬಿತ ಬೇಕು. ಅಮು ಹೇಗೆ ಮುದಿತವಾಗಿದ್ದರೆನು? ಅವೇರಿಕದಲ್ಲಿ ಭಾರಿ ಕಾಖೂನೆಗಳಿವೆ, ನಮ್ಮಲ್ಲಿಯೂ ಬೇಕು; ಅಮು ಪ್ರತಿಷ್ಠೆ. ಅವರಲ್ಲಿ ಸರಕಾಗಳು ಹೇಗೆ ಉತ್ಪತ್ತಿಯಾದರೆನು?

ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಜನರು ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ಇತರ ಯಾವ ದೇಶೀಯರಿಗಿಂತ ಕೆಟ್ಟವರಲ್ಲ. ನಮ್ಮಲ್ಲಿರುವ ಲಂಬ, ಕಲಬೆರಕ ಮೊದಲಾದ ಅನೇಕ ಅವಾಪಾರಗಳಿಗೆ ಆಂತರಿಕ ದೌಡನ್ಯಕ್ಕಿಂತಲೂ ಮಾನಸಿಕ ಮತ್ತು ಶಾರೀರಿಕ ಆಲಸ್ಯ ಕಾರಣವಾಗಿದೆ. ತನ್ನ ಕೆಲಸಕ್ಕಾಗಿ ಅಗತ್ಯವಾದ ಶ್ರಮವನ್ನು ಮಾಡಿ ನ್ಯಾಯಕ್ಕೆ ತಕ್ಷಂತೆ ತನ್ನ ಸರದಿಗೆಗಾಗಿ ಕಾರ್ಯಾಲ್ಯಾ ಅವಶ್ಯವಾದ ಸಾಹಸ ಸಹಿತ್ಯ ತೆಗಳಿರಿದೂ ಇಲ್ಲದವನು ಒಳದಾರಿ

ಯೆಂದು ಲಂಚವ ಮೂಲಕ ಕಾರ್ಯಸಾಧನೆ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ. ಶಂದ್ರಾವಾದ ವಸು, ಗಳನ್ನೇ ಆರಸಿ ಅದನ್ನೇ ವಾರಬೀಕೆಂಬ ಲಪಲವಿಕೆ ಇಲ್ಲದ್ದಕ್ಕೆ ನಾಷ್ಟ ಕಲಬರಕ ಮಾಡಬೇಕೇವೆ. ಒಬ್ಬ ಮಾಡುತ್ತಾನೆಂದು ಇನ್ನೊಬ್ಬನೂ ಹಾಡಬ್ಬಾನೆ. ಇಂಥ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಉತ್ತಮವುತ್ತೆ ಹೇಗೆ ಸಾಧು?

ಈ ಮಾರ್ಯಾಕದ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ವಾತೇ ಕೃತಿಯ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ಆಕ್ರಮಿಸುತ್ತದೆ. ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಅದಾಗಬೇಕು, ಇದಾಗಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತ ಟರಾಗಿ ವರಾಜ ತೀಯ ನಾಯಕರೂ ವಂತಿಗಳೂ ಮಾತ್ರಬಲ್ಲ ಎಲ್ಲರೂ ಈ "ಹೇಳು"ವುದರಲ್ಲೇ "ಆಗಿ"ವುದು ಅಡಕವಾಗಿದೆಯೇಂಬ ಭವೇಯಲ್ಲಿದ್ದಾರೆ. ನಮ್ಮ ಸಂಸ್ಕೃತಿಕ, ಧಾರ್ಮಿಕ ನಾಯಕರು ಕೂಡ ನಮ್ಮ ಪುರಾತನ ಸಂಸ್ಕೃತಿ, ಧರ್ಮಗಳು ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಅನ್ವಯಿತೀಯವಾದುವು ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತ ತಿರಾಗಾಡಿದರೆ ಸಾಕು; ಇಂದು ಆ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ, ಧರ್ಮದ ಉತ್ತರಾಧಿಕಾರಿಗಳಾದ ನಾಷ್ಟ ಕೂಡ ತಂತಾನೆ ಆ ಉತ್ತಮವುತ್ತೆಗೆ ಏರುತ್ತೇವೆ ಎಂದು ಬಗೆಯುತ್ತಾರೇನೋ.

ಆದರೆ ಪ್ರತಿಯೋಂದು ಜನಾಂಗವೂ ಪ್ರತಿಯೋಂದು ತಲೆಮಾರ್ಗ ತನ್ನನ್ನು ತಾನೇ ಪುನಃ ಸೃಷ್ಟಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಂಗುತ್ತದೇಂಬುದು ಇತಿಹಾಸದ ಪಾಠವಾಗಿವೆ. ನಮ್ಮ ಶ್ರೀಪ್ತಿಕ್ಷೇತ್ರಕ್ಕೆ ನಮ್ಮ ಗತವ್ಯೇಭವ ಸ್ಥಾತ್ರದಾಯಕವಾಗಬಲ್ಲದೇ ಹೂರತು ಆದೇ ಇದಾಗಲಾರದು. ನಮ್ಮ ಹೀಂದಣವರು ತಮ್ಮನ್ನು ನಾಷ್ಟ ನೆನೆಯುವಂಥ ಕೃತಿಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಹೋಗಿದ್ದಾರೆಂದು ನಾಷ್ಟ ಅವರನ್ನು ನೆನೆಯಾತ್ತೇವೆ. ನಾಳನವರು ನಮ್ಮನ್ನು ನೆನೆಯಾವಂತೆ ನಾಮೇನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದೇವೆಂದು ನಾವು ಯೋಚಿಸಬೇಡವೇ?

ನಮ್ಮ "ನಡೆಯುತ್ತದೆ" ಎಂಬಿಂ ಹೋಚಾ ನಾಣ್ಯ ಸದ್ಗುರು ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ನಡೆಯಬಹುದು. ಯಾಕೆಂದರೆ ನಾವೆಂಬರೂ ಒಮ್ಮೆತದಿಂದ ಒಬ್ಬಿರ್ಗೊಬ್ಬರು ಹೋಟ್ಟಿನಾಣ್ಯಗಳನ್ನೇ ಕೊಟ್ಟಿ ವ್ಯಾಪಾರ ಮಾಡಲು ಒಟ್ಟಿಕೊಂಡಿದ್ದೇವೆ. ಆದರೆ ಭವಿಷ್ಯತ್ತ ನಮ್ಮೀ ಕವಡುತನವನ್ನು ವಿಂಡಿತ ಕಂಡುಹಿಡಿಯಾವುದರೂ. ಭವಿಷ್ಯತ್ತೇ ಏಕ? ಈಫೋತ್ತೇ ನಮ್ಮೀ ಕಣ್ಣಕಟ್ಟಿನ ರಾಜ್ಯದ ಹೂರಗೆ ನಮ್ಮ ನಾಣ್ಯ ಚಲಾವಣೆಗೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲ.

ನಾವು ಅಮೇರಿಕಕ್ಕೆ ಕಳಿಸಿದ ಅನೇಕ ಯಂತ್ರ ಸಾಮಾಗ್ರಿಗಳು ಏಕೆ ತಿರುಗಬಾದವು? ಅವು ಕಿಳಮಣಿದವಾದ್ದರಿಂದ. ನಾವು ಜೆಕೋಸ್ಲೋವಾಕಿಯದ ಪೇಟಿ

ಯಾಲ್ಲಿ ಅಭರಕದ ವಾಪಾರವನ್ನು ಏಕೆ ತುಂಬಾ ಕಳೆದುಹೊಡೆವು ? ಯೋಗ್ಯವಾಟ್ಟದ ಮಾಲನ್ನು ಕಳಿಸದ್ದು ರಿಂದ. ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಪ್ರಥಮ ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಪಾಸಾದ ಪದವಿಧರರು ಏಡೇಶಗಳಲ್ಲಿನ ಅದೇ ಪದವಿಗಳನ್ನು ಪಡೆದವರಿಗೆ ಸರ್ವಾನರಾಗಿ ಏಕೆ ಅಂಗೀಕರಿಸಲ್ಪಡುವುದಿಲ್ಲ ? ನಮ್ಮ ಪದವಿವಾಟ್ಟಗಳು ಬಿಗಿಯಾಗಿಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ. ನಾಬಿಲ್ಲಿ ಎಂ. ಎಸ್. ಸಿ. ಅಧವಾ ಪಿಎಚ್. ಡಿ. ಎಂಬ ಅಕ್ಷರಗಳಿಗೆ ಮಹತ್ವ ಕೊಡುತ್ತೇವು ಲ್ಲವೆ ನಿಜವಾದ ಪೂಡಿತ್ಯಕ್ಕಿಲ್ಲ.

ಮಾನ್ಯವಿಕವೇದರೆ ನಾವು ಅತಿ ಕೀಳು ವಾಟ್ಟದ “ಮಾಘಾರಿಕ್” ರಾಗಿದ್ದೇವೆ. ನಿಜವಾದ ಶ್ರೀಪೃತ್ತಿಕಾಗಿ ಶ್ರಮಿಸುವುದು, ಆತ್ಮಷಾಷ್ಟಿಗೆ ತೃಪ್ತಿಯಾಗಬೇಂಥ ಉನ್ನತ ಉದ್ದೇಶಗಳಿಗಾಗಿ ಯತ್ತಿಸುವುದು ಅವಾಗಿ ವಹಣ ಎಂದು ನಾವು ಬಗೆಯು ತ್ತೇವೆ. ಅಂಥ ಪಾರಮಾಣಕವಾಗಿ ಶಕ್ತಿ ಏರಿ ದಾಡಿಯುವವನು ಕಚೇರಿಗಳಲ್ಲಿ ಸಹಕಾರಿಗಳ ಪರೋಧಕ್ಕು ಗಾರಿಯಾಗುತ್ತಾನೆ—ಅದೇ ವಾಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಇತರರೂ ದುಡಿಯಂಬಾರದೇಕೆಂದು ಮೇಲಿನವರು ಕೇಳಿದರೆ ? ಶಾಲೆ ಕಾಲೆಂಜಾಗಳಲ್ಲಿ ಪಾಠ ಹೇಳಬಾವರು ಪರೀಕ್ಷೆ ಪಾಸಾಗುವ “ಮಾಘಾರಿಕ್” ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಇಲಿಸಬಾಲ್ಲದೆ ನಿಜವಾದ ಜ್ಞಾನ ಪ್ರಸಾರಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಕಲಿಯುಬವರೂ ಶಿಕ್ಷಕರು—ಪ್ರಾಫೇಸರರು ಏನನ್ನು ಬೋಧಿಸಿದರೂ “ಇದು ಪರೀಕ್ಷೆಯಾಗಿಲ್ಲ ಉಪಯೋಗಕ್ಕು ಬಂದಿತೇ ಸಾರ್ ? ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೇ ಏಕೆ ನಮಗೆ ಅದನ್ನು ಹೇಳಬ್ಲೀರಿ ?” ಎಂದು ಕೇಳಿತ್ತಾರೆ. ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ “ಜಾಣತನ” ಎಂದರೆ ಕಷ್ಟಪಡದೆ ಇಪ್ಪ ಸಾಧಿಸುವುದು ಎಂದರ್ಥವಾಗಿಬಿಟ್ಟಿದೆ. ರಾಜಕಾರಣದಲ್ಲಿ, ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ, ವ್ಯವಸಾಯದಲ್ಲಿ, ವಾಣಿಸ್ಯದಲ್ಲಿ ಮಾಘಾರಾರಿಕತೆ, ಜಾಣತನಗಳಿಗೆ ಇರುವ ಅರ್ಥವನ್ನು ನೋಡಿ ನನಗೆ ಮಾಘಾರಿಕರು, ಜಾಣರು ಎಂಬವರ ಮೇಲೆಯೇ ತಿರಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿದೆ. ಮಾಘಾರಾರಿಕರು ಜಾಣರು ಎಂಬವರಿಂದ ಈ ದೇಶ ಎಂದೂ ಮಹತ್ವದುದನ್ನು ಸಾಧಿಸಲಾರದು. ಮಹತ್ವದನ್ನು ಸಾಧಿಸಲು ಸ್ವಲ್ಪ ಅಮಾಘಾರಿಕಣ, ದಂಡುಕು ಅಗತ್ಯವೇದೇ ನನಗೆ ತೋರುತ್ತದೆ.

ಇದಕ್ಕಿಲ್ಲ ಒಂದೇ ಜೈವಧವಿದೆ. ಅದೆಂದರೆ ಉತ್ಕೃಷ್ಟತೆಯನ್ನು ನಬ್ಬಿಂದಲೂ ಇತರರಿಂದಲೂ ನಿರೀಕ್ಷಿಸುವುದು. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಹಟ ತೊಡುವುದು. ನಮ್ಮ ಆಂತರಿಕ ಯೋಗ್ಯತೆ ಬೇರಾವ ದೇಶೀಯರಿಗಿಂತ ಕೀಳಾಗಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಪ್ರಾರ್ಥಜರ ಅಮಾರಕ್ಕೆತಿಗಳೂ ಇಂದು ಕೂಡ ಕೆಲವರು ಒಬ್ಬೊಂಟಿಗರಾಗಿ ಸಾಧಿಸುತ್ತಿರಬ ಉತ್ಕೃಷ್ಟ

ತೆಯೂ ಇದಕ್ಕು ಸಾಕ್ಷಿಯಾಗಿವೆ. ನಾವಿಗೆ ಮಾಡಬೇಕಾದುದಿಷ್ಟೇ—ಉತ್ಕೃಷ್ಟತೆಯನ್ನು ಸಾರ್ವತ್ರಿಕ ಹಂಬಲವಾಗಿ ಮಾಡಬೇದು.

ಉತ್ಕೃಷ್ಟತೆಯನ್ನು ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಚಟವಾಗಿ ಮಾಡಲು ಎರಡು ಕ್ರಮಗಳು ಅಗತ್ಯ. ಉತ್ಕೃಷ್ಟವಲ್ಲದ್ದನ್ನು ನಿರ್ದಾರಕ್ಕಿಣಿಸಿ. ಖಂಡಿಸುವುದು ಮತ್ತು ಉತ್ಕೃಷ್ಟತೆ ನಿಜವಾಗಿ ವೃತ್ತಪಾದಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ಗೌರವಿಸುವುದು. ಉತ್ಕೃಷ್ಟತೆಯ ಸಂಜವಾದ ಹಂಚಿಲವು ತನಗೆ ತಾನೇ ಅಂಶುಶವಾದ, ತನಗೆ ತಾನೇ ಪ್ರತಿಫಲವಾದ ಮನೋಭಾವ ಎಂಬುದು ನಿಜ. ಅದರ ಚಟ್ಟ ಹಿಂದಿವನು ಬೇರೆ ಯಾರ ಪ್ರಶಂಸ ಅಥವಾ ಅವರಿನೆಗೆ ಮಹತ್ವ ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ. ತನ್ನ ಸಮಾಧಾನಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಉತ್ಕೃಷ್ಟವನ್ನು ಬೆಂಬತ್ತುತ್ತಾನೆ. ಅದರೂ ಉತ್ಕೃಷ್ಟತೆಯನ್ನು ಗೌರವಿಸಿದರೆ ಅದು ಇತರರಿಗೆ ಸಂಪೂರ್ಣಯಾಗಬಲ್ಲದು. ಈ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ಈಚೆಗೆ ಮುಂಬಯಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸಂಸ್ಥೆ ಸ್ಥಾಪಿತವಾಗಿದೆ. ಅದರ ಧೈಯಾಪತ್ರಿಕೆಯನ್ನು ಓದಿಸ್ತುಂದರೆ ಎಷ್ಟೋ ದಿನಗಳಿಂದ ಒಳಗೆ ಕುದಿಯುತ್ತಿದ್ದು ಈ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಲೇಖನದಲ್ಲಿ ಮಾಡಿಸಲು ಉತ್ತಮ ಬಂದದ್ದು.

●

ನನಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ!

ನಿಸರ್ಗದ ಉದ್ದೀಕಣಣ ಬಗ್ಗೆ ಯೋಚಿಸಿದವ್ಯಾಪ್ತಿ ಸೋಜಿಗವಾಗುತ್ತದೆ. ಎಲ್ಲ ಜೀವಿಗಳಿಗೂ ಇಂದಿಯಾಗಿವೆ. ಹೆಚ್ಚಿನ ಪೂರ್ಣಾಳಿಗೆ ಏದು ಇಂದಿಯಾಗಳಿಂದೂ ಅವುಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಸಂಯೋಜಿಸಬಂಧಾದ್ಯಾ ಮನಸ್ಸು ಎಂದೂ ಬಹುಕಾಲದ ತಿಳಿವಳಿಕೆ. ಜೀವಶಾಸ್ತ್ರದ ಪ್ರಕಾರ ಈ ಇಂದಿಯಾಗಳೆಲ್ಲ ಜೀವದ ಉಂಟು ಬದುಕುಗಳಿಗೆ ಪೂರ್ವಾಷಕಗಳು. ಕಿಮಿಗಳು ವಾಯುತರಂಗಗಳನ್ನು (ಕೆಲವೊಂದು ತರಂಗಾಂತರಗಳ ಮಿಶ್ರಿತಯೋಳಣೆಗೆ) ಗ್ರಹಿಸಿ ಶಬ್ದವಾಗಿ ಮಾರ್ಪಡಿಸಿ ಪರಿಸರದ ಬೋಧವನ್ನು ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಮಾಡುತ್ತವೆ. ಈ ಶಬ್ದ ತನಗೆ ಪ್ರಯೋಜನಕರವೇಂಬೇ ಅಪಾಯ ಸೂಚಕವೋ ಎದು ಪೂರ್ಣ ಅಂಶಕಃ ತನ್ನ ಮೂಲ ಪ್ರಕೃತಿಯಿಂದ ಮತ್ತು ಅಂಶತಃ ಹಂಟ್ಟಿದ ಮೇಲಾದ ತನ್ನ ಅನುಭವಗಳ ಬಲದಿಂದ ಅಂತಿಮತ್ತದೆ; ಕಣ್ಣಗಳು ಪ್ರಕಾಶವೇಂದು ನಾವು ಕರೆಯಬಹುದಿದ್ದು ತರಂಗಾಂತರದ ಏದ್ಯತಾಂತೀರ್ಥೀಯ ಅಲೆಗಳ ಮೂಲಕ ಪರಿಸರದ ಇರಬೇಕೆಂಬುದನ್ನು ಗ್ರಹಿಸಿ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಹಿತಾಹಿತ ಬೋಧಗಳನ್ನು ಕೊಡುತ್ತವೆ; ಮೂಗು ಪದಾರ್ಥಗಳಿಂದ ಹೊಮ್ಮುವ ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಅಣಿಗಳನ್ನು ಗ್ರಹಿಸುವ ಮೂಲಕ ಪರಿಸರದ ಪ್ರಕ್ಷೇಪಣಿಯನ್ನು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಮೂಡಿಸಿ, ಮತ್ತೆ ಹಿತಾಹಿತಗಳ ಪ್ರತಿಂತಿಯನ್ನು ಒದಗಿಸುತ್ತದೆ; ನಾಲಗೆ ಪದಾರ್ಥಗಳ ಖಾದ್ಯಾಖಾದ್ಯತೀರ್ಥೀಯ ಪ್ರಕ್ಷೇಪಣಿಯನ್ನು ನೀಡುತ್ತದೆ; ಚಮ್ಮದಲ್ಲಿರುವ ಸ್ವರ್ವ ಶಕ್ತಿಯಾಗಿ ಪೂರ್ಣವು ಮೈಗೆ ತಗಲುವ ವಸ್ತುಗಳ ಅನುಭವ ಒದಗಿಸುತ್ತದೆ. ಕೆಲವು ವೇಳೆ ಒಂದೇ ಉದ್ದೀಕಣ್ಣ ಒಂದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಇಂದಿಯಾಗಳು ಸಂಯುಕ್ತವಾಗಿ ದಾಢಿಯಬಹುದು. ಅನ್ನ ಪೂರ್ಣಕ್ಕೆ ನಾಲಗೆಯಲ್ಲಿದೆ ಮೂಗು ಮತ್ತು ಕೆಲ ವೇಳೆ ಕಣ್ಣಗಳು ಕೊಡುವ ಅನುಭವ ಕೂಡ ಸಹಾಯವಾಗುತ್ತವೆ ಇತ್ತಾದಿ. ಕೆಲವು ಜೀವಿಗಳು ಇದಕ್ಕಿಂತ ಕಡಿಮೆ ಇಂದಿಯಾಗಳಿಂದ ಕೆಲಸ ಸಾಗಿಸುತ್ತವೆ. ಉದ್ದಾಹರಣೆಗೆ ಹಂಪುಗಳು ಕಿಮಿಗಳಲ್ಲದೆ ಬದುಕುತ್ತವೆ.

ಎಲ್ಲ ಮುಲಭ್ಯ ಮತ್ತು ಯಾಂತ್ರಿಕ ವಿವರಗಳಾಗಿ. ಆದರೆ ಇಂದಿಯಾಗಳ

ವಾಪಾರ ನಡೆಯುವ ರಿಂತಿಯನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಕುತೂಹಲ. ಸೋಚಿಗೆ, ಕೊನೆಗೆ ಅಶ್ವಯುಂವಾಗುತ್ತದೆ, ಹುಟ್ಟಿದ ಜೀವಿ ಬದುಕಲು ಯಾಕ ಬಯಸುತ್ತದೆ ಎಂಬ ದೊಡ್ಡ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಬದಿಗಿರಿಸಿದರೂ ಬದುಕುವುದಕ್ಕೆ ಸರವಾಗಿ ಇಂದಿರ್ಯಾಗಳು ವರ್ತಿಸುವ ರಿಂತಿ ನಮ್ಮನ್ನು ಕೊಣತ್ತದೆ. ಹಂಡಿವಾಗುತ್ತದೆ ಆವ್ಯಾಸಿಂದ ತಿನ್ನುತ್ತದೆ; ತಿನ್ನುವುದರಿಂದ ಹಸಿವು ಹಂಗುತ್ತದೆ; ಆವ್ಯಾಸಿಂದ ಮತ್ತೆ ಹಸಿವಾದಾಗ ತಿನ್ನುತ್ತದೆ; ಸೈ. ಈ ತೃಪ್ತಿ ತಿನ್ನುವ ಪ್ರಶ್ನೆಯು ಕೊನೆಯಾಲ್ಲಿ ಬರಬಂಥಾದ್ದು. ಆದರೆ ತಿನ್ನುತ್ತಿರುವಾಗಲೇ ಆಗುವ ಸಂಕೊಷ ಈ ಕ್ರಿಯೆಗೆ ಪ್ರೌತ್ಸಾಹಾಷಲ್ಲವೇ? ಆ ಸಂತೋಷವನ್ನು ನಾನು “ಅಪಾಯನ ತತ್ವ” ಎನ್ನುತ್ತೇನೆ. ಕೇವಲ ಶರೀರದ ಒಂದು ಆವಶ್ಯಕತೆಯನ್ನು ಪೂರ್ವೀಕೃತವಲ್ಲಿ ಆಗುವ ಸಮಾಧಾನಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನ ಯಾವುದೋ ಒಂದು ಸರಾರಾತ್ಮಕ (positive) ಸುಖ ಈ ಅಪಾಯನದಲ್ಲಿದೆಯುದು ನನಗನಿಸುತ್ತದೆ. ಆಹಾರ ಭಕ್ತಿ ಮತ್ತು ತ್ವಗಿಂದಿರುವ ಆಪಾಯನ ವೆನ್ನಬಹುದಾವ ಲ್ಯೂಂಗಿಕ ಕ್ರಿಯೆ-ಇಷ್ಟಗಳ ಸಂಬಂಧವಲ್ಲಿ ಈ ಅಪಾಯನ ಸುಖ ವನ್ನು ಅನೇಕ ಪೂರಣಗಳ ಕಣ್ಣ ವೋರೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಬಹುದು. ಉಳಿದ ಇಂದಿರ್ಯಾಗಳ ಮೂಲಕ ಆರ್ಥ ಆಸುಭವ ಪೂರಣಗಳಿಗೆ ಎಷ್ಟು ಮಂಟಪಿಗೆ ಈ ತರದ ಸುಖ ವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತದೋ ಹೇಳಲುಬಾರವು. ಆದರೆ ಮನವ್ಯೇತರ ಜೀವಲೋಕದಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲವೇ ಇಲ್ಲವೇ ಇಲ್ಲವೇ ಯಾವುದೂ ಯಾವುದೂ ಲಕ್ಷ್ಯಾಗಳು ಮನುಷ್ಯ ಪ್ರಕೃತಿಯಾಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಇವೆ ಎಂದು ಹೇಳಬ ಧೈಯು ನನಗಿಲ್ಲ.

ಈ ‘ಅಪಾಯನ ತತ್ವ’ ಮನುಷ್ಯನಲ್ಲಿ ವರ್ತಿಸುವ ಬ್ರಿಯೇ ನನ್ನನ್ನು ಅಶ್ವರುಗೊಳಿಸುವುದು. ಪುಂಡಿನವಿರುವುಗಳ ಮೂಲಕ ಆಗುವ ಆಸುಭವಗಳೆಲ್ಲದರಲ್ಲಿಯಾಗಿ ಈ ಅಪಾಯನ ತತ್ವ, ಮನಸುಷ್ಯನಲ್ಲಿ ಕೇವಲ ಶರೀರದ ಶರೀರದ ರಕ್ತಣೆ ಪ್ರೇರಣೆಗಳ ಉದ್ದೇಶಕ್ಕೆ ಏಂಬಿದ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ವರ್ತಿಸುತ್ತದೆ. ರಘನೇಂದ್ರಿಯಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಅನ್ನದ ವಿಚಾರ ನೋಡಬಾ. ಖಾದ್ಯ, ಶುಷ್ಪಾ ಎಂಬೆಂದು ನಾಲಗೆ ಇವೆ, ನಿಜ. ಆದರೆ ಮನುಷ್ಯನಲ್ಲಿತ್ತು ಅನ್ನಪೂರ್ಶನ ಕ್ರಿಯೆ ಕಣ್ಣ ಮೂಗು ನಾಲಗಳಿಂಬ ತ್ರಿಖಿಂದಿರುವ ಆಪಾಯನವಾಗಿದೆ. ರಾಚಿಯೊಂಬ, ನಾಲಗಿಗೆ ನಾವು ಆರೋಪಿಸುವ, ಆಸುಭವ ಖಾದ್ಯದ ವಾಸನೆಯಿಂದ ಉತ್ಪಾಟೀಕೃತವಾಗುತ್ತದೆಂಬುದು ನಗದಿಯಿಂದ ನಮ್ಮ ಮೂಗು ಕಟ್ಟಿದಾಗ ಆಹಾರದ ರಾಚಿ ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತದೆಂಬ ಸಾರ್ಥಕ ಅಸುಭವವಿಂದ ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ನಮ್ಮ ಮುಂದಿರಿಸಿದ ಆಹಾರದ ಬಣ್ಣ

ಅದರ ರಸ್ಯವಾನತೆಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿ ಸುತ್ತುದೆಯೆಂಬುದು ಪ್ರಯೋಗಗಳಿಂದ ಖಚಿತವಾಗಿವೆ. ಜೀವಧಾರಣೆ ಮಾತ್ರಕ್ಕಾದರೆ ಈ ಉತ್ಸಹಿತ ರಸ್ಯವಾನತೆ ಅಗತ್ಯವಿತ್ತೇ? ವಾಗಿಲ್ಲದ ಹಕ್ಕಿಗಳು ಅನ್ನಪೂರ್ಶನದಿಂದಾಗಾವ ಅಪ್ಯಾಯಾನದಲ್ಲಿ ಮಾರನೆಂ ಅರ್ಥಾವಂದಿಂದ ವಂಚಿತವಾಗಿದ್ದರೂ ಅವುಗಳ ಬಾಳು ನಡೆಯುತ್ತಿಲ್ಲವೇ? ಇದು ಮನ-ಪೃಷ್ಟಿಗೆ ಆರ್ಥಾರಗ್ರಹಣದಲ್ಲಿ ದೊರಕುವ ಬೋನಸ್?

ಈ ತ್ರೀಂದ್ರಿಯ ಸರಸ್ವಾಯಾವನ್ನು ಒಂದೊಂದಾಗಿ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವಾಗಿ ಪಡುಷವೆಂದು ಘೂರಾತನರು ಹೇಳಬ ರುಚಿಗಳ ಪ್ರಥಾನ ಕಾರ್ಯಾರ್ಥಿನು? ಹಿತಾಹಿತ ಆರ್ಥಾರಗಳ ವಿವೇಚನೆಯು ಉಪರಿಷತ್ತಾವುದು ಅವು ಶರೀರಕ್ಕೆ ಅಪ್ಯಾಯಕರವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಅವನ್ನು ವರ್ಣಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ. ಉಪ್ಪು ಶರೀರಧಾರಣೆಗೆ ಅಗತ್ಯವಾದ್ವರಿಂದ ನಾಲಗೆ ಅದರ ಹಿತಾನುಭವವಾಗುತ್ತದೆ ಇತ್ತಾದಿ. ಅವರೆ ಈ ಪಡುಷಗಳ ರಕ್ತಕ-ಧಾರಕ-ಪ್ರೋಪೆಕ ಉತ್ಸೇಂಶನ್ನು ಏರಿದ ಯಾವುದೋಂ ಅನಃಭವವನ್ನು ಮನಃಪೃಷ್ಟ ಪಡೆಯುತ್ತಾನೆ. ಅವುಗಳ ವಿವಿಧ ಏಂಶಗಳಿಂದ ನಿಷಗ್ರದಲ್ಲಿ ದೊರಕದ ಒಂದು “ರಸಾನುಭವ” ವನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತಾನೆ. ಅವರಲ್ಲಿ ವಿಷಕಾರಿಯಾದ ಕಟುತ್ತುಕ್ಕಾಣ ಸ್ಥಾನ ದೊರಕುತ್ತದೆ. ರಘುಾಧಿಗಳಿಗೆ ಗುರುತು ಸಿಗವ, ಅವರೆ ಅದರಲ್ಲಿರುವ ಚೆಂಚಲ ತ್ಯಲದಿಂದಾಗಿ ಪೂರ್ಶನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಮಾಗಿಗೆ ಯಾವುದೋ ಹಿತಾನಃಭವ ಕೊಡುವ, ಜಾರವಾದ ವೇಣಿಸು, ಮೇಣಿಸಿನಕಾಲಿಗಳೂ ಅನ್ನದ ರಸ್ಯವಾನತೆಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿ ಸುತ್ತುವೆ. ಒಣ ಮೇಣಿಸಿನಕಾಲಿಯಾಲ್ಲಿರುವ ಕೆಂಬಣ್ಣ ಕೂಡ ಓಗರವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿ ಇಪ್ಪುವಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತದೆ.

ಮಾಗಿನ ವಿಚಿರ ವಾಡಿದರೆ ಬೇರೆ ಒಂದು ಗೂಡುವ ಬಾಗಿಲ ಮುಂದೆ ನಿಲ್ಲುತ್ತೇವೆ. ಮಾಗಿನೊಳಿನ ನರಗಳ ಗೂಡಕ ಶಕ್ತಿಯ ಚುರುಕು ಅನೇಕ ಪೂರ್ಣಗಳಲ್ಲಿದ್ದಪ್ಪು ಮನುಷ್ಯನಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲ. ಗಂಡು ಸೊಳ್ಳೇ ಮೈಲು ದೂರದಿಂದ ಸ್ವಜಾತಿಯ ಹೆಣ್ಣನ ಲ್ಯೂಂಗಿಕ ಸೂವದ ವಾಸನೆ ಹಿಡಿಯುಬಲ್ಲಿದಂತೆ. ನಾಯಿಯ ವಾಸನಾ ವಿವೇಕದ ಸೂಕ್ಷ್ಮತ್ವದ ದೇಸೆಯಿಂದಾಗಿ ‘ಉದನ್ನು ಪೂರ್ವೀಷು ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಹಚ್ಚೆಲಾಗುತ್ತದೆ. ಯಾವ ಕಾರಣದಿಂದಲೋ ಮನುಷ್ಯ ಘೂರಣ ಸೂಕ್ಷ್ಮತೆಯನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡಿದ್ದಾನೆ. ಹಲವಾರು ಪೂರ್ಣಗಳ ಏಂದುಳಿನಲ್ಲಿನ ವಾಸನಾ ವಿಭಾಗದ ವಿಸ್ತಾರ

ತುಲನಾತ್ಮಕವಾಗಿ ಮನುಷ್ಯನಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲ. ಆದರೂ “ಪ್ರವರ್ಚಣ್ಯದ ವಾಸನೆ”. “ಕುಮಾ ವಾಸನೆ” ಮೊದಲಾದ ಪದಗಳು ಈ ಇಂದಿಯ ಅಂತರ್ವರ್ಚಣ್ಯನಿನ ಮೇಲೆ ಬಿಂಬಿಸಿ ಪ್ರಭಾವವನ್ನು ಮನಗಂಡಿದ್ದರ ಫಲವೇದು ನನಗಿನಿಷ್ಟತ್ತದೆ. ಕೆಲ ಹೇಳಣಿಗೆ ಸರು ತಮ್ಮ ಗಂಡುದಿನ ಬೀವರ ವಾಸನೆಯನ್ನು ಇತರ ಗಂಡುರ ವಾಸನೆ ಈಲ ಹೇಳಣಿಗೆ ಲೈಂಗಿಕವಾಗಿ ಅದಮ್ಮ ಆಃಕ್ತಿಯನ್ನು ಪ್ರಚೋದಿಸಬ್ಲ್ಯಾದೆಂದೂ ನಾನು ಓದಿದ್ದೇನೆ. ಸುವಾಸನೆಯು ಸಾನ್ನಿಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಕಾಮಪ್ರಚೋದನೆ ತೀವ್ರವಾಗುತ್ತದೆಂಬುದು ಸರ್ವ ಗುರುತ್ವಾದ್ಯಾದದ್ದು. ಆವ್ಯಾರೀದ ಕುಪುವಾಸನೆಯೇಂಬ ಪದಗಳಲ್ಲಿ ನಾನೇ ಭಾವಿಸುವುದ ಕ್ಷಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನ ಗರ್ಭಿತತಾರ್ಥವಿದೆ.

ಆದರೆ ನಾನು ಅದ್ದುತಪಡುತ್ತಿರುವುದು ಅನ್ನ-ಕಾಮಗಳಿಂಬ ಮೂಲಭೂತ ಪ್ರಚೋದನೆಗಳ ಹೊರಗೆ ವಾಸನೆಯ ಕೆಲಸವನ್ನು ಕುರಿತು. ಅನ್ನ ಪ್ರಾಣಗಳಲ್ಲಿ ಜೈವಿಕ ಉದ್ದೇಶಕ್ಕಾಗಿ ಹಿತವಾಸನೆ ಆಹಿತವಾಸನೆ ಎಂಬ ಪ್ರತೀತಿ ಇರಬಹುದಾದರೂ ಸುವಾಸನೆ ದಾವಾಸನೆಗಳಿಂಬ ಏಷೇರ ಎಷ್ಟಿದೆಯೋ ನಾ ಕಾಣಿ. (ಬಹುಶಃ ಸೀಳುಗೊರಸಿನ ಆಕಳು, ಚಿಗರೆಯಂಥ ಪ್ರಾಣಿಗಳಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಉಂಟೋ ಏನೋ.) ನಾಯಿ-ಹಂಡಿಗಳಿಗೆ ಪುಲಿದ್ದು ದಾವಾಸನೆ ಅಲ್ಲ. ಮನುಷ್ಯನಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ವಾಸನಾ ಶಕ್ತಿಯ ಸೂಕ್ಷ್ಮತ್ವತೆ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿವ್ಯಾರೂ ಆದರ ನಿರಿರುತ್ತನ ಖಂಡಿತವಾಗಿ ಬೀರಾವ ಜೀವಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿಗಿದೆ. ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ಒಂದು ಚೀಂಗುಲಾಬಿ ಹೂಣಿನ ಬಲು ಸೌಮ್ಯವಾದ ವಾಸನೆ ಒದಗಿಸುವ ಆತ್ಮಾದ, ಒಂದು ಸುರಗೆ ಹೂಣಿನ ವಾಸನೆ ಏರಿಸಬಹುದಾದ ಮತ್ತು, ಒಂದು ಮಲ್ಲಿಗೆ, ಒಂದು ಕೇದಗೆ, ಒಂದು ಸಂಪಗೆ (ಆಹಾ! ಕನ್ನಡ ನುಡಿಯ ಸೊಬಗೇ!—ಎಪ್ಪು ಹೂಗಳಿಗೆ ‘ಗ’ ಕಾರಾಂತವಾದ ನೋಸರಂಗಳು!) ಕೊಡುವ ವ್ಯೇವಿಧ್ಯಾಘಾಣವಾದ ಅನಾಭವ ಅದನ್ನು ಆರಸರಣ ಬೆಂಬತ್ತುವಂತೆ ಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ಏನು ಜೀವಶಾಸ್ತ್ರೀಯ ಉದ್ದೇಶವಿದೆಯೋ ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಇಲ್ಲ ಮಂದೇ ನನ್ನೆಣಕೆ. ಮನುಷ್ಯನ ಮೂಗಿರುವುದೂ ಇತರ ಪ್ರಾಣಿಗಳಿಗಿರುವಂತೆ ರಕ್ಷಣೆ ಪ್ರೋಟೋಗಾಗಿಯೇ ಸಿಜ. ಆದರೆ ಆದು ಆ “ಸ್ವಾಧ್ಯ”ಗಳ ಬೀಲಿಯನ್ನು ದಾಟಿ ಬೇರೆ ಬಗೆಯಾದೇ ಒಂದು ಅಪ್ಪಾನಯವನ್ನು ನಮಗೆ ನೀಡುತ್ತದೆ.

“ಶಬ್ದಗುಣ ಆಕಾಶಃ” ಎಂದು ಹಿಂದಿನವರು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಇಂದಿನವರು

ವಾಯುವಂಡಲ ಶಬ್ದಗುಣವುಳ್ಳದ್ದು ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ. ವಾಯುವಂಡಲದ ಪ್ರತಿಯೋದು ಅಲುಗಾಟವೂ ಶಬ್ದವೇ. ಪೂರ್ಣಗಳ ಕೆವಿಗಳ ಯಂತ್ರ ಈ ಅಲುಗಾಟದ ಅಲೇಳ ಕೆಲವು ಅಂತರಗಳನ್ನು ಗ್ರಹಿಸುವಂತೆ ರಚಿತವಾಗಿದೆ. ಇಲ್ಲಿಯಾಗ ಮಾನವನ ಶ್ರವಣುಂತ್ರ ಬೇರೆ ಅನೇಕ ಪೂರ್ಣಗಳವರಷ್ಟು ಗ್ರಹಕತ್ವಳ್ಳದ್ದಲ್ಲ. ಸೂಕ್ಷ್ಮವೂ ಅಲ್ಲ. ನಾಯಿಗೆ ಕೇಳಿಸಿವೆಷ್ಟು ಅತಿ ತಾರ ಧ್ವನಿಗಳು ಮನಸ್ಪನಿಗೆ ಕೇಳಿಸಬ್ಬು. ಅನೇಕ ಕಾಡು ಪೂರ್ಣಗಳು ಅಲಿಸಬಲ್ಲ ಅತಿ ವಂದ್ರ ಧ್ವನಿಗಳೂ ನಮಗೆ ಶ್ರವಣಬಾಹೀನವಾಗಿವೆ. ಕೆವಿಗಳ ಜಿಂವಶಾಸ್ತ್ರೀಯ ಉದ್ದೇಶದ ಬಗ್ಗೆ ಇಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ವಿವರಿಸಿಕೊಗುವುದಿಲ್ಲ ಇಲ್ಲಿಯೂ ಅದು ಬದುಕಿಗೆ ನೇರವು ನೀಡುತ್ತದೆ. ಇತರ ಪೂರ್ಣಗಳಂತೆ ಮನಸ್ಪನಿಗೆ ಕೂಡ ಅದು ಅಪಾಯದ ಎಚ್ಚರಿಕೆ ಕೂಡುಂಟಿದು. ಆಹಾರದ ಸಾಮಿಗ್ರೇ ಪ್ರವನ್ನ ತಿಳಿಸಬಲ್ಲದು. ಕೂವಾದ ಕರೆಯಾಗಿ ಪುನರ್ತ್ವತ್ವಿಗೆ ನೇರವಾಗಬಲ್ಲದು; ಸಂತೋಷದ ಅಥವಾ ಆರ್ಥತೆಯ ನಿನಾದವಾಗಿ ಒಳಗೆ ತುಂಬಿನ್ನು ಹೊರಗೆ ತುಳುಕಿಸಿ ಭಾರ ನೀಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಬ್ಬುವ ಸಾಧನವಾಗಿರಬಹುದು. ಇವೆಲ್ಲವುಗಳ ಸಾಧನವಾಗಿ ಮನಸ್ಪನ ಶ್ರವಣೀಯಿಯ ಇತರ ಪೂರ್ಣಗಳಿಗಂತೆ ಒಂದಿಷ್ಟು ಅದಕ್ಕವಾಗಿಯೇ ಇದೆ.

ಅದರೆ ಸಂಗೀತ ? ಸಪ್ತಸ್ವರಗಳನ್ನು, ಇಪ್ಪತ್ತೇರಕು ಶುರೂತಿಗಳನ್ನು ಅವುಗಳು ಬಗೆ ಬಗೆಯ, ಸಾಯೋಗ ಪ್ರತಿಯೋಗಗಳನ್ನು ಮಾನವನ ಶ್ರವಣೀಯಿಯ ಗ್ರಹಿಸುವುದು ? ಅದರಿಂದ ಅನಂದಪಡುವುದು ? ಅವುಗಳನ್ನು ತಾನೇ ಉತ್ಪಾದಿಸುವುದು ? ಲಯದಿಂದ ಲೋಲಾಯವಾನನಾಗಬುದು ? ತಾಳಗತಿಯಿಂದ ಉತ್ಸಾಹಿತನಾಗಬುದು ? ವಂದ್ರತರ ಧ್ವನಿಗಳಿಂದ ಉತ್ತೇಜಿತನಾಗಬುದು, ಉನ್ನತ್ತನಾಗುವುದು ? ಸಪ್ತಸ್ವರಗಳ ಏಂತ್ರಣಾಂದ ಅನೇಕ ರಫಾವಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸುವುದು ? ಶಾಂತವಾದ ಸುಖಯೋಧ ಪಡೆಯುವುದು ? ಮಾತಾಗಳಿಂದ ಸಾಧ್ಯವಾಗದ ಭಾವಗಳನ್ನು ಅಭಿವೃತ್ತಗೂಳಿಸಬುದು ? ಈ ಅಪ್ಯಾಯನಾಸಂಭವದಲ್ಲಿ ಮನಸ್ಪನೋಧನೆ ಗೋವುಗಳಿಂಥ ಕೆಲ ಪೂರ್ಣಗಳೂ ಸಹಭಾಗಿಯಾಗಿರೆಯೆಂದು ಸಾಂಪ್ರದಾಯಿಕ ನಂಬಿಕೆ ಇದೆ. ಎಷ್ಟು ಮಟ್ಟಿಗೆ ಎಂದರಿಯದು. ಆದರೆ ಇದರ ಜೀವಶಾಸ್ತ್ರೀಯ ಉದ್ದೇಶ ನಿಗೂಢವಾಗಿದೆ. ಅದರಲ್ಲಿಯಾಗ ಹೆಚ್ಚಿನ ಆಶ್ಚರ್ಯ ವಂದರೆ, ನಮ್ಮ ಕೆವಿಗಳು ಯಾವ ನಾವಗಳಿಂದ ಸುಖದನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತವೋ ಅವು ವೈಜ್ಞಾನಿಕ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ತುಸು ಅಪಶ್ರಾತಿಯಾಳ್ಳವುಗಳಂತೆ. ಅಂದರೆ

ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ಶುರೂತಿಹಿತವನಿಸುವ ಸ್ತುರಗಳು ನಿಶಿರವಾಗಿ ಸ್ಥಾಯಿಯಾದ ಸ್ಥಾಯಿಗೆ ಇವ್ಯಾದಿಗೊಳ್ಳುವ ಕಂಪನ ಸಂಖ್ಯೆಗಳಿಂದಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆ ಕಂಪನ ಸ ಹೀಗೆ ಭಿನ್ನರಾಶಿಯಾಗಿದ್ದರೆ ನಮ್ಮ ಕಿರಿ ಮೆಚ್ಚುವುದಿಲ್ಲ; ಹತ್ತಿರದ ಪೂರ್ಣಾರ್ಥ ಸಂಖ್ಯೆಯು ಕಂಪನ ನಮಗೆ ಶುರೂತಿಹಿತವಾಗಿರುತ್ತದೆ – ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಅದರೆ ಕಣಾರ್ಟನಂದವೇಬುದು ಭಿನ್ನ ರಾಶಿಗಳನ್ನು ವೆಚ್ಚುವೆ ಪೂರ್ಣಾರ್ಥಗಳನ್ನು ಮೆಚ್ಚುತ್ತದೆ. ಅಧವಾ ಆನದೆ ಪೂರ್ಣಾರ್ಥಗಳಲ್ಲಿ ಆರೋಚಿಸುತ್ತದೆ ಎನ್ನೋಣವ?

ತ್ವಕ್ ಅಧವಾ ತೊಗಲು ಎಂಬ ಇಂದಿಯ ಜಿಂಜಾತಗಳಲ್ಲಿಲ್ಲ ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರಾರ್ಥಿಮಿಕ ಸಂಖೇಪದಾಖಲೆಯಾದದ್ದು. ಅದು ಜೀವ ವೂತ್ತರದ ಕೆಲ ಮೂಲ ಅವಶ್ಯಕತೆಗಳನ್ನು ಪೂರ್ಯೇ ಮಾಡಲ್ಪಡುತ್ತದೆ ಮನುಷ್ಯ-ಮನುಷ್ಯರೊಳಗೆ ಭಾವನಾತ್ಮಕ ಸಂಬಂಧವಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರಿ ಪೂತ್ರ ವಹಿಸುತ್ತಿದೆ. ಮಾನಿಸುಗಳು ಏಂದು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಹೇಳುವಾಗ ಅಧವಾ “ಮಂಟ್ಯ ಪೂಜಿಸು” ಎನ್ನುವಾಗ, ಇಂಗ್ಲೀಷಿನಲ್ಲಿ attachment ಎನ್ನುವಾಗ, “ಅಪಳ ಸ್ವರ್ಥದಿಂದ ರೋವಾಂಚಿತನಾದ” ಎನ್ನುವಾಗ ಸ್ವರ್ಥಾಂದಿರಿಯದ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು, ಅದರ ಬೇಸೆಯುವ ಗುಣವನ್ನು ತಾನೇ ನಾವು ಶಬ್ದಗಳಲ್ಲಿ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಬೇಕುವೇ? ಸಂತಾನೋತ್ಪತ್ತಿಯ ಸಂಭೋಗ ಕ್ರಿಯೆಯಲ್ಲಿ, ತಾಯಿ ಮಾನವಿನ ತಗ್ರಾಂಸಲ್ಲಿ ಈ ಸ್ವರ್ಥ ಸುಖ ಒಂದು ಚೋಂದಕವಾಗಿದೆ. ಇದು ಪ್ರಾಣವಾತ್ಮಕ ಅನ್ವಯಿಸುವಂಥಾದ್ದಾದರೂ ಮಾನವ ಶರೀರದಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಸ್ಥಾನಗಳು ಆತ್ಮೀಯ ಭಾವನೆಯನ್ನು ಪ್ರಚೋರಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಶುಕ್ಕಟಿವಾಗಿದೆ. ಈಮೂಲಾ ಶಾಸ್ತ್ರ ಇದನ್ನು ಸ್ವಪ್ನವಾಗಿ ಗುರುತಿಸುತ್ತದೆ. ಒಂದು ಗಂಡು ಒಂದು ಹೆಣ್ಣುಗೆ (ಅಧವಾ ತದ್ವಿಪರೀತವಾಗಿ ಹೇಳಬೇಕೋ?) ಶಾಶ್ವತವಾಗಿ ಶಗಲಿಕೊಳ್ಳುವ ಮಾನವ ವೃತ್ತಿಪ್ಪುದಲ್ಲಿ (ಕೆಲ ಹಕ್ಕಿಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಇದು ಇವೆ.) ಸ್ವರ್ಥದ ಪೂತ್ರ ಎಷ್ಟಿದೆಯೋ ಹೇಳಲು ಬರುವುದಿಲ್ಲ, “ತೊಗಲ ಜಿಲಗಳಲ್ಲಿ ನಡೆದಿಹುದು ಸಂಸಾರ” ಎಂದು ಬೇಂದೆಯವರು ಹೇಳುವಾಗ ಅದರಲ್ಲಿ ತೋರಿಕಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಅಧ್ಯಾತ್ಮಾ ಅಡಗಿದೆ. ಸ್ವರ್ಥದ ಅಪ್ಯಾಯನ ಕೂಡ ಮನುಷ್ಯನಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಜಿಂಜಾತಾಸ್ತ್ರೀಯ ಅಗತ್ಯಕ್ಷಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನ ಆನಂದಕ್ಕೂ ಕಾರಣವಾಗಿದೆ, ಸ್ವರ್ಥವೇ ಪ್ರೇಮ.

ಶೊನೆಯದಾಗಿ ಕಣ್ಣಗಳು. ಕಣ್ಣನ ಹಿರಿಮೆ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಓತಪ್ಪೋತವಾಗಿದೆ. ಕಣ್ಣ ಜ್ಞಾನಕ್ಕೆ ಸಮಾನಾರ್ಥವಾಗಿ ಇರುವುದು ಸುಮ್ಮನಲ್ಲ. ಮಾನವ ಏಂದು

ನಲ್ಲಿ ಮತ್ತೆಲ್ಲ ಇಂದಿರಿಯಗಳಿಂದ ಬರುವ ಸಂಮೇದನೆಗಳಿಗೆ ವಿಃಸಲಿರುವ ಪ್ರದೇಶ ಗಳಿಗಿಂತ ಕಣ್ಣನ ಸಂಮೇದನೆಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಪ್ರದೇಶ ತುಂಬಾ ದೊಡ್ಡದು. ಇತರ ಇಂದಿರಿಯಗಳ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಹೇಗೋ ಹಾಗೆ ಚಕ್ಕಾರಿಂದಿರಿಯಾದ ಸೂಕ್ತತೆಯ ವಿಷಯ ದಲ್ಲಿ ಕೂಡ ಮಾನವ ಅನೇಕ ಪ್ರಾಣಿಗಳನ್ನು ಸರಿಗಟ್ಟಿಲ್ಲ. ಪ್ರಾಣಿಗಳ ಇಂದಿರಿಯ ಸೂಕ್ತತೆಯ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಹಳೇ ಕಥೆಯೋಂದಿದೆ. ರಾತ್ರಿ ಯಂಜಮಾನ ಹಾಯಾಗಿ ನಿದ್ದ ಮಾಡಿದ್ದಾಗ ಮನೇ ನಾಯಿ ಮನೇ ಬೆಕ್ಕನ್ನು ಕರೆದು, “ನೋಡೇ ಒಳಗೆ ಅಡಿಗೆ ಮನೇಲೀ ಪನೋ ದೊಡ್ಡ ಸಪ್ಪಳವಾಯಿತು. ಏನು ಬಿತ್ತು ಅಂತ ಹೋಗಿ ಸ್ವಲ್ಪ ನೋಡಿ” ಎಂದಿತ್ತಂತೆ. ಬೆಕ್ಕು ಅಡಿಗೇ ವಾನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಕತ್ತಲಲ್ಲೇ ಹುಡುಕಿ ಸಾಸಿವೆಕೆಳು ಕಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಬಂದು, “ನೋಡಂ ಇದೇ, ಇದೇ ಬಿವ್ವದ್ದು.” ಎಂದಿತ್ತಂತೆ. ಹಾಗೆಯೇ ಮಾನವ ಕಣ್ಣಗಳು ಕಾಣಬಲ್ಲಿದ್ದ ಕ್ಷೀಂತ ದನ ಚಿಗರೆ ವೊದಲಾದವುಗಳು ಕಾಣಬಲ್ಲ ಕೋಣಾತ್ತು ಕ ವಿಸ್ತಾರದ ಪರಿಧಿ ದೊಡ್ಡದು; ಯಾಕಂದರೆ ಅವು ಗಳ ಕಣ್ಣಗಳು ಮುಖಿದ ಪಕ್ಕಗಳಲ್ಲಿಯಲ್ಲದೆ ಮನುಷ್ಯನಲ್ಲಿರುವಂತೆ ಏದುರಿಗಿಲ್ಲ. ಕೆಲ ಕೇಟಗಳಿಗೆ ಕಣ್ಣಗಳು ಸುತ್ತಲೂ ಇರಬ್ವದರಿಂದ ಅವು ೫೯೦ ಅಂಶ ಕೋಣದಲ್ಲಿ ಸದೆಯುತಕ್ಕದ್ದನ್ನಲ್ಲಿ ಏಕಕಾಲದಲ್ಲಿ ಕಾಣಬಲ್ಲವಂತೆ. ಮನುಷ್ಯನ ದೃಷ್ಟಿಕೋಣ ಪರಿಮಿತ. ಆದರೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಚತುಷಪ್ತಾದಿಗಳು ಪ್ರಪಂಚವನ್ನು ಬಿಳಿದು ಕರಿದು ಎಂಬೀ ಎರಡು ಬಣ್ಣಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಕಾಣಬಲ್ಲವು. ಅವುಗಳದು ಬ್ಲಾಕ್-ಎಂಡ್-ವೈಲ್ಟ್ ಪ್ರೋಟೋಗ್ಲಾಫಿನಿಂಥ ದೃಕ್ ಪ್ರಪಂಚ. ಗಂಡುಹಕ್ಕಿಗಳು ಬಣ್ಣದ ಗರಿ ಅರಳಿಸಿ ಕುಣಿಯುವಾಗ ಹಣ್ಣ ಆ ವರ್ಣ ಪ್ರಪಂಚವನ್ನು ಮಂತ್ರಮುಗ್ಧವಾಗಿ ನೋಡುತ್ತ ನಿಂತು ಹೊನೆಗೆ ಗಂಡಿನ ಕಾವಾದ ಕರೆಗೆ ತನ್ನನ್ನು ಒಡ್ಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಬಣ್ಣದ ಗರಿಗಳಿಂದ ಹಕ್ಕಿಗಳಲ್ಲಿ ಬಣ್ಣಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸಿ ವಿವೇಚಿಸಬಲ್ಲವು. ಆದರೆ ಅವುಗಳ ಕಣ್ಣಗಳ ವರ್ಣವಿವೇಚನಾ ಶಕ್ತಿ ತಮ್ಮ ಜೀತಿಯನ್ನು, ಗಂಡು-ಹಣ್ಣನ್ನು ಗುರುತಿಸುವ ಮತ್ತು ಸಂತಾನೋತ್ಪತ್ತಿಗೆ ಬೇಕಾದ ಉತ್ತೇಜನ ಪಡೆಯುವ ವಾಟ್ಟಿಗೆ ದಕ್ಕವಾಗಿದೆ. ಅನೇಕ ಹಕ್ಕಿಗಳಲ್ಲಿ ಅವುಗಳ ವರ್ಣಂತಹ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಅಂದರೆ ಬೆದಯಾ ಖುತ್ತುವಿನಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಶೋಭಾಯವಾನವಾದ ಗರಿಗಳು ಬೆಳೆದು ಪ್ರತಿಲಿಂಗದ ಸ್ವಜಾತಿಯ ಜೀವಿಯನ್ನು ಆಕರ್ಷಿಸಿ ವೋಹಿಸುವ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿ ಆ ಮೇಲೆ ಉದುರಿ ಹೋಗುವುದುಂಟು; ದುಂಬಿಗಳಿಂಥ ಕೆಲ ಕೇಟಗಳು ಬಣ್ಣಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸಬಲ್ಲವಾದರೂ ಕೆಲ ಕೆಲವು ಜಾತಿಗಳು ಕೆಲವು ಬಣ್ಣಗಳಿಗೆ ಕಾರುಡಾಗಿವೆ,

ಮನುಷ್ಯನ ದೃಶ್ಯಪ್ರಪಂಚದ ಅದ್ಭುತ ಮಾತ್ರ ಅನ್ವಯದ್ವಾದದ್ವಾ, ಅದು ವಣಿಕೆಯ ವಾಗಿನೆ. ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಅವರೂಬಂಧಿ ಬಣ್ಣಗಳ ದಿರಿಬಹಳಿಡಿರೂ ವಿನುಷ್ಟ, ಕುಲದ ಬಹುಖಂಬ್ಯಾಕರು ಕನಿಷ್ಠ ಏಳು ಬಣ್ಣಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸಬ್ಲಿರು. ಈ ಕಾಳಿವರು ಮೂರು ಸಾರಿರ ವಣಿಕೆಯ ಗಳನ್ನು ವಿಂಗಡಿಸಿ ಕಾಣಬಲ್ಲಿ ರುದು ಕೇಳಬುತ್ತದೆ. ಇವಳಿನೆ ಮೂರು ಆಯಾಮಗಳನ್ನಿಂದಿಂದ ದೃಶ್ಯಗಳನ್ನು ಗ್ರಹಿಸುವುದರಿಂದ ಸೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ಅದರ ಸಮಾನ ಮೋಹಕತೆಯನ್ನಿಂದ ಕಾಣತ್ತೇವೆ. ಸಂಗಡದೇ ಆಕೃತಿಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಮಾಣಬ್ಲಿತೆಯನ್ನು ಗ್ರಹಿಸುವ ಶಕ್ತಿ. ಸೌಂದರ್ಯ ಎಂಬ ಆ ಆಂತರಂಗಗ್ರಹಕ್ಕಾದ ಆದರೆ ವಣಿಕೆ ಏಷರಿಸಲು ಬಲು ಕರಿಂಬಾದ ಅನುಭವ ವನ್ನು ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗಿ ಮಾಡಿದೆ. ಇಂದಿರಿಯಾಗಳಾದ ಒರುವ ಅನುಭವ ಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಮನುಷ್ಯನು ಕಣ್ಣಗಳಿಂದ ಗ್ರಹಿಸುವ ಅನುಭವ ಅವನ ಹುಟ್ಟು ಕಾಬು ಬರುತ್ತು ಇಂದಿರಿಯನ್ನು ಆತಿಯಾರಿ ಏಂಬೀರಿದು ಬಿಂಬಿಸುತ್ತಿರುತ್ತಾನೆ. ಇಂದಿರಿಯನ್ನು ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ದೊರೆತ ಅತ್ಯ ಮೂಲ್ಯ, ಆಯ್ಯಾಯಾನ ಎಂದು ನಾನು ಭಾವಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಬದುಕಿನ ಆವಶ್ಯಕತೆಗಳಿಂದು ವಿಜ್ಞಾನಿಗಳು ಗಂರುತ್ತಿಸಿದ ಇಂದಿರಿಯ ಸಾಮಾಧ್ಯಗಳನ್ನು ಏಂಬೀದ ಸಾಮಾಧ್ಯಗಳು ನಿರ್ವಹಿಸಿ ಹೇಗೆ, ಏಕೆ ಕೊಡಲ್ಪಟ್ಟಿದ್ದೇವ? ಈ ಎಕ್ಸ್‌ಪ್ರೋ ಸಾಮಾಧ್ಯಗಳ ಉದ್ದೇಶವೇನು? ಎನಾನವ ಜೀವಧಾರಣೆ, ಏಸ್‌ಸ್ಟ್ರೀಟ್, ಅವನ ಏಕಾಸವ ಮುಂದಿನ ಕ್ರಮ ಇಷ್ಟಗಳಲ್ಲಿ ಈ ಏಶೀಪ ಶಕ್ತಿಗಳ ಪ್ರಾಕ್ರಮೇನು? ಮಾನವ ಏಕಾಸದ ಒಂದು ಹಂತದಲ್ಲಿ ಅವನ ಏಂದುಳು ಒಮ್ಮೆ ಡೆಂಪ್ಸೆನ್ ಗಂತ್ರದಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು ಮೂರರಲ್ಲಿಂದರೆ ಹೆಚ್ಚಿಯಿತೆಂದು ಹೇಳಲಾಗಿದೆ. ಈ ಏಕಾಸಕ್ಕಿಂತ ವ್ಯಾಧಿಯಾದಲೇ ಇವೆಂದ್ರಿ ಏಶೀಪ ಶಕ್ತಿ ಸಾಮಾಧ್ಯಗಳು ಮೊರೆತವೇ? ಇದರ ಪ್ರಯೋಜನವೇನು? ಉದಾಹರಣೆಗೆ, ಸಂಗೀತದಿಂದ ಬದುಕಿಗಳಾಗಲಿ ಏಕಾಸಕ್ಕಾಗಲಿ ಏನು ಉಬ್ಬ? ನಮ್ಮಸ್ಕರ್ತೀತಿಯ ವಣಿಕೆಯ ಪ್ರಪಂಚ, ನಮಗೆ ಆಫ್‌ವಾಗಿಸ ಮಂಟ್ಪಗೆ, ಹಕ್ಕಿಗಳಿಗೂ ತುಂಬಿಗಳಿಗೂ ಆಗುವಂತೆ ಜೀವಧಾರಣೆಗೆ, ಉದರಂಭರಣೆಕ್ಕೆ ಏಶೀಪ ಪ್ರಯೋಜನಕರವೇನೂ ಅಲ್ಲ, ಅಥವಾ ಭಾವಪ್ರಪಂಚದ ಉತ್ತೇಜನಕ್ಕೆ ಈ ಅತಿರಕ್ತ

ಶಕ್ತಿಗಳು ಸಹಾಯಕವಾಗಿದ್ದು. ಮನುಷ್ಯನು ಕೆಲವೇ ನಾವಿರ ವಷ್ಟಗಳ ಅಂತರದಲ್ಲಿ ಪಡೆದ ಭಾವಿತ್ವಕೆ ಮತ್ತು ಭಾಷಿಕ ಪ್ರಗತಿಗೆ, ಅನಾವಶ್ಯಕ ಶಕ್ತಿಗಳಾಗಿ ತೋರುವ ಇವುಗಳೇ ಕಾರಣವೋ?

ಅಥವಾ ಉನ್ನೇಶವೆಂದು ನಾವು ಕರೆಯುವ ಕಲ್ಪನೆಯೇ ಒಂದು ಪೂರ್ವಾಗ್ರಹವೋ? ಮಾನವನ ಮಾನಸಿಕ ಕಟ್ಟುಪಾಡು ಉನ್ನೇಶ. ಪ್ರಯೋಜನ, ಎಂದು ಗುರುತಿಸುವಂಥ ಪದಾರ್ಥ ಸಿಸರ್‌ದ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಗಳಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲವೇ ಇಲ್ಲವೇ? ಉಪನಿಷತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ, “ಯಾಧು ಕಾಪ್ಯಂ ಚ ಕಾಪ್ಯಂ ಚ” (ನರೆಯಲ್ಲಿ ತೇಲುತ್ತ ಇರುವ ಏರಪು ಕಟ್ಟಿಗೆ ತುಂಡುಗಳು ಎಲ್ಲದರೂ ಒಮ್ಮೆ ಒಂದಕ್ಕೂಂದು ತಗಲುವ ಹಾಗೆ) ಘಟನೆಗಳು ತಾತಾನೇ ನಡೆಯುತ್ತಿರುತ್ತವೆ, ಮತ್ತು ಜೀವೋಽಪ್ತಿಯಿಂದಾರಂಭಿಸಿ ಮಾನವನ ಉತ್ಪತ್ತಿ ವಾತ್ತು ಉಮ್ಮೆಧವರೆಗೆ ಎಲ್ಲವೂ ಅರಸ್ತಿಕವೇ ಏನು? ಜೀವ ಜಾತಿಯೊಂದರಲ್ಲಿ ವೊದಲು ಒಂದು ಬದಲಾವಣೆ ಅಕ್ಷಿಕವಾಗಿ ಆಗುತ್ತದೆ, ಮತ್ತು ಆ ಮೇಲೆ ಈ ಬದಲಾವಣೆಯಿಂದ ಅವರ ವರ್ತನೆ ಬದಲಾಗತೊಡಗುತ್ತದೆ ಎಂಬುದೇ ನಿಜವೇ? ಉನ್ನೇಶ, ಪ್ರಯೋಜನ ಇವೆಲ್ಲ ಒಂದು ಭ್ರಮಃಯೇ? ಒಂದು ಮಾರ್ಚೆಯೇ? ಘಟನೆಗಳು ಕಾಲಾದಲ್ಲಿ ಸಾಲಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತವೆ, ಸಾಲಾಗಿ ನಡೆಯುವುದರಿಂದ ನಾವು ಅಷ್ಟಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧ ಕಲ್ಪಿಸಿ ವೊದಲು ಆದದ್ದು ಅನಂತರ ಆದದ್ದುಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ಎಂದು ತೀಳಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ ಹೊರತು ನಿಜಕ್ಕೂ ಆವುಗಳಿಗೆ ಪರಸ್ಪರ ಸಾಖಿಯ ಇಲ್ಲವೇ? ಏನ್ನರೂ ಕೇವಲ ಜೀವನಾವಶ್ಯಕತೆಗಳಿಗೆ ಏರಿದ ಈ ಮಾನವಾನಿರಯ ವ್ಯಾಸಾರವೇ ಕೇವಲ ಅನುಭವವಾಗಿದ್ದದ್ದನ್ನು ಅನುಭೂತಿಯಾಗಿ ಮಾಡುವಾಗಿದ್ದು. ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ರವೀಂದ್ರರು ಒಂದು ಪದ್ಧತಿ ಹೇಳಿದ ಮಾತು ನನ್ನ ಮನಸಿನಲ್ಲಿ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಕೂತು ಬಿಟ್ಟಿದೆ.

ಜಾಬಾರ ದಿನೇ ಏಂ ಶಥಾಟಿ
ಬ'ಲೇ ಯೇನ ಯಾಂ
ಯಾ ದೇಶಿ ಭಿ ಯಾ ಪೇಯೇಳಿ
ತುಲನಾ ತಾ'ರ್ ನಾಂ.

ಹೋರಂವ ಹೋತ್ತಿಗೆ ಈ ಮಾತೊಂದ
ಹೇಣತ ಹೋಗಬೇ ನಾನು
ಏನು ಕಂಡೆನೋ ಏನು ಪಡೆದೆನೋ
ಸಾಟಿಯಿಲ್ಲ ಅದಕೇನೋ.

ಇವಕ್ಕೆಲ್ಲ ಹೀಲಕು ಹಾಕುತ್ತ ನಾನು ಮತ್ತು ಬೀರೊಮೊ ತರವಳಿ ಯೋಚನಾ ಪರಿನಾಗುತ್ತೇನೆ. ಇವೆಲ್ಲ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾದವೇ? ನಮ್ಮ ವನೆಯು ಬೆಕ್ಕು ನಾನೂ ಒಂದೇ ಲೋಕವನ್ನು ಕಾಣುತ್ತೇವೆ ಬೆಕ್ಕುನ ರಣಾಗಳು, ನೋಡುವ ಒಂದು ಉಪಕರಣವೇ ನಿಷ್ಪಿವಲ್ಲಿ, ನನ್ನ ರಣಾಗಳಿಗಿಂತ ಶ್ರೀಪ್ತವಾದಷ್ಟಾಗಳು, ಅದರೂ ಅದಕ್ಕೆ ಬ್ರಾಹ್ಮಗಳ ಶಾಸ್ತ್ರಾಧಿಕಾರ ಆರ್ಥಿಕುಂಭ ಎಂದು ವಿಷ್ಣುವಿರುಳು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ನನಗೆ ಈ ಲೋಕ ಬಣ್ಣಬಣ್ಣವಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಬೆಕ್ಕಿಗೆ ಅವಃ ಬೀರೆ ಬೇದೆ ದಷ್ಟದ ಕರ್ಮ ಬಿಜು ಜಗತ್ತಾಗಿಯೇ ಕಾಣಿತ್ತದುತ್ತೇ. ಬ್ರಾಹ್ಮಗಳಿಲ್ಲ ವಿಮೃತಾಂತ ತರಂಗಗಳ ಬೀರೆ ಬೇರೆ ಗುತ್ತದ ಅಶೀಗಳು ಮಾತ್ರ. ಅಶೀಗಳ ಗುತ್ತದ ವೇ.೧೧೦ ಮನುಷ್ಯನ ರಣಾಗಳಿಗೇ ಅವು ಬೀರೆ ಬೀರೆ ಬಣ್ಣಗಳಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತವೆ. ಇನ್ನೂ ಸ್ವಷ್ಟವಾಗಿ ವೇಳಿಯೇ ಕಾದರೆ ಈ ಅಶೀಗಳು ಕಣ್ಣ ಪರದೆಯು ಮೇಲೆ ಬಿಂದ್ಯಾಗ ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸು ಅಷ್ಟಗಳನ್ನು ವಿಭಿಂಬಿಸಿ ನೋಡಿದೆ ರೀತಿಯಾಂದ ನಮಗೆ ಬಣ್ಣಗಳ ಪ್ರತೀತಿಯಾಗುತ್ತದೆ—ಅಪ್ಪೇ. ಕೆಂಪು ಬಣ್ಣವೆಂದು ನಾನು ಗ್ರಹಿಸುವ ಬೆಳಕನ ಅಶೀಗಳಿಗಿಂತ ನಿಸುವೆ ಉದ್ದನ್ನು ವಿಮೃತಾಂತ ಅಶೀಗಳನ್ನು ವಿಜ್ಞಾನಿಗಳು ಮನುಷ್ಯನ ರಣಾಗಳಿಗೆ ಆಗೋಃಕರವಾದರೂ ರಕ್ತಾತ್ಮಿತ (ಇನ್‌ಫ್ಲೂ-ರೆಡ್) ಕಿರಣಗಳಿಂದೇ ಕರೆಯುತ್ತಾರೆ. ಅಷ್ಟಗಳನ್ನು ನಮ್ಮ ರಣಾಗಳಾಗಿ ಗುರುತಿಸಿದ್ದು. ಚರ್ಮ ಗುರುತಿಸಿತ್ತದೆ—ಉಷ್ಣತೆಯಾಗಿ_ ಎಂದೂ ಅವರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ ಇರಬಹುದು. ಆದರೆ ನಾನು ನಾನು ಪ್ರಾಣಿಸಿದ್ದು ಆದಲ್ಲ. ಅದು ಬೀರೆಯೇ ಪ್ರಶ್ನೆ—ನಾನು ಕಾಣಿಸಿದ ಸಂಘರ್ಷ ವಿಶ್ವಾಸದ ಸತ್ಯವೇ ಬೆಕ್ಕಿಗೆ ಕಾಣಿಸಿ ವಿಷಯದ ಪ್ರಪಂಚ ಸತ್ಯವೇ? ಅಭಿವಾ ಏರಿಕೂ ಸುಳ್ಳಿಲ್ಲ? ಇದೆಲ್ಲ ಮನಸ್ಸು ನೋಡಿದೆ ರೀತಿಭೀದ ಎಂದಾದರೆ ಇವೆರಡೂ ಸುಳ್ಳಿಲ್ಲ? ಶಾರಿ ಬೊಯಿರು ಜಗನ್ನಿಧಾರ್ಯ ಎನ್ನಾಷ್ಟದು ಇದಕ್ಕೇ ಏನು? ಅಭಿವಾ ವಿದ್ಯಾತ್ಮಾಂತ ಅಶೀಗಳು ಮಾತ್ರ, ಸತ್ಯ; ಬೆಕ್ಕು ನಾನೂ ಕಾಣಿಸುವೆಲ್ಲ ಏಷ್ಟು ಎನ್ನಾಬಹುದೇ? ವಿಮೃತಾಂತ ಅಶೀಗಳೇ ಸತ್ಯ ಎಂದು ಒಷ್ಟುಷ್ಟೇಣ. ಆದರೆ ಆ ಸತ್ಯವನ್ನು ಗ್ರಹಿಸು

ವುದು ಹೇಗೆ ? ಗ್ರಹಣಕ್ಕೂಂದು ಮಾರ್ಧಮನು ಬೇಕು. ಯಾವುದೇ ಮಾರ್ಧಮನು ವಾದರೂ ನನ್ನ ಅಧವಾ ಬೆಕ್ಕಿನ ಕಣ್ಣನಂತೆ ಒಂದು ಮಾರ್ಧಮನವೇ ಆಗಿರುವಾಗ, ಮತ್ತು ಮಾರ್ಧಮನದಲ್ಲಿ ಆ ಅಲೆಗಳು ಉಂಟುಮಾಡಬ ಬದಲಾವಣೆಗಳಿಂದಲೇ ಒಂದು ಪರಾಫರ್ಡ ಪ್ರತಿಃತಿ ಮಾರ್ಧಮನಕ್ಕೆ ಆಗುವುದರಿಂದ ಏದ್ಯತ್ವಾಂತ ಅಲೆಗಳು ಸಿಜವಾಗಿ ತಿಳಿಯಾವುದೇ ಅಸಾರ್ಥವಾಗದೇ ? ಗಾಡಿ ಕೆಂಬಿ ಬಿಟ್ಟು ಸರಿಯುತ್ತಿದೆ. ಬೇಡ. ಬಂಡವಾಳ ಎಲ್ಲಿಂದ ಬಂತು ಎಂಬ ಯೋಚನೆಯೇಕೆ ? ಬದುಕು ಒಂದು ದಿವಿಡೆಂದು. ಈ ಅಪ್ಪಾಯನಗಳು—ದಿವಿಡೆಂಡಿಗೆ ಏಂರಿದ್ದು—ಬೋನಸ್ಸು, ಬಂಡವಾಳ ಎಷ್ಟ್ಯೂ ? ಯಾರು ತೂಡಿಸಿದವರೋ ? ನನಗೇಕೆ ? ಬೋನಸ್ಸು ಅನುಭವಿಸುತ್ತು ಇದ್ದರೆ ಸಾಲದೆ ?

ಕುಗಲೇ ಚೆಂದಾದಾರರಾಗಿರಿ

ಪ್ರೇಚಾರಿಕ, ಜಿಂತನಶೀಲ ಮತ್ತು ಬೋಧಕ ಸಂಹಿತ್ಯ
ನಿರ್ವಾಣದ ಗುರಿ ಹೊಡಿರುವ
ಏಕೈಕ ಗ್ರಂಥಮಾಲೆ

ವರ್ಷಕ್ಕೆ ೪೦೦ ಪುಟ್ಟಿಗಳ ಸಾಹಿತ್ಯ

ವಾರ್ಷಿಕ ಚಂದಾ	೫೦/ ರೂ.ಗಳು
ಆಜೀವ ಸದಸ್ಯತ್ವ	೫೦೦/-ರೂ.ಗಳು
ಪೋಪಕರು	೧೦೦೦/-ರೂ.ಗಳು

ಎಣಿಸ ; ವಿಂಚಿನಬಳ್ಳಿ ಗ್ರಂಥಮಾಲೆ

ರಾಘವೇಂದ್ರ, ಪ್ರಂಟಿ, ಹೋಟೆಲ್ ಗೋವನ್ ಟಾವರ್ ಸಂಕೀರ್ಣ,
ನೆಹರು ಶ್ರೀಡಾಂಗಣ ರಸ್ತೆ, ಹುಬ್ಬಳ್ಳಿ-ಫೆಂಟ್ಯೂನ್

ಮಿಂಚೆನಬ್ಲೈ ಗ್ರಂಥಮಾಲೆ

ಬುಲ್ಳಿಬಿಂದುಮಾಧವ ಸ್ಕೂರಕ ಪ್ರತಿಷ್ಠಾನದ ಸ್ವಕಟಿಣಿಗಳು

೧. ಜನಪದ ಕರ್ತೃವಿಹಾರ	— ಡಾ॥ ಜಿ. ಶಂ. ಪರಮಾಶಿವಯ್ಯ	೧೨-೦೦
೨. ಅಂಚಿ ಬ್ರಹ್ಮಂಚ	— ಎಂ. ಎಂ. ಇಸಾವಂದಾರ	೧೨-೦೦
೩. ವಿಚಾರ ಜ್ಯೋತಿ	— ಕಿ. ಟಿ. ಪಾಂಡುರಂಗಿ	೧೫-೦೦
೪. ಪತ್ರಿಕಾ ಪ್ರಬಂಧಗಳು	— ಸುರೇಂದ್ರ ದಾನಿ	೧೦-೦೦
೫. ತ್ರೀಕೃಷ್ಣ ಬಾಲರೀಲೆ (ವಾದಿರಾಜತೀರ್ಥ ಏರಚಿತ)	— ಸಂ : ಎಚ್. ಜಿ. ಲೋಕಾರ	೨೦-೦೦
೬. ದಾಷಸಾಹಿತ್ಯದ ದಿಗ್ಗಜಗಳು	— ಡಾ॥ ಜಿ. ವರದರಾಜರಾಜ್	೧೫-೦೦
೭. ಸಂಗೀತ ರತ್ನತ್ರಯರು	— ಎನ್ನು	೧೫-೦೦
೮. ಶ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಹೋಂರಾಟದ ಹಲವು ಮುಖಿಗಳು	— ಡಾ॥ ಸೂರ್ಯನಾಥ ಕಾಮತ	೧೫-೦೦
೯. ಸಮಕೊಲನ	— ಚನ್ನೆ ಎಂ ಕಣಿವಿ	೧೮-೦೦
೧೦. ಶ್ರೀಬ್ರಹ್ಮಚೈತನ್ಯ ಕಥಾಮೃತ	— ಶ್ರೀ ಮಾಧವ ಹ. ರಾಮಚೂರ	೧೫-೦೦
೧೧. ಶ್ರೀರಂಗರ ರಂಗವಿಚಾರಗಳು	— ಶ್ರೀರಂಗ	೨೦-೦೦
೧೨. ಅನುಭವತೀರ್ಥ	— ಈಶ್ವರಚಂದ್ರ ಚಿಂತಾಮಣಿ	೨೫-೦೦
೧೩. ಕನ್ನಡ ಮನಸ್ಸು	— ಡಾ॥ ಹಂ. ಮಾ. ಸೂರ್ಯಾಕ	೨೦-೦೦
೧೪. ಮಂಡಣಿ	— ಪಾ. ವೆಂ. ಆಚಾರ್ಯ	೨೦-೦೦

* ಪುಸ್ತಕಗಳು ಮುಗಿದಿವೆ.

ಪತ್ರಿಕೋದ್ಯಮದಲ್ಲಿಯ ಸಾಧನೆಗಾಗಿ ಗೋಯೆಂಕಾ ಪ್ರಶಸ್ತಿ ಪ್ರರಕ್ಷಿತರಾದ ಪಾಡಿಗಾರು ವೆಕಟರಮಣ ಅಚಾರ್ಯರು ಬಾಲ್ವಿಂ ದಲೂ ಸಾಹಿತ್ಯಕ ಒಲವು ನಿಲ್ಲಬೇ ಗಳನ್ನು ಬೆಳೆಸಿಕೊಂಡವರು. ನಾವು ದಾಯಿಕ ಶಿಕ್ಷಣ ಸ್ವಲ್ಪವೇ ಅದರೂ ಸ್ವಾಧಾರ್ಯದ ಸಾಧನೆ ಸಹಾದಿರ್ಯಮ್ಮು. ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಖಾಯಿ ವನ್ನು ಅಳವಾಗಿ ವಾತ್ರ ಅಲ್ಲಿ ಅಗಲವಾಗಿಯೂ, ಅಂಕದೊಂಕಾ ಗಿಯೂ ನೋಡಬ ಅವರ ದೃಷ್ಟಿ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯಲ್ಲಿ ಅವರನ್ನು ವೃತ್ತಿಷ್ಟು, ಪೂರ್ಣರನ್ನಾಗಿದೆ.

ಕನ್ನಡಕ್ಕಿ ಅವರವೇ ಆದ ಕೊರುಗಿಸಿಸಿದ ಪದಾರ್ಥ ಚಿತ್ರ ಮಣಿಯ ಬರಹವಲ್ಲಿಯು ಘನತೆ ಪಾಂಡತ್ಯಗಳು “ಲೋಕದ ದೊಂಕಾ” ಎತ್ತಿ, ತೋರಿಸುವಲ್ಲಿಯೂ ಕಂಡು ಬರುತ್ತದೆ. ಕರ್ಮವೀರ ಕಷ್ಟಾಂಗ ಮಾಜಿಲಿ ವರ್ತುವಾದ ಅವರ ಪ್ರತಿಭೆ ಕ್ರಮೇಣ ಕನ್ನಡದ ಏಲ್ಲ ಪತ್ರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಣಾಶವಾಗುತ್ತು ಬಾದಿದೆ. ಆದರೂ ಅಚಾರ್ಯರದು ಒಂಟಿ ಸಲಗ ಪ್ರವೃತ್ತಿ. ವಿಶೇ ಓಂಗಳ ಪರಂಪರೆ ಅವರಿಗೆ ಒಟ್ಟಿಗೆಯಿಲ್ಲ. ಸನಾತನ ಸಂಪ್ರದಾಯದಲ್ಲಿಯು ಸೌರಭಚಂದ್ರ ಬಂಡಾಯ ಕ್ರಾಂತಿಗಳಲ್ಲಿಯು ಕೆತ್ತಿನ್ನೂ ವಾಸ್ತವ ದೃಷ್ಟಿಕೋನದಿಂದ ನೋಡಿ ವ್ಯಾಲ್ವೊಚನ ವ್ಯಾಢಿ ಶಕ್ತಿ ಅಚಾರ್ಯರ ಲೇಣ್ಡರ್‌ಕೆಯಲ್ಲಿ ಇದ್ದಷ್ಟು ಬೇರೆಯಾವರಳ್ಳಿ ಅಪರೂಪ. ದಕ್ಷಿಣ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿ ಉತ್ತರ ಕನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಅರಳಿದ ಅಚಾರ್ಯರ ಪ್ರತಿಭೆಯು ಒಂದು ತುಣುಕು ಈ ಗ್ರಂಥ. ವಿಚಾರಂತರೆಂದುಕೊಳ್ಳುವವರನ್ನೂ ತಲೆ ತುರಿಸಲು ಹಚ್ಚುತ್ತುವೆ ಇವರಲ್ಲಿಯು ಲೇಣಿನಗಳು.